

Giới thiệu Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào

Cuộc đời không ai có thể lường trước được điều gì, giống như cô vậy. Một nhà thiết kế bình thường nhưng may mắn đã mỉm cười với cô, cô đã được gặp anh.

Người con trai đó từng từng thu hẹp khoảng cách đến với trái tim của cô, có bá đạo lạnh lùng nhưng cũng không thiếu sự ấm áp nhẹ nhàng.

Khi bản thân cảm nhận được hương vị của tình yêu, vui vẻ đáp lại tình yêu ấy thì bất chợt cái nặn đắng và đau khổ cũng ập tới. Cái gọi là tình yêu, cái gọi là hạnh phúc tất cả liệu có tồn tại hay nó tồn tại nhưng chỉ còn là dư vị một ký ức đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bắt đầu

Cô - Bạch An Nhiên - một nhà thiết kế bất ngờ may mắn đạt được giải nhất trong một cuộc thi thiết kế thời trang, người duy nhất nằm trong số cả trăm thí sinh được tuyển thẳng vào công ty Diệc thị, chuyên đào tạo những nhà thiết kế có tài năng. Cuộc sống của cô vốn rất đổi bình thường, cho đến khi...người con trai đó xuất hiện, từng bước từng bước len lỏi vào cuộc sống của cô.

Anh - Dư Mộ Phàm, bạch đạo "họ" gọi anh là Dư tổng, được biết đến với vẻ ngoài khiến cho đám phụ nữ phải mê mẩn, tính cách thì thâm trầm, kiêu kì, hắc đạo "họ" gọi anh là "Dư lão đại", một con người tàn nhẫn và lạnh lùng, kẻ thù đếm không xuể nhưng... chưa một đối thủ nào dám công khai đối đầu với anh bởi thể lực của người con trai này quá lớn mạnh.

Một buổi chiều với nắng vàng, bầu trời không một gợn mây, không khí trong lành cũng chính là khởi đầu cho một chuỗi ngày đầy khó khăn và cũng không kém phần may mắn của cô - Bạch An Nhiên.

"Tổng giám đốc Luru!!!" Bạch An Nhiên cúi đầu tỏ vẻ kính trọng, trong lòng là cả một cỗ lo sợ. Cô mới vào đây mới hai tháng, làm việc vô cùng cẩn trọng không để xảy ra bất cứ một chút sai sót gì, hôm nay bỗng dưng một nhân viên quen như cô lại đột ngột bị gọi lên phòng tổng giám đốc, không sợ không được a~~~~

"Cô là người vừa được giải nhất trong cuộc thi chúng tôi tổ chức" _đôi mắt tinh tường đánh giá con người của Luru tổng hí lên, tỏ vẻ muốn nhìn rõ cả tâm can của cô.

"Vâng, là tôi!"

"Ừm, qua cuộc thi lần này, công ty chúng tôi đặt rất nhiều kỳ vọng vào cô. Chiều nay, để chứng minh thực lực của cô tài giỏi đến mức nào, công ty muốn giao cho cô một nhiệm vụ!" _Luru tổng lên tiếng rồi bất ngờ cười phá lên: "không đúng, không đúng, là quý công ty muốn nhờ vả đến cô mới phải!"

"Nhờ vả, Luru tổng, tôi không hiểu ý của ông cho lắm!" _Bạch An Nhiên thấy hai tai mình lùng bùng, thật chẳng hiểu gì cả!

"Nhà thiết kế đại diện cho công ty hiện tại đang có một chút chuyện đột xuất, chiều nay lại có một vị khách hàng vô cùng có quyền lực muốn phía chúng ta qua bên đó, may cho chủ của họ một bộ đồ đi dự một buổi tiệc vô cùng quan trọng. Hợp đồng này vô cùng có ích về phía ta. Tôi muốn cô Bạch đây, đại diện cho công ty bàn về chuyện này, không biết cô Bạch thấy sao?" _Tổng giám đốc Luru bày ra một bộ mặt vô cùng khắt khe, khiến bản thân cô vốn không sợ hãi cũng phải run sợ.

"Chuyện này, Luru tổng tôi sợ mình không đủ kinh nghiệm để nhận nhiệm vụ này" Bạch An Nhiên e dè nói. Đây là sự thật! Hợp đồng có giá trị như vậy lại giao cho cô, cô lại không đủ kinh nghiệm chỉ sợ đến lúc ấy công ty mất đi nguồn vốn mà bản thân cô cũng bị mất đi công việc mình mơ ước. Cô thật không dám nhận nó!

"An Nhiên, hợp đồng này rất có lợi cho cả cô!" _Luru tổng vắt chéo hai chân nhìn cô mà cất giọng nhàn nhạt.

"Chuyện này...tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức". Về lo lắng cùng vui mừng hiện rõ trên mặt cô, sau khi nghe đến câu thuận lợi cho nghề của mình thì hết thấy bao lo lắng của cô bị "chúng" lấn át.

Trở về bàn làm việc, Bạch An Nhiên bắt đầu chuẩn bị đồ dùng cần thiết cho buổi gặp chiều hôm nay. Giữa trưa còn tranh thủ về nhà thay một bộ quần áo mới để phù hợp việc đi gặp đối tác hơn.

"Mẹ, hôm nay con sẽ đi gặp đối tác bàn về một hợp đồng thiết kế vô cùng quan trọng, hơn nữa...lại rất có ích cho sự nghiệp của con. Mẹ à! Chúng ta

cùng cố gắng nhé!" _ Cô nhìn vào tấm ảnh trên bàn, khẽ mỉm cười. Phải, cô chỉ có mẹ, mẹ là tất cả với cô, nhưng sau một vụ tai nạn, nó đã cướp đi nguồn sống của cô, cô bây giờ.....chỉ có một mình.

Nhìn lại mình trước gương, nhẹ nhàng vén mái tóc xoắn ngang vai sang hai bên, lau đi những giọt nước mắt, cô ngước nhìn lại mình, rồi quay người cầm theo chiếc túi xách ra ngoài.

Tại công ty Dư thị - tại phòng chờ.

"Cô Bạch, khi vào đo cho chủ tịch tôi muốn cô lưu ý một số chuyện, được chứ?" tổng giám đốc công ty - Ngô Đàm lên tiếng.

Bạch An Nhiên nhìn chăm chăm vào hân ta, bàn tay đỏ mề hôi lạnh.

Trong đầu thì kêu thầm "Có mỗi may cho một bộ quần áo thôi mà, như đi gặp xã hội đen vậy trời. Lại còn cả luật lệ nữa..." thực chất bên ngoài lại cố tỏ vẻ bình tĩnh mà mỉm cười: "Ngô tổng anh cứ nói. Tôi nhất định sẽ chú ý!" _ Giả tạo, giả tạo a~~~ ngay cả cô cũng cảm thấy giả tạo.

"Trước hết, khi cô lấy số đo của chủ tịch nhất định nhất định không được chạm vào vạt và cổ áo của chủ tịch, chỉ được đo nếu không cần thiết thì đừng nói gì hết" _ Ngô Đàm vừa cười vừa nói.

"Ngô tổng, anh đùa sao. Không cho chạm vào cổ áo vậy tôi đo kiểu gì..."

Bạch An Nhiên bật cười.

"Tôi nói rồi, nếu cô không muốn cả Lư thị phải sụp đổ vào ngày mai".

An Nhiên ngơ ngác, nuốt nước bọt cái ực, trời ơi, chỉ vậy cũng phá sản cả công ty:

"Được rồi, tôi nhất định sẽ không phạm vào điều tối kỵ này đâu."

"Cả tóc cũng vậy!"

"Được, tôi không cần lấy số liệu của đầu đâu, sẽ không chạm vào tóc của chủ tịch các anh"

Bạch an Nhiên đảm bảo.

"Được thôi, cô chờ ở đây, tôi sẽ vào nói với chủ tịch trước"

Ngô Đàm nhìn An Nhiên, vừa đi vừa lắc đầu, thầm chúc may mắn cho cô, rồi thân nhiên đi vào phòng của chủ tịch.

-----Chương đăng ngày 13/12/2016-----

Facebook: Lee Visu

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: 5 phút

Trong một căn phòng xa hoa, một người con trai với khuôn mặt không chút biểu cảm đang đưa mắt nhìn xuống phía dưới của tòa nhà, gương mặt lạnh đậm, bờ môi gọi cảm mà nghiêm nghị như thể chưa bao giờ nói lời ngọt ngào, đôi mắt nhìn xa xăm khó lòng đoán được ý nghĩ, chiếc mũi cao và mái tóc rũ xuống che đi vòm trán.

"Chủ tịch Dư, giám đốc Ngô muốn gặp anh!" _ thư kí Hà nói qua điện thoại kết nối với phòng chủ tịch. Vẫn không có tiếng trả lời, Dư Mộ Phàm quay trở lại, tựa người vào chiếc ghế chủ tịch, ngay sau đó tiếng gõ cửa truyền đến tai anh.

"Mộ Phàm! Tôi đưa nhà thiết kế có tiềm năng đến thiết kế trang phục cho cậu đây" _ Ngô Đàm cười nói.

Dư Mộ Phàm vẫn không có ý đáp trả, chỉ ngước đôi mắt vô cảm lên, nhìn hân.

"Sao vậy?" _ Ngô Đàm nhìn anh chớp chớp mắt.

"Không cần đo!" _ Rốt cục thì anh cũng lên tiếng, phản bác lại.

"Không đo, làm ơn đi, tôi đã phải chọn cho cậu khổ cực biết bao, giờ lại nói không đo! Để lại cho tôi chút mặt mũi đi chứ?"

"5 phút" _Anh nói.

"Cậu..." _Ngô Đàm tức đến nói không nên lời, đứng phắt dậy, tay run run chỉ vào anh. Đi lên phòng cao nhất này, có bay cũng phải mất 4 phút, có ai thần thánh đo trong 1 phút.

"4 phút 58 giây" _Dư Mộ Phàm nhìn đồng hồ đeo tay, nhàn nhạt nói.

Đáp lại là tiếng đóng cửa cái rầm, Dư Mộ Phàm nhìn theo, nếu không phải hấn ta là bạn vào sinh ra tử, anh em với anh thì hấn bây giờ nhất định đã tan xương nát thịt từ lâu rồi. Thái độ như vậy ngoài Ngô Đàm không một ai dám làm như vậy với hấn, à không...còn một người là Hường Ân, cái tên tự kỉ nhà hấn.

Ngô Đàm chạy như bay ra khỏi phòng đứng trước cửa thang máy mà đợi chờ, đã qua 3 phút 40 giây.

"Ting!"

Cửa thang máy bật mở, người bên trong còn chưa kịp chuẩn bị đã bị một lực mạnh kéo đi ra chạy như bay về phía trước, tiếng giày cao gót va chạm với nền nhà nghe thật chói tai.

Bạch An Nhiên bị lôi xềnh xệch đến trước một căn phòng, tóc tai rối xù, trang phục chỉnh tề phút chốc bị rối tung cả lên.

"Đàm tổng, anh làm cái gì vậy?" _Bạch An Nhiên tranh thủ đưa tay vuốt lại mái tóc sang hai bên, chỉnh chu lại trang phục.

Mặc dù, mang tiếng là nhà thiết kế nhưng hầu như cô không có khái niệm gọi là đồ hiệu, quần áo tuy không phải cao cấp nhưng đều là do cô lựa chọn chi li, khâu缝 để may cho mình từng bộ trang phục, không đẹp như hàng hiệu nhưng nhất định cô sẽ không để chúng bị kéo xộc xệch nhàu nát dưới tay người khác. Sau khi xác định rõ không một chút gì bất thường trên bộ trang phục, Bạch An Nhiên mới chậm rãi ngẩng đầu. Phát hiện cửa phòng đã mở từ bao giờ, bên trong căn phòng hai người đàn ông, một đào hoa dịu dàng, một lạnh lẽo như tảng băng di động, cô sợ hãi cẩn thận từng bước đi vào.

Dư Mộ Phàm đưa tay lên ngang người, kiểm tra miệng:

"Còn 34 giây".

Bạch An Nhiên còn chưa kịp thắc mắc "Cái gì mà còn lại" "Cái gì mà 34 giây", bất ngờ bị đẩy đến trước mặt người con trai có gương mặt hoàn mỹ, vóc dáng khí thế cao ngạo:

"Cô Bạch, cô chỉ có 34 giây để lấy số đo cơ thể thôi, mau mau" _Ngô Đàm nói vội.

"Anh đùa sao" _Mặc dù là thắc mắc, quay qua gắt với Ngô Đàm nhưng hai tay Bạch An Nhiên vẫn không phải là không biết tranh thủ tiết kiệm thời gian, miệng thì ngậm bút, giấy thì kẹp ở một bên, hai tay vòng qua ôm lấy eo người đang được gọi là "đối tác, khách hàng" của cô. Trong đầu còn đang không thấm phải xuyết xoa, chưa bao giờ cô có vinh hạnh được thiết kế trang phục cho một người hoàn mỹ đến như vậy.

Ghi ghi, tính tính, tiếp tục một lần nữa cô cúi xuống đo chiều dài chân, lại càng thêm phần tán thưởng, chân dài thẳng tắp, ôi mẹ ơi, Bạch An Nhiên cũng có ngày này sao? Còn đang cười khích khích vì bị kích động, giọng nói bất cần của anh truyền đến tai cô:

"Hết thời gian" _Anh quay lại bàn chủ tịch, coi như không có sự tồn tại của hai người kia. Bạch An Nhiên á khẩu, ở đâu ra cái kiểu như vậy, mới đo eo, chiều dài chân thôi mà sao may trang phục được. Cô là nhà thiết kế chứ không phải thiên tài nhà?

"Này anh, anh như vậy là có ý gì? Rốt cuộc là anh có muốn đo không vậy?" _Bạch An Nhiên nói lớn. Ngô Đàm phản ứng nhanh kịp thời lấy tay che miệng cô lại. "Đám lớn tiếng với hấn, Bạch An Nhiên cô chán thờ rồi sao?" anh ta thầm nghĩ.

"Ra ngoài" _Dư Mộ Phàm gần lên, Ngô tổng thấy rõ sự bức tức trong mắt hấn, lôi xềnh xệch Bạch An Nhiên đang lắc đầu nguây nguẩy muốn nói gì nhưng lại không có cơ hội.

-----+-----

Dưới đại sảnh của công ty.

"Cô Bạch, chuyện trang phục cho buổi tiệc tôi nhờ cô, vậy nhé!"

"Tôi...tôi...may kiểu gì? Không có số liệu!"

"Chuyện này, cô đành phải tự linh hoạt thôi, tôi không giúp được. Lúc ấy, cô lẽ ra phải đo thật nhanh chứ?" _Ngô Đàm hài hước nhún hai vai, tỏ vẻ bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cáo gắt

Bạch An Nhiên lững thững đi từ công ty của anh về đến nhà cũng đã đến tối. Cả một buổi chiều của cô gần như chẳng làm được gì. Trong đầu vẫn là hình ảnh lạnh lùng của hắn, tức giận hét lên với cô, rõ ràng là Bạch An Nhiên bây giờ vẫn chưa hề nguôi giận.

Ngồi vào bàn làm việc, vẫn chẳng thể ngừng suy nghĩ nó, cô mới đo được hai số liệu, sao may đo được. Mà hạn giao đồ lại là thứ tư, còn ba ngày nữa, gấp quá. Cô trầm nghĩ.

"Ngô tổng, là tôi, Bạch An Nhiên!" _ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô vẫn cho rằng chỉ có Ngô Đàm mới giúp được cô mà thôi.

"Có chuyện gì sao, cô Bạch!"

"À...tôi biết là hơi không phải nhưng anh có thể...giúp tôi một chuyện không?"

"Chuyện gì vậy???" _ Ngô Đàm nói.

"Tôi muốn mượn một chiếc áo của Dư tổng, số liệu lúc chiều không đủ nên..."

"Chuyện này không được. Anh ta mà biết sẽ cho rằng tôi chán sống muốn đi gặp ông bà mất. Nhất là khi biết tôi lấy trộm áo đem cho một người lại còn là phụ nữ, tôi e cả tôi và cô không được mạng đâu?" _ Ngô Đàm ngắt lời cô.

"Anh ta có phải xã hội đen đâu, cùng lắm thì tôi chịu hết lỗi!" _ Bạch An Nhiên cáu gắt. Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, rốt cuộc là họ có coi trọng cái hợp đồng này không vậy.

"Cô Bạch, hắn ta còn đáng sợ hơn cả xã hội đen!" _ nói rồi, hắn cúp máy cái rụp, mặc kệ bên kia có ý muốn tiếp tục nhờ vả.

Đêm khuya yên tĩnh, một căn nhà vẫn sáng đèn, bên cửa sổ trên chiếc rèm cửa, hắt ra hình ảnh mơ hồ của một người con gái, đứng lại ngồi, đứng lại ngồi. Bạch An Nhiên như không biết mệt mỏi, đứng dậy nhớ lại cảnh vòng tay ôm lấy eo hắn để lấy số đo vòng eo, rồi sờ sờ nắn nắn trong không khí, tưởng tượng hắn đang đứng trước mặt. Cầm lấy dây đo đo lên không trung. Trông chẳng bình thường chút nào!

Tiếng đồng hồ vang lên, Bạch An Nhiên tỉnh dậy, phát hiện cả đêm ngủ gật trên bàn. Mẫu thiết kế bị mấy nét vẽ nguệch ngoạc vô ý lúc ngủ của cô bị đè lên mà che đi một vài chi tiết. Thở phào nhẹ nhõm, cô vươn vai rồi chạy nhanh vào chuẩn bị cho công việc.

Tại cửa hàng vải, Bạch An Nhiên dường như chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ giống như bây giờ. Đúng là chủ tịch có khác, mua vải may quần áo thôi mà chuẩn bị cho nhà thiết kế cả một cái thẻ, tiền thì nhiều đến mức không ngờ tới, cô chưa bao giờ cầm một số tiền lớn như vậy a~ cảm giác thật là đã. Bạch An Nhiên trầm nghĩ, rồi cầm miếng vải lên ngắm nghía lại tự cười một mình. Quần áo, may đo đối với cô đơn giản, khó nhất chính là số đo cơ thể. Cô cũng đã rất cố gắng rồi, đêm qua ngồi lăm băm tính toán vóc dáng cơ thể anh, thêm cả mắt nhìn của cô, có lẽ à không phải chắc chắn mới đúng, bộ quần áo cô sẽ may tới đây, vị khách hàng "đáng quý" của cô khi mặc sẽ phải xuyt xoa cho mà xem.

Nghĩ vậy, Bạch An Nhiên vui vẻ đi xem đủ loại vải, ứng cái nào thì gặt đầu một cái rồi quẹt thẻ, đơn giản căn bản tiền cũng chẳng phải của cô mà!

Bạch An Nhiên quay trở về nhà, cũng xẩm tối. Hào hứng ngồi vào chiếc máy may đã gắn bó với mình đã năm năm, chuẩn bị bắt đầu cho việc thức xuyên đêm.

Đo đo, tính toán cắt rồi cắt. Chẳng mấy chốc trời cũng gần sáng, bản thân vì quá mệt mỏi mà ngủ quên trên bàn, Bạch An Nhiên căn bản chẳng hề nhớ đến cuộc hẹn lúc sáng với vị chủ tịch khó tính kia.

Khi mơ màng tỉnh dậy thì đã quá trưa. Bạch An Nhiên ngáp ngáp dài, đảo quanh nhà rồi nhìn qua chiếc điện thoại. Với tay cầm lấy nó, màn hình bật sáng, mười cuộc gọi nhỡ, năm tin nhắn:

"Bạch An Nhiên, cô đến đâu rồi, chúng tôi đợi cô trên phòng cao nhất, cô mau đến đi"

"Cô Bạch, chúng tôi cho cô 15'"

"Bạch An Nhiên, cô là đang không tôn trọng chúng tôi đấy!"

Độc đến đây, Bạch An Nhiên bắt đầu thấy sợ hãi, mồ hôi lạnh chảy dài trên mặt. "Thôi xong rồi! Ngay cả vị giám đốc ăn nói nhẹ nhàng cũng đã phải nhấn tin như vậy! Cô xong đời rồi!"

Gấp gáp ngồi bên chiếc máy may, nhanh chóng lấy lại tinh táo, cô mặc kệ làm sao, may xong bộ quần áo này, cô coi như lấy công chuộc tội. Chỉ còn lại một bên áo, cô cần làm nó xong trong ba mươi phút nữa.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, phút thứ 20, Bạch An Nhiên chạy vào trong phòng, chỉnh trang lại quần áo rồi gấp cẩn thận bộ quần áo cô kì công làm nên, đón taxi đến Dư thị.

"Chào cô. Tôi muốn gặp chủ tịch Dư, tôi có chuyện muốn muốn trao đổi" _Bạch An Nhiên cố gắng dùng nụ cười che giấu sự lo sợ.

"Cô có hẹn trước không?" _Cô thứ ký đó hỏi. "Tôi có. Nhưng tôi quên mất. Sáng nay tôi có hẹn lúc 8h, chủ tịch..."

Còn chưa nói xong, cô thư ký đã lên tiếng:

"Chủ tịch bây giờ không có ở trong phòng. Tôi nghĩ sẽ còn lâu lắm mới quay lại. Có khi cũng sẽ không quay lại công ty nữa."

"Không sao! Tôi...tôi...đợi được!" Bạch An Nhiên nói vội vã.

"Vậy mời cô qua bên kia ngồi đợi!"

Cô ngoan ngoãn đi đến bên chiếc sofa. Hai người ngồi vị trí thư ký, nhìn theo cô với ánh mắt chia buồn. "Cô không biết chủ tịch đã tức giận như thế nào đâu?" _ họ thăm thán.

Hơn một tiếng trôi qua, Bạch An Nhiên ngồi đến ê cả người. Dư Mộ Phàm vẫn chưa quay lại công ty.

Lại trôi qua thêm hai tiếng, đồng hồ điểm đúng 6h. Vẫn chưa thấy anh!

"Cô Bạch, sao cô lại ở đây? Sáng nay sao cô không đến. Cô biết tên đó đã nổi khùng với tôi không?" _Ngô Đàm từ đâu đi đến, thấy Bạch An Nhiên đang ngồi ở ghế thì chạy lại, bày ra bộ dạng đáng thương.

"Ngô tổng, tôi xin lỗi, tôi ngu quên mất. Thành thật xin lỗi. Tôi...tôi...đem...đồ đến cho chủ tịch!".

"Anh ta sẽ không đến nữa đâu, anh ta về nhà rồi." _Ngô Đàm nói. Rồi sững người: "mới có hai ngày. Cô đã may xong rồi sao? Cô đùa à?"

"Tôi xong rồi! Đây!" _Bạch An Nhiên giơ chiếc hộp đựng quần áo lên cho Ngô Đàm nhìn.

"Vậy...cô đợi tôi một lát đi. Tôi lấy tập hồ sơ, đưa cô gặp anh ta!"

"Thật sao? Cảm ơn! Cảm ơn anh!" _Bạch An Nhiên cười vui vẻ, rồi đi theo Ngô Đàm ra bãi đỗ xe

Chương đăng ngày 17/12/2016

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Xin lỗi

Bạch An Nhiên vất vả chạy theo sau Ngô Đàm, ra đến bãi đỗ xe, cô gọi với theo:

"Ngô tổng, anh đợi chút. Tôi chờ đây!"

"Cô Bạch, cô biết thời gian với tên đó quý giá như thế nào không. Chạy mau lên, lên xe chờ sau cũng được" _Ngô Đàm nói. Bạch An Nhiên lại tiếp tục chạy.

Sau hơn một tiếng đồng hồ ngồi trên xe. Cuối cùng cũng dừng lại ở một ngôi nhà à không nói đúng thì phải là biệt thự chứ! Bạch An Nhiên tò mò nhìn trước ngó sau, bảo vệ từ cổng chạy lại, kiểm tra rõ ràng, cánh cổng mới từ từ mở ra.

"Này, Ngô Tổng rút cuộc chủ tịch của anh đi làm buổi sáng phải dậy từ lúc mấy giờ vậy?" _Bạch An Nhiên tò mò hỏi.

"Sao vậy?" _Ngô Đàm vừa lái xe, vừa liếc sang phía cô.

"Biết thự xa chỗ làm như vậy. Không tính giờ cao điểm cũng mất hơn tiếng đồng hồ. Rút cuộc anh ta phải chuẩn bị từ mấy giờ? Tôi thật sự rất thắc mắc!"

"6h. Lúc nào đến tôi cũng thấy cậu ta chạy bộ chuẩn bị ăn sáng rồi"

Bạch An Nhiên ồ lên một tiếng, tỏ vẻ hiểu ý. Rồi lại nhìn trước ngõ sau.

Tại phòng khách, Bạch An Nhiên sau khi liếc nhìn chiếc điện thoại lần thứ n lần, không chịu được mà tiếp tục thắc mắc với Ngô Đàm:

"Ngô tổng, bao giờ tôi mới có thể đưa đồ cho chủ tịch của anh đây!"

Ngô Đàm chống cằm nhìn Bạch An Nhiên, than vãn:

"Cô Bạch, hết giờ làm rồi, có thể ngừng gọi tôi là Ngô Tổng được không. Còn nữa, cô nhìn xem. Ngay cả tài liệu công ty tôi còn chưa đưa được cho cậu ta. Cô chịu khó chờ thêm lát nữa đi"

Đáp lại Ngô Đàm là cái gật đầu, cùng ánh nhìn chán nản của cô.

Không biết đã qua bao lâu, cô chỉ biết rằng, đến khi Ngô Đàm đánh thức cô ngủ quên trên sofa thức dậy thì đã là 11h hơn.

Cả hai cùng đi lên trên tầng hai, qua một dãy hành lang dài và rộng, rồi dừng trước một căn phòng có cánh cửa màu trắng ở cuối hành lang.

Dư Mộ Phàm trên người vẫn là bộ quần áo khi đi làm, áo khoác vắt lên thành ghế, ông tay kéo lên tận khuỷu, tựa người vào bàn làm việc. Bên cạnh là ly rượu vang đỏ.

Bạch An Nhiên mãi ngắm đến quên cả việc nên làm. Đứng chờ người ở cửa ra vào.

"Chủ tịch Dư, tôi...tôi...là Bạch...Bạch...An Nhiên. Tôi...đưa...đưa...đồ đến...để anh thử!" _Đứng phía sau anh. Bạch An Nhiên căn bản vốn chẳng nhìn thấy thái độ của anh, nhưng thâm tâm luôn nhắc nhở cô, "khách hàng" này không giống những người khác. Vì vậy cô cần phải thật cẩn thận, chuyện ngày hôm nay, lỡ hẹn với vị khách đáng kính này, Bạch An Nhiên sợ đến mức run rẩy, ngay cả nói cũng khó khăn.

"Bỏ đi!!!" _Dư Mộ Phàm nói.

"Anh!!! Chủ tịch Dư, chuyện ngày hôm nay để anh đợi tôi là tôi không đúng. Nhưng tôi đem mẫu trang phục hoàn thành sớm hơn yêu cầu đến đây. Cũng coi như công chuộc tội rồi!" _Bạch An Nhiên không biết lấy đâu ra can đảm, cả gan lên tiếng phản bác lại lời nói của anh.

Ngô Đàm đứng tựa vào cửa, hào hứng chờ xem phim hay. Trước giờ chưa ai dám lớn tiếng với anh. Hắn nhất định sẽ không bỏ qua dịp này. Dư Mộ Phàm không nói gì, lạnh lùng đi về phía ghế bên cạnh bàn làm việc, cũng liếc qua chiếc hộp bọc cẩn thận trên tay cô.

"Cô nghĩ tôi cần đến bộ đồ tầm thường này?" _Anh nói.

Bạch An Nhiên bị chọc tức đến đỏ cả mặt, hai tay cầm hộp quà cũng dùng sức, chiếc hộp ở hai bên góc hơi bị méo đi. Chứng tỏ chủ nhân của nó đang vô cùng tức giận. Dư Mộ Phàm rõ ràng là chẳng thèm liếc qua bộ đồ của cô, lại dám nói tầm thường. Đúng là bức chết cô mà.

Dư Mộ Phàm ngược lại cảm thấy vô cùng là có hứng thú.

"Hộp đồng đã bị hủy từ sáng nay. Một nhà thiết kế ngay cả sự tôn trọng khách hàng, định nghĩa về thời gian cũng không có. Cô nghĩ sao?" _Dư Mộ Phàm vốn không hề có chút kiêng nể vì cô là phái nữ, nghĩ sao nói vậy.

"Anh! Tôi biết, mọi chuyện là tôi sai. Tôi không đúng! Nhưng anh không có quyền nói như vậy. Anh biết tôi phải dành bao nhiêu thời gian không?" _Bạch An Nhiên đến lúc này đã chẳng còn giữ được thái độ thân nhiên. Một con người luôn nở nụ cười trên môi như cô dù có mạnh mẽ đến mức nào nhưng một khi đã bị đụng chạm đến danh dự cũng sẽ phải có phản ứng lại. Bạch An Nhiên nhìn anh với đôi mắt đỏ hoe, bị nói là vô trách nhiệm, mẫu thiết kế phải thức đêm để may bị nói là tầm thường, cô chẳng còn tâm trạng mà đối đầu với anh.

Lặng lẽ đưa tay lau đi giọt nước mắt, Bạch An Nhiên cúi chào người đàn ông ngay cả cái nhìn liếc qua cô cũng tiết kiệm, rồi cầm lấy chiếc hộp quay về phía cửa phòng.

Ngô Đàm đã chẳng còn thái độ hào hứng như trước, sau khi nhìn thấy giọt nước mắt của cô,, anh ta mới sững người nhìn về phía Dư Mộ Phàm.

"Cô Bạch, tôi đưa cô về! Dư Mộ Phàm, cái tên chết tiệt nhà cậu. Tôi tính sổ với cậu sau, đồ không biết thương hoa tiếc ngọc!" _Ngô Đàm nổi cáu với

anh, rồi nhìn sang phía cô, đưa tay ôm lấy bộ quần áo được gói ghém cẩn thận.

Dư Mộ Phàm nhìn theo bóng cô ra ngoài, chần chừ rồi khôi phục lại vẻ mặt như chẳng có chuyện gì. Tiếp tục cầm hồ sơ lên nghiên cứu.

Chương đăng ngày 27/12/2016

Facebook: Lee Visu

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Khóc

Bạch An Nhiên mang theo đôi mắt đỏ ngầu chạy ra ngoài. Người giúp việc thấy vị khách nữ hiếm có vừa đặt chân vào biệt thự, lại khóc lóc bỏ đi thì thắc mắc nhưng thắc mắc vẫn chỉ là trong lòng, phận sự của họ là làm việc, không phải xen vào chuyện của chủ. Không một ai dám lại gần hỏi han về cô. Ngô Đàm là người duy nhất chạy theo cô.

Qua chiếc máy tính kết nối với toàn bộ camera của tòa nhà. Dư Mộ Phàm dễ dàng nhìn thấy hình ảnh của Bạch An Nhiên chạy ra khỏi hành lang như thế nào? Khóc thảm thương ra sao?

"Cô Bạch, đợi đã! Tôi đưa cô về!"

"Ngô tổng, không cần đâu! Tôi tự về được rồi!"

"Đạt, giữ cô Bạch lại giúp tôi!"

Bạch An Nhiên còn chưa kịp phản ứng, hộp giấy trên tay đã bị giăng lấy ném cho một người đàn ông ở bên cạnh, hai vai thì bị người đàn ông tên Đạt túm lấy, không cho động đậy.

Ngô Đàm chạy ra phía xe, lái thẳng về chỗ cô đang cố thoát khỏi cánh tay của Đạt:

"Tôi đưa cô về!"

Bạch An Nhiên được hộ tống cho đến khi ngồi yên vị trên xe, hộp quà được đặt ra ghế sau.

"Nhà cô ở đâu?" _Ngô Đàm hỏi.

"Đường...nhà..., cảm ơn!" _Bạch An Nhiên nói, nhận lấy khăn giấy từ tay của Ngô Đàm, quay mặt ra phía cửa xe.

Tại biệt thự nhà họ Dư, Hường Ân đang nhàn nhã ngồi ở ghế sofa trong phòng làm việc của Dư Mộ Phàm, cười cợt nói:

"Phàm, nghe nói hôm nay biệt thự sau hơn cả thế kỉ cũng đã có mỹ nhân ghé qua!"

"Là Đàm dẫn tới. Không phải tôi!" _Dư Mộ Phàm liếc về phía Hường Ân, chậm rãi mở miệng.

"Phàm, cậu có phải là người không vậy? Người ta là đem đồ đến cho cậu! Cậu không nhận thì thôi lại còn nói như vậy! Phải tôi tôi cũng đau lòng, đau lòng chết mất a~~~~"

Dư Mộ Phàm lừ Hường Ân, anh ta lập tức hiểu ý, ngậm miệng lại bảo toàn mạng sống.

"Chuyện sao rồi?"

"Thế lực cũng có chút ít, hắc đạo hắc đĩnh không ít phi vụ, hắc giống chúng ta, bạch đạo hắc đạo đều có!"

"Vậy sao? Không tồi!" Dư Mộ Phàm khẽ nhếch miệng, nụ cười hiếm có lộ rõ vẻ chết chóc.

"Cậu tính đi thật sao?" _Hường Ân nói.

"Sao lại không? Họ cần biết đối thủ của mình là ai, không phải sao?"

"Còn trang phục, Đàm nói mỹ nữ của cậu hiện đang là người tiềm năng nhất. Cậu không muốn mặc thử sao?"

"Cậu lo chuyện của mình đi!" _ Một câu nói của Dư Mộ Phàm khiến Hường Ân tức đến nghẹn họng.

"Cậu...cậu...tôi không nói với cậu nữa!"

Hường Ân bực bội uống cạn ly rượu, rồi trừng mắt nhìn anh lửa hận ngút trời. Hắn đã cố không nhắc đến rồi, anh lại còn chạm vào nỗi đau của hắn. Dư Mộ Phàm cái tên lòng dạ sắt đá nhà anh.

Bạch An Nhiên về đến nhà cũng hơn 12 giờ đêm. Ngô Đàm đưa cô lên tận nhà, lại còn nhìn trước ngõ sau như sợ ai nhìn thấy. Không muốn đưa cô về thì thôi đi, đưa cô về lại còn nhòm ngó như sợ bị ai phát hiện vậy!

"Ngô tổng, tôi tự đi được rồi. Anh về đi!"

"Tôi phải thấy cô bình an mới được. Biết đâu bọn họ cử người tới tìm cô thì sao?"

"Hả?"

Ngô Đàm lúc này mới quay lại nhìn cô, anh ta cười gượng gạo:

"À không, không có gì đâu!"

Bạch An Nhiên cũng chẳng bận tâm đến lời nói đó, chào tạm biệt Ngô Đàm, quay qua cầm hộp giấy đặt lên bàn. Bộ trang phục mà cô thức đêm để làm, dành bao nhiêu là hi vọng nhưng bỗng chốc trở thành một vật tầm thường đối với người ta. Thế giới này đối với cô thật quá rộng lớn. Có lẽ sự nổi tiếng không phù hợp với cô. Bạch An Nhiên cười.

Sáng sớm hôm nay, Bạch An Nhiên vừa mới bước vào cửa đã bị vị trưởng phòng đáng kính thông báo:

"Giám đốc có dặn, bao giờ đến thiên gặp ông ấy!"

Tin tức như sét đánh ngang tai cô. Công việc cô hằng ao ước trong một vài giây nữa sử chấm dứt, nó còn chưa kịp nở rộ đã bị người khác nhấn chìm chôn vùi lên nó.

"Luru tổng?"

"Cô Bạch, lại đây. Chúng ta nói chuyện một chút!"

Bạch An nhiên cũng vâng vâng dạ dạ, ngồi xuống.

"Vừa nay, tôi vừa nhận được điện thoại tư kí của chủ tịch Dư. Họ nói cô làm việc rất có năng lực, trang phục rất đẹp"

Bạch An Nhiên còn đang nhắm tịt mắt, chờ đợi con thịnh nộ của Luru tổng, thì tràng cười của ông ta khiến cô nổi da gà:

"Cái gì mà vui chứ! Cái gì mà rất đẹp! Dư Mộ Phàm căn bản là còn chẳng thèm liếc đến nó, ở đâu ra chuyện khen cô chứ?" mặc dù nghĩ là vậy, cảm thấy

khó hiểu nhưng Bạch an Nhiên cũng cảm thấy nhẹ nhõm, lén thở dài một tiếng. Cũng may cô không bị sa thải. Đó là thứ mà cô thầm cảm kích hắn ngay bây giờ.

Chương đăng ngày 29/12/2016

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tuyên bố chủ quyền

Bạch An Nhiên trở về với đầy câu hỏi. Lại thêm một ngày trôi qua, Bạch An Nhiên dường như đã quên hẳn đến vị khách đáng kính kia. Cô ngày đi làm, tối về lại đi làm thêm, nói chung là cuộc sống trở về với quỹ đạo. Cho đến khi đám người đó xuất hiện.

"Cô Bạch, nghe nói cô là người thiết kế trang phục cho Dư Mộ Phàm?" _ Một người đàn ông lạ mặt nhìn cô, cánh tay xăm trổ nhìn đến ghê người. Bạch

An Nhiên sợ hãi, nhất thời không biết nói gì chỉ biết gật đầu lấy lệ.

"Tôi muốn cô may thêm một bộ hết như vậy!" _Hắn ta nói, đẩy về phía cô một tấm chi phiếu, ánh nhìn sắc bén như lưỡi dao.

"Tôi không làm được!"

"Tại sao? May không phải là nghề của cô sao?" _Gã đó cười cợt.

"Phải! Nhưng đồ của ai là của người đó. Tôi sẽ không làm!" Cô nói bằng một giọng chắc nịch. Dư Mộ Phàm căn bản chẳng hề để ý đến bộ trang phục của cô nhưng cô không thể vì thế mà làm mất đi tư cách của người thiết kế.

"Tôi e chúng ta cần phải đi một chuyến"Hắn nhìn đồng hồ, rồi ra hiệu cho hai tên vệ sĩ ở phía sau.

Bạch An Nhiên chợt có dự cảm không lành, định đứng dậy lấy cớ phải quay lại làm việc, không thể tiếp tục nói chuyện thì đột nhiên bị hai tên vệ sĩ phía đối diện kéo lại.

"Này! Các anh làm gì vậy? Thả tôi ra, tôi còn làm việc!"

Nhân viên trong quán nhìn thấy Bạch An Nhiên thì có ý muốn gọi lại, có người nhanh tay với lấy chiếc điện thoại tính báo cảnh sát, sau khi nhìn rõ đạn đã lên trong nòng súng của tên xăm trổ, thì ai nấy cũng im bật.

Bạch An Nhiên bị lôi đi, đến một biệt thự vô cùng xa hoa, giàu có chẳng khác biệt thự của Dư Mộ Phàm là bao.

Ngô Đàm ngồi trong phòng chủ tịch, vắt chéo hai chân cười nói với Hường Ân, bên kia Dư Mộ Phàm đang cầm tài liệu.

"Phàm, tôi đã cất công tìm người thiết kế cho cậu, thì cậu nhất định không được từ chối. Tối nay, cậu nhất định phải mặc bộ đồ đó cho tôi!"

"Phải rồi, cậu chưa xem qua đã chê tầm thường. Có phải tự tin quá rồi không?" _Hường Ân nói.

"À quên, tối nay mỗi người chúng ta phải đi với một người nữa. Các cậu tính xem. Nói mới nhớ, để tôi gọi cho An Nhiên, bảo cô ấy đem đồ tới!" _Ngô Đàm nói thêm. Rồi bấm số gọi cho cô.

Phía bên này, Bạch An Nhiên còn đang bị lôi kéo đu về phía một căn nhà thì điện thoại reo lên. Tên đầu đàn moi chiếc điện thoại từ chiếc tạp dề của cô ra, liếc thấy tên người gọi thì nhếch miệng hứng thú, rồi ném nó sang một bên.

"Này, trả lại đây. Máy người..."

Bạch An Nhiên ngã khụy xuống, hai mắt nhắm tịt. Bị lôi vào trong một căn phòng tối.

"Này, sao không nghe máy!" _Ngô Đàm đá chân Hường Ân.

"Gọi lại xem!" _Hường Ân ngồi thẳng dậy, đáp.

Dư Mộ Phàm thấy vậy, cũng đóng sập tài liệu, tiến lại phía chỗ hai người.

"Đưa xem nào!" _Hường Ân sốt ruột, giằng lấy, bước đến phía máy tính, gỡ một dây số.

"Cô ấy ở nhà Lâm Tường!".

Cả hai cặp mắt không hẹn cùng nhìn về phía Dư Mộ Phàm, chờ đợi phản ứng.

Dư Mộ Phàm có chút gì đó khó chịu trong lòng, không biết là gì, nó như thúc giục bản thân anh cần đi cứu cô.

"Đi thôi!"

Cả ba cùng đi về phía nhà xe, Dư Mộ Phàm đi dẫn đầu, phía sau là xe của Hường Ân và Ngô Đàm.

Lâm Tường ngồi ở ghế lớn, nhếch miệng nhìn anh:

"Không biết có chuyện gì mà chủ tịch Dư lại đến nhà tôi thế này!"

"Người đâu?" _Dư Mộ Phàm hai tay nắm thành quyền, đáy mắt hằn lên sự chết chóc.

"Ài? À cô gái xinh đẹp đó sao? Tôi chỉ là muốn nhờ cô ấy may một bộ đồ thôi! May xong tôi sẽ đưa cô ấy về tận nhà! Anh cũng có nhã hứng sao?" _Lâm Tường khẽ cười.

"Tôi nói rồi, đưa người đây?" Dư Mộ Phàm lặp lại lần nữa, trước đến giờ chưa bao giờ anh phải lặp lại câu nói lần thứ hai. Ngày hôm nay, chẳng hiểu bị cái quái gì, anh lại phải nhún nhường đối phương chỉ vì cô.

Lâm Tường liếc tên vệ sĩ theo sau, ra hiệu.

Bạch An Nhiên khước miệng rướm máu, hai tay trối ra đằng sau, bị lời sênh xịch ra.

"Xem ra chủ tịch Dư đáng quý của chúng ta rất quan tâm đến người con gái này? Tiếc thật, tôi cũng muốn có cô ấy, làm sao đây?" _Hắn nói, tỏ vẻ tiếc nuối, rồi bước lại gần phía cô, đưa tay vuốt ve khước miệng của cô. Bạch An Nhiên thấy ghê tởm đám người trước mắt, quay mặt đi về phía khác. Hai mắt ngập nước, muốn khóc mà không được, đầy sự sợ hãi đối với nòng súng đặt phía eo.

"Cô ấy là người của tôi!" _Dư Mộ Phàm đột ngột lên tiếng, những người có mặt ở đó được một phen khiếp sợ. Ai chẳng biết anh chưa từng cho phép phụ nữ đi vào biệt thự, xem ra lần này Lâm Tường bỏ thời gian theo dõi anh quả là không uổng. Biết được tin động trời này.

Bạch An Nhiên bất ngờ đến há hốc miệng, kinh ngạc đến quên cả sợ hãi. Cả người bị kéo vùi đầu vào bờ ngực của ai kia, hai tai bị tay anh vòng qua bịt lại, một tiếng động lớn vang lên. Trên sàn nhà sạch bóng bị vấy bẩn bởi vết máu loang lổ của tên vừa cả gan dí súng vào người cô.

Lâm Tường chep miệng, nhún vai tỏ vẻ thân nhiên, như thể người đang nằm trên sàn trơn tròn mắt kia vốn chẳng phải người của hắn, bước về phía ghế ngồi:

"Chào hỏi tới đây thôi. Dư lão đại, hẹn gặp anh ở bữa tiệc cùng với...người phụ nữ của tôi!"

Dư Mộ Phàm bế sốc Bạch An Nhiên lên, bỏ đi không có ý muốn nán lại thêm một giây nào nữa.

Trên xe, Bạch An Nhiên ngồi yên vị trên xe của anh, phía trước là tài xế riêng, phía bên cạnh là kẻ kiêu lời.

"Chủ tịch Dư, thật sự cảm ơn anh!" _Bạch An Nhiên quan sát thái độ của anh, hoảng loạn cũng dần tan biến. Trước mắt cô chỉ có anh, phải mặc dù rất không ưa anh nhưng sự thật vẫn là anh đã cứu cô.

"Về nhà cô ta!" _Anh nói với tài xế. Mặc kệ phía bên cạnh Bạch An Nhiên cúi đầu cảm ơn.

Trên xe của Ngô Đàm

"Này, vừa nãy anh nghe thấy gì không?" _Ngô Đàm hỏi Hường Ân.

"Anh cũng thấy sao? Trời ơi, tăng băng di động biết tuyên bố chủ quyền. Trời đổ mưa máu rồi a~~~~" (Au: Hường Ân, cái tên tự kí nhà anh)

"Tôi nói rồi, chỉ riêng việc An Nhiên có thể được vào biệt thự, cũng đủ biết, Mộ Phàm vốn không ác cảm với cô ấy!"

"Tôi thật muốn xem, tù lạnh mà yêu sẽ thế nào?" _Hường Ân cười cợt nói.

Sự ồn ào trên xe khác hẳn với chiếc xe đi đầu. Bạch An Nhiên chỉ biết thở dài, than thầm.

"Cô bị bắt cũng không phải lỗi của cô. Cô cũng không khóc lóc yêu cầu anh ta bảo đến cứu, là anh ta tự đến. Sao cứ bày ra bộ dạng nổi cáu với cô. Tại sao lại để cô ngồi gần tù lạnh vào mùa đông, lạnh chết cô rồi!!!"

Dư Mộ Phàm liếc qua, thấy cô phồng miệng lăm bậm cái gì thì chợt thấy buồn cười. Trong đầu lại nảy sinh một cảm giác gọi là "hứng thú", hứng thú với người con gái trước mặt.

Chương đăng ngày 29/12/2016

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ăn cắp đồ

#Dur_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Lúc Bạch An Nhiên tỉnh dậy đã là trong căn phòng làm việc của Dur Mộ Phàm, cô nhìn ngó bằng ánh mắt kì quái, rõ ràng trước lúc ngủ, Dur Mộ Phàm nói về nhà cô cơ mà, là nhà cô, nhà cô đó, tại sao tỉnh lại lại ở đây. Bạch An Nhiên đứng dậy, chẳng buồn xỏ dép vào, cứ thế đi ra ngoài.

"Phàm, tôi nghĩ anh nên để An Nhiên ở lại đây!" _Ngô Đàm nói.

"Tôi cũng nghĩ vậy, bây giờ Lâm Tường đã biết cô ấy liên quan đến anh rồi! Nếu để cô ấy ở một mình, tôi e sẽ có chuyện xảy ra!" _Hương Ân cũng nói theo.

Bạch An Nhiên mơ hồ khó hiểu. Nhìn đám người đang nói chuyện phía dưới tầng kia, cô bỗng cảm thấy gặp họ là sai lầm. Lẽ ra cô không nên nhận lời thiết kế trang phục cho anh, cô cũng không nên đến nhà anh, như vậy cô cũng sẽ không bị dính tới phiền phức như bây giờ, bị đánh trối như một món đồ chơi.

"Cho người bảo vệ cô ta là được!" _Dur Mộ Phàm lên tiếng, lời Bạch An Nhiên ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn loạn.

"Không cần đâu. Tôi có thể tự bảo vệ mình. Không cần phiền đến các anh?" _Bạch An Nhiên đi từ trên tầng xuống, vừa đi vừa nói.

"Cô Bạch, cô ngồi xuống đi. Chuyện ngày hôm nay, thật sự xin lỗi cô!" _Ngô Đàm mở miệng, nói thay anh và Hương Ân.

Bạch An Nhiên dường như không có ý ngồi xuống, chuyện ngày hôm nay, kẻ khiến cô bị bắt cóc thì ngay cả một cái liếc nhìn cũng không có, còn người tốt như Ngô Đàm thì lại mở miệng nói xin lỗi cô, trái đất này đảo ngược hết rồi.

Bạch An Nhiên đứng nhìn Dur Mộ Phàm rồi nói:

"Không sao? Tôi không để ý! Tôi xin phép đi trước!"

Vừa ra đến cửa, cô lập tức bị giữ lại, hai tên vệ sĩ giang tay chặn cô lại.

"Này, làm gì vậy?"

"Cô Bạch, cô ở lại đây đi! Ở đây sẽ an toàn hơn!" _Hương Ân lại nói, huých huých vào người Dur Mộ Phàm.

Anh thì tỏ vẻ không quan tâm, mặc kệ bên cạnh có huých tay như thế nào, một mực không nói một lời. Bạch An Nhiên nhìn ba người đàn ông, một thì tù lạnh di động, một thì đa tình lắm chuyện một thì chỉ biết cười trừ. "Không cần đâu!" _Cô nói, định đi vòng qua tên vệ sĩ để về nhà. Dur Mộ Phàm im lặng từ đầu đến giờ rốt cục cũng lên tiếng:

"Cô ở lại đây đi! Lát nữa, đi dự tiệc cùng tôi!"

Bạch An Nhiên còn đang sững người, Ngô Đàm và Hương Ân ở bên cạnh ngược lại rất vui vẻ, cả hai khoác vai nhau đi ra ngoài.

Chỉ còn lại:

"Này anh! Tôi nói là đi sao? Tôi không đi, đánh chết cũng không đi!" _Bạch An Nhiên hét lên, cô không muốn bị liên lụy nữa, không muốn dính dáng đến mấy chuyện lằng nhằng rắc rối này, cô chẳng hiểu gì cả.

Còn chưa kịp nói tiếp, Bạch An Nhiên đã bị kéo giật lại, cái tay của cô sắp lìa khỏi người rồi:

"Đừng cho rằng tôi nhượng bộ cô thì muốn làm gì thì làm! Tốt nhất nên yên phận một chút!" _Dur Mộ Phàm dùng lực nắm chặt lấy cổ tay cô, cho dù có vùng vẫy thế nào vẫn là không buông. Cảm giác như đau đến sắp khóc, khóe mắt rơm rớm nước mắt, Dur Mộ Phàm mới buông cổ tay cô ra, bỏ đi lên lầu. Bạch An Nhiên ở phía sau lúc này không còn chịu được nữa, bắt lực nhồi thụt xuống ghế, nước mắt chảy ròng, vừa đau vừa tủi thân.

"Cô Bạch, tôi đưa cô đi thay đồ!"

Bạch An Nhiên ngược nhìn, một người phụ nữ tầm tuổi mẹ cô mỉm cười phúc hậu đi đến. Còn dịu dàng đưa tay lau nước mắt cho cô. Bạch An Nhiên gạt đầu, đi theo người phụ nữ lạ mặt đi lên lầu.

Lúc cô tắm gội xong trong phòng đã xuất hiện thêm ba người. Họ lại gần coi cô là trung tâm chú ý. Người làm tóc, người trang điểm người thì bận rộn cẩn thận đem từng bộ váy ra úm thử trên người cô, chọn ra bộ váy đẹp nhất.

Sau hơn 3 tiếng vật lộn trong phòng, Bạch An Nhiên ngai ngừng trước gương:

"Cô Bạch, nhìn cô thật sự rất xinh đẹp!" _Người phụ nữ lạ mặt tốt bụng lau nước mắt cho cô khi nãy mỉm cười nói.

Bạch An Nhiên cười mà e dè, bộ váy này thật sự rất đẹp nhưng đối với cô nó có phải là hơi hở hang quá rồi không. Lộ hẳn lưng trần như vậy, Bạch An Nhiên dù làm nhà thiết kế biết trong giới thượng lưu mặc như cũng bình thường nhưng cũng không thể chịu được. Cô tìm kiếm rồi quyết định khoác thêm chiếc áo lông bên ngoài.

Bước xuống cười tăng, Dư Mộ Phàm đã ngồi yên vị ở ghế nhưng có chút gì đó sai sai. Cô đâu có đem đồ cho Dư Mộ Phàm đâu, anh ta lấy ở đâu ra một bộ y hệt của cô vậy?

Ngô Đàm và Hường Ân thì ngơ ngác nhìn cô, phía bên cạnh một cô gái xinh đẹp có vẻ mặt vô cùng đáng yêu đang trừng mắt, cau giận mà véo má Hường Ân.

Tất cả đều nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ, duy chỉ có anh chẳng thèm liếc qua cô đi về phía cửa. Mọi người vội vã đi theo sau. Bạch An Nhiên ngồi cùng xe với Dư Mộ Phàm. Hường Ân, Ngô Đàm và cô gái xinh đẹp ngồi cùng một xe. Đằng trước và sau đều có xe đi theo sát.

Bạch An Nhiên ngồi trên xe, thỉnh thoảng lại liếc nhìn bộ quần áo trên người anh:

"Chủ tịch Dư, bộ này của anh"

Còn chưa nói xong, cả người Bạch An Nhiên bị khóa chặt trong vòng tay của anh, áo choàng lông vì bị bất ngờ kéo lệch sang lộ một bên vai trần. Ánh mắt Dư Mộ Phàm theo đó nhìn xuống, Bạch An Nhiên cũng đỏ mặt mau chóng kéo lại hẩn hoi.

"Ý cô là tôi ăn cắp đồ của cô?" _Dư Mộ Phàm lại gần sát khuôn mặt cô, chậm chậm nói.

"À...không..không...tôi..làm...gi...có...ý...đó!" _Bạch An Nhiên lắp bắp như người bị tật, nuốt nước bọt cái ực.

Khuôn mặt Dư Mộ Phàm vẫn từ từ tiến lại gần, cô run rẩy muốn nói lại sợ. Khi cả hai khuôn mặt lại gần nhau hơn, môi anh chỉ cách môi cô 2cm, Dư Mộ Phàm đột ngột ho lên một tiếng, Bạch An Nhiên tranh thủ ngồi thẳng người, quay mặt lảng tránh.

"Dư Mộ Phàm, anh là đồ tồi. Trước mặt thì tỏ ra không cần, chê tầm thường, lúc tôi không để ý thì dám đột nhập nhà dân trái phép, trộm đồ của tôi!" _Bạch An Nhiên thâm nhủ.

"Bỏ ngay cái suy nghĩ của cô đi!" _Giọng nói từ chiếc tủ lạnh di động phía bên cạnh cô vang lên, Bạch An Nhiên ngồi ngay thẳng người, không dám nhúc nhích cũng như lăm bằm trong miệng.

Chương đăng ngày 3/1/2017

#Facebook: Lee Visu

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Mất mặt

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Xe dừng trước cửa một khách sạn xa hoa, Bạch An Nhiên ngồi trong xe ngó nghiêng, không có ý định xuống. Dư Mộ Phàm bước xuống xe, đã vậy còn tỏ ra ga lăng vòng qua mở cửa xe cho cô, cô e dè nhìn, máu lạnh mà cũng biết quan tâm sao. Dư Mộ Phàm không còn kiên nhẫn, cúi xuống vòng tay qua ôm lấy eo cô, kéo người Bạch An Nhiên sát lại người anh, cả hai cơ thể như bị dính lấy nhau, cách duy nhất Bạch An Nhiên làm để tạo khoảng cách chính là đặt bàn tay mảnh khảnh lên vòm ngực của anh. Cả hai cứ đứng vậy cả phút trời, khi Ngô Đàm cùng Hường Ân và cô gái xinh đẹp tên Dược Na bước đến, Bạch An Nhiên mới đỏ mặt đẩy anh ra.

Cả năm người cùng nhau bước vào bữa tiệc, Bạch An Nhiên vẫn không khỏi ngượng ngùng, hai tay nắm không biết đặt vào đâu, túm chặt lấy áo lông. Vừa mới đặt chân vào bữa tiệc, Lâm Tường đã mang theo về đào hoa bước tới, còn đặc biệt cầm sẵn trên tay một ly rượu mạnh bước về phía anh và cô.

"Nhiên của tôi, em thật đẹp!" _Anh ta đưa tay định chạm vào khuôn mặt của cô.

Bạch An Nhiên sợ sệt cảm thấy kinh tởm người trước mặt, Dư Mộ Phàm này giờ im lặng đã lên tiếng:

"Lâm tổng quá khen! Người phụ nữ của tôi lúc nào cũng xinh đẹp!" _Anh cười triu mến nhìn cô. Bạch An Nhiên như bị điện giật, sợ hãi tan biến trước mắt dường như chỉ tồn tại nụ cười của anh. Cô nhìn chăm chăm nụ cười ấy. "Dư Mộ Phàm đang cười! Trời ạ, anh ta đang cười với cô!" _Bạch An Nhiên trầm nghĩ.

Xăm giác hơi ngứa ngáy trên má khiến cô tỉnh táo, nhìn lại phát hiện ra tay anh đang ở trước mặt mọi người vuốt ve má của cô, Bạch An Nhiên trong lòng muốn chạy thật nhanh nhưng lại không thể, chỉ biết trân trân nhìn bàn tay di chuyển qua môi, sống mũi rồi lại dừng ở má.

Lâm Tường cũng cảm thấy có chút khó chịu. Người con gái trước mặt hẳn quả thực rất xinh đẹp khiến cho ngay cả hắn cũng cảm thấy như bị say, say bởi vẻ đẹp, nét dịu dàng cả sự sợ hãi trong mắt cô khiến đám đàn ông như muốn đổ rạp xuống.

Ngô Đàm và Hường Ân ở bên cạnh quan sát tình hình, nhìn bên ngoài thì là nói chuyện bình thường nhưng thực chất là đang muốn chém giết nhau lắm rồi, không kịp nhanh đám này e rằng tiệc vừa bắt đầu thì cũng có máu đổ mắt.

"Lâm tổng, tôi mời anh một ly" _Ngô Đàm lại gần cầm lấy một ly rượu trên tay Lâm Tường, cười ôn hòa nói.

Bạch An Nhiên tranh thủ lúc này thở phào nhẹ nhõm, bàn tay không biết từ lúc nào đã nắm lấy tay anh, cô đỏ mặt rút lại cũng không xong, tiếp tục nắm thủ ngượng chín mặt.

Cô gái tên Dư Na luôn đi sát bên cạnh canh chừng Hường Ân lúc này vui vẻ đi tới, hiểu ý đưa cô ra một chỗ ít sự chú ý của mọi người, gọi cho cô một ly hoa quả.

"Em có thể gọi chị là chị không?" _Dư Na cười.

Bạch An Nhiên trước ánh nhìn lấp lánh của Dư Na, nhận lấy ly nước:

"Chị là Bạch An Nhiên, gọi chị là chị An Nhiên!". Người con gái trước mặt khiến cho Bạch An Nhiên cảm giác thật vui vẻ, cách nói chuyện và nụ cười tinh nghịch ấy kéo hai người gần lại với nhau.

Cả hai nói chuyện khá hợp, cảm giác như dù có ngồi nói chuyện cả ngày cũng không chán.

"Nhiên của tôi, tôi có thể mời em một ly chứ?" _Lâm Tường đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô, làm gián đoạn cuộc nói chuyện như không có hồi kết của cô bà Dư Na.

Bạch An Nhiên nhìn ly rượu lại cúi xuống nhìn cốc nước hoa quả, cô mỉm cười tỏ vẻ lịch sự, từ chối khéo:

"Thật ngại quá, tôi lại không biết uống rượu. E rằng không mời anh đây một ly được!"

Lâm Tường xem như không nghe thấy câu nói ấy, cầm lấy cốc nước hoa quả trên tay cô đặt trên tay cô một ly rượu mạnh. Bạch An Nhiên phản ứng không kịp, chỉ biết nhìn trân trân vào ly rượu mạnh trên tay kia.

"Lâm Tường, tôi thay mặt chị kính anh một ly!" _Dư Na nói xen vào, giằng lấy ly rượu.

"Không được! Nhiên của tôi em nể mặt tôi chút đi. Chưa từng ai dám từ chối tôi, em dám sao?" _Lâm Tường nói, tay phải vẫn cầm ly nước hoa quả, tay trái vẫn túm lấy bàn tay đang cầm ly rượu của cô.

Bạch An Nhiên kinh hãi, thật muốn tránh xa cái tên đang đứng trước mặt, hắn ngang nhiên dám gọi tên của cô, cái gì mà "Nhiên của tôi" cô là của hắn bao giờ, cô không phải đồ vật mà ai muốn có thì có.

"Cô ấy là người của tôi, không phải của anh!" _Dư Mộ Phàm mắt tích suốt cả nửa tiếng đồng hồ cuối cùng cũng xuất hiện. Anh bước lại gần phía cô, khách mời nhanh chóng dồn sự chú ý về phía người đàn ông đó khi chính tai nghe anh công khai mối quan hệ.

"Vậy sao?" _Lâm Tường quay ra cười cợt nói với anh, lại quay ra nhìn cô, mê hoặc hỏi:

"Nhiên của tôi, em chọn ai?"

Sự tức giận của anh dường như đạt tới đỉnh điểm, anh đã nói thứ gì thuộc về anh thì nhất định sẽ là của anh, Lâm Tường - kẻ thù duy nhất này, lại dám ngang nhiên không coi lời anh nói ra gì. Trước mặt mọi người thách thức sự kiên nhẫn của anh.

Dư Mộ Phàm tiến lại, một lần cố định Bạch An Nhiên đang sợ hãi vào trong lòng, cúi xuống môi chạm môi.

Bạch An Nhiên giờ phút trước là kinh sợ, hiện tại là tủi thân, cô không phải là đồ chơi. Họ xem cô là trò cười, ở trước mặt người khác coi cô là món đồ chơi. Muốn cười phải cười muốn vào tay ai thì vào. Cô không phải con rối.

Môi lưỡi dây dưa, sự tiếp xúc giữa môi với môi khiến anh không thể kiềm chế được. Ban đầu chỉ xác định là môi chạm môi khiến Lâm Tường cảm thấy

nhặt chỉ từ bỏ, sau lại là không thấy thỏa mãn mà muốn nhiều hơn, tiến sâu hơn nữa và rồi không thể ngừng lại.

Bạch An Nhiên ở trong lòng anh ra sức đẩy dụa, muốn thoát khỏi. Tiếp nữa lại là thứ nước mặn đắng chảy xuống, Dư Mộ Phàm lúc này mới thức thời buồn cô ra. Nhìn người con gái bật khóc, anh hơi đau nhói nhưng chỉ ngay giây sau sự lạnh lẽo của anh lại khôi phục.

Bạch An Nhiên tức giận, mặc kệ bao nhiêu ánh nhìn, mặc kệ có bị làm sao, cô thẳng tay giáng xuống khuôn mặt anh một cái tát. Không gian im lặng, ngay cả tiếng động nhỏ nhất cũng nghe thấy. Cái tát càng khiến cho con người ta cảm thấy ghê rợn.

Mọi người ở xung quanh thì ngỡ ngàng, lại có người cả gan dám tát Dư lão đại nổi tiếng là khát máu, ngay cả ai chỉ cần khiến hắn không vừa lòng sẽ lập tức cảm thấy địa ngục trước mắt. Ngô Đàm Hường Ân, Dư Na và cả kẻ thù không đội trời chung của anh cũng cảm thấy bàng hoàng.

Đáy mắt Dư Mộ Phàm vẫn lên tia máu, cảnh báo điều không hay sẽ xảy ra. Bạch An Nhiên thì không thèm liếc qua anh, cố gắng nén khóc bỏ chạy ra ngoài.

Lâm Tường nhìn thấy vậy, đảo mắt quanh một lượt thấy không khí căng thẳng đến khó thở. Anh ta cười lớn, thu hút sự chú ý của mọi người:

"Các vị, thành thật xin lỗi đã để mọi người chứng kiến cảnh không hay này! Nào mọi người tôi kính mỗi người một ly!"

Dư Mộ Phàm lửa giận bùng bùng, lạnh lẽo bao trùm đi ra ngoài. Ba người còn lại cũng đi theo sau. Họ không biết chuyện gì sẽ xảy ra, họ chỉ biết Dư Mộ Phàm hiện tại là không ai có thể cản lại được, Bạch An Nhiên có lẽ cô cần đến lời chúc của bọn họ "Tai qua nạn khỏi".

Chương đăng ngày 9/1/2017

Facebook: Visu Lee - Lee Visu

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Sợ - nước mắt

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Bạch An Nhiên chạy ra khỏi bữa tiệc, ngay lập tức bị hai tên cận vệ của Dư Mộ Phàm giữ lại. Từ bao giờ mà ngay cả nhất cử nhất động của cô cũng bị giám sát vậy. Bạch An Nhiên ngoài việc dùng nước mắt, đẩy dụa để kháng cự, cũng chẳng thể thoát khỏi họ.

Cô bị lôi xềnh xệch ra xe, hẳn là việc chủ của họ bị cô không một chút kiêng nể tát trước mặt người khác đã khiến họ cũng phải nổi giận, bảo sao ra đến xe Bạch An Nhiên chẳng khác gì là bị ném vào trong thay vì việc cung kính như trước.

Dư Mộ Phàm ngay sau đó đã xuất hiện, lái xe riêng của hắn biết ý, ra ngoài xe im lặng nhất có thể.

Không khí trở nên căng thẳng từ khi Dư Mộ Phàm hai mắt đỏ ngầu vì tức giận ngồi vào trong xe. Bạch An Nhiên sợ hãi, suy nghĩ lúc này chính là chạy trốn, tránh xa người đàn ông trước mặt. Nghĩ sao làm vậy, cô đưa bàn tay run rẩy tìm cách mở cửa xe. Cửa xe không có ý muốn mở ra, cảm nhận người phía sau càng ngày càng lại gần mình, cô ngay cả khóc cũng không dám tiếp tục, tiếng nấc ngắt quãng và rồi ngay cả thở cô cũng khó mà làm được.

Chiếc cổ trắng ngần bị Dư Mộ Phàm đem bàn tay to lớn bao trọn lấy, một chút sức lực cô cũng không có. Gắt gao túm lấy bàn tay đang bóp nghẹn cô nhưng vô dụng. Cô sợ, muốn mẹ ở bên. Chưa bao giờ cô thấy mình yêu mẹ cần mẹ như vậy, cũng chưa bao giờ cô thấy mình khao khát được sống được hít thở luồng không khí giống lúc này.

Dư Mộ Phàm nhìn người con gái ngay cả phản kháng cũng không có, bàn tay toát mồ hôi lạnh. Khi Bạch An Nhiên dường như sắp không trụ nổi. Anh cảm nhận ánh mắt ấy như nhát dao hướng mũi nhọn về phía mình. Bàn tay như có ai đó đang gỡ từng ngón tay mà anh đang túm lấy cô cô. Sau đó là buồn thối xuống. Nhìn người con gái giờ phút trước đang không ngừng đẩy dụa bây giờ đang ho khan, nước mắt chảy thành hàng ra sức điều chỉnh nhịp thở. Dư Mộ Phàm không hiểu mình đang nghĩ cái gì, tức giận mở cửa đi ra ngoài. Ngay sau đó, Bạch An Nhiên một mình trên chiếc xe sang trọng được đưa về nhà.

Nhìn rõ hướng chiếc xe đang rẽ vào là ngược hướng nhà cô. Bạch An Nhiên khó khăn mở miệng:

"Này anh! Anh...anh...đưa...tôi...về...nhà....đ...i! Tôi không...vào căn nhà...đó nữa đâu!"

Mới nói được vài câu, Bạch An Nhiên cảm thấy còn khó hơn cả. Người đàn ông đó, cô rõ ràng là không nên động vào. Tất hẳn là sai. Đi cùng hắn đến

bữa tiệc này lại càng sai, và hơn thế, từ đầu cô không nên vì danh tiếng nghề nghiệp của mình mà liên quan đến hắn!

Người lái xe nhìn qua gương chiếu hậu. Thấy Bạch An Nhiên đang ho sặc sụa thì cũng động lòng, đưa cô một chai nước. Bạch An Nhiên nhận lấy, nhìn thấy xe đột nhiên dừng lại thêm phần thắc mắc.

"Tôi nói rồi! Đưa tôi về nhà! Hướng này không phải nhà tôi, chủ của anh nhìn thấy tôi là nổi khùng lên, anh muốn bị đuổi việc ư?" _ Cô nói

Người lái xe suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng quay xe đưa Bạch An Nhiên về căn nhà của cô.

Tại nhà của Bạch An Nhiên, sau khi mở cửa cô dường như mất hết sức lực, trượt dài ngồi thụp xuống đất.

Cả người mệt mỏi, Bạch An Nhiên đi về phía chiếc giường, thả tự do trên nó, chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, cô mơ màng thấy mình khó thở, cảm giác hụt như lúc bị Dư Mộ Phàm bóp cổ, cô sợ hãi tỉnh lại từ trong giấc mơ ấy, thấy mình đang mặc trên mình bộ trang phục xa xỉ trong nhà mình. Mồ hôi nhễ nhại, Bạch An Nhiên mò mẫm trong đêm tối tìm một tờ giấy trắng, trong ánh sáng hiu hắt của chiếc đèn học, cẩn thận viết từng chữ.

Sáng hôm sau, trong căn phòng cao nhất Lư Thị. Bạch An Nhiên khó xử cúi đầu không dám đối diện với Lư tổng - tổng giám đốc Lư thị công ty cô, người nói cô có tiềm năng, người đùn đẩy cái hợp đồng quái quỷ cho cô, khiến cô bị dính vào cả một chuỗi rắc rối.

"Cô có ý gì đây? Đột ngột sao lại xin nghỉ việc!" _ Lư tổng nhìn tờ đơn xin nghỉ việc trên bàn, ném ánh nhìn tức giận về phía cô.

"Lư tổng, thành thật xin lỗi. Tôi có lí do riêng, thật không thể tiếp tục làm việc nữa. Tôi sẽ làm một công việc khác!" _ Bạch An Nhiên nói. Cô không phải không còn thích nghề này, chỉ là cô sợ có một chút dính dáng đến người đàn ông kiêu kì ấy và nghỉ việc chính là cách giải quyết nhanh nhất, cô cho là vậy.

"Xin Lư tổng phê duyệt đơn của tôi!" _ Bạch An Nhiên hai tay dâng lên vụng, cúi đầu tỏ vẻ thành tâm. Lư tổng nhìn thái độ hờ hững, quyết tâm của cô thì đành gật đầu, biết công ty bỏ lỡ một người tài, nhưng ông vẫn nở nụ cười che giấu đi sự mất mát:

"Được rồi. Chỉ cần cô muốn công ty sẵn sàng mời cô về làm việc!"

Bạch An Nhiên mỉm cười, gật đầu rồi quay lại chỗ làm, áy náy nói lời tạm biệt khi mới làm được vài tháng đã phải chia tay.

Ngoài tất cả vật dụng đồ dùng của mình cô không lấy thêm bất cứ gì ngoại lệ, cầm lấy mấy bản thiết kế cô cẩn thận coi nó như báu vật đặt phẳng phiu vào thùng đựng đồ. Liếc nhìn lại một lượt, chiếc thẻ ngân hàng rơi vào tầm mắt của cô. Bạch An Nhiên cầm nó trên tay, cuối cùng vẫn là cầm nó lên đút vào túi.

Facebook: Lee Visu

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Nhận nuôi

Trời lạnh, mỗi lần đem máy ra gõ truyện lạnh cóng tay nên lại thôi. Cả tuần giờ mới viết được chap mới. Để mấy bạn chờ rồi.

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Cô mang theo thùng đựng đồ cá nhân từ công ty đến thẳng trụ sở của Dư thị. Đứng trước cổng, Bạch An Nhiên hít một hơi thật sâu, bước vào trong.

Qua lời nhắc của tiếp tân, Bạch An Nhiên đi thẳng về phía thang máy, lên tầng của tổng giám đốc Đàm:

"Chào chị!" _ Một cô gái ngồi ở vị trí thư ký giám đốc đứng nói với cô.

Bạch An Nhiên cười:

"Tôi đến gặp Ngô tổng, tôi có thứ muốn chuyển!"

"Cô có hẹn trước không? Tổng giám đốc Ngô đang họp với chủ tịch. Có lẽ rất lâu mới quay lại! Cô có thể ngồi chờ!"

"Được! Tôi rảnh mà, tôi đợi được!" _ Bạch An Nhiên cười đi theo cô thư ký vào ngồi trong phòng chờ.

Qua hơn 2 giờ đồng hồ, Ngô Đàm cuối cùng cũng quay trở lại, Bạch An Nhiên đang ngồi mân mê vẽ mấy mẫu thiết kế lên xấp giấy trong thùng đồ dùng.

"Cô Bạch?" _ Ngô Đàm lên tiếng gọi. Không chắc chắn người đang ngồi trong phòng chờ kia chính là cô.

Bạch An Nhiên quay lại cười với anh:

"Ngô tổng, là tôi. Tôi có thứ muốn trả lại!"

Nói rồi, cô lục tìm trong túi xách, cẩn thận cầm chiếc thẻ ngân hàng đặt vào tay Ngô Đàm. Còn chưa hiểu trả cái gì, sau khi nhìn thấy chiếc thẻ ngân hàng, Ngô Đàm lúc này mới phì cười:

"Trời! Tôi còn tưởng chuyện gì! Thẻ này tôi đưa cho cô nó là của cô! Cô không lấy thì thôi, sao lại đem tới đây! Mặt mũi đàn ông của tôi biết giấu vào đâu?" _ Ngô Đàm cười khở sở, kéo tay cô chia ra, một lần nữa đem trả lại cho cô.

Bạch An Nhiên nhất quyết không chịu cầm, biết rằng dù có dán nó lên người Ngô Đàm, anh ta cũng nhất quyết không chịu nhận, chỉ bằng cứ đặt nó lên bàn, dù sao vứt hay không cũng không liên quan đến cô. Nghĩ là làm, cô đặt nó lên bàn. Quay ra, ôm lấy thùng đồ, cúi đầu chào.

"Tôi xin phép đi trước!"

"Khoan đã, cô nghĩ việc à? Thùng đồ này là sao?" _ Ngô Đàm kéo lấy cánh tay cô, dò xét.

"À! Phải!"

"Sao vậy?" _ Anh ta hỏi.

"Lí do cá nhân thôi! Tôi đi trước" _ Nói rồi Bạch An Nhiên rào bước đi về phía thanh máy không ngoái lại nhìn lấy một lần.

Trong phòng tổng giám đốc, Dư Mộ Phàm đang ngồi phê duyệt hợp đồng, ngoài cửa phòng vang lên tranh chấp, sau một hồi, Ngô Đàm nổi cơn thịnh nộ đi vào phòng. Anh ta là tổng giám đốc, gặp bạn thân mà cũng phải đợi chờ báo cáo sao. Hừ Ngô Đàm anh đây không ai thắng nổi rồi nói gì đến một cô thư kí nhỏ nhắn vậy nghĩ sao có thể ngăn cản anh ta.

Vào trong phòng, Ngô Đàm hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế, đập tay lên bàn đặt chiếc thẻ trước tập tài liệu anh đang nghiên cứu:

"Đồ của cậu!"

Dư Mộ Phàm liếc nhìn tấm thẻ, thân nhiên tựa mình vào chiếc ghế chủ tịch, ném tấm thẻ sang một bên, dường như tấm thẻ không phải là của anh.

"Cô ấy vừa đem đến cho tôi, tôi bảo đem lên cho cậu thì nhất định cô ấy từ chối, còn chạy vội vã ra thang máy! Người anh em, hôm qua sau bữa tiệc rất cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi hả?" _ Ngô Đàm nói, dò xét phản ứng của anh hình như không bận tâm mấy, cuối cùng là chán nản, vốn là nghĩ Bạch An Nhiên là ngoại lệ, đặc biệt với anh nên Ngô Đàm mới muốn gắn ghép hai người với nhau. Ngờ đâu Dư Mộ Phàm lại chẳng hề có chút phản ứng nào, uổng công anh nói từ này tới giờ. Ngô Đàm đem theo về luyện tiếu ra khỏi phòng.

Trong phòng, Dư Mộ Phàm rời khỏi vị trí ngồi, bước đến bức tường kính nhìn ra bên ngoài tòa nhà.

Chìm vào mớ suy nghĩ.

Bạch An Nhiên sau khi đem thẻ ngân hàng trả lại thì lập tức đón xe trở về nhà. Lên mạng tìm kiếm công việc mới, một công việc mặc dù không liên quan đến thiết kế, một công việc có thể sẽ không lâu dài nhưng chỉ cần tránh xa đám người đó, tránh xa Dư Mộ Phàm tránh xa người đàn ông chiều chuộng Lâm gì đó, thì dù có làm ở đâu cô cũng có thể làm. Buổi sáng cô lên mạng tra việc làm, buổi chiều gấp gấp nộp hồ sơ ở một quán cà phê lại còn một góc nhỏ là khu váy cưới thiết kế mới lại gần nhà trọ cô ở. Đi bộ chưa đến 20 phút là đến nơi, Bạch An Nhiên thật sự thích công việc này.

Thật không ngờ vừa mới nộp hồ sơ, sau khi chị chủ quán nhìn thấy công việc trước đây của cô liên quan đến thiết kế thì ngay lập tức cô được nhận vào làm. Chiều hôm ấy, Bạch An Nhiên như thường lệ đến cô nhi viện thì hay tin cô nhi viện sắp bị phá vì không thể tiếp tục duy trì nữa, toàn bộ giấy tờ của đứa trẻ ở đây bị xáo trộn, viện trưởng thì đem tiền bỏ trốn. Những đứa trẻ bị bỏ rơi, có đứa thì được giao cho chính phủ, đứa thì được các vú ở trại đem về nuôi dưỡng. Bạch An Nhiên nhìn mấy đứa bé đang khóc quấy, có đứa thì chỉ mới vài tháng tuổi, có đứa hơn tuổi. Còn lại ba đứa trẻ là chưa được ai nhận nuôi. Cô nhìn mà nhớ lại cảnh ngày bé, lúc bản thân còn chưa tìm lại được mẹ ruột, cô hiểu rõ cảm giác của lũ trẻ bây giờ.

Suy nghĩ hồi lâu, Bạch An Nhiên quyết định sẽ nhận nuôi nốt đứa trẻ còn lại. Con bé được các sơ nhận nuôi từ lúc mới chủ vài ba tháng tuổi, thoáng cái cũng đã hai năm. Giờ đây, con bé đang ngồi trong lòng cô bị bỏ tập nói. Cảm thấy xót xa cho nó, Bạch An Nhiên vẫn là không chịu được mà đem nó về.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cô ấy là single mom

#Đur_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Bạch An Nhiên ôm con bé về đến nhà cũng đã gần 7 giờ, Ôn Vân - chính là tên đứa bé, lúc này đang ngủ say trên lưng mẹ. Bạch An Nhiên không nỡ đánh thức con bé, nhẹ nhàng vận ổ khóa loay hoay mãi vẫn chưa mở được cửa, bất chợt một bàn tay đưa ra nhanh tay cầm lấy chiếc chìa khóa, giúp cô mở.

Ngẩng đầu lên, gương mặt Bạch An Nhiên lộ rõ vẻ bất ngờ:

"Ngô tổng, sao anh lại ở đây?" _ Cô nhớ rõ là đâu có tiết lộ địa chỉ cho anh ta đâu, tại sao anh ta lại xuất hiện ở nhà cô chứ.

"Con bé là ai vậy?" _ Ngô Đàm không trả lời câu hỏi của cô mà quay qua nhìn Ôn Vân đang nhắm mắt hai tay vòng qua ôm lấy cổ cô.

"Con của tôi mà anh tìm tôi có chuyện gì sao?" _ Bạch An Nhiên vừa đi vào nhà, vừa làm động tác mời với Ngô Đàm. Cẩn thận đặt Ôn Vân lên chiếc giường trong phòng, khép cửa thật nhẹ sau đó mới yên lòng tiếp tục câu chuyện với Ngô Đàm.

"Sáng nay tôi thấy cô có vẻ gì đó rất lạ. Tính cò đi ngang qua công ty cô nên tôi định rủ cô đi uống cà phê, không ngờ Lưu tổng lại nói cô đã xin nghỉ việc, tôi hỏi dò vài câu thì ông ta đã khai hết địa chỉ nhà cô nên tôi đến tìm cô. Ai ngờ cô đến tận giờ này mới về!"

Vừa nói, anh ta vừa đưa tay lên liếc nhìn chiếc đồng hồ. Bạch An Nhiên cũng sực nhớ nhìn đồng hồ treo tường, cũng 8 giờ tối rồi còn đâu:

"A! Vậy sao? Tôi không biết là lúc về kẹt xe nên về nhà trễ như vậy!" _ Cô cười.

Ngô Đàm cũng không nói gì, anh ta đứng dậy, kéo chỉnh lại áo vest, mỉm cười thân thiện:

"Vậy thôi, cũng muộn rồi! Tôi xin phép về đây!"

Bạch An Nhiên cũng cúi chào, trước khi ra đến cửa, Ngô Đàm nói với một câu:

"À quên...còn một chuyện...tôi rất muốn mời cô đến công ty tôi làm. Tôi rất mong cô có thể suy nghĩ thêm!"

Bạch An Nhiên đương nhiên hiểu rõ, công ty của Ngô Đàm chính là Đur thị có người đàn ông kiêm lời ấy làm chủ, nghĩ lại cô bỗng thấy rung mình, sự lạnh lẽo của từng ngón tay buốt giá ấy bóp lấy cổ cô, tất cả như vừa mới xảy ra khiến cô cảm thấy khiếp sợ. Còn mãi suy nghĩ Ngô Đàm bỗng nói lớn khiến cô bừng tỉnh:

"Còn nữa...con bé chẳng giống cô tẹo nào! Nhìn cô như vậy chẳng ai nghĩ cô lại là single mom cả!" _ Ngô Đàm nháy mắt rồi đi thẳng ra cửa. Bạch An Nhiên bỗng bật cười, nhìn cô vậy không giống single mom thật sao?

Single mom: Bà mẹ đơn thân

Ngô Đàm không về nhà mà trực tiếp lái xe đến biệt thự của Đur Mộ Phàm.

Lúc này anh đang phê duyệt nốt chồng tài liệu để trên bàn. Thường thì anh có thói quen đem công việc chưa xong về nhà làm, nhìn Đur Mộ Phàm ký giấy xoành xoạch căn vặn chẳng để ý tới mình, Hường Ân chán nản ngồi trên hàng ghế sofa dài duy nhất trong phòng chơi với Am - chú chó lai to bằng người được Đur Mộ Phàm nuôi từ lúc nó chỉ vài tháng tuổi đem từ Thụy Sĩ về, tính đến nay cũng đã ba năm.

"Phàm, cậu thấy Ngô Đàm dạo này có gì lạ không?" _ Vừa nói, Hường Ân vừa xòe tay ra cho chú chó Am lấy đồ ăn. Đur Mộ Phàm không biết là do tập trung quá mức hay cố tình không nghe lời Hường Ân nói mà một chút hành động trả lời cũng không có. Con người đen lầy vẫn đảo quanh tờ hợp đồng căn bản không chú ý tới người đang nói kia.

Hường Ân có vẻ đã quen với chuyện này, tiếp tục độc thoại:

"Gần đây, cậu ta gần như không hề tới quán bar, còn nữa, lại còn liên tục bắt chuyện bám lấy nhà thiết kế của cậu! Đây, Mộ Phàm có khi nào chúng ta sắp có em dâu không?"

Đur Mộ Phàm sau khi nghe thấy lời Hường Ân nói, có vẻ đang suy nghĩ điều gì. Bàn tay đang ký cũng dừng lại sau đó rất nhanh khôi phục lại.

Hường Ân than vãn:

"Này, chủ tịch Dư cậu có thể ngừng lại được không, nhìn một người một chỗ độc thoại, cậu vui lắm hả? Tôi chính là đang nhắc nhở là nhắc nhở cậu đó!" _ Vừa nói, Hường Ân vừa làm ra vẻ đau khổ ngã người tựa vào ghế sofa, vẻ mặt dờ dờ cười. Dư Mộ Phàm cuối cùng cũng ngừng đầu, ánh mắt có chút háo hức lãnh đạm nói:

"Cậu nhắc nhở tôi?"

Hường Ân còn tưởng sẽ phải độc thoại tiếp, không ngờ vừa đem cô gái thiết kế ấy ra thì ai kia đã ngừng ngay công việc lại. Anh ta đặc chí nói:

"Tôi chỉ là cảm thấy cô ấy có vẻ như rất đặc biệt đối với cậu!"

"Cô ta có gì đặc biệt?" _ Vừa nói, Dư Mộ Phàm đan hai bàn tay vào với nhau, đặt lên bàn chậm rãi nói, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Thì là cô ấy là người đầu tiên được đặt chân vào biệt thự, hơn nữa còn cùng cậu đi bữa tiệc. Người đầu tiên dám làm cậu mất mặt mà vẫn có thể sống, như vậy có thể không đặc biệt sao? Còn nữa, cùng một lúc cũng được Đàm tổng của chúng ta quan tâm ưu ái!" _ Hường Ân Vừa nói vừa cười ha hả, chứng minh sự quan sát của hắn rất tỉ mỉ. Cười hồi lâu Dư Mộ Phàm vẫn không lên tiếng, anh ta lại tiếp tục nói:

"Châu, mà nói gì thì nói, tôi chỉ là rất tò mò, hai người sau này nếu muốn theo đuổi cô ấy, tôi thật sự không dám đoán ai trong hai người sẽ có cô ấy! Thật sự rất muốn chờ ngày đó!"

Dư Mộ Phàm liếc xéo anh ta, Dư Mộ Phàm anh cũng phải đi tranh giành phụ nữ với người khác sao? Còn đâu là anh nữa, chuyện này căn bản không hề tồn tại!

Trong căn phòng xa hoa, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ tiếng mở cửa vang lên khá tan không gian yên tĩnh, kèm theo đó là tiếng bước chân và rồi tất hần, mang theo là tiếng cười như có như không của Ngô Đàm:

"Haizz...thật ngại quá! Hường Ân cậu nghĩ sao mà gán ghép tôi với cô Bạch, tôi chỉ là rất muốn kết bạn với cô ấy thôi, không có ý gì cả. Hơn nữa...ngày hôm nay nếu có ý định theo đuổi tôi cũng sẽ vì thất vọng mà từ bỏ cô ấy mất!" _ Vừa nói Ngô Đàm vừa túm lấy quả táo trên bàn cắn một miếng vừa nhai vừa lừ Hường Ân.

Nuốt trôi miếng táo, cảm thấy hai cặp mắt đang dán lên người mình, Ngô Đàm bỗng thấy kinh sợ, tiếp tục giải thích:

"Phàm! Hôm nay tôi vừa mới phát hiện, nhà thiết kế của cậu chính là "single mom" đó! Trời ạ! Tôi vẫn không thể tin được cô ấy chính là Single mom trong truyền thuyết. Đơn độc trong căn nhà ban ngày kiếm tiền nuôi mình nuôi con!" _ Ánh mắt Ngô Đàm vừa nói vừa toát lên sự sùng bái gièm có, mặc dù từ đầu đến cuối cô vẫn chưa chính miệng mình nói thân chính là single mom nhưng mà chỉ cần liếc qua, anh ta cũng có thể nhìn thấu được.

Dư Mộ Phàm nghe lời Ngô Đàm nói giống như nghe câu chuyện hài giữa đời thực, khóe miệng anh hơi nhếch lên tạo thành đường cong. Trong đầu mở lên suy nghĩ, cô ta nhìn vậy mà lại thích làm single mom! Thú vị thật, vẻ ngoài thuần khiết ngây thơ như vậy lại có thể là phụ nữ đã một con sao?

Facebook Lee Visu

Instagram lephuongkv

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Bạch an nhiên và con cô ấy vốn không phải là người bình thường

Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Tối đó, Bạch An Nhiên đã có một giấc ngủ thật ngon, có vẻ như sự hiện diện của đứa trẻ khiến cho Bạch An Nhiên cảm thấy an tâm, mọi thứ trở nên tĩnh lặng. Hình ảnh Dư Mộ Phàm lạnh lẽo đưa bàn tay bóp nghẹn lấy cổ cô tối qua không xuất hiện, nhìn gương mặt mồm mỉm đáng yêu đang say ngủ, Bạch An Nhiên không nhận được mà hôn nhẹ lên má nó, ngón tay ấn nhẹ mũi con bé. Không phải là mẹ ruột, cũng chẳng phải là người thân nhưng ngày hôm qua, sau khi quyết định đem con bé về nhà dùng tình yêu thương của mình nuôi con bé, Bạch An Nhiên tự nghĩ cô có thể không phải là nhân viên tốt, một người phụ nữ hoàn hảo nhưng nhất định sẽ là người mẹ tuyệt vời.

Rời khỏi giường, Bạch An Nhiên chuẩn bị đồ ăn sáng sau đó ngồi ngẩn ngơ trên giường nhìn Ôn Vân. Liếc nhìn đồng hồ, cô sắp xếp vài bộ quần áo vào chiếc cặp nhỏ, lúc này bé con đang nằm trên giường bỗng bật khóc, hai tay dụi mắt. Bạch An Nhiên buông bỏ công việc, chạy lại tới chỗ Ôn Vân bế con bé lên dùng giọng điệu nhẹ nhàng dỗ dành:

"Bé con, đừng khóc, ngoan!"

Nhìn đứa bé khóc lóc không thôi, Bạch An Nhiên khó xử, dỗ dành như nào để con bé hết khóc. Suốt cả 10 phút đồng hồ, sau bao nỗ lực cuối cùng Ôn Vân cũng nín khóc, ngón tay nhỏ xinh vòng qua cổ cô. Bạch An Nhiên vỗ nhẹ lên lưng con bé, chậm chậm ra khỏi phòng ngủ, khoác chiếc túi xách rồi cầm theo chiếc balo nhỏ ra khỏi nhà.

Đi bộ hơn mười phút, Bạch An Nhiên cuối cùng cũng đến tiệm cà phê. Vừa nhìn thấy chị chủ quán, cô cười e dè.

"Chị Tâm, em xin lỗi, em chưa nói chuyện đứa bé cho chị biết. Chị chờ em thêm vài ngày, em kiếm được trường phù hợp, em nhất định em sẽ đưa con bé đến đó ngay!"

Chị Tâm - chủ quán cà phê nhìn cô cười:

"Không sao, quán có thêm trẻ con cũng sẽ náo nhiệt vui vẻ hơn! Để con bé ngày ngày đến đây, chị rất thích trẻ con!" _ Vừa nói chị vừa đi đến chỗ cô, nhìn bé con đang bị cô nói chuyện không nhận được mà véo nhẹ má con bé.

Cả ngày hôm ấy, Bạch An Nhiên như phân thân vừa trông quán, vừa chơi cùng Ôn Vân lại tranh thủ thực hiện đam mê thiết kế mấy mẫu trang phục. Tối đến, cả ba người vui vẻ cùng nhau đi ăn tối, bất chợt Bạch An Nhiên khựng lại.

Cuộc sống của cô một tuần sau đó trôi qua thật êm đềm, ngày ngày đi làm, cùng bé con vui vẻ ở bên nhau, những hình ảnh đáng sợ ấy cũng ít quay về trong giấc mơ của cô, thi thoảng Ngô Đàm cùng Hường Ân lại xuất hiện đột ngột trong quán, họ lấy lý do đi ngang qua đây để ngồi lại trong quán đôi khi rảnh rỗi sẽ dạy Ôn Vân đang hiếu kỳ với mọi thứ xung quanh kia tập nói.

Mọi thứ vẫn vậy cho đến khi vào một ngày đẹp trời, Bạch An Nhiên đang sắp xếp lại những mẫu váy cưới thành hàng, Ôn Vân đang tập tễnh bước đi quanh quán, chị Tâm thì tính toán sổ sách, tiếng leng keng của chiếc chuông gió may mắn ngoài cửa vang lên, chị Tâm và Bạch An Nhiên theo thói quen ngẩng đầu lên mỉm cười nói:

"Kính chào quý khách, chúc buổi sáng tốt lành!"

Bạch An Nhiên sau khi dứt lời cũng nhìn về phía cửa, bất ngờ chạm phải khuôn mặt lãnh đạm bất cần của ai kia. Theo sau đó là Hường Ân và Ngô Đàm đang thảo luận về việc gì đó.

Bạch An Nhiên nhất thời cảm thấy run rẩy, cảm giác sợ hãi dâng trào trong cô.

Mặc dù cảm thấy sợ hãi, Bạch An Nhiên bên ngoài cố gắng tỏ ra thật tự nhiên, cầm thực đơn lại gần bàn của ba vị mỹ nam từ lúc bước vào đã khiến cho tất cả các vị khách nữ trong quán phải trầm trồ khen ngợi.

"Xin hỏi, các vị cần gì?" _ Vừa nói, cô vừa đặt xuống bàn ba quyển thực đơn, e dè hơi liếc về phía Dư Mộ Phàm

Hường Ân và Ngô Đàm cười vui vẻ cùng lên tiếng:

"Cho tôi như mọi ngày!"

Vẫn còn thiếu một người, cô quay ra nhìn người đàn ông này giờ vẫn chưa lên tiếng, e dè hỏi:

"Ừm...xin hỏi anh muốn dùng gì?"

Dư Mộ Phàm ngẩng đầu, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng vào mắt cô:

"Cà phê...thật nhiều đường!"

Bạch An Nhiên nhất thời lúng túng, bị nhìn chăm chăm đến phát ngượng, cả người cứng đờ. Tiếng trẻ con bị cô bám lấy áo kéo cô, phát âm chưa rõ tiếng mẹ khiến Bạch An Nhiên mới sững người nhìn xuống phía phát ra giọng nói chưa rõ. Ôn Vân không biết từ lúc nào đã chạy lại chỗ cô, mấy ngày liền tiếp xúc con bé dường như đã quen với sự hiện diện của Ngô Đàm. Sau khi nhìn cô cười đến há miệng để lộ mấy chiếc răng sữa, nó chạy lại bầu lấy vạt áo vest của Ngô Đàm, giật giật.

"Bé con, hôm nay lại biết làm nũng nữa sao?" _ Vừa nói Ngô Đàm bế bổng con bé lên, phồng miệng thổi hơi lên khuôn mặt trắng mịn làm con bé vật cười. Xác định Ôn Vân không có sao, lúc này cô mới quay lại bàn chuẩn bị đồ uống cho cả ba người.

Dư Mộ Phàm nhìn Bạch An Nhiên lúc này đã khuất dạng ở trong dãy nhà bếp, lúc này mới nhìn về phía có tiếng cười của trẻ con. Nhìn bé con mặc váy hồng công chúa, tóc ngắn buộc túm trên đầu đang cười toe toét với hai người phía đối diện. Anh nhủ thầm.

Đang ngồi lật giờ tài liệu, cảm nhận vạt áo bị kéo, anh nhủ thầm, cúi đầu nhìn xuống vật thể nhỏ có đôi mắt tròn xoe đang nhìn chăm chăm. Vệ sĩ đứng ở

hai bên khế liếc nhau, một tên cao to bước lại có ý kéo bé con ra khỏi người anh vốn không ngờ tới anh lúc này đây lại lên tiếng:

"Tránh ra!" Tên vệ sĩ đó nhất thời lại đứng ở vị trí cũ. Dư Mộ Phàm thường ngày mang tiếng máu lạnh lúc này đang cúi xuống, nhìn chăm chú Ôn Vân, đưa tay nhắc con bé ngồi xoanh chân lên đùi mình lại tiếp tục nhìn chăm chăm.

Ôn Vân vốn không hề biết người đàn ông trước mắt đáng sợ như thế nào, ngây thơ đưa bàn tay mập mập lên chọc chọc vào má anh, Dư Mộ Phàm ngỡ tưởng mình sẽ tức giận đến mức muốn giết người không ngờ khi ngón tay trắng mềm ấy chạm vào má mình cảm giác lại thật dễ chịu. Anh nghiêm nhiên để con bé không quen biết lần đầu gặp mặt tự ý càn quấy phá phách trên người mình.

Ngô Đàm cùng Hương Ân ngồi phía đối diện liếc liếc nháy nhau nhìn chăm chăm Dư Mộ Phàm. Trời ạ, như thế nào mà kẻ máu lạnh lại có thể để mặc một đứa trẻ con không rõ thông tin tự ý chạm vào người chứ. Bạch An Nhiên quả thật là người đặc biệt ít nhất thì đối với Dư Mộ Phàm cô không giống những người phụ nữ bình thường. Trên phương diện nào đó, cô là người duy nhất có thể chạm vào cực hạn của anh mà có thể yên ổn sống sót, lại ở góc nhìn nào đó, con gái yêu của cô có thể tùy hứng chạm vào người anh, rõ ràng cả hai người không hề giống như những người nào khác.

Bạch An Nhiên đứng trong bếp hít một hơi thật sâu, cổ gồng kiềm chế sự run rẩy bùng nổ uống đi ra ngoài, sau khi nhìn thấy cảnh bé con ngồi trên người đang nghịch ngợm giằng kéo áo anh thì khiếp đảm. Vội vã chạy lại, đặt vội đồ uống xuống, ôm vội Ôn Vân đang tùy ý khá phách.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thay đổi lớn

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Ôn Vân đang vui vẻ trong lòng Dư Mộ Phàm đột nhiên bị bế bổng lên sợ hãi bám chặt vào cánh tay cô, vẻ mặt hoảng hốt sau khi nhận ra vòng tay nhẹ nhàng của cô thì nhắm tịt mắt ôm lấy cổ Bạch An Nhiên. Đốp điện, Hương Ân và Ngô Đàm chóng cầm xem kịch hay, không ngờ Dư Mộ Phàm cũng có ngày bế trẻ con.

Dư Mộ Phàm thân nhiên coi như không có chuyện gì, vẻ mặt dăm chiêu, tựa lưng vào ghế, chậm rãi cảm ly cà phê lên nhấp một ngụm. Hoàn toàn không coi cô đang bưng bưng tức giận đứng bên cạnh. Vệ sĩ đứng ở phía sau, nhìn chăm chú cô vẻ mặt đầy cảnh giác. Trong lòng vốn đã sợ hãi, sau khi nhìn thấy Dư Mộ Phàm không nói không rằng bế con bé, Bạch An Nhiên từ sợ hãi chuyển sang tức giận, khuôn mặt đỏ bừng, định hét lên lại nhớ ra đang ở chỗ làm, khách hàng liên tục để ý người đàn ông trước mắt này, lại liếc hai tên vệ sĩ đứng bên cạnh vẻ mặt đầy nguy hiểm, lời nói định thốt ra cũng đành phải nuốt lại. Lúc trước một mình cô có bị anh ta bóp cổ, uy hiếp như thế nào cũng không sao nhưng bây giờ còn có Ôn Vân, nhằn nhịn vẫn là tốt nhất. Nghĩ là làm, Bạch An Nhiên cố nén cơn giận dữ, dỗ dành Ôn Vân vào trong bếp tránh xa Dư Mộ Phàm.

Bên ngoài, Dư Mộ Phàm sau khi nhấp một ngụm cà phê về mặt thân nhiên, tiếp tục nghiên cứu tài liệu. Ngồi trong quán cũng đã 15 phút. Bạch An Nhiên ôm con ngồi trong bếp nhất quyết không bước ra khỏi quán cho đến khi Dư Mộ Phàm chưa rời đi. Còn anh ngược lại muốn xem phản ứng của cô ra sao, vẫn bình thân ngồi phê duyệt tài liệu trong quán cà phê.

Còn chị Tâm đề ý đã 15 phút trôi qua, số lượng khách hàng trong quán không những không giảm đi mà còn tăng lên đến mức chỗ ngồi trong quán chật ních. Nhóm nữ sinh vừa mới đi vào còn phải ngồi sang bên phải quán chỗ chuyên dành cho mấy vị khách đến thử váy cưới. Lại nhìn sang bên cạnh, cô nhân viên chị vừa mới tuyển về hôm nay lại im lặng đột xuất, nhất quyết ngồi trong bếp ôm khư khư lấy Ôn Vân. Phần vì tò mò phần vì một mình làm không kịp đồ uống cho khách, chị Tâm nhìn không được mà lên tiếng hỏi:

"Nhiên, em sao vậy? Hôm nay nhìn em lạ lắm. Lại còn không cho con bé ra ngoài chơi nữa, nhìn xem, Ôn Vân nó nhằn nhó đến mức nào kìa!" _ Vừa nói chị vừa cười, liếc về phía bé con đang ngộ nguây trong lòng cô, hai chân lắc lắc muốn nhảy xuống.

Bạch An Nhiên không biết phải nói gì, chỉ biết lắc đầu cười. Không tình nguyện mà thả bé con đang ôm trong lòng đặt xuống đất. Nhìn con bé tập tễnh vịn vào tường, lắc lắc cái đầu nhỏ đi ra ngoài. Lại hít một hơi thật sâu, đứng dậy chuẩn bị đồ uống. Chị Tâm không nói gì, chị biết cô có chuyện khó nói vậy nên mới làm vậy, chị cũng sẽ không ép cô phải nói nó ra. Bạch An Nhiên như bình thường, bụng khay nước uống ra bàn của khách. Vừa mới mở cửa phòng bếp đi ra ngoài đã ngay lập tức chạm phải ánh nhìn của ai kia khiến cô lại run rẩy một phen. Ôn Vân rõ ràng lần này vẫn không biết sợ, sau khi thả nó xuống lại chạy tới chỗ người đàn ông đó, nghịch ngợm quấy phá. Bạch An Nhiên muốn chạy tới nhưng không dám, hề nhìn thấy người đàn ông đó là cô lại rùng mình, run rẩy đến bàn của khách, cẩn thận đặt từng cốc đồ uống xuống bàn rồi ôm lấy khay đựng đồ chạy vọt vào trong.

Ánh mắt Dư Mộ Phàm từ lúc cô bước ra cho đến bây giờ vẫn dõi theo cô, nhìn dáng vẻ hấp tấp trốn chạy trong lòng có chút gì đó vui thích. Cảm thấy trêu tức cô đã đủ, Dư Mộ Phàm nhìn bé con đang ngồi trong lòng, vẻ mặt hơi luyến tiếc đặt con bé xuống dưới đất, cầm điện thoại lên gọi một cuộc điện thoại;

"Một tiếng nữa bắt đầu cuộc họp, chuẩn bị trước tất cả tài liệu cho tôi!"

Sau đó một mạch đi ra ngoài. Ôn Vân ngón tay cái dút vào miệng ngo ngác nhìn theo bóng dáng cao lớn đang tiến về phía cửa, bật khóc. Không khí ồn

ào của quán nhất thời yên tĩnh, Dư Mộ Phàm cùng Hường Ân, Ngô Đàm đang sải bước cũng ngừng lại, Ngô Đàm nhanh chân chạy lại bế lấy con bé đỡ dành:

"Bé con, đừng khóc! Ngoan, chú đi công việc mai lại tới chơi với con!" _ Vừa nói, Ngô Đàm vừa lau nước mắt cho con bé (ây da người ta có khóc vì anh đâu, nhận vợ không à). Ôn Vân vẫn không chịu ngừng khóc, Bạch An Nhiên đang tính toán sổ sách nghe thấy tiếng trẻ con òa khóc cũng vội vàng chạy ra, đón lấy bé con từ tay Ngô Đàm đỡ dành.

"Bé ngoan, sao lại khóc, ngoan, mẹ dẫn con đi chơi!" _ Vừa nói, Bạch An Nhiên vừa cúi đầu chào Ngô Đàm rồi bế Ôn Vân vào trong bếp. Ngô Đàm lúc này quay lại phía Dư Mộ Phàm và Hường Ân đang đứng đợi, cất bước về phía chiếc xe đen sang trọng đỗ ngay trước cửa quán.

Chiếc xe nhanh chóng rời đi, không khí trong quán bỗng ồn ào hẳn lên, vang bên tai thì thoảng là tiếng xuyết xoa khen ngợi Dư Mộ Phàm đẹp trai, lạnh lùng người người ngưỡng mộ si mê. Còn Bạch An Nhiên thì ngược lại, bé bé con đang dần dần nín khóc, thì thoảng lại bật lên nấc nhỏ trầm ngâm suy tư.

Trên báo rõ ràng là viết Dư Mộ Phàm chưa bao giờ lui tới ở những quán cà phê, họ nói anh ta một giây một phút cũng là vàng là bạc, hôm nay anh ta rảnh rỗi đi uống cà phê lại trùng hợp chọn đúng quán cô đang làm rõ ràng là có vấn đề mà. Hơn nữa, khi Ôn Vân chạy lại phá quấy cũng không nói gì, anh ta như thế nào lại biết đỡ dành chơi với trẻ con chứ. Càng nghĩ, Bạch An Nhiên lại càng không hiểu, lắc đầu thật mạnh, cô cố rũ bỏ cái suy nghĩ Dư Mộ Phàm đến đây là vì gặp cô ra khỏi đầu. Cả ngày hôm ấy, Bạch An Nhiên làm gì cũng chỉ được có nửa, hầu như chỉ ngồi ôm lấy bé con cho đến lúc về.

Trên tầng cao nhất của Dư thị, Dư Mộ Phàm đang ngồi trên ghế chủ tịch đôi mắt đen nhìn vào tờ giấy đang cầm trên tay trầm tĩnh lắng nghe tên họ vệ báo cáo:

"Dư lão đại, chúng tôi điều tra được cô Bạch từ trước tới nay chưa từng có quan hệ quá mức thân thiết đối với người đàn ông nào, tin tức đứa bé kia là con gái của cô Bạch hoàn toàn sai sự thật! Đứa bé đó là được cô Bạch nhận nuôi từ cô nhi viện mà trước đó cô ấy đã từng sống. Vì viện trưởng đem tiền bỏ trốn vì một khoản nợ, hơn nữa tài liệu về thông tin tất cả những đứa trẻ cũng bị thiêu cháy, mọi người trong trại trẻ đành tìm người thân, những gia đình giàu có nhận nuôi những đứa trẻ bị bỏ rơi. Cô Bạch ngày hôm ấy theo thường lệ đến thăm thì hay tin, có lẽ nhìn đứa bé tội nghiệp nên mới đem về nuôi!"

Nghe vệ sĩ báo cáo, khóe miệng anh hơi nhếch lên, âm ừ một tiếng, rồi đặt tờ giấy xuống bàn làm việc chậm rãi đến bên tủ rượu, rót một ly rượu 89 nhấp một ngụm, vị chua khiến cổ họng anh hơi khàn khàn lên tiếng nói:

"Đừng để bất kì sơ suất nào xảy ra với họ! Ra ngoài đi!"

Tên vệ sĩ cúi đầu, nhẹ nhàng lui ra ngoài, căn phòng trở về trạng thái yên tĩnh như ban đầu. Bên cạnh bức tường kính, thân ảnh cao lớn của anh đưa mắt nhìn xuống dưới trầm mặc.

Bạch An Nhiên một người phụ nữ bình thường, công việc không quá cao sang ít người biết đến. Lại vô tình đặt chân vào thế giới của anh, thế giới âm u mờ nhạt ẩn sâu trong cái xã hội bao người mong muốn. Trở thành nhà thiết kế của anh, đơn thuần đến lạ thường ngay cả bị một kẻ khát máu như Lâm Tường bắt đi cũng chưa từng sợ hãi đến mức rơi lệ. Trong bữa tiệc cô xinh đẹp khiến một kẻ mang tiếng thờ ơ coi phụ nữ không tồn tại như anh cũng phải mê mẩn, vòng eo mảnh khảnh từng cái run rẩy lo sợ của cô khiến anh dâng lên cảm giác muốn bảo vệ. Khi môi chạm môi, sự mặn đắng chảy xuống từ khóe mắt cô khiến anh đau nhói, cái tát chứng tỏ sự tức giận, ánh mắt dăm lệ khi bị anh bóp cổ của cô như mũi dao nhọn. Tất cả gói gọn trong hai từ "hứng thú".

Tan tầm, Bạch An Nhiên trở về nhà, ngoài cửa đột nhiên lại có vài chiếc xe sang trọng đỗ ngoài cửa. Vốn chẳng nghĩ có liên quan đến mình, Bạch An Nhiên đi vòng qua chiếc xe ngoài cùng, mở cửa định vào nhà. Một tên vệ sĩ kính cẩn lại gần nói gì đó, Bạch An Nhiên quay đầu lại nhìn chăm chăm vào chiếc xe dẫn đầu, cả người vẫn không nhúc nhích.

Cách đó không xa, một cuộc điện thoại được kết nối, chủ nhân cuộc gọi sau khi nhìn thấy điều lạ thì không dám chậm trễ, ngay lập tức bấm báo:

"Dư lão đại, Lâm Tường hiện tại đang đỗ xe trước cửa nhà cô Bạch. Chúng tôi...có cần đến đó đưa cô Bạch đi không?"

Dư Mộ Phàm sau khi nghe xong khuôn mặt có chút biến sắc, cả người toát ra hơi thở lạnh lẽo, cầm lấy áo khoác ngoài bước ra khỏi cửa:

"5 phút nữa tôi sẽ tới!" _ Ngay sau đó anh lập tức cúp máy. Tên vệ sĩ truyền đạt lại lời nói của anh với mấy người bên cạnh. Tất cả yên lặng chờ đợi.

Dư Mộ Phàm sau khi cúp máy đi thẳng về phía thang máy, nhanh chóng xuống bãi đỗ xe tự mình lái thẳng đến nhà cô, theo sau là hai chiếc xe theo sát. Ngồi trong xe, anh dùng tốc độ nhanh nhất có thể để lái. Hai chiếc xe đằng sau chưa bao giờ thấy anh lái xe điên cuồng như vậy, tuy lo lắng nhưng vẫn không dám lên tiếng ngăn cản chỉ dùng tốc độ nhanh nhất bảo đảm an toàn cho chiếc xe trước mặt.

Bạch An Nhiên có phần hơi sợ hãi, vỗ nhẹ lên lưng bé con đang gục đầu vào hõm vai cô, say giấc ngủ. Không tình nguyện mà bước lại chiếc xe sang trọng kia. Tiếng xe phanh chúi tai lôi kéo sự chú ý của cô, thân ảnh quen thuộc rơi vào tầm mắt, Bạch An Nhiên lại thêm phần run sợ. Khẽ nuốt bọt cái ực, sự lo lắng tuy có giảm đi nhưng sợ hãi về người sắp tới thì càng tăng lên. Vốn không ai ngờ một sự thay đổi lớn sẽ bắt đầu trong một vài phút nữa thôi.

Facebook Lee Visu

Instagram lephuongkv

Zalo: 01643548068

Chương đăng ngày 22/01/2017

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Con bé coi trọng dư mộ phàm hơn cô

Ánh mắt Dư Mộ Phàm từ lúc xuống xe chưa hề rời khỏi Bạch An Nhiên, anh sai bước đến gần cô, ra lệnh cho hai tên vệ sĩ theo sau đưa Bạch An Nhiên ngồi vào trong xe. Anh không bước tiếp chỉ lạnh lùng đứng ở đó, chưa đầy 30 giây sau, Lâm Tường chui từ trong xe ra, về mặt hứng thú liếc về phía Bạch An Nhiên đang ổn định ngồi ở ghế lái phụ trong xe anh, nhếch miệng nở nụ cười mỉa mai. Rồi giờ tay như muốn bắt tay chào hỏi với Dư Mộ Phàm. Một hình ảnh hiếm có xuất hiện, một bên là người đàn ông tỏa khí lạnh, hai tay đút túi quần cất giọng, một bên là người đàn ông lãng tử hào hoa, cả hai mỗi người một câu. Bạch An Nhiên không nghe được họ nói gì, nhìn chăm chăm vào khẩu hình miệng của Dư Mộ Phàm đánh giá, như thể nhìn vào đôi môi đó cô có thể hiểu được tiếng nói và ngôn ngữ của anh. Suốt năm phút, ánh mắt cô vẫn chỉ tập trung vào bờ môi ấy nhưng rõ ràng dù có tài giỏi đến đâu vẫn chẳng thể hiểu anh đang gì? Nhưng linh cảm lại mách bảo cô chủ đề mà họ đang nói ít nhiều có liên quan đến cô. Nếu không trong lúc đang nói, Dư Mộ Phàm cũng sẽ không quay ra liếc Bạch An Nhiên một lần rồi mới tiếp tục nói.

.....

"Xem ra, Dư lão đại cao quý thật sự có hứng thú với cô gái bé nhỏ kia!" _ Vừa nói, Lâm Tường vừa quay ra, nhìn Bạch An Nhiên đang mãi nhìn chăm chăm vào Dư Mộ Phàm mà chẳng hề chú ý tới mình.

Ngay lập tức Dư Mộ Phàm cũng quay đầu lại, chạm phải ánh mắt đăm đăm của ai kia đang nhìn chăm chăm vào mình, cất giọng trầm trầm:

"Ngay từ đầu tôi đã nói cô ấy là của tôi. Là do anh không coi lời nói của tôi là thật!" _ Ánh mắt sắc nhọn của anh liếc về phía Lâm Tường, nụ cười trên môi hiếm có nở ra, đậm mùi chết chóc như thể cảnh cáo tránh xa người phụ nữ của Dư Mộ Phàm tôi ra. Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi dùng thái độ khách khí này nói chuyện với anh. Nói rồi, anh xoay người đi về phía xe của mình.

Lâm Tường vui vẻ ở phía sau nở nụ cười giấu cợt:

"Tôi cũng đã nói tôi rất hứng thú với cô ấy, Nhiên của tôi chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi!"

Lâm Tường cười lớn, xoay người bước vào trong xe, chiếc xe đắt tiền nhanh chóng vọt đi. Dư Mộ Phàm nghe xong câu nói mảy may nhú lại. Bạch An Nhiên nghe xong cũng cảm thấy rung mình, ban tay đang nhẹ vỗ lên người Ôn Văn ru ngủ cũng ngừng lại. Cảm giác như sao chổi đang tiến về phía mình vậy.

Còn đang mãi suy nghĩ, tiếng cửa xe mở ra thu hút sự chú ý của Bạch An Nhiên, Dư Mộ Phàm đã ngồi yên ổn trong xe, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng rút gọn, kí ức chuyện khi trước lại ùa về trong lòng lại không ngừng run rẩy.

"Đi đâu?" _ Giọng nói lạnh lẽo vang lên, ngay lúc Bạch An Nhiên khoác chiếc túi xách lên vai, để bé con nằm ngoan ngoãn tựa vào người có ý mở cửa xe bước ra ngoài.

"Tôi...tôi vào nhà. Chuyện hôm nay thật sự cảm ơn chủ tịch Dư đã lặn lội từ công ty đến tận đây, giải quyết vấn đề giúp tôi."

Bạch An Nhiên sau khi đã đứng ở ngoài xe, mỉm cười nói với anh, bỏ đi vào nhà.

Còn đang định mở cửa vào nhà thì bé con đang ngủ yên ổn trong lòng cô đột nhiên bị bé bồng lên, úp mặt vào hõm vai Dư Mộ Phàm phát ra hơi thở đều đều. Bạch An Nhiên lửa giận bùng bùng nổi căm:

"Này anh! Anh làm gì vậy?"

Dư Mộ Phàm đưa tay lên che miệng ý bảo nhỏ tiếng lại, còn làm ồn nữa bé con sẽ thức giấc. Anh nở nụ cười với cô, một nụ cười khiến Bạch An Nhiên đang có ý định nằng nặc cũng phải ngậm người. Trời ạ, Dư Mộ Phàm đang cười, anh ta cười với cô. Lần thứ hai Bạch An Nhiên nuốt cái miệng tưởng anh đang cười với mình. Sự thật là anh cười rất đẹp nhưng cô thật sự rất khó hiểu tại sao anh lại kiêu kì ít cười đến vậy. Nhận ra mình có phần hơi thái quá khi nhìn người đối diện, Bạch An Nhiên khôi phục lại bộ dạng nổi cáu:

"Trà còn lại cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy mấy người!" _ Cô không phải không biết sợ, một vị chủ tịch bình thường sẽ không cần quá nhiều vệ sĩ hộ vệ đi theo đến vậy, xung quanh nhà cô cũng phải tầm hơn mười người, hồi này tính thêm cả người đàn ông lẳng tử kia và vệ sĩ của hắn ta cũng gần ba mươi người, tính thêm hàng xe đen kịt đắt tiền nữa thì có thể thấy thế lực của hai người không phải bình thường. Người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ được một phen khiếp sợ cho mà xê. Nếu không phải biết một chút thông tin về anh, nhất định cô sẽ cho rằng xa xỉ đến vậy anh không phải tổng thống thì chắc chắn là dân xã hội đen, ngoài ra cô không thể nghĩ anh là ai mà có thể tự tung tự tác như vậy.

Vừa nói, Bạch An Nhiên bức bối giằng lấy Ôn Vân, bị di chuyển liên tục, cộng thêm giằng co giữa anh và cô, con bé bật tiếng khóc vì tình dục. Lúc này Bạch An Nhiên mới hốt hoảng vội vã ôm lấy bé yêu đang cất tiếng khóc nức nở, nhắm tịt hai mắt không cần biết ai chỉ ra sức khóc to rõ khó chịu.

Bạch An Nhiên vì chỉ đặt đứa bé đang khóc vào trong mắt, không hề biết bản thân bị người đàn ông đứng bên cạnh đang thoải mái tự nhiên vòng tay qua eo cô, dẫn ngồi vào trong xe. Đến khi phát hiện ra thì một lần nữa đã lại ngồi vào trong xe, chỉ khác trước đó cô ngồi ở ghế lái phụ còn bây giờ đang ngồi ở hàng ghế sau và...bên cạnh chính là Dư Mộ Phàm.

Xe chạy trên đường, Bạch An Nhiên mới nhận ra con đường có chút thân quen, đồ dành Ôn Vân đang nức nở, cô quay ra nói với Dư Mộ Phàm:

"Dư Mộ Phàm! Anh...anh...dừng xe. Anh...dừng xe cho tôi!"

Tên vệ sĩ đang lái xe liếc xem phản ứng của anh qua gương chiếu hậu, không thấy một chút gì đó khác thường, anh ta hiểu rõ chính là tiếp tục lái xe mặc kệ người phụ nữ bên cạnh. Nhưng khi liếc sang phía bên cạnh, Bạch An Nhiên đang phóng ánh nhìn căm phẫn về phía mình, cũng được một phen run rẩy. Còn loay hoay khó xử thì vị cứu tinh cũng đã xuất hiện, giọng điệu lạnh lùng vang lên:

"Tiếp tục lái!"

"Vâng!" _ Tên vệ sĩ thờ phào đáp lại, len lén nhìn phản ứng của Bạch An Nhiên. Cũng dễ hiểu thôi, Dư Mộ Phàm chưa từng đụng chạm tiếp xúc với người phụ nữ nào ngoài công việc, vậy mà hôm nay lại phá lệ đi chung xe với single mom không thể không coi thường người này được.

"Này anh! Tôi nói là dừng xe! Bảo bối, con giữ trật tự cho mẹ!" _ Cô tiếp tục nói khi xe không hề có ý dừng lại, lại hơi nghiêm giọng nói với Ôn Vân khi con bé ngồi trong lòng cô mà lại loay hoay muốn ngồi chỗ Dư Mộ Phàm.

Ôn Vân tuy không hiểu gì, con bé mới chỉ hơn năm, dù không hiểu nhưng khi bị quát cũng hơi giật mình, bàn tay đưa ra chơi vơi tới chỗ anh cụp xuống ngồi không nhúc nhích. Dư Mộ Phàm thấy bé con đột nhiên im lặng, cái miệng nhỏ hơi mếu lại thấy dao động, đưa tay bế con bé đang ngồi từ lòng cô đặt sang ngồi đặt lên đùi mình.

Ôn Vân không hiểu chuyện được như ý muốn, ngồi lên lòng Dư Mộ Phàm hai mắt long lanh sắp khóc lại rưng rờ hẳn lên, le lưỡi cười khanh khách. Hai tay tấy má túm lấy cà vạt của anh, giật giật.

Dư Mộ Phàm hơi nhàu mày, cái nhàu mày không phải là sự tức giận mà là sự tò mò khó hiểu đối với sinh vật nhỏ trước mặt, anh lại không có chút gì gọi là chán ghét, ngược lại còn là thích thú với con bé (Phàm ca! Cái này người ta gọi là yêu ai yêu cả đường đi lối về đó a~). Toàn bộ rơi vào mắt cô, nhất là khi anh đang cau mày, cô hiểu người đàn ông này tức giận sẽ như thế nào. Túm lấy con bé đang nghịch ngợm đến không biết trời trăng mây đất là gì, ả hai tay bắt bé con ngồi khoanh tay giữ trật tự.

Ôn Vân ngẩng đầu mím chặt môi nhìn cô, hai mắt long lanh đảo liếc đảo liếc rồi như đứt dây, nước mắt chảy xuống không ngừng. Bạch An Nhiên lúc này mới dấy lên cảm giác sai trái, vụng về đưa tay lau nước mắt cho con bé, hết lời dỗ dành nhưng con bé vẫn không chịu nín. Đã vậy còn một hai chỉ nhìn anh. Ghen tuông nổi lên, cô chăm ẵm bé con cả một tuần liền mới có thể tạo dựng được tình cảm, cả hai mới trở nên thân quen, vậy mà hôm nay, con bé chỉ ngồi trong lòng anh có nửa tiếng mà đã nhất quyết chỉ thích gần anh, đã vậy còn không chịu nghe lời cô, rõ ràng là không công bằng. Càng nghĩ cô lại càng bức tức, khó chịu hỏi:

"Anh định đưa tôi đi đâu? Tôi muốn về nhà!"

Dư Mộ Phàm nhìn thẳng vào mắt cô, lên tiếng rồi bế lấy bé con đang khóc sụt sùi vào lòng mình:

"Về nhà tôi, nhà của em...không ở được nữa!"

"Không ở được nữa? Anh đùa sao, nhà tôi tự tôi biết lúc nào còn có thể ở được. Anh lấy quyền gì mà cấm. Nếu không phải vì anh, liệu tôi có phải ngày nào cũng lo sợ cho an toàn giống như bây giờ không?" _ Bạch An Nhiên vốn không hề biết lời cô nói hiện giờ chẳng khác gì là cô gái đang ghen đối với người yêu cả.

Dư Mộ Phàm không nói gì, hắc đạo biết đến cô chính là vì dính dáng đến anh, chuyện này không thể thay đổi được. Anh không thể bào chữa, chỉ lẳng lặng ngồi nghe những lời cô trách móc, hai tay vỗ về để bé con vạ vào lòng ngực của mình, theo nhịp vỗ lên bờ vai nhỏ đưa con bé vào giấc ngủ.

Bạch An Nhiên không nhận được đáp án, đáp lại cô chỉ là tiếng xe chạy trên đường, tiếng còi xe chói tai và cả tiếng thở nhè nhẹ của bé con vì mệt mà ngủ thiếp đi. Cô mệt mỏi tựa người vào ghế, cũng theo tiếng vỗ nhè nhẹ của ai kia mà chìm vào giấc ngủ.

24/01/2017

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Phá hủy nó

"Đừng mà, tôi xin anh! Buông tôi ra! A..." _Bạch An Nhiên giữa đêm từ trong cơn ác mộng sợ hãi tỉnh lại. Cảm giác thật đến mức khiến cho cô phải run sợ. Đã lâu rồi, có lẽ từ sau khi đón Ôn Văn về ở chung, đây là lần đầu tiên lại tiếp diễn việc cô mơ thấy cơn ác mộng ấy. Bạch An Nhiên run rẩy lau đi mồ hôi trên trán, làm tỉnh táo lại mình, cô cảnh giác nhìn xung quanh. Lúc này mới phát hiện ra mình đang ở một nơi vô cùng xa lạ. Bên cạnh là tiếng thở nhè nhẹ của bé con. Cô thở phào nhẹ nhõm, xuống giường Bạch An Nhiên đi một cách nhỏ nhẹ nhất mở cửa phòng tắm, dùng sức tạt nước lên mặt để quên đi cơn ác mộng khi này.

Trong một căn phòng khác, ánh đèn mờ của đèn ngủ phẳng phất mờ nhạt bóng hình của Dư Mộ Phàm, ánh nhìn chăm chú của anh lặng lẽ nhìn vào chiếc màn hình máy tính. Hình ảnh cô nhẹ nhàng rời khỏi giường, ngỡ ngàng đánh giá những thứ xung quanh hay cả sự sợ hãi từ trong giấc ngủ mà tỉnh dậy, tất cả đều lọt vào mắt anh. Ánh nhìn chứa đựng lạnh lẽo nhất có lẽ là lúc cô hốt hoảng bật dậy. Dư Mộ Phàm lúc ấy quả thực muốn ở đó, tận mắt chứng kiến cô vì lý do gì mà ngay cả ngủ cũng sợ hãi đến mức thần thờ như vậy? Dụi mắt điều thuốc, Dư Mộ Phàm mang theo vẻ lạnh lẽo bước ra khỏi phòng.

5 phút trôi qua, Bạch An Nhiên cuối cùng cũng tìm được lối ra cho mình, mặc dù đây là lần thứ hai cô đến đây nhưng trí nhớ của cô quả thực vốn không tốt, đường đi phải đi đến chục lần mới có thể nhớ, hướng chỉ, nơi này là nhà của một kẻ tiền nhiều tới mức đếm không xuê, kiến trúc căn nhà thực khiến người khác đau đầu. Tính toán mãi, cuối cùng Bạch An Nhiên cũng hoàn thành xong việc đến nhà bếp, cô bật một chiếc đèn treo tường, ánh sáng yếu ớt hắt xuống, Bạch An Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất để uống nước sau đó vội vã xoay người định trở về phòng, thì cũng vừa hay nhìn thấy bóng dáng cao lớn của người nào đó. Cô nhúm mày nhìn lúc này tìm đập nhanh đến mức ngay cả chính bản thân cũng thấy khiếp sợ. Vốn là định vờ như không thấy nhưng khi nghe thấy tiếng nói phát ra thì không kiềm được mà lại gần anh:

"Tốt nhất, chính là phá hủy nó! Chuyện của cô ta, tôi sẽ giải quyết. Căn nhà đó nếu tôi còn thấy nó tồn tại thì cậu...nên biết phải thế nào rồi đấy!"

"Vâng, thuộc hạ đã rõ!" _Người đối diện cúi đầu nhận lệnh.

Bạch An Nhiên đứng trong bóng tối, đánh giá hai người đàn ông đang nói chuyện. Người ra lệnh không cần nói cũng biết đó là Dư Mộ Phàm. Còn tên vệ sĩ kia cô cũng biết, Dư Mộ Phàm gọi anh ta là Đạt, có lẽ chính là vệ sĩ của anh. Còn "căn nhà đó" căn nhà mà anh ta nhắc đến rốt cuộc là vì sao mà bị phá hủy. Anh ta sao có thể chỉ một câu nói mà tùy tiện phá một căn nhà chứ.

Càng nghĩ cô càng không hiểu vẫn chỉ biết rút ra kết luận cho chính mình: "Người đàn ông vạn người mê, muốn chạm tới này vốn không nên chạm vào. Trừ phi đối phương là một kẻ tùy hứng, bản thân không cần gì cũng có thể một tay che trời!". Bạch An Nhiên quay người bước lên bậc thang, cùng lúc nghe thấy giọng nói mang chút uy quyền vang lên:

"Khoan đã, không định chào hỏi một chút sao?" _Dư Mộ Phàm lên tiếng.

Bạch An Nhiên cũng khựng lại, nơi này hiện tại chỉ có ba người, như thế nào...chẳng lẽ anh ta là nói với cô.

"Không cần đếm, hiện tại tôi là đang nói với em!" _Vừa nói Dư Mộ Phàm vừa liếc mắt ra hiệu cho vệ sĩ ra ngoài.

Thôi, cô đến cùng vẫn là bị phát hiện. Bạch An Nhiên đi về phía anh, mỗi một bước chân là cả một cỗ lo lắng:

"Thực...thực...ra...tôi...không...có...ý...nghe..." _Bạch An Nhiên ấp úng mãi mới nói lên lời, còn chưa tròn câu đã bị chặn lại:

"Ngồi đi!"

Cô ngoan ngoãn ngồi xuống ghế đối diện với anh.

"Anh...ừm...anh và người đàn ông kia có xích mích sao?"

"Phải!" _Dư Mộ Phàm kiêu lời nói một chữ, anh căn bản không cần ép bản thân phải trả lời câu hỏi của ai, chỉ riêng cô đem lại cảm giác hứng thú khiến anh như bị mê hoặc mà đáp trả.

"Gặp ác mộng?" _Anh hỏi.

Bạch An Nhiên nhớ lại cảnh bị anh lạnh lẽo đem bàn tay to lớn mà bóp lấy cổ mình, cả người bỗng rùng mình vì sự lạnh lẽo và cả cái khó thở khi ấy. Cô cười gượng gạo lắc đầu:

"Không có!"

"Ừ!"

"Có lẽ tôi lại phải lặp lại nhưng chuyện hôm nay, tôi không biết anh vì có gì lại xuất hiện ở đó, cũng không biết anh giúp tôi là có ý gì, dù sao cũng cảm ơn

anh! Chuyện hôm nay, chuyện bữa tiệc hay cái hợp đồng làm ăn kia cứ coi như không tồn tại, khi này là vì con bé một mực muốn anh bế tôi cũng không còn cách nào khác, nhưng mà...sáng mai tôi sẽ lập tức đi ngay, cứ coi như là anh cho tôi và con bé một chỗ ở qua đêm nay là được. Nếu như anh không còn gì nữa, tôi xin phép lên phòng!" _Nói rồi cô đứng phắt dậy, trước khi lên phòng còn không quên cúi đầu cảm tạ.

Dư Mộ Phàm không nói gì, lời muốn nói, câu hỏi muốn hỏi cũng chẳng thể nói ra, cứ vậy để Bạch An Nhiên đi về phòng.

"Cứ coi như không tồn tại" câu nói ấy lặp lại trong đầu anh, Dư Mộ Phàm nhếch miệng cười, phụ nữ anh không thiếu, chỉ cần gặt đầu là sẽ có chỉ có điều phụ nữ anh rung động amin chỉ có một. Anh xác định có hứng thú với cô thì sẽ chẳng thể coi nó là không tồn tại chưa hề có được.

Sáng hôm sau, Bạch An Nhiên cố tỉnh dậy từ sớm, không bằng lòng mà gọi bé cưng dậy để trở về. Cô nên dậy sớm một chút nhanh chóng không để bị phát hiện vẫn hơn. Vừa xuống dưới tầng đã bị tiếng cười quen thuộc vang lên mà giật mình:

"Phàm, Đạt nói hôm qua cậu dẫn phụ nữ về nhà!" _Ngô Đàm cột nĩa nói. Không ngờ mới nói xong câu lại nghe được tiếng ê a tập nói của trẻ con, lại thêm tiếng bước chân gấp gáp. Quay lại nhìn thì vừa hay chạm phải ánh nhìn của cô.

"Cô Bạch, là cô sao? Haha như thế nào mà lại là người quen thế?" _Ngô Đàm hướng giọng nói chìa về phía Dư Mộ Phàm.

Dư Mộ Phàm cười không nói gì, ánh mắt chỉ tập trung vào cô. Cô lại vì trốn tránh hấn mà dậy sớm để về nhà. Chỉ có điều, căn nhà đó đã sớm bị phá hủy.

"C...chào..buô....buoi....s..sáng!" _Cô lúng túng nói.

"M...mẹ....." _Giọng nói non nớt vang lên, Ôn Vân từ trong ngực mẹ ngẩng đầu bập bẹ nói.

Cô cúi đầu mỉm cười:

"Bé con, sao vậy? Mẹ dẫn con về nhà! Ngoan!"

"Mẹ...đói...." _Ôn Vân một lần nữa lên tiếng.

"Ông chủ Đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong!" _Tiếng bác quản gia cũng chính là người ngày trước an ủi cô vang lên.

Dư Mộ Phàm gặt đầu.

"Ăn sáng đã, con bé cũng cần phải ăn đúng bữa!" _Dư Mộ Phàm lấy một cái li do ngớ ngẩn ra để ép cô ở lại ăn sáng. Ngô Đàm cũng cười ha hả đi theo, tiện thể bế luôn cả bé con. Bạch An Nhiên không đồng tình mà đi theo. Suốt cả bữa ăn, ngoài tiếng nói ê a của bé con thì là tiếng đọc thoại của Ngô Đàm, Bạch An Nhiên và Dư Mộ Phàm không đáp lấy một lời (*Cười* Đàm ca, anh không có tiếng nói!").

Cuối cùng thì cũng kết thúc bữa ăn, Bạch An Nhiên từ chối Ngô Đàm, cẩn thận bế bé yêu ngồi vào xe đã chuẩn bị của Dư Mộ Phàm không ngoái tiếc ngoái nhìn lại lấy một lần mà liên tục thúc giục lái xe nhanh để sớm về nhà.

"Cậu không cho cô ấy biết!" _Ngô Đàm nhìn hỏi.

"Lát sẽ biết, không phải sao?"

"Cậu để cô ấy chờ mong về nhà rồi lại phát hiện căn nhà bị phá vỡ bởi chính cậu. Cậu muốn cô ấy ở lang thang bên ngoài sao?"

"Chẳng phải cậu muốn cô ấy ở đây? Tôi đang làm đây không phải sao?" _Anh cười nói. Để Bạch An Nhiên ở lại đây cách duy nhất chính là khiến cho cô không có nơi nào để đi. Mà muốn cô không có nơi nào để đi thì cách duy nhất chính là phá hủy nó, như vậy cô cư nhiên sẽ trở về đây.

/3/2017)

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lúc nguy cấp liền xuất hiện

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Bạch An Nhiên lục lọi trong túi xách tìm chiếc điện thoại, cô nhanh chóng bấm dãy số quen thuộc gọi điện cho chị Tâm:

"Vâng, chị Tâm, hôm nay...em có chút việc. Hiện tại vẫn chưa đến quán được!"

Đầu dây bên kia, chị Tâm nở nụ cười vui vẻ:

"Không sao! Có việc thì cứ làm đi! Chị trông quán được".

"Vâng, em đang trên đường về nhà. Có lẽ hai tiếng nữa mới đến được. Gặp chị sau!" _Bạch An Nhiên nói vào điện thoại rồi cúp máy.

Ôn Vân ở trong lòng mẹ đưa tay nghịch ngợm lọn tóc xoăn đang rủ xuống trên vai cô, thích thú giật giật nó. Cô cười đưa tay chọc chọc vào má con bé cười. Cứ vậy một lớn một nhỏ ở trong xe bật tiếng cười vui vẻ, thời gian cũng dường như trôi qua nhanh hơn. Chiếc xe đen sang trọng nhanh chóng dừng trước cửa nhà cô. Xung quanh là cả nhóm người đang vây quanh căn nhà lên tiếng chỉ chỏ.

Bạch An Nhiên vội vàng xuống xe, vừa hay nhìn thấy hai chiếc xe đen ở phía sau cũng dừng lại, cảm giác giống như đang là tù nhân đi đâu cũng bị giám sát vậy. Bạch An Nhiên trước tiên lại gần đám đông, cô cẩn thận bảo vệ bé con len lỏi vào trong, hai mắt tròn tròn vì bất ngờ, nhìn đông đảo nát trước mắt lại nhìn sang phía bà chủ nhà đắc ý cười lớn trên tay là xấp tiền mặt.

"Chị La, tại sao nhà của tôi..."

Còn chưa nói hết câu, bà chủ nhà đã lớn tiếng:

"An Nhiên, không phải là tôi không muốn giúp cô. Chỉ là...ngày hôm qua, có một vị khách quý đến đây. Nói giao căn nhà cho anh ta, tôi muốn bao nhiêu tiền cũng được. Tôi thấy dù sao hợp đồng cũng sắp hết rồi, tôi đưa cô số tiền còn lại coi như tiền bù vậy là được rồi!" _ Vừa nói bà ta vừa chép miệng lăm băm đếm tiền, tính toán trả cô số tiền còn lại.

Bạch An Nhiên tức giận, cô rõ ràng là đến trước tiền thuê nhà hợp đồng cũng đã kí, bà ta lại không giữ lời hứa mà bán lại căn nhà của cô, đã vậy đồ đạc của cô tất cả đều ở trong đó:

"Chị La, hợp đồng đã kí rồi chị như vậy chính là vi phạm hợp đồng, tôi có thể kiện chị!" _Nói xong giọng nói của cô đã có chút run rẩy, hai mắt đã hơi đỏ. Ôn Vân ngo ngác nhìn bà chủ nhà đang lớn tiếng với cô, hai mắt nhìn chằm chằm.

"Tôi cũng đã nói như vậy, cô biết người đó nói gì không, cô sẽ không có khả năng đó, vì vậy tôi có thể yên tâm giao nhà. An Nhiên, tôi đưa cô số tiền này cô có thể kiếm một chỗ ở khác. Có khi còn tốt hơn chỗ này!"

Bạch An Nhiên lúc này không giữ được bình tĩnh, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt:

"Mẹ...mẹ!" _Tiếng nói non nớt gọi cô, Bạch An Nhiên cúi đầu nhìn bé con.

"Mẹ", câu nói này...

Bạch An Nhiên vội đưa Ôn Vân cho một người phụ nữ đứng bên cạnh, mức nở chạy lại đông đảo nát. Nhóm vệ sĩ được phải đi theo để bảo vệ cô, lúc này không ai ra hiệu cũng đồng thời chạy lại phía căn nhà, giữ lấy cô.

"Mấy anh là ai, buông tôi ra. Tôi nói là buông tôi ra, mấy người có nghe không hả!" _Bạch An Nhiên giãy giụa, nước mắt không ngừng chảy xuống, căn nhà đó hiện tại không quan trọng, quan trọng chính là chiếc hộp đó, chiếc hộp của "mẹ" cô, bà là người tốt bụng, tốt đến nỗi chỉ vì nghe thấy tiếng khóc nức nở của cô, mặc dù khi ấy cuộc sống khó khăn nhưng đã hi sinh dùng số tiền vô cùng lớn, để đưa cô ra khỏi cô nhi viện, dùng tình thương của một người mẹ. Nhân hậu chăm sóc nuôi lớn cô. Cô không cần tiền bồi thường, không cần đồ đạc hay mẫu thiết kế tâm huyết, trong căn nhà ấy cô chỉ cần chiếc hộp đó.

Ngay lúc Bạch An Nhiên đang la hét thì đằng xa, một cuộc điện thoại cũng được kết nối:

"Chủ tịch, cô Bạch vừa về đến nhà. Hiện tại...cô ấy...đang muốn chạy vào đông đảo nát ấy. Chúng tôi đang giữ cô ấy lại, muốn xin ý kiến của ngài!"

Tên vệ sĩ cung kính nói.

"Giữ cô ấy lại, nếu như cô ấy bị một vết thương nào mấy người nhất định phải trả giá!"

"Vâng, thuộc hạ hiểu!"

"Tôi sẽ tới!" _Dư Mộ Phàm nói qua điện thoại. Liếc nhìn vị trưởng phòng đang báo cáo doanh thu, anh phát tay ra hiệu rồi cầm lấy áo khoác bước ra khỏi phòng.

Đây là lần thứ hai chỉ trong vòng chưa đầy 48 tiếng, anh vì một người phụ nữ mà hủy bỏ lịch làm việc, mang theo lo lắng mà lao đến chỗ cô.

Cùng thời điểm, Dư Mộ Phàm ngồi sau tay lái của tên vệ sĩ tên Đạt, thì chị Dư cũng vừa hay đến nhà của cô. Chứng kiến đám người không ngừng bàn

tán, lại thấy Bạch An Nhiên đang khóc đến nấc lên ở trước đồng hồ nát, chị chạy lại gạt tay đầm vệ sĩ của anh, vội vàng lau đi nước mắt:

"Nhiên, sao vậy? Đừng khóc, nói chị nghe!"

"Chị Tâm, đồ của mẹ em Họ...họ không cho em...vào đó. Đồ...đồ...của mẹ em!" Bạch An Nhiên ngẩng khuôn mặt đầm lệ nức nở nói, hai tay gấu gao túm lấy tay của người đối diện.

"Được rồi. Đừng khóc, nhìn xem, Ôn Vân cũng khóc theo rồi kia!"

Ôn Vân quả thực đang khóc đến khó có thể ngừng lại, bà chủ nhà khổ sở dỗ dành, con bé chỉ là không dừng lại mà còn khóc to hơn.

Chưa bao giờ chị thấy Bạch An Nhiên khóc thảm thiết đến vậy, nhìn cô khóc mà lòng cũng nhói theo. Chưa kịp phản ứng thì người bên cạnh bỗng ngã xui vào người chị, Bạch An Nhiên vì quá kích động mà bất ngờ ngất xỉu trước đám đông.

Nhóm vệ sĩ tiến lại, đưa đẩy nhau. Lúc này vì quá cấp bách họ không suy nghĩ mà tùy tiện chạm vào cô. Bây giờ có cho họ ăn gan hùm họ cũng không dám động vào người phụ nữ của Dư Mộ Phàm. Gì chứ, cô là người đầu tiên có được sự bảo vệ của anh, bây giờ sơ suất một chút cũng khiến họ mất mạng. Hiện tại cứ để cô cho người phụ nữ kia đưa đi cũng không phải cách. Cả đám người nhìn nhau e ngại, đám đông có người tiến tới cũng định giúp chị Tâm bế cô đưa vào bệnh viện, lúc này bị đám người từ phía sau không rõ là ai nhanh chóng chặn lại.

Dư Mộ Phàm nhìn cô cả người ngã vào lòng chị Tâm, bên cạnh là chị Tâm đang khó khăn giữ thăng bằng, hai tay rút túi quần rút ra, lãnh đạm sải bước đi về phía cô, không nói hai lời nhắc bóng cô tiến về chiếc xe sang trọng.

Chiếc xe nhanh chóng phóng đi, chị Tâm bế Ôn Vân từ tay bà chủ nhà cũng yên ổn ngồi vào trong xe, trước khi đi còn lườm bà chủ nhà một cái.

/2/2017)

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: ngoài tôi ra không ai được phép bước vào!

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Bạch An Nhiên cả người mềm nhũn dựa vào anh, khuôn mặt giàn giụa nước mắt vùi vào lồng ngực Dư Mộ Phàm.

"Chủ tịch, có cần đến..." _ Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu cẩn thận hỏi.

"Về nhà!"

Xe dừng trước biệt thự, Dư Mộ Phàm trực tiếp bế Bạch An Nhiên lên phòng, đi qua dãy hành lang, ngang qua căn phòng mà cô đã từng ở dừng tại một căn phòng có cánh cửa màu trắng, nhẹ nhàng bước vào cẩn thận đặt Bạch An Nhiên nằm xuống giường. Không hài lòng quả đưa tay lau đi giọt nước đọng lại khóa mắt cô, anh chỉ là muốn cô ở lại đây.

"Đạt, gọi Hường Ân đến đây!"

Vệ sĩ tên Đạt đứng ngoài cửa sau khi nghe thấy mệnh lệnh nhanh chóng ra ngoài làm nhiệm vụ. Căn phòng chỉ còn lại hai người. Thời gian cứ trôi một người yên ổn say ngủ, một người nhắm mắt day nghĩ cho đến khi ngoài cửa vang lên tiếng gõ:

"Vào đi!" _ Dư Mộ Phàm lên tiếng.

Hường Ân không hài lòng cầm túi đồ đi vào phòng, ném cho anh cái nhìn chết chóc:

"Cậu biết tôi đang làm việc không hả?"

"Cô ấy bị ngất, kiểm tra cho cô ấy đi!"

"Hừ!" _ Hường Ân hếch mũi, lại bước tới.

Tháo bỏ ống nghe xuống, ngẩng đầu nhìn Dư Mộ Phàm đứng bên cạnh đang nhìn chăm chăm vào cô, hầnà bác sĩ chạm vào tay cô mới có thể kiểm tra, anh có nhất thiết phải để ý kỹ vậy không?

"Này, cậu có muốn thực tập ở chỗ tôi không?" _ Hường Ân nhin cười nói.

"Cậu chán sống rồi sao?" _ Dư Mộ Phàm nhìn Hường Ân vẫn đề cao cảnh giác.

"Cô ấy chỉ cần tỉnh lại sẽ không có vấn đề gì! Cố lên, tôi chờ nhìn cậu rơi vào nắm mồ giống tôi!" _ Hường Ân cười lớn. Rồi vác theo chiếc túi ra khỏi phòng. Dư Mộ Phàm nán lại nhìn cô rồi cũng xoay người đi ra ngoài.

Dưới tầng một, Dư Mộ Phàm trên tay bế Ôn Vân đang ngồi im thin thít trong lòng, con bé từ sau khi nhìn thấy Bạch An Nhiên bị ngất thì chỉ biết khóc để bộc lộ cảm xúc, khóc một thì ngồi im như vậy, cứ được một lúc lại khóc.

Chị Tâm ngồi một bên cũng đau lòng không thôi.

Thời gian trôi qua, thời điểm giữa trưa Bạch An Nhiên cuối cùng cũng mở mắt tỉnh dậy. Nhớ tới căn nhà đã bị phá hủy, cô gấp gáp chạy ra khỏi phòng nhìn thấy Ôn Vân đang ngủ say trong lòng Dư Mộ Phàm, hai chân bồng khựng lại. Tại sao hấn lại ở đây?

Cô sững sờ, cả người run rẩy, lùi lại phía sau chỉ mong sao các xa anh càng tốt. Cô như thế nào mà không phát hiện ra người phá hủy căn nhà cô lại chính là anh cơ chứ? Lẽ ra cô nên sớm nhận ra, Dư Mộ Phàm hấn là người đàn ông đó, còn thách thức cô, nói cô không có đủ khả năng để kiện hấn, cũng phải thôi, anh là người cao cao tại thượng còn cô chỉ là một nhà thiết kế quen có công việc nhờ may mắn đoạt giải trong cuộc thi.

"Anh...anh...tại...sao...lại...làm...vậy...chứ...tôi...làm...gì...mà...bị...như...vậy?"

"Phàm, nghe nói An Nhiên bị ngất!" _ Ngoài cửa vang lên tiếng nói truyền đến tiếng bước chân ngày càng gần.

Dư Mộ Phàm không nói gì, trực tiếp kéo Bạch An Nhiên đi lên phòng.

"Anh buông ra!" _ Dáng người nhỏ bé của Bạch An Nhiên bị lôi sềnh xệch lên tầng, sức kháng cự chỉ là nhỏ, cứ vậy bị kéo đi như một món đồ.

"Em im miệng!"

Câu nói vừa dứt, cũng là lúc Bạch An Nhiên cả người bị ném lên chiếc giường lớn, tiếng cửa đóng rầm. Cô cứ vậy, bất lực mà khóc, chỉ biết dùng tiếng khóc để bộc lộ.

Bên ngoài, vệ sĩ được cử đứng trước cửa phòng, nghiêm chỉnh đứng chờ lệnh. Không một ai lên tiếng, họ thối mái nhưng không dám hỏi.

"Ngoài tôi ra, không ai được vào!" _ Dư Mộ Phàm nói, nhìn cửa phòng đóng lại, tức giận bỏ đi.

Facebook Lee Visu

Instagram lephuongkv

Zalo 01643548068

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: đừng khóc, sẽ rất khó chịu!

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Ánh mặt trời dần nhạt, Bạch An Nhiên lặng lẽ rơi nước mắt trong căn phòng cũng đã nửa ngày, từ giữa trưa đến tối muộn, ngay cả bật đèn cũng cảm thấy lười nhác, cô cứ vậy ngồi bó gối trong góc phòng, dần dà mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

"Cạch"

Cửa phòng cuối cùng cũng mở ra, bóng dáng cao lớn xuất hiện, Dư Mộ Phàm mang theo cái lạnh lẽo tiến về phía cô, qua ánh sáng yếu ở cửa bên ngoài ăn cơ hồ có thể thấy cô đang ngủ say và dường như giấc ngủ không thoải mái. Hai mày nhíu lại, trán bịn rịn mồ hôi.

Dư Mộ Phàm theo bản năng đưa tay lau đi những giọt mồ hôi, cả người lại càng sát vào cô hơn.

Bạch An Nhiên cả người sợ hãi, cổ họng khê vang lên tiếng nước nỏ, khóe mắt dần ngấn nước. Cứ vậy mà run rẩy dường như trọng con mộng kia cô đang sợ hãi điều gì.

Nhìn người con gái ngay cả ngủ cũng không được yên, Dư Mộ Phàm ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, ánh mắt chưa sự tức giận đang dần dịu đi, không bằng lòng mà đem cô đặt lên giường.

Hai tay cô trong mơ màng gắt gao túm chặt lấy cổ áo, vô thức đem nước mắt của mình dụ vào bờ ngực của ai kia, mà nước nở khóc:

"Đừng...đừng mà....tôi xin anh....làm...làm...on..."

"Buông...buông tôi ra....thực khó thở...buông...ra!!!"

Dư Mộ Phàm khuôn mặt bắt đầu tối sầm lại, cô như vậy là sao? Chuyện hôm đó đối với cô hiện tại là nỗi ám ảnh? Tôi nào cô cũng sẽ sợ sệt bật khóc như vậy? Và mọi chuyện tất cả là từ anh!

Hình ảnh cô bật dậy lúc nửa đêm khiến anh cảm thấy khó chịu, hiện tại lại nhận ra anh là người tạo ra sự sợ hãi ấy. Khuôn mặt đè nén sự tức giận đến đỉnh điểm. Ân cần mà đem cô ôm vào lòng, coi cô như một đứa trẻ mà vỗ về.

Dư Mộ Phàm đêm ấy như đổi tính, giống một người khác cẩn thận mà chăm sóc để ý đến từng cái nhăn mày nhu mắt của một người, chỉ cần cô khẽ run lên là sẽ gấp gấp luống cuống chân tay vỗ về cô. Trong lòng họ, mỗi người một suy nghĩ, Dư Mộ Phàm tự nhủ sẽ giành yêu thương của mình để ở bên bảo vệ cô, còn Bạch An Nhiên, len lỏi sâu trong tâm trí chính là mờ mờ, ảo ảo một hình tượng người đàn ông, tuy không rõ mặt, đêm tối sự mệt mỏi khiến cô ngay cả mở mắt cũng lười nhác, thứ duy nhất cô có thể cảm nhận được chính là từ người đàn ông đó toát lên sự dịu dàng, quan tâm lo lắng cho đối phương đến lạ thường.

Sáng sớm hôm sau, Bạch An Nhiên mơ màng tỉnh dậy, bên cạnh là chiếc gối trống trơn, cô nhớ là đêm qua ai đó cũng bước vào căn phòng này thì phải? Mà hiện tại lại chẳng có ai! Bạch An Nhiên mệt mỏi bước xuống giường đi vào phòng tắm, đem nước lạnh trút hết sự mệt mỏi, toan bước ra phía cửa phòng, toàn bộ sức lực dồn lên cánh cửa, rồi bỗng thấy nực cười. Dư Mộ Phàm là một kẻ điên, cô chỉ là một món đồ chơi, anh ta nhất thời cảm thấy hứng thú, Dư Mộ Phàm lại có thể thả cô đi khi chơi còn chưa chán sao?

Cái đôi lời kéo suy nghĩ của cô, Bạch An Nhiên ôm cái bụng tròn rỗng đi về phía ban công phòng, ngồi bó gối suy nghĩ.

Bé con đã một ngày không nhìn thấy cô rồi, con bé sẽ không quấy khóc chứ? Có chịu ăn cơm đúng bữa không?

"Đứng dậy! Tôi đưa em đi ăn!"

"Không cần, thả tôi đi, chuyện căn nhà tôi sẽ coi như không có!"_Bạch An Nhiên vẫn giữ nguyên tư thế, nhàn nhạt nói, giọng nói từ tức giận bây giờ chỉ là sự thờ ơ.

"Tôi nói em đứng dậy!"_Dư Mộ Phàm lặp lại lần nữa, anh chưa bao giờ phải lặp lại lời nói, ra lệnh mà còn phải quan sát thái độ của đối phương giống như bây giờ.

Cô vẫn là không quan tâm, ánh nhìn đượm buồn. Dư Mộ Phàm không kiên nhẫn, cúi người bắt lấy tay cô kéo đứng dậy. Cả người mệt mỏi, cái đôi khiến Bạch An Nhiên càng là đi, uất ức vùng vẫy khỏi bàn tay anh:

"Rót cuộc anh muốn như thế nào? Buông tha cho tôi đi, làm ơn, tránh xa tôi ra. Cuộc sống của tôi vốn rất tốt, không phải sao. Anh hà cớ phải làm khó một người như tôi, anh ghét tôi có thể nói một câu mà! Tôi sẽ dọn đi, tại sao phải phá hủy nó chứ, anh biết nó có ý nghĩa với tôi như thế nào không? Tại sao chứ, tại sao lại phá hủy nó?"

Bạch An Nhiên đem nỗi buồn của mình, ra sức đánh vào lòng ngực của anh mà xả hận.

"Xin lỗi, ngoan, đừng khóc! Sẽ rất khó chịu!"_Dư Mộ Phàm đứng im cho cô chuốc giận, bàn tay dịu dàng lau đi nước mắt ở khóe mắt cô, giọng nói đã dịu hẳn đi.

Bạch An Nhiên nghe xong câu nói bỗng hóa đá, hai tay cũng ngừng lộn xộn.

Dư Mộ Phàm cúi đầu, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn, không cuồng nhiệt không nồng nàn chỉ là môi chạm môi, cảm nhận cái mặn đắng của nước mắt, đem cô ôm vào lòng:

"Cho tôi một cơ hội, ở lại đây, được không?"

Cô không nói gì, chỉ lặng lẽ vùi mặt vào anh, kìm nén cảm xúc nhưng cổ họng vẫn vang lên tiếng nấc.

10 phút trôi qua, Bạch An Nhiên ngượng ngùng đẩy anh ra, hai tay quệt nước mắt đi vào trong phòng tắm.

Dur Mộ Phàm đứng ở bên ngoài khẽ cười, cô gái nhỏ như vậy có phải là cho anh một cơ hội sửa sai không?

Dur Mộ Phàm khuôn mặt rạng rỡ thành công việc đem Bạch An Nhiên xuống phòng ăn, vệ sĩ đứng một bên, người hầu đứng một bên người này liếc nhìn người kia, Dur Mộ Phàm đang cười, đúng, chính là đang cười đó! Ông chủ vốn lạnh lùng bao năm nay, từ khi họ về làm chưa từng thấy anh cười đây...là lần đầu tiên.

"Mấy người, ra ngoài đi?"

Nhóm người nhanh chóng đi ra ngoài, căn phòng chỉ còn lại hai người, không ai nói với ai câu gì. Bạch An Nhiên vừa ăn vừa lén nhìn anh, muốn hỏi lại không muốn nói chuyện với anh.

"Con bé lát nữa sẽ về đây! Đồ đạc tôi sẽ mua đồ mới cho cả hai! Em cứ ở đây đi!"

"Tôi sẽ tìm nhà nhanh nhất sẽ không làm phiền anh lâu đâu!" _Bạch An Nhiên dè dặt nói.

Chiếc bát Dur Mộ Phàm ngay lập tức bị đặt xuống bàn, vang lên tiếng cạch đến ghê người. Dur Mộ Phàm kìm nén sự tức giận, anh nói như vậy mà cô vẫn không hiểu sao?

"Tôi nói muốn em dọn ra ngoài sao? Ở lại đây, đến bao giờ tôi muốn lập gia đình nữa thì thôi!"

Bạch An Nhiên nghe xong vẻ mặt có hơi buồn đi, cô vốn là đang rất vui nhưng về sau của anh thật sự khiến cô vui không nổi! Ý của anh là ở lại đây, làm con rồi cho anh, khi anh có người mới nghĩa là cô cũng hết tác dụng, anh sẽ quẳng cô giống như một món đồ. Lòng Bạch An Nhiên bỗng trùng xuống.

Dur Mộ Phàm nhìn về mặt thất vọng của cô, khó hiểu.

"Mẹ...mẹ!"

Bạch An Nhiên quay lại nhìn vui vẻ hẳn lên, bé con cũng đã về rồi.

"Bảo bối, nhớ mẹ không?" _Đem bé con ôm vào lòng, nỗi buồn như tiêu tan.

Ôn Vân chỉ bập bẹ nói vài từ, không biết nói những từ dài chỉ cọ cọ cái má nhỏ vào lòng cô tỏ vẻ vui thích. Bạch An Nhiên phớt lờ Dur Mộ Phàm, bế bé con ra ghế phòng khách ngồi, Dur Mộ Phàm hóa khí bùng bùng đi lên phòng.

Dưới tầng, Bạch An Nhiên vui vẻ đùa giỡn, trên phòng, Dur Mộ Phàm chăm chú ngắm nhìn chiếc hộp trâm khắc tỉ mỉ trên tay.

Anh có nên trả lại nó không?

Facebook Lee Visu

Instagram lephuongkv

Zalo 01643548068

Chương đăng ngày 23/2/2017

Bạn đang đọc truyện *Dur Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vệ sĩ theo sát

#Dur_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Chiều hôm ấy, Bạch An Nhiên đi làm như thường lệ, chỉ khác là có theo một nhóm vệ sĩ đi cùng, họ không đi vào mà đứng bên ngoài. Nhưng chỉ cần cô muốn ra ngoài thì lập tức đám người đó sẽ theo sát.

"Em định ở đó thật sao? Hay là chuyển qua ở cùng chị đi?" _Chị Tâm nói.

"Em cũng tính nói như vậy, mà sáng nay lúc em nói, thì anh ta nói em cứ ở lại đây, coi như anh ta chuộc lỗi" _Bạch An Nhiên vừa nói vừa cười. (Nhiên tỷ, người ta nói là cho anh ta một cơ hội, chứ đâu nói là muốn chuộc lỗi *vò đầu*)

"Được rồi, vậy còn con bé..."

"Cái này chị khỏi lo, ngày em đón con bé về nuôi mới phải mất 2 ngày mới làm quen được, còn anh ta vừa gặp đã có thể bế con bé rồi, bảo bối sẽ sớm thích nghi thôi!" _Bạch An Nhiên giành lời.

"Chẳng phải nói muốn ra ngoài sao? Chị trông Ôn Vân cho!"

"Vâng, em sẽ về nhanh thôi!"

Bạch An Nhiên cầm theo chiếc túi xách - vật dụng duy nhất của cô từ khi ngôi nhà kia bị phá hủy.

Bạch An Nhiên đi bộ qua khu phố, rồi dừng chân tại một nơi quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến cảm xúc cô như muốn trùng xuống, nước mắt như muốn chảy xuống. Căn nhà bị phá hủy, trước mặt cô chỉ là đồng cỏ nát. Đồ đạc vật dụng quen thuộc cũng nằm trong đồng gạch bụi, Bạch An Nhiên như người mất hồn cứ ngây ngốc đứng nhìn.

"Về rồi à?"

"Nay em về sớm được không chị, em muốn dẫn con bé đi mua đồ!" _Bạch An Nhiên bước vào quán cà phê, bộ dạng đã tươi tỉnh hơn trước.

"Có cần chị đi cùng không?" _Chị Tâm ngó lơ.

"Không sao, em tự đi được rồi, ngày mai em sẽ làm bù hôm nay!" _ Vừa nói, Bạch An Nhiên vừa bế Ôn Vân đang loay hoay chỗ váy cưới lên, mỉm cười từ chối.

"Ừ, đi nhanh rồi về nhà sớm, đừng để người ta lo lắng, dù sao cũng là ở nhà người ta đừng để họ không hài lòng!"

"Vâng! Bé con, chào mẹ Tâm đi, mẹ dẫn con đi chơi!"

Ôn Vân nhoeo miệng cười, lộ hai cái răng cửa, bập bẹ nói tiếng mẹ, còn hào hứng chìa cái miệng nhỏ ra hôn lên má chị Tâm, rồi lại cười. Cứ vậy, lẳng nhặng dây dưa mãi, cả hai mới ra khỏi quán, ngồi lên xe, trên đường đến siêu thị.

Tại siêu thị, Bạch An Nhiên khó chịu:

"Mấy người đừng theo tôi nữa!"

"Cô Bạch, chúng tôi làm theo lời của chủ tịch, nhất định phải theo sát cô!" _Một tên vệ sĩ lên tiếng.

"Tôi không có đi đâu cả, tôi ở đây chọn đồ, mấy người cứ đi theo như vậy, sao tôi mua được đồ!" (*kéo áo* ý tý là muốn Phàm ca đến đi mua cùng hả? Phàm ca đi gặp lão Lâm rồi tỳ)

"Xin lỗi, chúng tôi không thể!"

Bạch An Nhiên dường như tức giận đến đỉnh điểm, không nói không rằng tự mình lôi chiếc xe đẩy, đặt bé con đang tấy má chiếc túi xách ngồi vào trong xe đẩy, rồi đi vào mua đồ, mặc kệ đám người phía sau.

"Bé con, mẹ mua cho con váy công chúa nhé, được không?"

"Bé con, đừng nghịch cái đó!"

"Bé con, lại đây, đứng ở đó sẽ ngã!"

Cứ vậy, cuối cùng cũng trôi qua một ngày, Bạch An Nhiên đi ra ngoài, theo sau là bốn người vệ sĩ, hai người phía sau xách đồ, hai người theo sát cô, mọi người đi qua, ai nấy cũng quay lại nhìn cô đánh giá, chỉ chò, phê phán, soi mói có.

Bạch An Nhiên không nói gì, đối với cô chỉ chò, phê phán đem cô ra làm chủ đề đã chẳng còn lạ, cô, từ nhỏ đã quen rồi, chỉ là, tình cảnh này từ lúc cô được nhận nuôi thì đã không còn nữa, đến nay cũng được mười năm, nói thế nào thì nói, hiện tại vẫn có chút chưa thích nghi kịp. Cô giống như lúc bé, cao ngạo ngẩng cao đầu mà đi qua dư luận.

"Em đi đâu?"

"Mua đồ, tôi cũng cần phải có đồ để thay!" _Bạch An Nhiên nói.

Từ lúc Dư Mộ Phàm thừa nhận việc đã phá hủy căn nhà của cô, có vẻ như đây là câu nói đầu tiên của cô với anh thì phải.

"Đi thay đồ đi!" _Dư Mộ Phàm liếc nhìn đồ đạc trên tay vệ sĩ, bước đến phía cô, nhanh tay ôm lấy bé con vào lòng.

Bạch An Nhiên nổi cáu, nhìn bé con vui vẻ chơi với anh thì nổi cơn ghen, cô là mẹ con bé, tại sao nó không chịu để ý đến cô mà từ lúc vào nhà chỉ nhìn chăm chăm vào người đàn ông đó, anh như thế nào lại chiếm được tình cảm của bé con chứ. Cứ nhìn thấy cảnh vui vẻ của anh, Bạch An Nhiên lại tức giận, cô dùng ngón xước túi đồ đi lên phòng.

Từ lúc Bạch An Nhiên lên phòng đến giờ cũng đã nửa tiếng, Dư Mộ Phàm quay qua tò mò, cô làm cái quái gì trên đó? Thay một bộ quần áo có cần lâu đến thế không? Ngang qua phòng, Dư Mộ Phàm nhận lại gõ cửa, không có tiếng trả lời, anh đi thẳng về phòng làm việc, làm một công việc dường như đã trở thành thói quen, mở máy quay của căn phòng bên cạnh.

Bạch An Nhiên đang ngồi lì trên giường, khuôn mặt có hơi nhăn lại, vừa bước từ phòng vệ sinh đi ra. (Ad: *nhìn chăm chăm* Phàm ca! Anh có lắp máy quay ở phòng tắm không vậy? Tò mò nha *cười*. Dư Mộ Phàm: *ánh nhìn bắn đạn*. Ad: *cầm dép*, cáo từ huynh, muội sang phòng bên, không làm phiền huynh! *chạy*)

Dư Mộ Phàm nhìn cửa phòng đóng chặt, không nói gì, dùng chân đạp vào nó, nhìn Bạch An Nhiên đang nhăn nhó ôm bụng, khuôn mặt nghiêm nghị nếu để ý sẽ thấy sự lo lắng ở đó.

"Sao vậy?"

Bạch An Nhiên hơi giật mình, vịn vào tường, ngẩng đầu nhìn.

"Không...không sao!"

"Em rốt cuộc là làm sao?" _Dư Mộ Phàm nhìn cô, cẩn thận đặt lên giường ngủ.

"Chắc hồi chiều tôi ăn đồ ăn ở ngoài, chắc đồ ăn có vấn đề!" Bạch An Nhiên nói xong câu nói, tự dưng đỏ mặt hời hợt, khuôn mặt, mọi lần cô có đau đến vậy đâu, sao tháng này đột ngột "bà đi" của cô đến không báo trước, còn dày vò cô bụng đau đến quặn lại, nếu để Dư Mộ Phàm biết chắc cô không dám nói chuyện với anh ta nữa mất.

"Gọi Hướng Ân đến đây!" _Dư Mộ Phàm nói với A Đạt đứng ngoài phòng.

"Không cần, tôi nói không cần mà!" _Vừa nói, cô vừa xua tay cố gắng nở nụ cười còn khó nhìn hơn là khóc.

/3/2017)

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Phiền anh đi sang quán khác

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

"Anh ra ngoài đi!" _Bạch An Nhiên nhăn mày khó chịu.

"Em rốt cuộc là làm sao?" _Dư Mộ Phàm tức giận quát.

"Anh không hiểu sao? Tôi nói anh ra ngoài!" _Bạch An Nhiên cũng không chịu thua, lớn tiếng nói. Dùng quá nhiều sức, bụng càng khiến cô quặn lại nhưng vẫn là không chịu nói ra lý do.

Dư Mộ Phàm nổi cáu, rốt cục không kiềm chế được mà bỏ ra ngoài. Nhìn đám vệ sĩ đang khép nép bên ngoài, sai người gọi quản gia Lâm lên với cô.

"Cô Bạch, sao vậy?"

"Bác Lâm, bác nấu cho cháu trà gừng được không?"

Nhìn gương mặt nhăn nhó của cô, hai gò má cũng đỏ lên, bác Lâm mỉm cười trước khi ra ngoài còn đắp cho cô chiếc chăn mỏng lên bụng, quan tâm nói:

"Xoa bụng sẽ bớt đau hơn. Đợi một chút!"

"Cảm ơn bác!"

Dur Mộ Phàm qua camera đặt ở góc phòng, chứng kiến toàn bộ mọi việc. Khuôn mặt có chút dần ra.

10 phút sau, dưới phòng khách.

"Mấy người ra ngoài đi!" _Dur Mộ Phàm nói với mấy người giúp việc đang chơi với bé. Tự mình ngồi xuống bên cạnh nhóc con đang loay hoay nghịch mấy món đồ chơi:

"Nhóc con, lại đây!"

Ôn Vân như hiểu ý, bỏ lại phía anh, hai tay không ngừng chọc chọc vào bụng Dur Mộ Phàm vui vẻ cười.

"Ông chủ, tôi đem trà lên cho cô Bạch!" _Bác Lâm đi ra từ phòng bếp, trên tay là cốc trà từng đang bốc khói.

"Bác lên đi!" _Dur Mộ Phàm không nhìn, cả người dựa vào ghế salon nhìn bé con đang chơi vui vẻ, từ tốn đáp.

Trong phòng, Bạch An Nhiên ôm chặt cái bụng, vẫn nhăn nhó.

"Cô Bạch, trà gừng đã xong, cô mau uống kéo nguội!" _Bác Lâm nói.

"Vâng, cảm ơn bác!" _Cô cầm cốc trà gừng cười.

"Không cần cảm ơn, đây là nghĩa vụ của tôi!"

"Bác gọi cháu là Nhiên được rồi, hoặc An Nhiên cũng được. Cháu không thích bị gọi là cô Bạch, Bạch tiểu thư gì gì đó, nghe xa cách lắm!" _Bạch An Nhiên vừa uống một ngụm trà, mỉm cười nói.

"Cô Bạch, đây là quy định của ông chủ, chúng tôi là người làm nên tuân thủ đúng!"

Bạch An Nhiên cười, bác Lâm có phải quá nghiêm túc rồi không, dù sao có hai người ở đây, gọi tên của cô sẽ dễ chịu hơn, gọi cô Bạch nghe thật sự rất khó nghe nha~~~

"Bác Lâm, Ôn Vân đâu rồi!"

"Con bé đang chơi dưới tầng!" _Bác nói rồi lại bổ sung thêm:

"Ông chủ đang trông con bé!"

"Cháu ngủ một lát, một tiếng nữa bác gọi cháu nhé!"

"Được! Nằm xuống, tôi xoa bụng giúp cô, như vậy sẽ bớt đau!"

Nói rồi, bác đặt tay lên cái bụng đang đau của cô, xoa đầu, hơi ấm từ bàn tay lan tỏa, ấm áp cộng thêm cốc trà gừng khi nãy, cơn đau có phần giảm xuống.

Bạch An Nhiên dưới sự quan tâm của bác Lâm dần chìm vào giấc ngủ. Bên ngoài, toàn bộ cuộc nói chuyện, Dur Mộ Phàm đều đã nghe được (Phàm ca, sao anh thích nghe lén, nhìn trộm Nhiên tỷ của em vậy *cau mày*)

Đặt bé con đang ngủ ngoan ngoãn vào phòng, Dur Mộ Phàm dặn dò vệ sĩ rồi sang căn phòng bên cạnh.

"Bác về phòng nghỉ đi!"

"Vâng, ông chủ!" _Bác Lâm có phần hơi ngạc nhiên khi Dur Mộ Phàm đột nhiên xuất hiện nhưng cũng không dám nói gì, bà cẩn thận lui xuống.

Trong phòng chủ còn lại hai người. Dur Mộ Phàm bước lại gần, cũng như tối hôm ấy, thông qua ánh sáng mờ ảo bên ngoài mà chăm chú nhìn cô, ngồi bên giường nhìn cô hồi lâu. Tay trái đột nhiên giơ lên chạm vào bụng cô, hít một hơi thật sâu điều chỉnh lại hơi thở cũng như lí trí, bàn tay xoa đều hình vòng tròn giống như bác Lâm vừa làm. Bạch An Nhiên như mơ thấy mộng đẹp, miệng hơi khẽ cười, khiến anh nhìn thấy cũng tươi tỉnh hẳn lên.

Tuy nhiên trong lòng là đang thầm mắng chửi anh rốt cuộc là mắc bệnh rồi. Lại có thể vì một người phụ nữ mà làm một cái trò vô bổ giống như bây giờ.

Đêm ấy, Bạch An Nhiên ngủ thật thoải mái, dường như giấc mộng ấy rất đẹp, cơn ác mộng khiến cô sợ hãi hôm qua không xuất hiện khiến Bạch An

Nhiên càng trở nên vui vẻ. Tỉnh dậy, nhìn bên cạnh có cốc trà gừng đang tỏa hơi nóng, Bạch An Nhiên đoán tám phần là của bác Lâm đem lên, vui vẻ uống cạn. Bụng cũng không còn đau nữa, cô tươi tỉnh đi thay đồ muốn xuống gặp bé cưng.

"Bác Lâm, cảm ơn bác cốc trà gừng, con đã hết đau rồi, bác không cần phiền toái như vậy nữa đâu!" _ Vừa xuống tầng, Bạch An Nhiên thấp thoáng thấy bóng dáng bác Lâm trong bếp thì hào hứng nói.

"Bác cứ nhận đi!" _ Dư Mộ Phàm vờ như không thấy cô, ngồi ở bàn lớn chờ đồ ăn sáng nhỏ giọng nói với bác Lâm.

"Vâng, cô Bạch" _ Bác Lâm nói, vừa nhìn Dư Mộ Phàm đang giả bộ không nghe thấy khỏe miệng hơi cười cười.

Bạch An Nhiên nhìn Dư Mộ Phàm ngồi bên bàn ăn, cẩn thận ngồi xuống, bộ dạng tươi tỉnh khi nói chuyện với bác Lâm cũng không còn, thay vào đó là vẻ mặt không quan tâm đến anh.

Dư Mộ Phàm không phải là không thấy, cô chính là đang lộ vẻ không quan tâm, tức giận về chuyện căn nhà bị phá vẫn chưa nguôi. Anh không nói gì, tiếp tục ăn bữa sáng, sau đó đứng dậy cầm theo tập tài liệu đi ra xe. Bạch An Nhiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cô tươi cười hỏi:

"Bác Lâm, hôm qua cả đêm bác xoa bụng cho cháu thật tốt, hiện tại đỡ hơn rất nhiều!"

"Cô Bạch, cô là người đầu tiên!"

"Dạ!"

"Người đầu tiên mà ông chủ quan tâm như vậy!" _ Bác Lâm nhìn theo chiếc xe vừa phóng đi mà nói.

"Sao ạ?" _ Bạch An Nhiên mơ hồ chẳng hiểu cái gì.

"Cô Bạch, cô có thích ông chủ không?" _ Bác Lâm đột nhiên chuyển đề tài.

Bạch An Nhiên như bị hóa đá, khuôn mặt lộ rõ vẻ lúng túng.

"Bỏ đi, cứ coi như bà già này nhiều chuyện, cô đừng để ý!" _ Nhìn bộ dạng ngu ngơ của cô, bác chán nản.

Bạch An Nhiên lúc này còn đang mãi suy nghĩ, cô có thích anh ta hay không? Thích anh ta sao? Cô sao có thể thích người đã từng suýt nữa thì giết cô, hại cô một lần bị bắt cóc, còn nhẫn tâm phá hủy căn nhà phá hủy món đồ của cô chứ?

"Mẹ..."

Tiếng nổ nùng nịu vang lên, Bạch An Nhiên lấy lại nụ cười:

"Bé con, hôm qua ngủ ngon không? Bác Lâm ru con ngủ chứ? Bảo bối, mẹ xin lỗi, là mẹ ngủ quên mất hại con phải xuống ngủ với bác Lâm!" _ Vừa nói cô vừa chọc chọc vào hai cái má phính của con bé, nhìn đáng vẻ khó chịu mà bật cười.

"Cô Bạch, con bé hôm qua ngủ ở phòng ông chủ!"

"Bác...bác...nói...sao....ạ!" _ Giọng nói lắp bắp chưa phản kinh ngạc của cô khiến đám người giúp việc đứng bên cạnh phải nhin cười.

"Con bé hôm qua ngủ ở phòng ông chủ, còn ông chủ thì sang phòng cô....à không ý tôi là ông chủ ở phòng làm việc!" _ Bác Lâm cười xoa, cũng may là bác phản ứng kịp nếu không bị lộ mọi chuyện, ông chủ có lẽ sẽ cho bác về hưu sớm mất.

Bạch An Nhiên cũng không để ý, trong đầu chỉ toàn là câu hỏi:

"Như vậy, hôm qua là anh ta ru con bé ngủ sao?"

"Anh ta tình nguyện ngủ ở phòng làm việc để cho con bé ngủ ở phòng mình?"

Hôm ấy, Bạch An Nhiên tan làm muộn hơn vì hôm trước đã hứa với chị Tâm là sẽ làm bù. 7h tối, Dư Mộ Phàm lần đầu phá lệ về nhà sớm, phát hiện cô gái nhỏ vẫn chưa về nhà. Thông qua báo cáo biết cô hiện vẫn đang ở quán cà phê trông quán. Không nói gì, tự mình lái xe đến quán cà phê.

"Chào quý khách, xin lỗi, quán chúng tôi sắp đóng cửa rồi!" _ Bạch An Nhiên lách cách tính toán sổ sách không cần viết là ai, theo thói quen nói câu chào khách.

"Không phải là vẫn chưa đóng sao?" _ Dư Mộ Phàm nhìn cô ngay cả ngẩng đầu nhìn mình cũng không thèm ngẩng chỉ chú mục vào quyển sổ thì hơi cau mày.

Nghe thấy giọng nói của anh, Bạch An Nhiên theo phản xạ ngược lên nhìn

"Anh không nghe sao? Quán sắp đóng cửa rồi! Phiền anh sang quán bên cạnh mua đồ!"

"Bao giờ em xong?"

"Tôi làm xong bao giờ là việc của tôi, không liên quan đến anh!"

"Tôi muốn uống ở đâu là việc của tôi, không liên quan đến em!" _Dư Mộ Phàm nổi lên hứng thú muốn trêu ghẹo cô.

"Anh...nhưng đây là quán của tôi! Anh mua nhưng tôi bán, anh làm gì được?"

"Em chắc?" _Dư Mộ Phàm vừa nói, vừa tiến lại gần phía cô, khoảng cách đang gần kéo lại. Bạch An Nhiên sợ hãi, tim đập loạn lên:

"Đ...được....rồi...a...anh...muốn....muốn...uống...gì?" _Bạch An Nhiên luống cuống lên tiếng hòa giải.

"Rất tốt, cà phê nhiều đường!" _Dư Mộ Phàm nhếch miệng cười, hài lòng nói.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bà xã, về nhà thôi, con khóc rồi

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Một tiếng sau, Bạch An Nhiên mới có thể đóng cửa quán, không thèm nhìn chiếc xe sang trọng đỗ trước cửa, quyết định đi bộ về nhà(Ad: Nhiên tỷ, đi xe sang còn mất 2 tiếng đấy Bạch An Nhiên: *liếc xéo*)

"Anh đừng theo tôi nữa được không?" _Đi đã một đoạn xa, Bạch An Nhiên rốt cuộc không nhịn được mà nói. Quay lại nhìn nhóm người áo đen đi theo, đặc biệt là vị chủ tịch lạnh lùng kia cúi gắt.

"Đạt, đem con bé lên xe!" _Dư Mộ Phàm nói với A Đạt đang ở đằng sau. Ngay lập tức, bóng đen phía sau cũng xuất hiện, đón lấy Ôn Văn đang say ngủ.

"Mấy cậu về đi!"

"Vâng, chủ tịch!" _Một tên vệ sĩ thay nhóm người đáp lại lời anh, sau đó nhanh chóng rời khỏi con đường.

Bạch An Nhiên nhìn Dư Mộ Phàm đi bên cạnh:

"Anh muốn gì đây?"

"Đi ăn!"

Dư Mộ Phàm là kẻ điên Bạch An Nhiên thăm gào lên, biệt thự, nhà to, anh ta dùng dùng chạy đến mọc rễ ở quán cô, giờ lại còn nói muốn đi ăn.

"Anh bị điên sao?"

"Phải! Như thế nào, em cảm thấy sợ sao?" _Dư Mộ Phàm tự nhiên ôm eo cô, còn khuyến mãi cho coi thêm nụ cười.

"Buông...b...buông...ra!" _Giọng nói lấp bắp của cô khiến nụ cười của anh càng sâu hơn.

Mọi người đi qua không kiêng kị chĩa thẳng ánh nhìn vào đôi trai gái, càng khiến Bạch An Nhiên ngượng ngùng. Dư Mộ Phàm cũng lộ rõ vẻ không vui trước ánh nhìn của cả đám người xung quanh:

"Đi thôi!"

"Này đi đâu? Tôi nói đi cùng anh sao?" _Bạch An Nhiên giằng co.

Vừa nói, Bạch An Nhiên vừa nở nụ cười khó xử, đem tay trái liên tục lắc trái lắc phải nói với mọi người xung quanh:

"Ha ha, anh ta nhận lầm người, là nhận lầm thôi mà!"

"Bà xã, em đừng chơi nữa, về nhà thôi con bé đang khóc đòi mẹ!" _Khuôn mặt lạnh lùng của anh tựa hồ như không có, đối diện với Bạch An Nhiên chính là vẻ mặt đắc ý vô sỉ của ai kia.

"Khụ...Khụ...Dư Mộ Phàm...anh..."

"Cô gái, mau về nhà đi, chàng trai trẻ, tội nghiệp cậu!" _Một bà lão ngồi hàng ghế đá bên cạnh nheo nheo mắt nói.

Bạch An Nhiên khóc không ra nước mắt, Dư Mộ Phàm, đồ tồi.(Tồi mà vẫn có người yêu.v)

Ngồi trên xe, hàng ghế phía cuối vang lên một loạt tranh cãi:

"Anh đi theo tôi làm gì?"

"Ai nói, tôi đi theo em?"

"Anh! Mặc kệ anh, tôi không quen anh!"

"Em chắc?"

"Hai anh chị, phiền mua vé!" _Phụ xe thân thiện nói, đẹp trai xinh đẹp mà lên xe không mua vé, chờ người khác giục mới chịu làm(Phụ xe nói nhiều nhí, cắt vai bây giờ)

"Vé của tôi, anh ta tôi không quen!" _Bạch An Nhiên lôi trong túi ra tờ tiền có mệnh giá nhỏ nhất, cùng lúc phía bên cạnh cũng vang lên giọng nói:

"Tôi trả, vé của cả hai!"

Trước mặt anh phụ xe trẻ tuổi chìa ra một tấm thẻ vàng, phụ xe tròn mắt, tài xế xe phanh gấp, Bạch An Nhiên rút hàm, người trên xe đồng loạt quay xuống nhìn:

"Anh trai, anh gì ơi, phiền anh xuống ngân hàng rút tiền rồi đi xe sau!" _Phụ xe không kiêng kị liếc nhìn Dư Mộ Phàm bằng ánh nhìn khinh bỉ(Con mẹ nó, Phàm ca, lão đó có thái độ! Dư Mộ Phàm: *nhếch miệng* san bằng nhà hần! Bạch An Nhiên: *nói chen vào* Ông xã, anh bị cuồng san bằng hả? Ad: lạc trôi rồi)

"Xin lỗi anh, tôi mua hai vé!" _Bạch An Nhiên ngượng ngùng nói, nhét vào tay anh phụ xe tờ tiền, mua thêm một vé.

"Dư Mộ Phàm, anh im miệng cho tôi!" _Cô ghé người sang nói với Dư Mộ Phàm.

Dư Mộ Phàm khó hiểu, trong đầu chính là tò mò: "Xe bus không có máy quét thẻ?"

Đi chưa được bao lâu, Dư Mộ Phàm cứ một lúc lại lắc đầu, mũi cao nhăn lại, mày nhíu.

"Này! Anh sao thế!" _Cô quan tâm hỏi.

"Không sao?" _Dư Mộ Phàm rõ ràng là khó chịu. Chưa bao giờ đi xe buýt, ghé ngồi thì không thoải mái, còn cả cách lái xe như không phải chở người, nếu không phải Bạch An Nhiên chạy lên đây, anh căn bản chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày mình ngồi trong một cái xe tồi như vậy.

"Nghe nhạc đi, sẽ bớt khó chịu!"

Dư Mộ Phàm quay sang, nhìn Bạch An Nhiên nhét một bên tai nghe vào tai mình, một bên đang lầm nhảm theo lời bài hát, vẻ mặt vô cùng thoải mái.

"Nhiên!"

"Ừ, sao?"

"Không có gì!" _Dư Mộ Phàm trầm mặc nói, ngăn cản suy nghĩ đang lóe lên trong đầu.

10' sau, Bạch An Nhiên thoải mái ngủ tựa lên vai Dư Mộ Phàm.

"Nhiên!"

Nhìn người con gái đang say ngủ, mái tóc lòa xòa che đi một phần trên gương mặt, đem bàn tay lạnh lẽo khẽ vòng qua chiếc cổ cô, vuốt ve nó, cảm giác hơi buồn ở cổ, Bạch An Nhiên nhíu mày khẽ tỉnh dậy, lại phát hiện đang tựa người vào vai anh, bàn tay lạnh lẽo của anh đang di chuyển chạm vào cổ cô. Sợ hãi, chính là sợ hãi, Bạch An Nhiên tựa hồ như cô đang bị bóp nghẹt, cô sợ sệt ngồi thẳng dậy, sợ hãi lấp đầy trong đầu cô, như sợ rằng anh sẽ giống

như ngày hôm ấy, ánh mắt lạnh lẽo mà bóp lấy cổ cô.

Hai mắt bị nước làm cho nặng trĩu, cô vội vã bấm đèn, chạy ra cửa. Dư Mộ Phàm cũng khó hiểu đi ra cửa, theo dõi từng động tác của cô, từ hơi thở gấp gáp, ánh mắt sợ sệt và cả những giọt nước mắt trực trào.

Xuống xe, Bạch An Nhiên chạy vội vã, nước mắt cũng theo đó mà rơi, Dư Mộ Phàm theo sau cô, giọng điệu có phần lo lắng:

"Nhiên, sao vậy?"

"Đừng mà, làm ơn, tránh xa tôi ra!" _Bạch An Nhiên sợ hãi, hai tay run rẩy gạt cánh tay anh.

/3/2017)

Facebook Lee Visu

Instagram lephuongkv

Zalo 01643548068

Wattpad leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Người Người tình bí ẩn

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Xe vừa dừng lại, giống như chỉ cần ngoảnh lại phía sau thì cô sẽ bị bắt lại, Dư Mộ Phàm bắt lấy bả vai cô:

"Bạch An Nhiên, em rốt cuộc là làm sao?"

Bạch An Nhiên lắc đầu nguầy nguậy:

"Chẳng sao cả! Dư Mộ Phàm anh buông tôi ra, tránh xa tôi một chút!"

Ánh mắt cô đầy sợ hãi mà nhìn anh, Dư Mộ Phàm nhú mày, bóp mạnh bả vai cô:

"Em rốt cuộc nổi điên vì cái gì?"

Bạch An Nhiên dưới con mắt đang kiểm chế sự tức giận của anh chỉ biết run rẩy lắc đầu. Cô nên nói gì? Nói vì cái vuốt ve đầy dịu dàng của anh ở trên cổ cô mà sợ hãi sao? Hay nói cô sợ khi anh nhìn chăm chăm vào cổ mình? Cô không nói được.

Cô không nói gì cả càng khiến anh nổi giận, gất gao ôm lấy cô vỗ về nhưng chỉ càng khiến cô thêm phần run rẩy. Hai chiếc xe dần tiến về phía hai người, Dư Mộ Phàm biết đó là ai, không tiếp tục ở đây tranh cãi, anh ôm lấy eo cô tự nhiên ngồi vào trong xe. Bạch An Nhiên ngồi cách anh một đoạn, cổ họng vẫn thì thoảng vang lên tiếng nấc nhẹ, một môi tựa đầu vào cửa xe bên cạnh mơ màng thiếp đi. Có lẽ cô quá mệt, cô dường như không còn sức lực mà phản kháng hay đối đầu với anh!

Xa cứ chạy người trong xe một người một suy nghĩ. Nhìn cô thà tựa đầu vào cửa kính xe cũng không chịu tựa vào anh, khuôn mặt ngay cả ngủ cũng nhăn nhó còn ngồi cách anh một đoạn, cô...rốt cuộc là làm sao?

Tài xế thì tò mò không liên quan nhưng thì thoảng vẫn liếc nhìn qua gương chiếu hậu, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của ai đó có phần khiếp sợ ngay lập tức qua vài lần dù tò mò vẫn không dám quay lại một lần nào nữa..

"Anh muốn đuổi việc?" _Giọng nói tức giận vang bên tai người lái.

Anh ta lắc đầu, khúm núm nói:

"Lão...chủ...chủ...tịch...thật...xin...lỗi!"

Dư Mộ Phàm không nói gì, đem cô gái nhỏ ngồi cách một sải tay kéo lại gần. Nhẹ nhàng như sợ cô tỉnh dậy sẽ lại đem nước mắt khóc cạn, để cô tựa vào vai anh mà ngủ. Anh chưa từng quan tâm ai như cô, cũng chưa từng sợ hãi khi một người ghét mình, chỉ có cô

Xe nhanh chóng chạy vào biệt thự, rồi dừng trước cửa lớn, vệ sĩ đứng hai bên nghiêm chỉnh chào đón anh, Dur Mộ Phàm bế cô đi lên phòng, ngang qua căn phòng quen thuộc hướng tới căn phòng cuối dãy, đặt cô nằm thoải mái trên giường.

Sang phòng bên cạnh, nhìn bé con đang say ngủ không biết gì, cái mũi nhỏ phập phồng, hàng mi dài rũ xuống. Dur Mộ Phàm cẩn thận kéo lại chăn cho con bé mỉm cười nói:

"Nhóc con! Mẹ con hôm nay là của ta, cảm con thức dậy mà quấy rầy!" (Ad: *kéo kéo* nhóc con! Mau dậy, mẹ nhóc sắp bị làm thịt! Dur Mộ Phàm:*liếc* tin tôi thật cô trước không? Ad: *cười* *vắt chân lên cổ chạy*)

"Gọi quản gia lên trông con bé đêm nay!" _Ra khỏi phòng, Dur Mộ Phàm hướng tới người vệ sĩ nói, sau đó đi về phía căn phòng của mình.

Bạch An Nhiên ngủ say, còn thoải mái với lấy một góc chăn ôm vào ngực coi nó là gối ôm. Dur Mộ Phàm ngang qua cô đi vào phòng tắm, xả nước lạnh xối lên thân thể điều chỉnh lại hô hấp, sau đó thoải mái khoác một bộ quần áo ra khỏi phòng, ôm ai đó vào ngực rồi chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ màng, gối ôm bị cướp mất, Bạch An Nhiên hai tay sờ soạng xung quanh, chỗ không nên chạm cũng chạm, chỗ nên chạm cũng chạm rồi, khoe miệng cong lên vui vẻ ôm lấy eo anh thật chặt tiếp tục còn vào giấc ngủ.

Dur Mộ Phàm đang chìm vào giấc ngủ bị bàn tay nhỏ sờ soạng khắp người thì đen mặt, khó khăn thở cúi đầu tìm kiếm môi cô hôn thật sâu, cho đến khi cô khó thở mới lưu luyến rời khỏi môi cô.

Đêm ấy, một người ngủ rất vui vẻ, không có lo lắng không có con ác mộng đó. Một người thì cứ một lúc lại bị đánh thức, cho đến sáng sớm mới ngủ yên.

Tỉnh dậy trong vòng tay Dur Mộ Phàm, Bạch An Nhiên sững sốt, cố gắng lấp lại chuỗi kí ức, lại nhìn quần áo trên người không có vấn đề, mới thở phào nhẹ nhõm, ném cánh tay đang ôm lấy eo cô vút sang một bên. Rón rén chạy về phòng. Cô như thế nào lại ngủ chung phòng đã vậy còn chung giường với anh, cô...cô thật xấu hổ a~

Dur Mộ Phàm nhìn theo bóng dáng cô nhẹ nhàng chạy ra khỏi phòng cũng tỉnh táo lại, đứng dậy sang phòng tập.

Bạch An Nhiên về phòng nhìn thấy bác Lâm đang chơi với bé con, mỉm cười ngại ngùng rồi chui tọt vào nhà vệ sinh. Thay vội bộ quần áo, trong đầu đang mãi mê suy nghĩ cô nên làm thế nào? Ngày hôm qua còn khóc lóc tránh xa anh, đêm qua ngủ chung giường còn ôm nhau ngủ!

Thật khó hiểu! Tự cốc vào đầu mình, cô tính toán suy nghĩ cách giải quyết.

Tối giờ ăn sáng, hai mẹ con cô cười nói bước xuống tầng, Dur Mộ Phàm vẫn chưa xuất hiện. Còn đang vui mừng vì có lẽ anh đã đến công ty, đột nhiên đằng sau vang lên tiếng ho khan của ai kia, Bạch An Nhiên đột nhiên nghiêm túc, ngồi thẳng lưng nghiêm túc ăn sáng. Ôn Vân ở trong lòng mẹ liên tục nhìn về phía Dur Mộ Phàm cười đến mức để lộ hai cái răng cửa, hết như con chuột nhỏ. Nó đưa tay quờ quạng muốn được anh bế, còn cô thì gắt gao ôm lấy nó không chịu buông.

"Nhóc con! Lại đây!" _Dur Mộ Phàm lên tiếng.

Bạch An Nhiên không bằng lòng đặt con bé xuống đất, nhìn con bé lon ton chạy lại kéo kéo áo nũng nịu với anh thì không vui tẹo nào.

Một lớn một nhỏ cười nói, Bạch An Nhiên ăn vội ăn vàng rồi kiểm soát đứng dậy. Vốn là định bế bé con đi, ai ngờ bé con nhất quyết không chịu buông, phụng phịu hai má rưng rưng như không muốn đi với cô.

"Bé con, đi làm thôi!"

Bé con lắc lắc cái đầu nhỏ, chu miệng nhìn anh. Cái dáng vẻ không cam tâm rồi xa khiến mấy chị giúp việc còn phải che miệng cười thầm nói gì đến người trong cuộc. Dur Mộ Phàm bật cười nhìn cô nhún vai tỏ vẻ không liên quan.

"Bé con, lại đây với mẹ!"

Vẫn là lắc đầu nguây nguây.

Liếc nhìn đồng hồ trên tay, Dur Mộ Phàm lên tiếng đề nghị:

"Tôi đưa hai mẹ con đi!"

Nói rồi anh cũng đứng dậy đi phía trước, Bạch An Nhiên xụ mặt đi theo sau. Cô không biết, anh không biết chỉ có người ngoài là nhận ra, cả hai cũng có tình cảm với đối phương, chỉ là... họ không chịu thừa nhận. Tôn nghiêm trong họ quá cao nhưng ý trời đã định, ghét của nào trời trao của ấy, Bạch An Nhiên, cô càng chán ghét trốn tránh anh bao nhiêu sau này sẽ càng lệ thuộc dựa dẫm vào anh gấp bội.

Dur Mộ Phàm đưa Bạch An Nhiên và bé con đến tận cửa quán, Bạch An Nhiên khó khăn lắm mới bế được con bé đi vào trong quán. Dur Mộ Phàm cũng không nín lại lập tức ngồi vào xe đến công ty.

"Chủ tịch Dur, nghe nói anh qua lại với một người phụ nữ đã có con?"

"Chủ tịch Dur, chúng tôi nghe được tin anh có người tình và cả một đứa con gái?"

"Dur chủ tịch! Dur chủ tịch, ngài có thể...."

Xe vừa đỗ tại trước cổng công ty đã ngay lập tức bị phóng viên vây quanh. Dur Mộ Phàm còn chẳng buồn liếc qua, vệ sĩ từ ba chiếc xe theo sát anh nhanh chóng tạo đường cho anh đi qua, tránh sự tiếp xúc động chạm giữa anh với phóng viên.

Dur Mộ Phàm một thân tây trang, dáng người lồi cuồn, khuôn mặt góc cạnh, bị chiếc kính đen che đi một phần khuôn mặt, ung dung đi vào trong công ty. Nhóm phóng viên vây kín bên ngoài vẫn không chịu buông tha, liên tục tìm cách len vào trong chỉ có điều vệ sĩ và bảo vệ quá đông, họ căn bản tiến một bước cũng khó.

/3/2017)

Facebook Lee Visu

Instagram lephuongkv

Wattpad leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dur Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cô thật sự là người đặc biệt?

Một ngày trôi qua trong yên bình, Bạch An Nhiên nhàm chán ngồi ở ghế vẽ nghịch, chị Tâm chủ quán thì đang tính toán sổ sách, Ôn Vân thì đang say ngủ ở bên cạnh. Càng Nghĩ Bạch An Nhiên càng khó hiểu, cô rõ ràng là có thể tự về hơn nữa cả nhóm vệ sĩ cũng đi theo, anh ta lại bắt cô ở lại đợi anh ta đến đón. Đúng là chán không có gì làm mà.

"Sao thế? Có trai đẹp đến đón mà cũng khó chịu là sao?" _Chị Tâm hỏi.

Bạch An Nhiên xụ mặt:

"Ngày hôm qua bọn em ngủ chung một giường!" _ Vừa nói cô vừa quay ra nhìn chị Tâm khuôn mặt phụng phịu. Cô đáng lý là hỏi từ sáng để xin ý kiến, ai ngờ khách đông đến tận bây giờ mới có thời gian rảnh để tâm sự.

"Hả? Ngủ...ngủ chúng á? Mau mau, nói xem!" _Chị Tâm bỏ đồng hồ sổ sách sang một bên chạy lại phía cô hào hứng hỏi.

Bạch An Nhiên đem mọi chuyện ra kể hết cho chị Tâm nghe, muốn tìm một cách giải quyết tốt đẹp ai ngờ lại được nghe một loạt khiển trách. Còn đang không biết nên chấm dứt thế nào, điện thoại im lặng suốt từ nãy cuối cùng cũng đổ chuông.

"Anh đi đâu rồi hả?"

"Về thôi!" _Dur Mộ Phàm nói một câu cụt ngủn rồi tắt máy. Lạnh lùng đứng trước cửa quán vẫy vẫy, đợi cô. Bạch An Nhiên nghe xong liền hiểu ý, chào tạm biệt chị Tâm, nhẹ nhàng bế Ôn Vân đang say ngủ tựa vào hõm vai đi ra xe.

Vừa mở cửa liền bắt gặp ánh nhìn chăm chú của anh, nhịp tim của ai đó được dịp loạn nhịp. Dur Mộ Phàm bước lại, đóng vai một ông chồng tốt ôm lấy Ôn Vân, rồi đi về phía xe.

Không ai nói với ai một câu nào, không khí ở trong xe im lặng đến lạ thường.

"Nhiên!"

"Ừ!" _Bạch An Nhiên dường như đã quen với cách gọi này của anh, ngay lập tức đáp trả.

"Bố con bé là ai?"

"Ai cơ?" _Bạch An Nhiên ngo ngắc ngắc đầu rồi ánh nhìn từ chiếc điện thoại, chuyển tầm mắt về phía anh.

Suy nghĩ một hồi lâu, Bạch An Nhiên rốt cục bịa ra một câu chuyện vô cùng bi thương để nói:

"Anh ta, bỏ tôi theo một người phụ nữ khác hiện tại sống rất tốt!" _ Vừa nói, Bạch An Nhiên vừa cố gắng tỏ vẻ bi thương, đau đớn khi nhắc lại chuyện cũ.

Dư Mộ Phàm ngược lại tỏ vẻ thản nhiên hơn nữa khuôn mặt còn đang cố nén cười. Anh nên nói diễn xuất của cô rất tệ hay nên nói câu chuyện của cô quá giống truyền hình đây?

"Ừm!" _Rõ ràng là có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại chỉ đáp có một từ.

Bạch An Nhiên thở phào nhẹ nhõm, cũng may anh không tò mò hỏi thêm nếu không, có lẽ...cô đã bị lộ rồi. Chuyện con bé được nhận nuôi không nên để quá nhiều người biết đến, dù sao thì ai cũng coi cô là singer mom rồi cứ vậy đi, càng ít người biết càng tốt như vậy khi lớn lên con bé cũng sẽ không cảm thấy tự ti vì mình bị bỏ rơi.

"Dừng lại phía trước, tôi muốn mua chút đồ!"

"Mua gì?" _Anh nhíu mày hỏi.

"Đồ của tôi!".

"Nhanh lên, tôi cho em 10 phút!" _Dư Mộ Phàm ra lệnh, hệt như lần đầu tiên cả hai người gặp mặt. Anh cũng nói như vậy cho cô có vài phút để lấy số đo, còn bây giờ, có lẽ anh đã hào phóng hơn khi cho cô 10 phút đồng hồ.

Bạch An Nhiên bấu môi đi vào trong cửa hàng tạp hóa, thử nghĩ xem, anh cho cô 10 phút, nếu như cô cứ ngồi lì trong đó không chịu ra, cao su giờ anh ta liệu có nổi giận như lần trước không? Bạch An Nhiên bật cười tính kế nhưng rõ ràng là lại rất gấp gáp như sợ anh sẽ đợi lâu mà tức giận.

Đúng 10 phút sau, cô đem theo một chiếc túi đen chui vào trong xe, nở nụ cười quái dị. Phải là quái dị.

Tua lại 5 phút trước, khi Bạch An Nhiên đang đứng xếp hàng chờ thanh toán. Đột nhiên cô lại nhớ tới lời Ngô Đàm đã từng dặn dò cô trước khi lấy số đo cơ thể của anh. Không được chạm vào cổ tay của anh, không được chạm vào tóc anh, không được....., không được.....

Rất nhiều, rất nhiều những chuyện không được làm. Bác Lâm nói cô rất đặc biệt, đặc biệt đối với anh cho nên Bạch An Nhiên ngày hôm nay sẽ làm một cuộc kiểm tra nho nhỏ.

"Này, đầu anh có gì kia!" _ Vừa nói, Bạch An Nhiên vừa tốt bụng đồ người về phía anh, mặc kệ trên xe còn có tài xế, "quan tâm" vò vò mái tóc của anh đến khi nó trở nên không thể lộn xộn hơn mới cười cười ngồi về chỗ cũ, ngó nghiêng quan sát thái độ của ai kia.

Dư Mộ Phàm hơi cau mày nhưng không lớn tiếng quát nạt hay nổi giận với cô, chỉ vuốt lại mái tóc rồi không nói gì.

Bạch An Nhiên ịu xịu như bánh bao nhúng nước, nhưng vẫn nhất quyết không bỏ qua cho anh.

.....

Lúc xuống xe, còn dang co đòi bế con bé, không ngại ngần mà đưa tay có ý bế con bé, tay phải thì lần lần tìm đến cổ tay anh rồi bắt lấy nó. Kéo về phía mình, nhìn tay anh bị kéo lại vui vẻ cười đến híp mắt nhưng miệng lại tỏ vẻ ăn năn:

"A! Xin lỗi, tôi không cố ý, tôi tưởng tay con

bé!" _Nói rồi, gật đầu liên tục. Rút ra kết luận, cô đích thị là người đặc biệt với anh. Sau đó vui vẻ chạy lên phòng.

Dư Mộ Phàm nhíu mày, cô gái nhỏ hôm nay rốt cuộc là bị làm sao? Làm mấy cái hành động khó hiểu này.

Trong phòng, Bạch An Nhiên cẩn thận đặt bé con nằm trên giường, đem theo niềm vui vì chọc tức được anh chạy vào phòng tắm. Thoải mái tựa người vào bồn tắm nhắm mắt hưởng thụ.

Lại nhận ra mỗi lần nhắc tới anh, hay là nghĩ về anh tim cô lại đập thật nhanh, tần suất hai người nói chuyện còn nhiều hơn trước, cô cũng không còn khó chịu với anh nữa. Đạo gần đây, hai người còn liên tục đi về cùng nhau, cô từ khi nào lại dính lấy anh nhiều đến vậy chứ? Rõ ràng ngày hôm qua còn sợ sệt trốn tránh ngày hôm nay chỉ vì trêu tức anh mà vui đến quên cả sợ hãi.

Tính đi tính lại, kể từ khi quen nhau đến bây giờ cũng được một tháng, một tháng vừa qua vui có buồn có, thật sự là thay đổi rất nhiều. Cô trưởng thành hơn nhưng đối diện với anh hình như tính cách trẻ con vẫn không đổi được.

Cô có phải...

"Cốc cốc"

Tiếng gõ cửa nhà tắm khiến cô giật mình, vội vàng khoác chiếc áo lông lên người mở một khe hở nhòm ra bên ngoài.

Dư Mộ Phàm đã an vị ngồi trên giường nhìn bé con đang ngủ. Bạch An Nhiên vội vã đóng cửa phòng tắm, mặc chiếc váy ngủ rồi thấp thỏm không dám ra ngoài.

Nhìn lại mình trong gương, áo hai dây mềm mại, dài đến đầu gối, viền ren diềm đũa trước ngực, khuôn mặt Bạch An Nhiên càng đỏ ửng. Cô không biết anh ta sẽ vào phòng, nếu biết trước có đánh chết cô cũng không mặc bộ váy ngủ hở hang này.

/3/2017)

Facebook lee visu

Instagram lephuongkv

Wattpad leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Quần áo xộc xệch tư thế ám muội

241

#Chương_24_Quần_áo_xộc_xệch_tư_thế_ám_muội

"Bạch An Nhiên! Em tính ở trong đó bao lâu?"

Dư Mộ Phàm mất kiên nhẫn nói. Trong phòng tắm, Bạch An Nhiên uốn éo ở trước gương, không biết nên ra hay cứ trốn ở trong phòng.

"Anh...anh...sao...anh...vào...được...đây?" Bạch An Nhiên lắp bắp nói, hai tay giữ khư khư chiếc áo choàng tắm trên người.

Dư Mộ Phàm khó hiểu nhìn cô, trời thì nóng khoác chiếc áo lông trên người cô không nóng sao?

"Đồ của em!"

Nhìn chiếc túi đen giờ trước mặt, khuôn mặt cô lộ rõ vẻ e ngại, muốn đưa tay với lấy nhưng lại sợ giờ tay ra thì lại bị lộ da thịt.

(Ad: Nhiên tỷ, hôn cũng đã hôn rồi, bụng cũng đã bị chạm rồi, tỷ còn ngại cái gì? *cười*)

Cái dây đai chết tiệt, cô đã lục tung trong phòng tắm mà vẫn không thấy, cứ vậy mà đưa tay ra lấy một là lộ vai hai lộ chân, cô cứ vậy mà để anh nhìn sao?

"Đề...đề...lên bàn đi!" Bạch An Nhiên nhìn chiếc túi rồi đảo mắt hướng chiếc bàn nhỏ cạnh giường ngủ.

Đối phương không có ý tiến gần mình, Dư Mộ Phàm tỏ vẻ hiếu kỳ có ý muốn xem bên trong chiếc túi đen kia đựng cái gì? Vừa mới đưa tay vào trong ngay lập tức Bạch An Nhiên đã bỏ nhào về phía anh, cả người cứ vậy nằm gọn trong vòm ngực của ai kia, Dư Mộ Phàm nhếch miệng cười, ném chiếc túi sang một bên, cúi xuống nhìn Bạch An Nhiên đang nằm trong lòng mình thoải mái ôm lấy eo cô, lại lo lắng chạm vào bé con đang ngủ mà xê dịch nằm dịch sang một chút, tránh việc bé con tỉnh giấc.

Tư thế ám muội, quần áo xộc xệch, Bạch An Nhiên ngượng ngùng muốn đứng dậy lại bị vòng tay của anh vây hãm, phát hiện ánh nhìn của anh liên tục nhìn chăm chăm vào mình, cô theo ánh mắt dừng lại bờ vai trần của mình vội vàng chỉnh trang quần áo ngồi dậy khỏi người anh.

Dư Mộ Phàm điều chỉnh hơi thở, hai tay rút túi quần nắm chặt cố gắng không biến thành sói:

"Từ ngày mai, tôi sẽ đưa hai mẹ con đi làm, tan làm tôi sẽ tới đón, chưa được sự cho phép của tôi không được tùy tiện đi đâu?"

"Tại sao tôi..."

Bạch An Nhiên vốn là muốn lên tiếng phản bác sau khi nhìn thấy ánh mắt đang híp lại của anh, khẽ run lên gật gật đầu thay cho câu trả lời.

"Muộn rồi, ngủ sớm đi!"

Nói rồi anh cũng không nán lại mà sai bước ra khỏi phòng.

Ở trong phòng, Bạch An Nhiên thờ phì phò vì nóng, ném chiếc áo lông sang một bên với lấy điều khiển vốn là muốn chỉnh nhiệt độ, lại sợ bé con bị lạnh nên đành chịu đựng. Kiên nhẫn cảm quyền tạp chí phe phẩy quạt.

Ở một nơi khác

"Lão đại, ngài định cứ vậy mà bỏ qua cho họ!"

"Cậu nghi ngờ năng lực của tôi?" _Bóng đen bên cửa sổ không hài lòng, hỏi ngược lại.

Tên vệ sĩ khúm núm sợ hãi, chỉ một mực lắc đầu.

"Đừng để một phóng viên nào tiếp cận cô ấy!"

"Chúng tôi đã hiểu!"

"Ra ngoài đi!"

Trong căn phòng mờ ảo chỉ còn lại duy nhất một người, không gian yên tĩnh thứ duy nhất phát ra tiếng động đều đều chính là sự dịch chuyển của đồng hồ từng giây, từng giây.

Lại một tuần nữa trôi qua, mối quan hệ giữa hai người dường như có vẻ đã tốt hơn. Đã có những lúc anh và cô ngồi nói chuyện riêng với nhau, mặc dù... vấn đề chủ yếu chỉ là xoay quanh bé con nhưng dường như họ cũng đã có thể chung sống hòa bình.

Không có tranh cãi, chỉ là thỉnh thoảng sẽ có một số chuyện hơi không hiểu cho lắm ví dụ như Bạch An Nhiên đôi khi vẫn tìm cách cố ý chạm vào cổ tay anh, kiếm chuyện để "động chạm" vào mái tóc gọn gàng hay chỉ trích cách ăn mặc của anh nhưng Dư Mộ Phạm cũng không hề có phản ứng lại, đôi khi còn bật cười vì hành động của cô.

Ngày chủ nhật thời tiết đẹp trời, Bạch An Nhiên nghỉ làm ở nhà chơi cùng bé con, "con sâu của công việc" - Dư Mộ Phạm ngày hôm nay cũng bỏ việc ở nhà.

Sáng sớm, Bạch An Nhiên mặc một bộ váy trắng tinh đi xuống tầng, đến ngã rẽ hành lang lại nổi hứng tò mò. Cũng đã ở đây hơn một tháng nhưng hình như cô chưa đi thăm quan căn nhà này thì phải! Tò mò lôi kéo cô đi lên tầng trên, đi qua mỗi căn phòng lại ngó nghiêng nhìn.

Phòng của cô ở tầng hai, chưa phải là cuối cùng, phải đi qua một ba căn phòng trống khác, mới đến phòng cô, tiếp đó là một căn phòng bên trong chỉ toang quần áo vest, 242

giày da hàng hiệu có đôi còn sản xuất số lượng, căn phòng lớn nhất ở cuối dãy là phòng của anh. Lên tầng ba, căn phòng nào cũng rộng ngang giữa phòng của anh, chứa một tủ sách lớn, giữa phòng là chiếc bàn rộng chắc chắn là phòng sách rồi, Bạch An Nhiên suy đoán. Rón rén tới căn phòng tiếp theo thì phát hiện là phòng tập thể dục.

Cảm tưởng như anh đem cả vật dụng từ phòng tập thể hình về đây vậy, tất cả máy móc thiết bị hiện đại, Bạch An Nhiên tò mò nghiêng đầu về phía bức tường kính nhìn, hình ảnh Dư Mộ Phạm ở trần đang chạy bộ nhanh chóng rơi vào tầm mắt, thân hình cao lớn, dáng người vì tập luyện hàng ngày mà càng trở nên đẹp, mồ hôi toát ra, Bạch An Nhiên ngượng đến chín mặt vỡ như không thấy lên lút đi đến cuối hàng lang chạy một mạch xuống tầng một.

"Cô Bạch, sao nhìn mặt cô đỏ vậy?"

Bạch An Nhiên cười gượng vỗ vỗ khuôn mặt, tươi cười:

"Chắc cháu chạy nhanh quá nên mặt ấy mà! Bác Lâm, bé con đâu?"

"Dạ ở ngoài vườn! Cô muốn ăn sáng trước không?"

"Lát nữa đi, cháu ra với con bé một lát!" _Bạch An Nhiên hướng khu vườn nhỏ phía sau biệt thự ngó nghiêng tìm kiếm bé con.

"Bé con, lại đây!" _Bạch An Nhiên vỗ vỗ bàn tay dịu dàng gọi.

Ôn Vân đang tập tễnh đi trên bãi cỏ, nghe thấy tiếng gọi quen thuộc thì nhón miệng cười quay lại phía cô, chậm chạp bước lại phía cô.

"Bé con, mau gọi 'mẹ', mẹ!" _Bạch An Nhiên dỗ dành con bé. Cũng hơn một năm rồi, con bé mới chỉ chịu nói có vài từ, hôm nay nhất định phải dạy bé con học nói thêm mới được.

"Mẹ...mẹ..." _Cái miệng nhỏ nhắn chu ra bập bẹ nói.

Hai cái tay ngọc ngậy túm tóc cô, Bạch An Nhiên khẽ cười đặt lên đôi môi bé con một nụ hôn. Ôn Vân thích thú chủ động lại gần phía môi cô còn đang muốn đáp trả lại nụ hôn thì ngay lập tức bị túm lại, nhấc bổng lên.

Bạch An Nhiên ngẩng đầu thì phát hiện Dư Mộ Phàm đã đứng đằng sau, khuôn mặt hình như không vui. Khoảng thời gian ở đây, tuy rằng Dư Mộ Phàm ít nói kiêu kì nhưng cô cũng không khó để nhận ra lúc nào anh thoải mái để còn trêu chọc lúc nào nên tránh xa anh.

"Anh làm con bé đau đấy!" _Cô giằng lấy Ôn Vân đang ôm lấy cổ anh.

"Nhóc con, mau gọi ba!"

"Anh điên sao, con bé không phải con anh!" _Cô nổi cáu.

"Nhóc con, có gọi không?"

"Ba...ba...mẹ...!" Bé con nhìn anh gọi tiếng "ba". Bạch An Nhiên hóa đá, cô phải nấn nỉ mãi con bé mới chịu gọi, tại sao mới được người ta bế có một lát đã gọi làm "ba" rồi, cô...cô...không cam lòng.

"Bé con, gọi mẹ!" _Cô dỗ ngọt.

Ôn Vân quay ngoắt đầu sang một bên, nặc kệ Bạch An Nhiên đang dỗ dành, hai tay ngăn ngừa, mồm mồm ôm lấy cổ anh, rúc vào hõm vai anh cười vui vẻ còn luôn miệng gọi tiếng "ba".

"Chủ tịch, cậu Đàm đang ở trong phòng khách!" _A Đạt đóng vai kỳ đã cản mũi chen vào cuộc nói chuyện.

Dư Mộ Phàm không quay lại, đưa bé con cho Bạch An Nhiên bế:

"Hai người ăn trước đi. Lát tôi ăn sau!"

"Được!" _An Nhiên cùng Ôn Vân đi vào phòng ăn chờ bữa sáng. Dư Mộ Phàm cũng đi theo ngay sau đó, chỉ có điều anh không vào phòng ăn mà đi thẳng lên phòng. Hơn nữa, theo sau là cả nhóm vệ sĩ khiến cô có chút lo lắng.

/3/2017)

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nguồn gốc của sự dối đầu

#Đur_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

8 năm trước, lúc mà Bạch An Nhiên còn đang vui vẻ sống một cuộc sống tuy không giàu có nhưng hạnh phúc luôn bên cạnh, thì Đur Mộ Phàm khi ấy đã phải lăn lộn tập cách cầm dao, công ty theo đà phá sản, người cha mà anh chán ghét đem theo số tiền còn lại bỏ trốn, bỏ lại công ty cho một người mới học hết cấp ba như anh gánh vác. Đur Mộ Phàm theo chân một nhóm người, cùng họ ngày ngày cầm dao đe dọa kiếm sống, ban đầu thì là sợ hãi, anh dần trở nên ít nói, máu me sau dần cũng trở nên lạnh lùng đối với nó.

Cứ vậy kéo dài đến một năm, công ty được một người chủ gắng gượng chống trụ cũng khó lòng giữ vững, Đur Mộ Phàm khi ấy học được cách không chê người khác, leo lên làm người cánh tay phải của Tần Kiếm - người được coi là bá vương trong thế giới ngầm, nhắc đến cũng phải e dè.

Nhờ vào thế lực ngầm của ông, Đur Mộ Phàm bắt tay vào việc xây dựng lại cơ nghiệp từ đầu, chưa đến 5 năm đem công ty ngày càng trở nên lớn mạnh, Lâm Tường chính là cánh tay trái của Tần Kiếm, ngày ông qua đời vì một cuộc tranh giành giữa các thế lực ngầm, những người bên dưới chia thành hai phía đi theo anh và Lâm Tường, tranh giành kéo dài cho đến bây giờ.

Quay trở lại hiện tại, Đur Mộ Phàm tuy không nhúng tay vào quá nhiều vào hắc đạo, đa phần là dành thời gian cho công ty nhưng không có nghĩ anh quyết định rời khỏi nó, anh không nói nhưng không phải anh không biết. Lâm Tường cứ nhiên dấn xen vào hợp đồng sắp tới của anh, còn ra vẻ ta đây tự đắc đe dọa người của anh. Càng nghĩ, Đur Mộ Phàm càng trở nên lạnh lùng, Ngô Đàm đứng phía đối diện cũng cảm thấy không ổn.

"Lão đại!"

"Chủ tịch, đừng để cô ấy nghe được!" _Đur Mộ Phàm tức giận nói, từ khi anh xác định muốn níu giữ cô ở bên cạnh, ngay cả ở ngoài công ty anh cũng cấm họ sử dụng đến hai từ "lão đại".

Chỉ sợ một ngày cô phát hiện ra sẽ chán ghét anh mà tình nguyện vứt bỏ cái tên gọi bao người mong muốn.

"Đàm, chúng ta có nên cùng hân ăn một bữa?"

Ngô Đàm còn đang lo đề ý tới thái độ của anh, bỗng dưng nghe thấy đề xuất này thì hơi ngạc nhiên.

"Đur Mộ Phàm, cậu điên sao? Hai người bây giờ đang đối đầu nhau còn có thể ăn một bữa à?"

"Người của tôi không thể cứ vậy mà cho qua! Nợ mạng thì trả mạng!" _Đur Mộ Phàm tuyệt tình nói.

"Tôi biết! Nhưng cậu biết không, tôi đã nghĩ sau khi cậu gặp cô ấy sẽ không còn tham gia mấy chuyện này nữa! Cậu vẫn muốn ngồi lên vị trí đó?"

"Phải!"

Ngô Đàm không nói gì, bởi hân biết Đur Mộ Phàm không thuộc kiểu người dễ dàng thay đổi ý nghĩ, lời anh nói nhất định sẽ làm được.

"Đạt, cậu ra ngoài đi!"

"Vâng, chủ tịch!" _A Đạt nhanh chóng rời khỏi. Căn phòng chỉ còn lại hai người. Đur Mộ Phàm thoải mái tựa lưng vào ghế lớn trầm ngâm chờ đối phương lên tiếng.

"Cậu có vẻ rất vui?"

"Cậu thấy sao?"

"Rất tốt, tôi không nghĩ sẽ có ngày Đur Mộ Phàm nổi tiếng máu lạnh, đi siêu xe lại có thể vì một cô gái mà đi xe công cộng, cùng cô ấy giằng co mất hình tượng giữa đường mà không hề cau gắt. Hơn nữa, còn tùy ý để người khác chạm vào người..."

Còn chưa nói xong, Đur Mộ Phàm đã ngắt lời hân:

"Cậu có ý gì?"

"Phàm, cậu rất thích cô ấy!" _Ngô Đàm đưa ra lời khẳng định. Đur Mộ Phàm nhú mày, đề ý đến từ "thích" trong câu nói của hân. "Thích" sao?

"Là hứng thú!" _Anh phủ nhận.

"Phải rồi, hứng thú, là hứng thú, tôi chờ xem hứng thú của cậu kéo dài được đến khi nào?" _Hân cười lớn, giải thích chính là thù hận.

Một tiếng sau Đur Mộ Phàm mới từ trên tầng đi xuống, Ngô Đàm đi theo phía sau khuôn mặt vui vẻ, cầm theo một tập hồ sơ xuống gặp cô. Bạch An

Nhiên mỉm cười, bé Ôn Vân đang nghịch ngợm ở trong lòng mỉm cười chào anh.

Một nụ cười tươi tắn, không có một chút gì là sợ sệt, u buồn giống như cô cười với anh. Dư Mộ Phàm khuôn mặt đen lại đi thẳng vào phòng ăn.

"Ngô tổng, chào buổi sáng!"_Cô nói.

"Chào buổi sáng An Nhiên, bảo bối lại đây nào!"_Ngô Đàm liếc nhìn khuôn mặt đang cố tỏ vẻ không quan tâm của anh, hất một câu, cô một câu thì thoáng lại liếc nhìn ai đó.

"Bạch An Nhiên em không đi làm sao?"_Dư Mộ Phàm nổi cáu thực sự, mặc kệ có người ngoài trong nhà, hệt như ông chồng đang quản lí cô vợ nhỏ.

"Này anh, hôm nay là chủ nhật, là chủ nhật đó!"_ai đó không chịu nhường nhịn quát lại.

"Chủ nhật là không phải đi làm?"

Một câu hỏi to đùng bị ném về phía cô.

"Còn anh, sao không đi làm đi!"

"Tôi là chủ tịch?"

"Chủ tịch cái con khỉ, chủ tịch là không phải đi làm à?"_Bạch An Nhiên không biết đối phương đang tức giận đến nhường nào, ngang nhiên lớn tiếng hét lên.

Ngô Đàm ở bên cạnh hòa hoãn không khí, khó khăn lắm mới lôi được thùng giấm chua ra khỏi nhà, tránh việc chiến tranh tiếp tục nổ ra.

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Khoảng cách giữa hai ta

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

"Đi đâu vậy?"_Bạch An Nhiên quay sang hỏi anh.

Dư Mộ Phàm không đáp, một mực chú tâm vào lái xe. Bạch An Nhiên cũng không hỏi thêm, chỉ quay đầu nhìn ba chiếc xe lúc nào cũng theo sát anh đột nhiên quẹo sang một ngã rẽ khác, cả con đường lớn lác đác vài chiếc xe tải đi qua. Hoang vu đến ghê người.

"Này, Dư Mộ Phàm! Anh định đưa tôi đi đâu! Bé con còn ở xe của bọn họ!"

"Em muốn con bé gặp nguy hiểm?"_Dư Mộ Phàm nhũn mày hỏi.

"Nguy hiểm? Anh nói vậy là sao? Quay xe lại, tôi muốn gặp con bé!"

"Con bé rất an toàn, nếu như em muốn bị thương có thể quay lại, rất tiếc tôi sẽ không đi cùng em!"

Dư Mộ Phàm dừng xe, vốn chỉ là muốn dọa cô, cũng không tính đến chuyện cô sẽ xuống xe thật.

Bạch An Nhiên tức giận xuống xe, mặc kệ Dư Mộ Phàm ở trên xe, kiên quyết quay lại đi ngược hướng với anh. Còn đi chưa đến chục bước, ba chiếc xe đen từ ngã rẽ anh vừa lái qua xuất hiện trước tầm mắt, tốc độ lái khiến cô bỗng cảm thấy rùng mình.

Trên xe, Dư Mộ Phàm cúp điện thoại, nhanh chóng xuống xe, gấp gáp đi về phía cô.

Ba chiếc xe đen xuất hiện khiến gương mặt Dư Mộ Phàm trở nên lạnh hơn, ánh mắt hằn lên sự chết chóc. Một bước kéo cô vùi vào vòm ngực của mình, cánh tay dùng mực siết lấy cô, súng lên đạn, tay phải nhắm thẳng vào bánh chiếc xe đen đầu tiên mà bắn.

Bạch An Nhiên ở trong lòng anh sợ hãi, khuôn mặt trắng bệch, ngay cả thở cũng không dám thở, chỉ run rẩy bịt lấy hai tai như thể làm như vậy cô sẽ an toàn hơn. Nhưng rõ ràng tiếng súng bắn ra còn lạnh lẽo, tanh tưởi mùi máu hơn cô nghĩ, lần đầu tiên nghe thấy âm thanh ghê người đến vậy, lần đầu tiên cô cảm nhận được cái chết cận kề. Bạch An Nhiên vô lực ngất lịm.

Xe phía trước đột ngột đi lệch hướng, một nhóm người từ phía trong xe vội vã mở cửa lao ra ngoài, trên tay mỗi người một khẩu súng. Hai xe phía sau cũng phanh lại, chìa súng về phía anh. Phía sau xe cũng kịp tới, người của anh, Dư Mộ Phàm không khó để nhận ra người của mình, nhìn Bạch An Nhiên vì sợ hãi mà đến mức ngất xỉu, anh nhanh chóng bế thốc cô lên xe, rời khỏi nơi hỗn loạn này.

Phía đằng sau, hai bên liên tục nổ súng về phía đối phương, Dư Mộ Phàm khản trương lái xe, trong vô thức mà lo lắng nắm lấy bàn tay lạnh băng của cô, lưu luyến không muốn buông nó ra.

Lúc đi đường là giữa trưa, khi Bạch An Nhiên tỉnh dậy đồng hồ đã chỉ 7h tối hơn. Cô không xuống giường, cứ thẫn thờ ngồi bó gối suy nghĩ. Dư Mộ Phàm rốt cuộc là người như thế nào? Anh ta thế nào lại mang theo súng bên người, còn biết rõ họ đến là để đối phó với anh. Hơn nữa, đối với chuyện này anh rõ ràng là không hề sợ hãi, cô còn cảm thấy anh như thờ ơ với nó! Dư Mộ Phàm anh rốt cuộc là ai?

"Cạch!"

Cánh cửa gỗ mở ra, Dư Mộ Phàm dáng người cao lớn thu hút sự chú ý của cô. Bàn tay ấy đã có những lúc rất dịu dàng, ấm áp che chở cô. Đã từng chơi đùa cùng bé con, lại có thể cầm súng không một chút sợ hãi.

"Chủ tịch Dư, cảm phiền anh ra ngoài. Tôi muốn nghỉ ngơi!" _ Bạch An Nhiên hờ hững nói.

"Nhiên!!!" _ Lần đầu tiên anh khao khát muốn cô được đáp một tiếng "ừ" như mọi lần nhưng khao khát vẫn không phải là sự thật.

"Chủ tịch Dư, gọi thân mật như vậy người ngoài nghe vào rất dễ gây hiểu lầm! Mong anh để tâm đến cách xưng hô một chút!"

Khoảng cách rõ ràng là rất gần, tình cảm đối với anh ngày càng lớn nhưng chuyện ngày hôm nay hẳn là sẽ khiến mọi chuyện rẽ sang một chiều hướng khác, một chiều hướng xấu đi, cô đối với anh bây giờ có lẽ không còn là tình cảm nữa rồi, anh bây giờ, cô thật sự cảm thấy rất xa lạ.

"Chúng ta cần nói chuyện!!!" Giọng nói anh uể oải, mệt mỏi giống như ngay cả chính bản thân anh cũng muốn dừng lại, muốn đem toàn bộ nói rõ cho cô nghe.

"Mời anh ra ngoài, cảm phiền anh đóng cửa giúp tôi"

"Chán ghét tôi đến vậy?" _ Dư Mộ Phàm nở nụ cười buồn, chưa vào giờ anh cảm thấy bất lực giống như bây giờ.

Cô và anh hai thế giới khác nhau, ngay từ ban đầu cô đã vô tội muốn tránh xa thế giới này, là do anh đã lôi cô vào, chuyện ngày hôm nay tất cả đều là lỗi của anh. Anh không có quyền yêu cầu cô!

Tiếng cửa đóng lại. Bạch An Nhiên mở mắt thẫn thờ nhìn ra bên ngoài. Bước chân trần ra ngoài ban công nhỏ, cứ vậy để gió tạt vào mặt muốn đem mọi muộn phiền bị lôi đi. Muốn trở lại ngày hôm qua, cả ba người tranh cãi giành nhau chiếc ti vi, rồi cùng anh chơi với bé con chưa có cuộc tranh cãi chưa có cuộc đấu súng khi trưa.

"Tra ra rồi?"

"Chủ tịch, là người của bên Lâm Tường!"

"Cậu chắc!"

"Trong số ba mươi người, có một người được gặp kẻ ra lệnh, theo mô tả chính là Người của phía Lâm Tường!"

"Giết hết!" _ Ánh mắt Dư Mộ Phàm hằn lên tia máu, một câu đem mạng sống ba mươi người chấm dứt.

Bấm một dãy số vừa lạ vừa quen, chưa đến 10 giây đối phương đã bắt máy:

"Rất nhanh, tôi đã đợi anh rất lâu, Dư lão đại!"

"Không cần nhiều lời, anh muốn gì?"

"Rất đơn giản, vị trí cao nhất và còn có... Bạch An Nhiên!"

"Cậu không nghe tôi nói sao?"

"Đã nghe, cũng đã suy nghĩ rất lâu. Người mà Lâm Thường này muốn, cho dù có đổi bao nhiêu mạng người thì tôi nhất định phải có được nó!" _Mấy chữ cuối, hẳn ta còn cố ý nói chậm lại như đang thách thức sự kiên nhẫn của anh.

"Tôi sẽ chờ ngày ấy!" _Nói rồi, Dư Mộ Phàm cúp máy, mang theo nỗi muộn phiền.

Bạch An Nhiên đến khi nào em mới có thể hiểu?

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuonkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Khoảng cách giữa hai ta

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

"Đi đâu vậy?" _Bạch An Nhiên quay sang hỏi anh.

Dư Mộ Phàm không đáp, một mực chú tâm vào lái xe. Bạch An Nhiên cũng không hỏi thêm, chỉ quay đầu nhìn ba chiếc xe lúc nào cũng theo sát anh đột nhiên quẹo sang một ngã rẽ khác, cả con đường lớn lác đác vài chiếc xe tải đi qua. Hoang vu đến ghê người.

"Này, Dư Mộ Phàm! Anh định đưa tôi đi đâu! Bé con còn ở xe của bọn họ!"

"Em muốn con bé gặp nguy hiểm?" _Dư Mộ Phàm nhú mày hỏi.

"Nguy hiểm? Anh nói vậy là sao? Quay xe lại, tôi muốn gặp con bé!"

"Con bé rất an toàn, nếu như em muốn bị thương có thể quay lại, rất tiếc tôi sẽ không đi cùng em!"

Dư Mộ Phàm dừng xe, vốn chỉ là muốn dọa cô, cũng không tính đến chuyện cô sẽ xuống xe thật.

Bạch An Nhiên tức giận xuống xe, mặc kệ Dư Mộ Phàm ở trên xe, kiên quyết quay lại đi ngược hướng với anh. Còn đi chưa đến chục bước, ba chiếc xe đen từ ngã rẽ anh vừa lái qua xuất hiện trước tầm mắt, tốc độ lái khiến cô bỗng cảm thấy rung mình.

Trên xe, Dư Mộ Phàm cúp điện thoại, nhanh chóng xuống xe, gấp gáp đi về phía cô.

Ba chiếc xe đen xuất hiện khiến gương mặt Dư Mộ Phàm trở nên lạnh hơn, ánh mắt hẳn lên sự chết chóc. Một bước kéo cô vùi vào vòm ngực của mình, cánh tay dùng mực siết lấy cô, súng lên đạn, tay phải nhắm thẳng vào bánh chiếc xe đen đầu tiên mà bắn.

Bạch An Nhiên ở trong lòng anh sợ hãi, khuôn mặt trắng bệch, ngay cả thở cũng không dám thở, chỉ run rẩy bịt lấy hai tai như thể làm như vậy cô sẽ an toàn hơn. Nhưng rõ ràng tiếng súng bắn ra còn lạnh lẽo, tanh tưởi mùi máu hơn cô nghĩ, lần đầu tiên nghe thấy âm thanh ghê người đến vậy, lần đầu tiên cô cảm nhận được cái chết cận kề. Bạch An Nhiên vô lực ngất lịm.

Xe phía trước đột ngột đi lệch hướng, một nhóm người từ phía trong xe vội vã mở cửa lao ra ngoài, trên tay mỗi người một khẩu súng. Hai xe phía sau cũng phanh lại, chĩa súng về phía anh. Phía sau xe cũng kịp tới, người của anh, Dư Mộ Phàm không khó để nhận ra người của mình, nhìn Bạch An Nhiên vì sợ hãi mà đến mức ngất xỉu, anh nhanh chóng bế thốc cô lên xe, rời khỏi nơi hỗn loạn này.

Phía đằng sau, hai bên liên tục nổ súng về phía đối phương. Dư Mộ Phàm khản trương lái xe, trong vô thức mà lo lắng nắm lấy bàn tay lạnh băng của cô, lưu luyến không muốn buông nó ra.

Lúc đi đường là giữa trưa, khi Bạch An Nhiên tỉnh dậy đồng hồ đã chỉ 7h tối hơn. Cô không xuống giường, cứ thẫn thờ ngồi bó gối suy nghĩ. Dư Mộ Phàm rốt cuộc là người như thế nào? Anh ta thế nào lại mang theo súng bên người, còn biết rõ họ đến là để đối phó với anh. Hơn nữa, đối với chuyện này anh rõ ràng là không hề sợ hãi, cô còn cảm thấy anh như thờ ơ với nó! Dư Mộ Phàm anh rốt cuộc là ai?

"Cạch!"

Cánh cửa gỗ mở ra, Dư Mộ Phàm dáng người cao lớn thu hút sự chú ý của cô. Bàn tay ấy đã có những lúc rất dịu dàng, ấm áp che chở cô. Đã từng chơi đùa cùng bé con, lại có thể cầm súng không một chút sợ hãi.

"Chủ tịch Dư, cảm phiền anh ra ngoài. Tôi muốn nghỉ ngơi!" _Bạch An Nhiên hờ hững nói.

"Nhiên!!!" _Lần đầu tiên ang khao khát muốn cô được đáp một tiếng "ừ" như mọi lần nhưng khao khát vẫn không phải là sự thật.

"Chủ tịch Dư, gọi thân mật như vậy người ngoài nghe vào rất dễ gây hiểu lầm! Mong anh để tâm đến cách xưng hô một chút!"

Khoảng cách rõ ràng là rất gần, tình cảm đối với anh ngày càng lớn nhưng chuyện ngày hôm nay hẳn là sẽ khiến mọi chuyện rẽ sang một chiều hướng khác, một chiều hướng xấu đi, cô đối với anh bây giờ có lẽ không còn là tình cảm nữa rồi, anh bây giờ, cô thật sự cảm thấy rất xa lạ.

"Chúng ta cần nói chuyện!!!" Giọng nói anh uể oải, mệt mỏi giống như ngay cả chính bản thân anh cũng muốn dừng lại, muốn đem toàn bộ nói rõ cho cô nghe.

"Mời anh ra ngoài, cảm phiền anh đóng cửa giúp tôi"

"Chán ghét tôi đến vậy?" _Dư Mộ Phàm nở nụ cười buồn, chưa vào giờ anh cảm thấy bất lực giống như bây giờ.

Cô và anh hai thế giới khác nhau, ngay từ ban đầu cô đã vô tội muốn tránh xa thế giới này, là do anh đã lôi cô vào, chuyện ngày hôm nay tất cả đều là lỗi của anh. Anh không có quyền yêu cầu cô!

Tiếng cửa đóng lại. Bạch An Nhiên mở mắt thẫn thờ nhìn ra bên ngoài. Bước chân trần ra ngoài ban công nhỏ, cứ vậy để gió tạt vào mặt muốn đem mọi muộn phiền bị lôi đi. Muốn trở lại ngày hôm qua, cả ba người tranh cãi giành nhau chiếc ti vi, rồi cùng anh chơi với bé con chưa có cuộc tranh cãi chưa có cuộc đấu súng khi trưa.

"Tra ra rồi?"

"Chủ tịch, là người của bên Lâm Tường!"

"Cậu chắc!"

"Trong số ba mươi người, có một người được gặp kẻ ra lệnh, theo mô tả chính là Người của phía Lâm Tường!"

"Giết hết!" _Ánh mắt Dư Mộ Phàm hằn lên tia máu, một câu đem mạng sống ba mươi người chấm dứt.

Bấm một dãy số vừa lạ vừa quen, chưa đến 10 giây đối phương đã bắt máy:

"Rất nhanh, tôi đã đợi anh rất lâu, Dư lão đại!"

"Không cần nhiều lời, anh muốn gì?"

"Rất đơn giản, vị trí cao nhất và còn có... Bạch An Nhiên!"

"Cậu không nghe tôi nói sao?"

"Đã nghe, cũng đã suy nghĩ rất lâu. Người mà Lâm Tường này muốn, cho dù có đổi bao nhiêu mạng người thì-tôi-nhất-định-phải-có-được-nó!" _Mấy chữ cuối, hẳn ta còn có ý nói chậm lại như đang thách thức sự kiên nhẫn của anh.

"Tôi sẽ chờ ngày ấy!" _Nói rồi, Dư Mộ Phàm cúp máy, mang theo nỗi muộn phiền.

Bạch An Nhiên đến khi nào em mới có thể hiểu?

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tự mình đi, tự mình làm tất cả

#Dư_vị_tình_yêu_phía_vuối_ngọt_ngào

Căn phòng tối vang lên tiếng thờnh nhẹ. Bóng đen như mọi lần cũng xuất hiện, Dư Mộ Phàm trong đêm tối, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, bàn tay vuốt ve khuôn mặt Bạch An Nhiên. Anh...nên làm gì?

Đã một tiếng trôi qua, Dư Mộ Phàm rời khỏi căn phòng, Bạch An Nhiên cũng mở mắt. Thì ra bóng đen mỗi tối cô mờ mờ ảo ảo thấy chính là anh? Thì ra, người mà đêm đó đem bàn tay ấm áp xoa nhẹ lên bụng vô cùng chính là anh? Thì ra...tất cả cũng chỉ là thì ra, đã quá muộn!

Miệng lưỡi bỗng cảm thấy khô khan, Bạch An Nhiên bước xuống giường, đến bây giờ mới phát hiện ra đây không phải là biệt thự của anh, cô dò dẫm dựa vào ánh sáng mờ ảo tìm được phòng bếp. Vốn là chỉ định uống một ngụm nước cho đỡ khát song lại thấy bụng đói meo, cô cũng đã bỏ hai bữa rồi.

Tìm kiếm cả phòng bếp, Bạch An Nhiên đành với tạm gói bánh trên bàn, đem theo chai nước bỏ lên phòng. Cũng chẳng hề nhìn qua, trên ghế sofa ngoài phòng khách, một đôi mắt từ đầu đến cuối vẫn luôn dõi theo từng cử chỉ hành động của cô.

Sáng hôm sau, Bạch An Nhiên đi xuống tầng, Dư Mộ Phàm đã ngồi chờ ở phòng khách, nhìn thấy cô bước xuống cũng chỉ liếc nhìn không nói gì. Bạch An Nhiên cảm nhận được một cơn gió lạnh, Dư Mộ Phàm hôm nay không còn là Dư Mộ Phàm lúc tranh giành bắt bé con gọi tiếng "ba" nữa, Dư Mộ Phàm bây giờ giống như lúc anh lần đầu gặp cô, lạnh lẽo, kiêu ngạo và vô tình.

Bạch An Nhiên cười buồn, đến bây giờ mới nhận ra mình đã đặt tình cảm vào người đàn ông này nhiều đến nhường nào, để khi chạm phải ánh mắt dừng đọng như vậy mới đau thấu tâm can.

"Tôi muốn về nhà!"

"Tôi đưa cô về!"

Phải rồi, là "tôi" và "cô", đâu còn thân mật gọi tiếng "em" hay tỏ quyền sở hữu gọi tên "Nhiên"

Ra đến xe, Dư Mộ Phàm đã ngồi ở sau xe, Bạch An Nhiên ngập ngừng đi vòng qua ngồi lên ghế lái phụ bên cạnh tên vệ sĩ chuyên lái xe cho anh. Không khí ngột ngạt, áp lực với cả ba người. Lái xe thì ngay cả hít thở cũng thấy sợ, Bạch An Nhiên và Dư Mộ Phàm mỗi người theo đuổi một suy nghĩ. Người thì nghĩ cách làm lành tìm cách "xin lỗi" người thì suy nghĩ cách để kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Xe dừng, Bạch An Nhiên xuống xe, Dư Mộ Phàm đến thẳng công ty. Cô trở lại phòng, tìm kiếm bóng dáng bé con, sau đó cũng vội vã đến quán cà phê.

Đường đi hôm nay có vẻ dài hơn, không có anh, không có một vệ sĩ nào theo sau cô, cả con đường lớn ngoài hai mẹ con cô thì cũng chỉ lác đác vài người qua lại. Bạch An Nhiên cố giữ bình tĩnh không để bản thân bật khóc, đến quán cà phê làm việc không một chút tinh thần, cả người mệt mỏi.

"Nhiên, em sao thế?"

Bạch An Nhiên nhìn chị Tâm rơm rớm nước mắt, ôm lấy chị Tâm mà bật khóc, mọi buồn bực theo nước mắt rơi xuống. Cũng chỉ là một người đàn ông vốn không quen biết như thế nào vô lại đi thích anh được chứ! Còn vì mỗi chuyện anh thờ ơ mà thấy đau lòng.

"Em phải làm sao đây? Em không muốn như vậy!"

Đầu đuôi không rõ, chị Tâm mơ hồ chỉ biết vỗ về an ủi cô. Chờ cô lên tiếng giải thích.

"Gloan, kể chị nghe, xem chị có thể giúp em không?"

Bạch An Nhiên nín khóc, đem đầu đuôi kể cho chị Tâm nghe, từ chuyện cô sợ hãi như thế nào, cố gắng tỏ ra xa cách đối với anh rồi tình cờ mà phát hiện Dư Mộ Phàm chính là người hàng đêm bên cạnh cô, là người đã xoa bụng cô cả đêm chỉ mong cô bớt đau, là người mà mỗi khi cô gặp ác mộng sẽ dịu dàng nắm lấy tay cô, trấn an cô.

Cô rất hối hận, hối hận vì đã chán ghét anh chỉ vì bên cạnh anh có đem theo súng. Nhưng có lẽ mọi chuyện đã muộn Dư Mộ Phàm bây giờ ngay cả liếc nhìn cô cũng thấy là dư thừa, tự cô đi làm tự cô về nhà, cô...giống như một vị khách ở cùng nhà với anh.

"Nhiên. Hay em thử nói chuyện với cậu ta xem!"

"Không đâu, anh ta còn chẳng liếc nhìn em lấy một lần!"

"Em tự đi làm sao?"

"Vâng!" _Bạch An Nhiên nhỏ giọng đáp.

"Cười lên nào! Bé con nhìn thấy sẽ khóc theo đó, Nhiên, nghe chị nói, dù cho mọi chuyện thế nào cũng đừng để nước mắt rơi dễ dàng!"

Bạch An Nhiên gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu ý.

"Hôm nay chị cho về sớm, tan làm qua siêu thị mua đồ về nấu cho người ta, được chứ?"

Bạch An Nhiên gượng cười, đầu óc vẫn chú tâm đi nơi nào.

Một ngày làm việc trôi qua, Bạch An Nhiên gần như chỉ ngồi thần thờ, làm việc gì cũng nửa chừng, thời gian trôi qua, cũng đến giờ tan làm.

5h chiều, cô cầm theo túi xách dắt Ôn Vân đi trên đường. Vừa đi vừa suy nghĩ xem nên làm món gì để xin lỗi Dư Mộ Phàm.

"Bảo bối con nghĩ xem, ba con thích ăn món gì?" Bạch An Nhiên lắc lắc cánh tay mũm mĩm của Ôn Vân, trong vô thức mà bật cười, từ ngày anh bắt bé con gọi tiếng "ba" cũng chẳng biết từ khi nào mà cô có thói quen coi anh là ba của Ôn Vân, đôi khi còn tự độc thoại một mình cầu nguyện về ai đó.

Ngang qua gian hàng áo sơ mi, Bạch An Nhiên phá lệ vòng vào, vốn là muốn chọn một chiếc áo cho Dư Mộ Phàm cuối cùng lại gặp phải người quen. Có chút hơi bất ngờ nhưng trong lòng cũng thấy rất vui.

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nam phụ - Hoắc Vĩnh Hào

291

"A! Chị Nhiên!" _Tiếng nói vọng lại từ đằng sau.

Bạch An Nhiên nhú mày nhìn đôi phương, đờ người cả năm phút mới nhận ra.

Lã Vân Nhi vui vẻ kéo Hường Ân lại phía cô. (Nói sơ một chút, cặp đôi này, Nhi tỷ với Ân ca ca là có hôn ước, bị hai bên gia đình bắt ép lấy nhau. Nhi tỷ của chúng ta rất là ngốc nha, suốt ngày bị Ân ca ca cốc cho bớt ngốc:-) Dự là full bộ ba này sẽ tiếp tục viết về cặp này. Mấy mem cho ý kiến nhé)

Hường Ân nhìn Bạch An Nhiên gượng cười, cũng theo bản năng ngó nghiêng tìm kiếm bóng dáng Dư Mộ Phàm ở xung quanh, nhưng căn bản không thấy anh.

"An Nhiên, Dư Mộ Phàm đâu rồi? Cậu ta không đi cùng em sao?" _Hường Ân nhú mày hỏi. Cả hai cũng hay nói chuyện, Bạch An Nhiên hôm nay có gì đó...hơi khác thường, không nói cười không câu gắt, hờ hững với mọi thứ.

"Em đi làm nên ghé qua đây mua chút đồ, không vâng làm phiền anh ấy!" _Cô gượng cười.

"Bã đậu, không phải em nói mua đồ cá nhân sao? Đi mua đi, bọn anh ở đây đợi em!"(Ấn ca ca, có ai gọi vợ là bã đậu giống anh không*bữu môi*)

"Đúng nha! Bé con, theo đi mua đồ, dì dẫn con đi ăn kem!" _Lã Vân Nhi hào hứng bế bé con, dẫn con bé rẽ vào quầy mỹ phẩm.

"Ngien, qua đó ngồi được chứ?" _Hương Ân nhìn về phía bàn trà cách đó không xa.

"Được chứ!" _Cô cười.

Hương Ân vừa đi, vừa không quên theo dõi xung quanh, chính lag ngoài vệ sĩ của hần thì không hề thấy bóng dáng vệ sĩ của Dư Mộ Phàm. Tên máu lạnh lại có thể để bảo bối đi lung tung vậy sao?

"Hai người không có chuyện gì chứ?" _Hần hỏi.

"Hương Ân, em có chuyện muốn hỏi anh!"

"Ừ!"

"Các anh tại sao lại mang theo súng bên người?"

"An Nhiên, em.."Hương Ân áp úng, Dư Mộ Phàm chết tiệt. Như thế nào lại để lo phát hiện!

"Anh đừng nói dối, ba người các anh, ai cũng có súng bên người đúng chứ?"

"Chủ là phòng thân thôi, em đừng quá lo lắng!"

"Em đã thấy anh ấy cầm súng không một chút sợ hãi, một đám người hung dữ đuổi theo em và anh ấy, các anh có phải..." _Lời chưa kịp nói, Bạch An Nhiên đã bị giọng nói non nớt lôi kéo sự chú ý. Ôn Vân lon ton chạy lại, còn kéo lê trên sàn đất một con gấu bông to quá người, khó khăn lôi nó. Bạch An Nhiên dẫu dằng tiến tới, Hương Ân cũng trộm thở phào.

Lã Vân Nhi muốn kéo cô đi mua sắm nhưng liên tục bị Hương Ân cản đường, viện cớ đủ lí do bắt cô về nhà. Cả bốn chia tay nhau trong siêu thị, Bạch An Nhiên tiếp tục đi mua đồ, ngó tới điện thoại đã là 5h hơn, vội vàng chạy ra quầy thanh toán.

Đồ đạc quá nhiều, túi lớn túi nhỏ, Bạch An Nhiên khó khăn xách đồ. Lại thói quen mà quay sang bên cạnh, định nhờ vệ sĩ theo sau xách hồ, lại chợt nhận ra xung quanh mình ngoài bé con thì không một ai quen biết.

"Cô gì ơi, để tôi xách giúp cô!" _Một người đàn ông ga lăng bước lại ngỏ lời.

Bạch An Nhiên cũng không từ chối, một tay xách đồ một tay dắt bé con đi theo.

"Cảm ơn anh. Tôi đi trước, nếu có duyên gặp lại nhất định sẽ mời anh một bữa, tạm biệt!" _Lên trên xe, Bạch An Nhiên còn cố ngoái lại nói lời tạm biệt một lần nữa. Sau đó mới ra hiệu bác tài lái xe đi.

292

Nam thứ xuất hiện, nữ thứ sắp lên sân *tung hoa* *tung hoa*

Hoắc Vĩnh Hào nhìn theo bóng dáng cô, sau đó cũng lên xe rời khỏi.

"Bác Lâm, bác giúp cháu trông bé con một lát. Cháu vào bếp nấu cơm!" _ Vừa đến nhà, Bạch An Nhiên thở hồng hộc đặt túi to túi nhỏ sang một bên, đưa bé con đang nghịch ngợm cho bác Lâm.

"Cô Bạch, nấu cơm là việc làm của chúng tôi, cô không nên chạm vào!"

"Cháu biết, coi như cháu xin bác đó, cháu sẽ cẩn thận mà, chỉ một lát thôi. Dư Mộ Phàm sắp về rồi!" _Ai đó nhỏ giọng năn nỉ, nhìn đối phương không nói gì vội vã chạy vào nhà bếp. Trong căn bếp lớn, chỉ có mình Bạch An Nhiên loay hoay một mình, ai không có phận sự lập tức bị cô đuổi ra ngoài.

Đã 7h tối, Bạch An Nhiên cùng Ôn Vân vẫn kiên trì ngồi đợi bên bàn ăn.

Ôn Vân ở trong lòng mẹ nũng nịu, tóp tép cái miệng nhỏ, nhìn bé con cũng đã quá bữa, Bạch An Nhiên không cam lòng, gấp thức ăn cho Ôn Vân ăn trước, còn mình thì vẫn kiên trì đợi.

Quản gia Lâm và giúp việc trong nhà đứng một bên quan sát, không khó để nhận ra cả hai có lẽ đang gặp phải trục trặc.

"Cô Bạch, muộn lắm rồi hay cô ăn trước đi, ông chủ chắc tối nay không về ăn cơm đâu!" _Bác Lâm quan tâm nói.

Bạch An Nhiên liếc nhìn đồng hồ, lại đảo quanh bàn ăn một lượt, anh hẳn là ngay cả ăn cơm cùng cô cũng cảm thấy dư thừa, cho nên mới thà làm việc sau giờ làm cũng không muốn về nhà.

Bạch An Nhiên nén nước mắt, bế Ôn Vân lên phòng.

"Này! Dư Mộ Phàm cậu tính không về sao?" _Ngô Đàm thắc mắc hỏi. Dư Mộ Phàm nổi tiếng ghét quán bar, hôm nay lại có nhã hứng cùng hắn đi bar sao?

293

"Muốn sống thì ngậm miệng lại, cậu không biết hôm nay tôi gặp ai đâu!" _Hương Ân huych huych bả vai Ngô Đàm, về sau còn cố gắng nói lớn cho ai đó nghe.

"Mỹ nữ sao?"

"Còn hơn cả mỹ nữ, tôi gặp vòng chứa nhỏ cậu cùng bảo bối của ai đó đi siêu thị, hơn nữa...còn buồn bã lê loi không ai đi cùng! Haizzz..." _Hương Ân đem sự tình kể cho hai người nghe.

Công chúa nhỏ: ý là chỉ bé con của chúng ta, Lão Ngô(Ngô Đàm) cực quý tiểu công chúa.

Bảo bối chắc chắn là nữ chính rồi *cười*

Dư Mộ Phàm chỉ chăm chăm nhìn vào ly rượu, nhấp từng ngụm một không rõ bản thân có phải là càng uống càng tỉnh không?

"Hai người cãi nhau sao?" _Hương Ân hỏi.

"Cô ấy nói không muốn gặp tôi!" _Dư Mộ Phàm khề mở miệng(Au: Nam chính, người ta nói là không muốn gặp anh bao giờ, cái đôi này, nam nữ toàn tự nghĩ thôi ấy nhè, cần đến tác giả làm cái gì?"*câu*)

"Hả? Tôi thấy cô ấy còn đi siêu thị mua đồ ăn cho cậu đấy. Cái gì mà không muốn gặp!" _Hương Ân nói lớn.

Ngô Đàm bắt đầu phân tích tình hình, nếu như Bạch An Nhiên đang ở nhà chờ cơm của anh, Dư Mộ Phàm lại ngồi đây nói luyên thuyên:

"Này, cũng 8h rồi, Hương Ân cậu không về chăm cô vợ nhỏ kia à, tôi có việc đi trước, Đàm đại chủ

tịch, cậu làm ơn mau về nhà đi có được không?"

Dư Mộ Phàm không đáp, cả hai người nháy nhau, ra hiệu cho A Đạt canh chừng Dư Mộ Phàm, lên ra ngoài cửa gọi điện.

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nữ phụ - Kha Tổ Cầm

Bạch An Nhiên đêm nay không muốn trở về phòng, lặng lẽ ngồi bên giường nhìn bé con đang say ngủ. Cô! Rốt cuộc nên làm gì đây? Anh không cho cô

lại gần, cũng không còn quan tâm cô nữa, cô cũng là con gái, gặp chuyện gì sợ hãi đương nhiên là sẽ giận dỗi nói không muốn nghe lời giải thích, anh cứ vậy mà nghe lời không giải thích với cô, cô nói người khác sẽ hiểu lầm, anh cứ vậy mà khách sáo đối với cô, coi cô như khách trọ thuê nhà, càng nghĩ, Bạch An Nhiên lại càng tủi thân, đem nước mắt ứa khuất lấp dài trên khuôn mặt. Chưa bao giờ cô thấy mình bất lực như vậy, tim cô như bị bóp nghẹt còn khó chịu hơn đối với cái siết cổ ngày hôm ấy.

Dư Mộ Phàm, tại sao lại để cô yêu anh?

"Vâng, em nghe đây!" _Bạch An Nhiên hơi ho nhẹ, điều chỉnh lại giọng nói cố gắng tỏ ra bình thường.

"An Nhiên, anh Ngô Đàm đây, em mau tới đón cậu ta về đi!"

Bạch An Nhiên biết rõ "cậu ta" trong lời Ngô Đàm nói là ai, cô cũng rất muốn gặp anh, nhưng mà lấy tư cách gì đây, anh không muốn gặp cô.

"Xin lỗi, em không tiện ra ngoài, bé con đang quấy khóc, em cúp máy đây!"

"Này, An Nhiên, em..." _ Còn chưa nói xong, Bạch An Nhiên đã cúp máy.

Cô vội vã chạy về phòng, bật khóc nức nở. Không rõ cô đã khóc bao lâu, 5 phút, 10 phút hay lâu hơn nữa, chỉ biết rằng khi cô tỉnh dậy thì cũng đã là sáng hôm sau. Nhìn rõ bản thân mình tiều tụy đi trông thấy, Bạch An Nhiên uể oải dùng phần nền che đi quãng thâm dưới mắt, mới sang phòng bên cạnh gặp bé con.

Ngày đầu tiên bé con đi lớp không thể đến trễ được.

"Bé cưng, dậy nào, hôm nay mẹ dẫn bé cưng tới trường được không?" _Bạch An Nhiên khẽ véo véo má nhỏ của Ôn Vân, gọi con bé dậy. Ôn Vân mắt nhắm mắt mở phụng phịu tỉnh dậy. Ôm lấy cô cô tiếp tục ngủ.

1 tiếng đồng hồ sau, Bạch An Nhiên mới chậm chạp dắt tay bé cưng đi xuống phòng ăn.

"Cô Bạch, hai người tính đi đâu sao?" _Bác Lâm nhìn Ôn Vân đội mũ tai thỏ, mặc váy công chúa đeo ba lô nhỏ phía sau không khỏi tò mò.

"Bé con hôm nay sẽ đi lớp!"

"Tôi tưởng ba tuổi mới đi mà!"

"Cháu muốn con bé tiếp xúc với nhiều người hơn, không thể ở bên cháu mãi được. Gần nhà cũng có trường chăm sóc trẻ gần 2 tuổi, cháu sẽ cho con bé đến đó học!" _Bạch An Nhiên giải thích.

"Vậy cô mau ăn sáng đi, còn đưa con bé đến trường nữa!"

"Ừm...bác Lâm..." _Bạch An Nhiên vốn là có rất nhiều điều muốn hỏi, cuối cùng vẫn là tự mình giữ trong lòng:

"À! Không có gì, tối nay có lẽ cháu về hơi muộn, Dư Mộ Phàm mà hỏi bác cứ bảo cháu làm tăng ca nhé!"

Sáng sớm, Dư Mộ Phàm tỉnh dậy, cả người đau ê ẩm, liếc nhìn căn phòng trước mặt, lại nghe thấy âm thanh ứa khuất của người nào đó bên cạnh nhúu mày quan sát.

"Cút!"

Kha Tổ Cầm nước mắt ngăn nước mắt dài ứa khuất rơi xuống, nghe theo lời của Dư Mộ Phàm bước xuống giường. Khuôn mặt gian xảo được che đầy kỹ dưới lớp phấn dày, trước khi ra khỏi phòng còn ngoái lại đáp:

"Phàm, em đã là người của anh, cả đời này em chỉ dành tình yêu này cho anh!"

Dư Mộ Phàm nhếch miệng khinh bỉ, thư kí là thư kí không phải công cụ làm ấm giường, Dư Mộ Phàm anh không có khái niệm chơi trò tình ái với nhân viên, đặc biệt là người phụ nữ không biết xấu hổ như ả:

"Lại đây!"

Kha Tổ Cầm còn tưởng sẽ được anh cưng chiều, đáng đi là lướt đong đưa bước lại.

Dư Mộ Phàm không nói hai lời, trực tiếp đem chiếc cổ của ả nắm gọn trong lòng bàn tay, không kiên nhẫn nhìn vẻ mặt đong đưa của ả, dùng sức mà siết mạnh cổ ả. Kha Tổ Cầm sợ hãi, ánh mắt là lướt khi này bây giờ chỉ còn run sợ, hai tay giờ loạn xạ túm lấy cổ tay anh, càng không biết đó là tội kị, bị động mặc anh siết chặt lấy cổ.

"Cô không nên chạm vào tội kị của tôi, thư kí Kha!" _Dư Mộ Phàm chậm rãi nhìn đối phương đang cận kề với ranh giới cái chết, lên tiếng giải thích. Không kiêng dè gọi tên anh thân mật như vậy, dùng trò mèo để leo lên giường của anh, còn dám giờ trò thừa dịp anh lơ là dùng thuốc.

"Kha Tố Cẩm, cô chán sống rồi, phải không?"

Kha Tố Cẩm dùng chút sức lực cuối cùng ra sức lắc đầu, hai tay run rẩy rời khỏi cổ tay anh. Cả người bị Dư Mộ Phàm buông ra ngã vật xuống đất, ho sặc sụa.

"Cút!!!"

Kha Tố Cẩm không dám nín lại một giây phút nào, chạy vội vàng ra khỏi phòng.

Dư Mộ Phàm bước vào phòng tắm, khoác trên người bộ Âu phục bước ra khỏi phòng khách sạn.

A Đạt và vệ sĩ đã đứng chờ ngoài cửa cúi thấp đầu không dám đối diện với ánh nhìn của anh. Nhiệm vụ của họ là bảo vệ an toàn của anh, ngày hôm qua lúc say, Dư Mộ Phàm ra lệnh cho họ không được làm phiền anh, nhìn ả thư kí đưa anh đi, cũng chỉ dám đứng từ xa không dám ngăn cản, chỉ dám bảo vệ sự an toàn của anh, cho đến sáng hôm nay, nhận ra sự tức giận của anh, họ mới biết mình sai sót đến mức nào.

"Tất cả tham gia rèn luyện "hắc", bốn tháng sau trở về!!! Ai không phục GIẾT!"

Lệnh đã ban, ai dám chống lại. Huấn luyện "hắc" tuy khó khăn, khổ sở nhưng sẽ không đến mức chết, lệnh chết của Dư Mộ Phàm chẳng khác gì chặn đi đường sống của gia đình bọn họ, vệ sĩ phía sau chỉ biết tính toán xem làm cách nào để sống sót trở về qua ả "hắc" này mà thôi.

7h hơn, Dư Mộ Phàm không xuất hiện ở công ty mà đứng trước cửa nhà, đối diện là Bạch An Nhiên và bé con cũng đang ngạc nhiên khó tả. Cô không ngờ Dư Mộ Phàm lại ở nhà lúc này.

"Bảo bối, chào bác Lâm đi, chúng ra đến trường!"

"Chào bác Lâm! Ba..."_ Ôn Vân nghe lời chào, còn nũng nịu nhìn anh.

Dư Mộ Phàm mỉm cười với bé con, cũng bế con bé lên mà tiếp chuyện:

"Bảo bối, con ăn chưa?"

"Ăn cháo, mẹ bón!"_ Con bé cười nói.

"Vậy sao? Đi học ngoan ngoan được chứ?"

Ôn Vân gật gật cái đầu nhỏ, rồi xòe tay đòi Bạch An Nhiên bế. Cô đón lấy bé con từ tay anh, đi ngang qua ra cửa lớn, bắt xe bus tới nhà trẻ không để ý đến chiếc xe sang trọng đỗ trước cửa.

"Chủ tịch, tôi xin lỗi, là tôi không biết xem xét tình hình!"_ A Đạt cúi gập đầu nói.

"Đừng để chuyện này lại tái diễn, cậu hiểu chứ?"

"Thuộc hạ đã hiểu!"

"Ra ngoài đi!"

Hôm nay, Dư Mộ Phàm không đến công ty, anh đặc biệt ngồi ở nhà làm việc. Rõ ràng là đem tài liệu về nhà làm nhưng lại suy nghĩ đi một chuyện khác.

Nói đến ả Kha Tố Cẩm, trước đó còn sợ hãi, sau khi đến công ty thì kiêu ngạo, cho rằng có thể leo lên giường của anh là đã đi được nửa đoạn đường, quãng đường nhàn hạ của ả đã bắt đầu, ả tự đa tình nghĩ rằng anh cũng sẽ đáp nhận tình cảm của mình, mà việc đến tay không động đến, dồn công việc cho mấy thư kí còn lại.

"Này, Tố Cẩm, hôm nay, cô có vẻ rất vui!"

"Phải, tâm tình tôi hôm nay rất tốt, như thế nào, có phải tò mò lắm không?"

"Phải nha, chuyện gì vậy. Nói tôi nghe!"

"Thì là..."_ Chưa kịp nói, A Đạt - vệ sĩ thân cận của anh đã xuất hiện, còn đem theo tập hồ sơ ném trước mặt ả.

Cầm bản hợp đồng trên tay, Kha Tố Cẩm vội vã lật xem tài liệu: "Hợp đồng thỏa thuận".

"Này anh, như thế này là sao?"_ Kha Tố Cẩm bị lôi ra một góc, gào thét.

"Kí vào nó, cô sẽ có một số tiền sống tới chết mà không cần phải suy nghĩ!"

"Tôi...tôi...không ki! Tôi yêu anh ấy, đừng bắt tôi nghỉ việc, tôi xin anh!" _Ả ta giờ giọng ủy khuất(Ad: chị gì ơi, chị yêu người hay yêu tiền vậy? *liếc*)

"Cầm số tiền đó rồi cầm miệng lại hoặc là..."_A Đạt rút từ trong người ra khẩu súng chĩa vào đầu ả. Kha Tổ Cầm thực bị dọa sợ, im bật.

"Hãy nhớ, việc của cô đừng nên kéo người khác vào. Làm tốt phận sự của mình là được!"

Kha Tổ Cầm gật đầu lia lịa, liên tục vâng dạ cho đến khi bóng dáng tên vệ sĩ khuất hẳn sau thang máy.

Dư Mộ Phàm sau khi nghe thông báo tình hình thì ra lệnh vệ sĩ rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại Ngô Đàm và Hường Ân.

"Phàm, cậu tính làm gì?"_Ngô Đàm hỏi.

"Quay trở lại vị trí của nó!"

"Là sao? Không phải cậu tính mặc kệ mẹ con họ thật chứ?"_Hường Ân sốc toàn tập. Cái tủ lạnh di động này, lúc nóng lúc lạnh, quan tâm nhau thì cứ ở bên nhau đi, sao cứ thích làm khổ nhau vậy?

"Như thế nào, cậu không phải thích người ta rồi chứ?"_Dư Mộ Phàm hỏi ngược.

"Nào có! Tôi có cô vợ nhỏ ở nhà rồi, nào dám ong bướm bên ngoài. Hon nữa, lại là của bằng hữu, vợ của bằng hữu tuyệt đối không thể chạm vào!"

Dư Mộ Phàm bỗng thấy nức cười.

"Am, mày nói xem có đúng không?"_Hường Ân vuốt ve chú chó đang ngue nguẩy ngồi bên cạnh.

(Chó Am - chó cưng của Dư Mộ Phàm, au có nhắc đến ở mấy chap đầu. Ai tò mò có thể xem lại nhé!)

"Cậu không có tình cảm với họ sao?"_Ngô Đàm một bên xem kịch, một bên cũng mở miệng.

"Không có!"

"Thật sao? Phàm, chúng ta là bạn bao nhiêu năm nay, cậu không giấu được chúng tôi đâu!"_Ngô Đàm.

"Phải rồi, cậu, thích người ta thì phải nói, sao cứ hành hạ nhau mãi thế?"_Hường Ân.

"Tôi nói rồi, chỉ là "Hứng thú!"

"Cậu...là đồ tồi!"_Ngô Đàm mắng.

Hường Ân kinh ngạc, Ngô Đàm nổi tiếng dịu dàng hôm nay lại có thể mắng chửi người khác, trời đổ mưa máu.

"Hai cậu nói đủ chưa?"_Dư Mộ Phàm mắt kiên nhẫn hỏi.

"Chưa!"_Cả hai đồng thanh đáp.

"Ra ngoài, Am tiễn khách!"

Chó Am nghe lệnh, ngoe nguẩy cái đuôi, liên tục trèo lên quấy phá hai người, khiến cho Hường Ân và Ngô Đàm cũng phải bực tức bỏ ra ngoài.

Ngoại truyện nhỏ: Tâm tư Dư Mộ Phàm

Dư Mộ Phàm khẽ vuốt ve chiếc hộp nhưng, ngắm nhìn đồ trang sức chế tác tinh xảo. Chiếc hộp này, anh vẫn chưa có dịp trả lại cho cô. Cô hẳn là sẽ rất vui.

Dưới ánh đèn mờ ảo, Dư Mộ Phàm ngồi trên ghế rộng lớn, quan sát màn hình phóng lớn hình ảnh Bạch An Nhiên đang say ngủ, khoảng cách giữa anh và cô, không chỉ đơn giản là cấp bậc, khoảng cách xa nhất chính là cái gọi là "thế giới ngầm".

Trưa hôm ấy, anh đã rất lo sợ, lần đầu tiên anh trở nên gấp gáp sợ hãi bao vây như vậy, sợ rằng anh sẽ mất cô. Anh đã từng muốn giải thích với cô kẻ cho cô nghe quá khứ của mình, sau đó có thể thoải mái ở bên không cần giấu giếm cô, cho đến khi, cô dùng những lời lẽ chán ghét ấy để tạo khoảng cách. Bao nhiêu lời muốn nói, bao nhiêu việc muốn làm, anh sẽ coi như ảo ảnh, lựa chọn trả lại cho cô tự do, để cô trở về cuộc sống mà cô vốn có, thờ ơ, lạnh nhạt, chỉ trích để đuổi cô đi, anh không làm được, chỉ có thể dùng người khác ép cô tự rời khỏi.

Nhiên của tôi, xin lỗi!

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cô ấy là Bạch An Nhiên, người phụ nữ của Dư Mộ Phàm

311

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Bạch An Nhiên đi bộ đến quán cà phê, đến làm việc với một tâm trạng mệt mỏi.

"Sao thế? Nhớ con bé rồi sao?"

"Cũng thấy thiếu thiếu, tự dưng lại không có con bé nhõng nhẽo thấy nhớ!" _Bạch An Nhiên chống cằm nói.

"Con bé còn quá nhỏ, sang năm đi lớp cũng chẳng sao? Sao tự dưng lại đổi ý thế?"

"Em tính rồi, để con bé đi lớp có thể tiếp xúc với nhiều bạn cùng tuổi, con bé sẽ phấn khởi hơn, còn nữa, em cũng có thể tranh thủ chú tâm vào thiết kế!" _Bạch An Nhiên phân tích.

"Như vậy đi, gian hàng váy cưới chị để em trưng bày mẫu thiết kế của em, được chứ?"

"Gì cơ ạ?"

"Coi như là góp vốn, buôn bán dạo này ế ẩm. Em thiết kế rồi trưng bày treo bán biết đâu có thể kéo khách!"

"Thật sao?" _Bạch An Nhiên hào hứng hỏi.

"Ừ, miễn sao chia hoa cho chị là được!" _Chị Tâm nháy mắt cười.

Bạch An Nhiên trong đầu đã quên bồng mất nỗi buồn, trước mắt chỉ có suy nghĩ xem nên bày những mẫu nào, mẫu nào sẽ thu hút khách hơn, cô nên bắt đầu từ bây giờ...?

Ngoài cửa...

312

"Anh đưa tôi đến đây làm gì?" _Kha Tổ Cẩm khó hiểu.

"Hãy ghi nhớ cô gái đó! Bạch An Nhiên, 24 tuổi, là người phụ nữ của chủ tịch!"

"Người phụ nữ của chủ tịch, chẳng lẽ là người mà báo chí đồn thổi sao? Cô ta là mẹ đơn thân?"

"Cô quá tò mò rồi, thư kí Kha!" _Đạt ngồi ở ghế lái phụ, ánh mắt sắc bén lên tiếng cảnh cáo à.

Kha Tổ Cẩm lập tức im miệng, khẽ liếc về phía quán cà phê đối diện, nơi Bạch An Nhiên đang làm việc, suy nghĩ cách để gỡ rối.

"Đừng đi quá giới hạn của mình, tôi nghĩ cô cũng hiểu tính cách của chủ tịch rồi chứ?"

"Tôi biết, không cần anh nhắc nhở!" _Kha Tổ Cẩm lên giọng nói, giống như à đang là người phụ nữ của anh, có quyền lên tiếng, có quyền ra lệnh cho người của anh.

"Chủ tịch, tôi đã làm xong!" _ A Đạt cung kính nói vào điện thoại.

Đầu dây bên kia chỉ "âm ừ" đã biết, rồi cũng cúp máy.

Chiếc xe đen sang trọng lẩn bánh rời khỏi ven đường, Bạch An Nhiên cũng vô thức ngẩng lên nhìn.

Kha Tổ Cẩm được đưa đến trước công ty, còn chưa kịp nói gì chiếc xe đã phóng đi. Á tức giận giậm gót giày thật mạnh lên nền như thể sẽ giải tỏa được nỗi bức.

Dư Mộ Phàm mệt mỏi tựa người vào ghế lớn, A Đạt chưa bao giờ thấy phản ứng này của anh, ngày trước đối đầu với bọn sát thủ hay mệt mỏi vì các bang phái, cũng chưa thấy anh phải thờ dài bất lực, vậy mà giờ đây Dư Mộ Phàm lại chỉ vì một người con gái mà mất ăn mất ngủ, vạch ra mọi kế hoạch kéo ra khoảng cách cuối cùng lại không ngừng quan tâm.

"Chủ tịch! Tôi có thể hỏi Người một câu không?"

"Chuyện gì, ngồi xuống đi!"

A Đạt chần chừ trước câu nói của anh, cuối cùng vẫn nghe theo lệnh ngồi xuống ghế sofa đối diện với anh.

"Cậu nói đi!"

"Tôi biết, mình là đầy tớ, không có quyền can thiệp vào chuyện của Người, đặc biệt là chuyện tình cảm. Nhưng...tôi cảm thấy, Người không nên để cô Bạch đi!"

Dư Mộ Phàm nhếch miệng cười:

"Đạt, cậu có bạn gái chưa?"

"Chưa có, cho đến khi Người không cần thuộc hạ, thuộc hạ sẽ không bỏ đi!"

"Sẽ có ngày cậu hiểu được! Còn giờ, làm việc của cậu đi, tôi không muốn có sơ suất nào trong việc này!" _Dư Mộ Phàm đứng dậy, nói rồi cũng bỏ sang phòng bên cạnh.

Anh không phải không muốn ở bên cô, cũng không phải là chán ghét, chỉ là cảm thấy cô với anh ở hai thế giới, căn bản không có cách nào để hòa hợp. Trắng và đen, không thể tạo ra màu của hạnh phúc.

Bạch An Nhiên một mình trông coi quán, liên tục ngược nhìn ba chiếc xe đen đỗ trước cửa quán, có cảm giác như ai đó đang theo dõi từng cử chỉ hành động của cô. Nhưng cứ hễ ngẩng lên nhìn thì lại không thấy ai.

Quán hôm nay vắng khách đến lạ, cả buổi sáng chỉ có một vài người đến, Bạch An Nhiên cời tạp dề, bước đến một chiếc bàn sát cửa chuyên tâm thiết kế. Mục đích là thiết kế váy cưới, cuối cùng lúc hoàn thiện lại là mẫu đồ nam, Bạch An Nhiên còn ngần ngại viết tên ai đó lên góc giấy, Bạch An Nhiên suy nghĩ mông lung, dùng bút đen gạch chéo mẫu nam, vo tròn vứt vào thùng rác. Cô như thế nào lại nhớ đến anh rồi?

Lời nói xa cách ngày hôm ấy cô nói với anh, như mũi nhọn khiến cô cảm thấy buồn bức.

313

Cô nói hơi quá rồi, rốt cuộc thì làm gì thì anh mới tha lỗi cho cô?

Lại nhìn đến quyển sổ nhỏ, Bạch An Nhiên cuối cùng cũng nghĩ ra cách để làm lành. Cảm hứng đột nhiên ủa về, Bạch An Nhiên nhanh chóng cầm bút lên bắt đầu làm việc. Lần đầu tiên cô cảm thấy mình làm công việc này là lựa chọn đúng đắn, chưa đầy 15 phút, Bạch An Nhiên đã hoàn thiện ba mẫu vẽ, trang phục đi làm, trang phục ở nhà và thể thao. Cô cười thỏa mãn, vội vàng gọi cho chị Tâm:

"Chị Tâm, bao giờ chị về, em có việc phải ra ngoài!"

"Một tiếng nữa, chị về trông quán giúp em!"

"Được, em đợi chị!"

Bạch An Nhiên tiếp tục bản vẽ, lên màu cho mẫu, hoàn thiện xong thì chị Tâm cũng về đến quán. Dem quán giao lại cho chị Tâm, Bạch An Nhiên đem theo túi xách bước ra khỏi quán.

Vừa ra khỏi, ba chiếc xe đen đỗ trước quán cũng khởi động phóng đi. Cô nhủ mày thắc mắc.

"Vâng, cho hỏi có phải cô Bạch không?"

Bạch An Nhiên vừa nghe máy bên kia đã truyền tới tiếng khóc của trẻ con, còn cả tiếng nói của một người phụ nữ. Cô vội vã hỏi lại:

"Vâng, là cô giáo sao? Con bé vẫn còn khóc ư?"

"Vâng. Tôi nghĩ cô nên đến đây một chuyến!"

"Được rồi, tôi ở gần đó, mười phút nữa sẽ tới, cô giáo à, làm phiền cô nghĩ cách dỗ con bé nín khóc giúp tôi!"

Bạch An Nhiên gấp gấp, cắt vội vàng mẫu thiết kế vào túi, vội vã bắt xe đến chỗ bé con.

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: An Nhiên! Cái tên rất hay

321

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Bạch An Nhiên gấp gấp đến trường của bé con, vừa mới đi vào đã nghe thấy tiếng khóc của con bé đau lòng mà bế lấy Ôn Vân:

"Bảo bối ngoan, mẹ về với con rồi. Đừng khóc!" _ Cô dỗ dành, bé con nhìn thấy cô thì cũng ngoan ngoãn ôm lấy cổ cô, khóc càng lớn.

"Cô giáo, tôi đưa con bé về trước, hôm nay làm phiền cô rồi, ngày mai tôi sẽ dẫn con bé đến!"

Cô giáo Hạ cũng mỉm cười chào tạm biệt. Bạch An Nhiên vỗ về lên lưng bé con, tiếng khóc cũng nhỏ dần.

Ôn Vân nũng nịu ngược khuôn mặt đầy nước mắt ngẩng đầu nhìn cô, cái miệng nhỏ phụng phịu gọi tiếng "mẹ, mẹ bỏ!"

"Bảo bối ngoan, không khóc nữa, nhìn xem, mặt xấu rồi!" _ Bạch An Nhiên cầm khăn giấy lau nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt con bé, nựng nựng hai má phúng phính đỏ hồng.

"Mẹ bỏ...!"

Ôn Vân vẫn lặp lại câu nói.

"Ng Sloan, mẹ đi làm, bảo bối cũng phải đi học chứ! Mẹ dẫn con đi chơi!"

Ôn Vân vốn từ ít, chỉ bập bẹ được vài chữ, vô nói mười chỉ đáp lại được một hai chữ, nó hiểu nhưng nó chỉ nói được có vậy:

"Mẹ, mẹ đi...!"

Cô dắt tay bé con vào một quán ăn gần đó vui vẻ chơi đùa cũng chẳng để ý đến chiếc xe đen bên đường.

"Có chuyện gì?"

"Chủ tịch, giáo viên của Ôn Vân nói con bé khóc đòi mẹ nên đã gọi điện cho cô Bạch tới đón!"

"Xong rồi chứ?"

"Vâng, thuộc hạ vừa dẫn dò cô ta cẩn thận rồi!" _ Qua gương chiếu hậu, Đạt vẫn thận trọng trả lời câu hỏi của anh.

Dư Mộ Phàm không nói gì thêm, đem tầm mắt dời sang tập tài liệu bên cạnh, Kha Tổ Cầm ngồi ở ghế lái phụ im lặng đóng vai trò của một người thừa ngồi trong xe.

Chiếc xe vừa rời khỏi, Bạch An Nhiên cũng ngồi vu vơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong lòng bỗng có dự cảm không lành.

"Mẹ, mẹ...!" _ Ôn Vân hai mắt long lanh nhìn cô.

Bạch An Nhiên mỉm cười với Ôn Vân, ngoài miệng thì cười nói bón cho con bé ăn trong lòng đang không ngừng trấn nõi an bồn chồn trong lòng.

322

Lúc Bạch An Nhiên đến nơi chọn vải cũng đã là xế chiều. Ôn Vân ngoan ngoãn ôm lấy cổ cô, không quá phá nghịch ngợm chỉ nhìn thứ này rồi lại đảo mắt sang cái kia.

Bạch An Nhiên không rõ con bé rốt cuộc làm sao, đem tầm mắt nhìn quanh bốn phía lựa chọn vải. Sau một hồi đắn đo cuối cùng mới chọn ra được mấy mẫu vải phù hợp, Bạch An Nhiên vỗ về bé con, vốn muốn nói chuyện lại phát hiện bé con lúc này đã nhắm tịt mắt, hơi thở đều đều. Nhìn kỹ thì mặt hơi đỏ lên, trán bắt đầu bịn rịn mồ hôi, cô vội vã bỏ lại túi đồ, túi xách để bên cạnh cũng quên mất vội vã đi tìm người giúp.

Nơi bán vải này tận sâu trong con hẻm nhỏ, nếu không phải có uy tín nhiều người truyền tai nhau thì Bạch An Nhiên cũng không bỏ công đến tận đây mua. Cũng sẽ không khiến cô khó xử giống như bây giờ, ai nấy ngang qua đều thờ ơ, cái xã hội thân ai người ấy lo, không can thiệp đến ai khiến Bạch An Nhiên dường như sắp phát điên. Cô nhờ vả có, cầu xin cũng có nhưng không ai chịu dành ra chút thời gian, họ liếc qua con bé rồi bày ra bộ mặt khó xử rồi bỏ đi, Cứ vậy, Bạch An Nhiên lần la, từ xa nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi đứng bên vệ đường.

"Anh gì ơi, giúp tôi với, đưa tôi đến bệnh viện, tôi rất gấp!"

Người thanh niên quay lại nhìn, ban đầu không bận tâm mấy sau khi nhìn thấy gương mặt người đối diện thì rạng rỡ nét vui, không ngần ngại mở cửa xe cho hai mẹ con cô.

Tại bệnh viện, Bạch An Nhiên nhìn bé con đã an toàn, đang ngủ say giấc mới lên thở phào một tiếng. Cũng may có người đàn ông đó, nếu không có lẽ cô vẫn còn loay hoay ở đó giữa cả nhóm người mà cảm giác lạc lõng bỏ rơi.

"Cảm ơn anh, nếu không có anh chắc tôi không biết phải làm sao mất!" _ Cô cười nói, cảm giác từ người đối diện cho cô cảm thấy rất thoải mái.

"Cô...không nhận ra tôi sao?" _ Hoắc Vĩnh Hào mỉm cười ôn hòa, nhìn cô gái trước mắt. Nụ cười hạnh phúc.

Bạch An Nhiên hơi bất ngờ trước câu hỏi, nhưng không tỏ ra thất lễ nhìn kỹ gương mặt Hoắc Vĩnh Hào cố gắng lục lại trong chuỗi trí nhớ.

"Anh...là...thật...ngại...quá...tôi...không...nhớ...anh...!"

Còn chưa nói hết câu, Hoắc Vĩnh Hào đã ngắt lời.

"Không sao, tôi là Hoắc Vĩnh Hào, có thể biết tên cô chứ?"

Cô đưa tay nắm lấy bàn tay Hoắc Vĩnh Hào, có chút không quen khi đối diện với người lạ:

"Tôi là Bạch An Nhiên!"

"An Nhiên! Tên rất hay, rất ý nghĩa!"

"Vậy sao? Anh là người đầu tiên khen nó!"

"Tôi nói thật, An Nhiên...cái tên nghe rất hay!"

Bạch An Nhiên mỉm cười không đáp. Hoắc Vĩnh Hào ngược lại rất vui vẻ mà bắt chuyện. Đối với hắn, chuyện gặp lại vô quả thực rất may mắn.

Trong căn phòng lớn, tiếng gõ cửa đều đều lên cánh cửa gỗ, Dư Mộ Phàm mệt mỏi xoa mi tâm, lười nhác lên tiếng:

"Vào đi!!!"

323

"Chủ tịch, phía bên vệ sĩ theo sát cô Bạch đã tin tức của cô..."

"Cậu nói gì?"

Đạt cẩn thận kể lại, Dư Mộ Phàm tức giận cầm điện thoại liên tục gọi vào máy cô, đây là lần đầu tiên anh gọi cho cô, không nghĩ tới lại là lúc này. Điện thoại đổ chuông ngoài tiếng nói máy móc của nữ nhân viên chỉ còn lại tiếng đếm chậm chạp.

"Mấy người rút cuộc đã làm gì? Một người phụ nữ cũng không tìm thấy là sao?" _Anh gầm lên.

Không gian im lặng chỉ còn tiếng tích tắc của đồng hồ bên góc tường, tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà, Kha Tổ Cầm không biết tình huống nguy cấp đến mức nào, là lướt đi về phía Dư Mộ Phàm. Đem đặt xấp tài liệu lên bàn, ả như rắn nước đi vòng qua muốn tiến lại:

"Cút!!!!"

Dư Mộ Phàm gầm lên, ả sợ sệt tìm đường lui, vội vã ra ngoài.

Đạt ngay sau đó cũng theo sau ra ngoài, không ai nói với ai một lời, tất cả chỉ cần nhìn thái độ nặng nề của A Đạt ra khỏi phòng cũng đủ biết anh đang tức giận đến mức nào.

Bạch An Nhiên ngược nhìn đồng hồ, đã 7 giờ hơn, trời tối mịt, bệnh viện cũng tấp nập người qua lại, lại nhìn sang phía bên cạnh, Hoắc Vĩnh Hào vẫn không quản ngại đứng cùng cô bên ngoài phòng bệnh không có ý rời đi.

"Anh Hoắc, muộn rồi, không làm phiền anh nữa, anh có thể đi được rồi!"

"An Nhiên, cô không cần gọi xa lạ vậy chứ, dù sao cũng đã quen biết!"

"Anh Hoắc, tôi cảm thấy vẫn nên dùng kính ngữ thì hơn!" _ Cô cười.

"Được rồi, An Nhiên, em định về bằng cách nào? Nếu không, tôi đưa em về!"

"Đợi con bé tỉnh lại, em sẽ đưa nó về!"

"Được, tôi đợi cùng em!"

"Không cần phiền toái như vậy!"

"Không sao, là tự nguyện!" _Hoắc Vĩnh Hào cười đến mê người, ánh nhìn thâm trầm nhìn cô.

Bạch An Nhiên mỉm cười bất đắc dĩ, cô cảm thấy có chút gì đó không đúng, chỉ là không biết nó không đúng ở chỗ nào.

Thêm một tiếng trôi qua, vệ sĩ cuối cùng cũng đã tìm ra tin tức của Bạch An Nhiên, vội vã chạy lại thông báo. Dư Mộ Phàm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xuống đến nhà xe, vốn muốn đến chỗ cô, song lại vòng về nhà, anh lấy tư cách gì mà quản cô đây?

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Hãy nhớ cô đang ở đâu, vị trí nào?

Chương 33: Hãy nhớ cô đang ở đâu, vị trí nào?

Hoắc Vĩnh Hào đưa Bạch An Nhiên về đến tận biệt thự của anh, Bạch An Nhiên vốn không muốn làm phiền nhưng nhìn vẻ mặt mong chờ của hắn thì lại không lờ từ chối. Đành để hắn đưa về.

Dư Mộ Phàm mặc dù là về nhà nhưng lại không ngừng mong chờ bóng dáng của cô, còn có ý muốn đi tìm thì rốt cuộc cô cũng xuất hiện. Bên cạnh còn là một người đàn ông giàu có. Bạch An Nhiên, nhanh như vậy đã tìm được người thay thế anh!

"Đi đâu về?"

Bạch An Nhiên hơi sượng người, khuya như vậy, anh vẫn còn chờ cô sao?

"Tôi có chút việc!"

"Việc gì? Ở khách sạn...hay nhà riêng?" _ Dư Mộ Phàm tàn nhẫn nói.

Lời nói ra ngay cả chính anh cũng thấy kinh hãi, anh như thế nào lại quan tâm đến cô, từ khi nào anh lại quan tâm đến cả những thứ nhỏ nhặt như vậy. Kế hoạch đã định lời nói ra rút lại không được:

"Anh nói vậy là có ý gì? Chủ tịch Dư phiền anh chú ý đến cách ăn nói một chút!"

"Chủ tịch Dư! Cô Bạch, tôi chính là như vậy, như thế nào, thấy thất vọng?" _ Anh hỏi.

"Phải, tôi không ngờ trong mắt chủ tịch Dư tôi lại là loại người đó!" _ Cô cười, nụ cười xót xa.

"Cô Bạch, nên nhớ rằng...cô...đang ở đâu, vị trí nào?"

"Tôi biết, có lẽ làm phiền anh một thời gian, hai ngày nữa nhất định tôi sẽ rời khỏi tầm mắt của anh, chủ tịch Dư!"

Bạch An Nhiên mạnh miệng nói, cũng chỉ là nhất thời, cô ngay cả việc làm hiện tại cũng khó khăn biết tìm đâu ra căn nhà cho hai mẹ con chứ?

"Mẹ, đối...!" _ Ôn Vân từ trong lòng mẹ dụi dụi đầu nói, hai mắt long lanh nhìn.

Không ai nói với ai câu nào, bóng dáng cao lớn khuất dần rồi biến mất sau cầu thang, Bạch An Nhiên vờ như không có chuyện gì mỉm cười giao bé con lại cho bác Lâm.

Cửa đóng lại, cô cũng mất bình tĩnh rơi nước mắt, thì ra cô đối với anh là dạng người đó, thì ra anh đã không cần nữa rồi? Là ai mặc cô la hét muốn cô ở lại đây cơ chứ, là ai nói hãy cho họ cơ hội? Tranh cãi khi này cô nên hiểu như thế nào đây?

"Chủ tịch, ngài định để cô Bạch rời khỏi đây sao?"

"Ra ngoài đi, nếu không có chuyện gì quan trọng không cần báo cáo!"

Dư Mộ Phàm nói sau đó cũng tiêu sái bước vào phòng tắm, Không ngoảnh lại nhìn.

Vệ sĩ thân cận lập tức lui ra, cả căn phòng chỉ còn lại ánh đèn mờ ảo không chân thực, chiếc máy tính truyền đến hình ảnh Bạch An Nhiên khóc đến đau lòng.

332

Lại một đêm dài trôi qua, đã lâu rồi, cô chưa mơ lại giấc mơ ấy. Bao lâu rồi, 1 ngày, 2 ngày hay 1 tháng, cô cứ nghĩ nó sẽ đi vào dĩ vãng thì ra nó vẫn luôn thường trực chờ đợi. Ngày trước mỗi lần cô mơ thấy nó, trong tiềm thức như thể có một người vô cùng vô cùng dịu dàng vỗ về cô, ngày hôm nay, tại sao lại mơ nó rồi? Đến khi nào cô mới thoát ra khỏi cái ám ảnh ấy?

Bạch An Nhiên rời giường, sang căn phòng bên cạnh nhìn bé con đang say ngủ, trong lòng bỗng nặng trĩu.

"Thời gian tới, có lẽ sẽ vất vả cho con, nhưng mà bảo bối...mẹ nhất định sẽ chăm sóc tốt cho con. Tin tưởng mẹ!" _ Bạch An Nhiên thì thầm nói, đặt lên tay bé con một nụ hôn-nụ hôn của tình thương, lời hứa hẹn của cô.

Cô không biết mình sẽ ở đâu khi hết thời hạn hai ngày, "nơi ấy" có những con người mới, không có nỗi buồn, không có nước mắt và hơn thế "nơi ấy" không có anh. Nghĩ đến đây, tin cô bỗng thấy đau nhói, cô không cam tâm, quay trở lại phòng, Bạch An Nhiên lục lọi trong túi xách, là Hoắc Vĩnh Hào đã tranh thủ quay lại ngõ vài lấy cho cô. Bạch An Nhiên cầm xấp vải lặng lẽ rơi nước mắt, dù sao cũng đã có những ngày tháng rất vui vẻ, anh cũng đã giúp hai mẹ con cô rất nhiều, may cho anh một bộ, có lẽ sẽ không có vấn đề hơn nữa, cô bây giờ chính là may cho người thương, mặc kệ anh có chấp nhận, cô vẫn sẽ may.

Bạch An Nhiên dựa vào số đo ngày trước đã may, bắt đầu cắt vải, cẩn thận từng đường nét, suy nghĩ tính toán chắc chắn mới dám đặt phẩn.

Hơn 2 giờ sáng, căn phòng đáng lẽ nên im lặng liên tục vang lên tiếng cắt vải rất nhỏ, rất nhỏ.

Ở căn phòng bên cạnh, cũng có một người ngây ngốc nhìn từng hành động. Đêm nay, có hai người không ngủ, nhưng họ không chung suy nghĩ, người dành tình cảm vào những tấm vải người chỉ có thể nhìn, chỉ nhìn không dám bước thêm bước nữa.

6h sáng, Bạch An Nhiên đã thức dậy, tranh thủ lên mạng tìm kiếm nơi ở, cuộc sống lúc trước của cô cũng không đến nỗi tệ như bây giờ, ít ra cô cũng không phải tốn công đi tìm nhà thuê. Ít ra cô cũng sẽ không gặp anh.

Cánh cửa mở ra, bác Lâm cùng bé con khúc khích đi vào, Ôn Vân tập tễnh bước lại chỗ mẹ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, dường như rất tò mò.

"An Nhiên, hôm nay cô không đi làm sao?"

"Không bác, cháu tính sẽ đi kiếm việc khác làm!" _ Cô cười.

"Việc khác, là việc gì, mà cô làm cái gì vậy? Mới sáng sớm đã suy nghĩ đêm chiều vậy rồi!" _Bác Lâm cũng tò mò không kém, hơi nheo nheo mắt nhìn màn hình máy tính.

Bạch An Nhiên hơi khựng lại, cắt máy tính vào túi, cô đón lấy Ôn Vân từ tay bác Lâm, mỉm cười nói:

"Không có gì đâu, cháu chỉ muốn thử thay đổi công việc thôi, không có gì hết!"

Câu chuyện còn chưa kết thúc, phía dưới đã là tiếng thủy tinh vỡ tan, cả ba vội vã xuống dưới. Cả đám đông vây quanh vòng khách, người giúp việc ở tận nhà dưới cũng theo lên biệt thự đứng từ xa bàn tán. Bạch An Nhiên cũng không ngoại lệ, đứng ở ngã rẽ cầu thang nhìn xuống không khỏi tò mò.

Một chị giúp việc đang không ngừng nói tiếng xin lỗi mà người nhận thì lại nở nụ cười khinh bỉ, khuôn mặt trang điểm kĩ càng.

End chương 34: Hãy nhớ cô đang ở đâu, vị trí nào!

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tìm nhà

"Có chuyện gì?"

Dư Mộ Phàm từ phòng đọc sách bước ra.

"Hình như có người đang gây rối phía dưới! Tôi sẽ đi xem!" _Bác Lâm đứng bên cạnh cô lên tiếng, có ý đi xuống xem tình hình.

Còn chưa kịp bước xuống một bậc Dư Mộ Phàm đã đi qua ba người.

Bạch An Nhiên cùng bé con, bác Lâm cũng theo xuống.

"Ai làm?"

"Chủ tịch, tôi...tôi...xin lỗi, là...là....tôi....sơ...ý!" _Chị giúp việc cả người run rẩy không ngừng nói tiếng xin lỗi.

Chỉ tiếc còn chưa nói trọn câu đã bị người phụ nữ lạ mặt cướp lời, ả ngang nhiên đong đưa bước đến ôm lấy cánh tay anh, nụ cười che giấu đi cảm xúc vốn có:

"Ph...chủ tịch, tôi đến đưa tài liệu cho ngài!" _Kha Tổ Cẩm vốn là muốn gọi tên, song lại nhớ lúc suýt nữa mất mạng chỉ vì một câu nói, tự khắc đổi cách

xung hô, đưa tập tài liệu cho anh, mà cả người vẫn dựa vào người Dư Mộ Phàm. Toàn cảnh khó nhìn này rơi vào mắt Bạch An Nhiên, trong lòng buồn bã, nhân lúc mọi người không để ý, đi vòng qua nhà bếp rồi khỏi căn biệt thự.

Đạt từ bên ngoài theo dõi, nhanh chóng vào thông báo, khuôn mặt Dư Mộ Phàm có chút thay đổi, lạnh lùng rút cánh tay ra khỏi người Kha Tổ Cẩm, ném tập tài liệu sang một bên, bỏ lên trên phòng.

Đạt cũng theo lên, trước khi đi còn ném lại cho ả một câu nói:

"Xong rồi, mau biến khỏi đây, ở lại thêm một phút nếu như...cô chán sống!"

Kha Tổ Cẩm vội vã cầm theo túi xách, bức bối nhìn đám người làm rồi bị lôi ra ngoài. ả vốn nghĩ sẽ có thể làm bà chủ của căn nhà này, vốn tưởng Dư Mộ Phàm có ý với ả, hóa ra chỉ là để diễn trò cho một con đàn bà. Không thể đường đường chính chính làm bà Dư, vậy thì đi đường vòng. Con người ả không quan trọng quá trình, chỉ cần đạt được mong muốn dù phải làm bằng cách gì, ả tình nguyện đánh đổi, cũng chỉ là một người phụ nữ, ả không tin không có cách làm Bạch An Nhiên rời khỏi anh.

Kha Tổ Cẩm bị kéo đi, đám đông cũng tản ra, bác Lâm đem theo tâm trạng lo lắng đi vào phòng.

Cũng chỉ là lời nói quan tâm nhưng lại không thể nói ra, bà là người ngoài còn có thể nhận ra, cậu chủ, nếu không nhanh tay, cô ấy hẳn sẽ không còn là của cậu nữa đâu!

"Tại sao?" _Chị Tâm mới sáng sớm đã nghe được tin xấu, nổi giận bưng bưng.

"Em muốn xin nghỉ việc, xin lỗi chị, em không thể ở lại đây nữa!" _Cô buồn bã đáp.

"Nhien, em sao vậy, có chuyện gì từ từ nói, sao lại muốn nghỉ việc, chẳng phải nói sẽ làm ở đây với chị sao?"

"Em muốn chuyển đến một nơi khác, bắt đầu cuộc sống mới, chị Tâm, em xin lỗi!"

"Em đi đâu, Dư Mộ Phàm, phải rồi, Dư Mộ Phàm, cậu ta để cho em đi? Như thế nào, lại cãi nhau rồi?"

"Không có, em làm phiền anh ấy nhiều rồi, em sẽ dọn ra ngoài, không có liên hệ gì với anh ta nữa!" _Bạch An Nhiên cúi gầm mặt, không dám ngẩng đầu đối diện với ánh nhìn của chị Tâm, cuộc sống của cô lại một lần nữa xáo trộn mọi thứ, cô mệt rồi, cảm giác như không còn sức lực mà tiếp tục nữa.

Nghỉ việc cũng tốt, tìm một nơi nào cách xa thành phố này một chút, có thể bắt đầu lại. Cùng bé con ngày ngày vui vẻ như vậy là đủ. Nghĩ đến điều này, Bạch An Nhiên lại mỉm cười, khẽ vuốt má bé con đang ngồi uống nước bên cạnh. Ôn Văn không hiểu chuyện, lắc lư cái đầu rất vui vẻ.

"Chị Tâm, sau này em vẫn sẽ đến thăm chị, thi thoảng lúc nào nhớ bé con, chị cũng có thể đến thăm nó, con bé sẽ rất nhớ chị!" _Cô nói, vờ như bản thân không để ý lắm đến chuyện này nhưng rõ ràng hai mắt ngập nước lại như đang phản lại mọi động thái của cô. Càng tỏ ra mạnh mẽ lại càng khiến chị Tâm lo lắng.

"Tìm được nhà chưa? Hay qua ở cùng chị đi!"

Bạch An Nhiên ừ ừ lắc đầu, cô không nghĩ tìm nhà sẽ khó đến vậy, lúc trước dù sao cô cũng có nhà sẽ không phải lo lắng như bây giờ. Thật sự rất khó khăn.

"Tốt quá, vậy qua ở với chị!"

"Chị Tâm, như vậy phiền lắm, chị cũng phải có không gian riêng, mẹ con em ở lại không tiện. Lát em tranh thủ lên đăng bài sẽ sớm tìm được nhà thôi!"

"Vậy được rồi, nếu như không vớ chỗ ở cứ qua nhà chị, tranh thủ đi tìm nhà đi, chị trông quán được rồi!" _Chị Tâm cầm theo túi xách của cô đẩy hai mẹ con ra khỏi quán cà phê. Sau đó mỉm cười chào.

Bạch An Nhiên từng bước từng bước chậm rãi đi trên con đường dài, cảm nhận thời tiết đang dần chuyển lạnh, lá vàng trải dài trên con đường, Ôn Văn tung tăng chạy vòng quanh cô, nụ cười trên môi khiến nỗi buồn Bạch An Nhiên vơi bớt. Cô cứ đi, trong tiềm thức không biết phải đi đến đâu, cứ lo lắng đi cuối cùng lại dừng chân trước căn nhà cũ.

End chap 34: Tìm nhà

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đêm cuối trước khi đi

Bà chủ nhà liếc qua hai mẹ con cô, ném cho hai người ánh nhìn khinh bỉ rồi lướt qua, vờ như không nhìn thấy. Bạch An Nhiên cũng có lòng tự trọng không nán thêm lại lâu, cô đi đến công ty nhà đất tìm nhà.

Cũng đã một tiếng trời qua, công việc tìm nhà vẫn chưa kết thúc, tất cả vẫn là con số không. Bạch An Nhiên rời khỏi công ty, đứng chờ ở bến xe buýt. Rất nhanh, chuyến xe cô chờ cũng tới. Cả hai lên trên xe ngồi, mãi mê buộc lại mái tóc rối cho bé con, cũng không nghĩ bên cạnh đã có người ngồi.

"Cô Bạch thật trùng hợp!"

Bạch An Nhiên quay đầu nhìn, khuôn mặt lộ rõ vẻ bất ngờ.

"Sao anh lại ở đây?"

Lâm Tường bật cười, rất tự nhiên mà đưa tay bắt lấy một lọn tóc của cô.

"Xe tôi hỏng tình cờ đi xe buýt cũng không ngờ lại gặp được em!"

Cô nhú mồm, gạt cánh tay hắn ra:

"Phiền anh tôn trọng tôi một chút, đây là nơi công cộng!"

Lâm Tường rất nhàn rồi ngồi vắt chéo hai chân, coi xe buýt chật chội là xe riêng, tựa đầu ra sau nhìn qua bé con hỏi:

"Đừng nói đó là con gái em nhé, tôi thật sự không chấp nhận nỗi đâu!"

Bạch An Nhiên sợ hãi ôm lấy bé con, ngồi sang ghế bên cạnh càng tránh xa hắn càng xa càng tốt. Gặp nhau hai lần cũng đủ để cô biết hắn ta không phải người bình thường, hắn ta giống anh, dường như có một bí mật vô cùng khủng khiếp ở phía sau. Và cô...thật sự không muốn quan tâm đến hai người này.

"Cô gái nhỏ, thật sự là con của em?"

"Phải, tôi đã có con rồi làm phiền anh tránh xa tôi một chút!"

"Vậy sao, tại sao cậu ta lại có thể để cô ở chung nhà được chứ, Nhiên của tôi, chúng ta có rất nhiều hiểu lầm, chỉ bằng tôi mời em một bữa, chúng ta một lần giải quyết hết!"_Lâm Tường đưa ra lời đề nghị.

"Xin lỗi, tôi có việc, đi trước!"

Bạch An Nhiên nhanh chóng bấm đèn, xuống bến gần nhất. Lâm Tường cũng không nói gì, nhắm mắt không ngăn cản cô.

Bạch An Nhiên vừa xuống bến, xe buýt đã lao đi. Lâm Tường ngồi trên xe, liếc nhìn hộ vệ bên cạnh ra lệnh. Đi chưa được bao lâu, xe buýt một lần nữa dừng lại. Lâm Tường bước xuống theo sau là một nhóm áo đen cũng từ xe xuống đứng sang hai bên nhường đường cho Lâm Tường bước vào xe riêng.

"Mẹ...mẹ...bóng...!"_Ôn Vân ở trong lòng mẹ ngộ ngậy, ngón tay mập mập chỉ về phía đối diện có một người đang cầm một số lượng lớn bóng bay phát cho từng đứa trẻ. Cô đứng một bên hơi do dự:

"Bảo bối, ngoan, đứng đợi mẹ ở đây được không? Mẹ qua đó lấy cho con!"

"Vâng...mẹ...nhanh!"_Ôn Vân gật gật, giãy giụa hai chân đòi xuống. "Đừng đợi mẹ không được đi đâu, bên đó đông quá con qua đó sẽ bị đẩy, không được đi đâu, mẹ sẽ sớm quay lại!"_Bạch An Nhiên nựng nựng má bé con. Cho con bé ngồi bên ghế đá, nhờ một cô gái bên cạnh trông chừng.

Đi chưa đầy năm phút, Bạch An Nhiên vừa quay lại đã thấy Ôn Vân ngồi xồm nhìn chăm chăm vào chú chó ngồi bên cạnh, dường như rất hiếu kì.

"Bảo bối, mẹ về rồi!"_Bạch An Nhiên bế lấy con bé, đưa cho con bé quả bóng bay đang cầm trên tay, Ôn Vân như thể hết hứng thú với nó, cánh tay mập một mực chỉ về phía chú chó bông đang nhìn mình.

"Ba...ba...cho...!"_Ôn Vân mấp máy miệng nói, ngược lại khiến cô càng nghi ngờ. Nhìn xung quanh không một ai quen biết, cũng không ai có dáng người

tạ anh, con bé nói vậy là có ý gì?

"Cô này, cảm ơn nhé! Chó của cô đúng không?" _Bạch An Nhiên nói với cô gái nhờ trông giúp Ôn Vân. Cô gái nói không phải, Bạch An Nhiên cũng đành một tay bế lấy bé con, một tay dắt chú chó đi lạc. (Nhiên tử, chó nào lạc nơi đây? Bảo bối, nói lại lần nữa đi!)

Suốt cả buổi chiều, Bạch An Nhiên quanh quẩn ở khu vui chơi, bảo vệ thì cũng đi tìm nhưng không thấy chủ. Anh ta cũng chỉ là bảo vệ kiếm tiền nuôi mẹ lấy đầu mà nuôi thêm thú cưng. Bạch An Nhiên cũng không thể, cô còn đang kiếm nhà, chi tiêu có khi còn không đủ. Bé con cũng cần đi lớp, cô cũng thất nghiệp, đem nó về...có khi còn phải nhịn đói.

"Anh này, tôi không giúp được đâu! Anh tìm người khác đi, tôi cũng chỉ là thấy nó đi lạc nên mới đem đến đây thôi!"

"Cô gái, ai biết được cô không muốn nuôi nó nữa nên mới đem đến đây vờ đi tìm chủ để bỏ lại đây cơ chứ?" _Anh bảo vệ trẻ tuổi độc miệng nói.

Bạch An Nhiên ngán ngẩm, nói cả buổi trời vẫn là muốn cô nhận nó:

"Thật xin lỗi, anh có thể kiểm tra camera, muộn rồi, tôi xin phép!" _Nói rồi quay sang nhìn bea con:

"Bảo bối, về thôi, muộn rồi con!"

Ôn Vân không chịu, lon ton chạy ra đứng sau con chó, túm chặt lấy nó.

Bạch An Nhiên cũng hết cách, bế lấy bé con đang phụng phịu sắp khóc, đi ra ngoài. Thế nhưng, cửa vừa đóng lại, Ôn Vân đã òa khóc nức nở, chưa bao giờ cô thấy con bé khóc dữ đến vậy, khóc đến ho sặc sụa không cách nào dỗ được. Ngay cả lúc cô đem con bé về sống chung, cũng chưa khóc lớn như bây giờ, vừa khóc vừa đòi xuống chỉ về phía chú chó đáng yêu đuôi đằng sau.

Ôn Vân khó xử, thực không muốn đem con chó ấy về. Nhưng lại không muốn nhìn bé con như vậy.

"Thôi được rồi, tôi sẽ đem nó về!" _Bạch An Nhiên quay lại nói với anh bảo vệ đang vò đầu trong phòng gác. Khuôn mặt anh ta bỗng rạng rỡ hẳn, nhiệt tình dắt chú chó ra đến tận cổng giúp cô.

353

Đi hai về ba, Bạch An Nhiên không dám đem chú chó nhỏ về nhà anh, đành vòng qua nhà chị Tâm gửi nhờ vài hôm.

Quay về nhà trời cũng đã tối mịt, Bạch An Nhiên nhìn anh ngồi bên ghế sofa, hơi sững người, anh ta hôm nay sao lại về sớm vậy chứ?

"Chào!" _Cô hờ hững nói, bé con nhìn anh, hai tay vờ vờ muốn xuống, lại bị cô bế lên phòng.

Dư Mộ Phàm nhìn theo bóng dáng cô, không nói gì, gấp tờ báo ném sang một bên, cũng rất nhanh bỏ lên phòng. Không ai nói một câu nào, căn biệt thự từ màu hồng bị bao trùm một màu đen. Màu của chết chóc của sự kết thúc và cả sự chia li.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36-2: Bạch An Nhiên! Cầu xin tôi đi!

Bạch An Nhiên dỗ dành bé con đi ngủ sớm, quay trở lại phòng của mình, cô lôi từ trong góc phòng ra chiếc vali lớn, cẩn thận gấp gọn từng bộ quần áo, đồ của cô ngay từ đầu sẽ là của cô, đồ của anh muốn có cũng không thể. Nhìn bộ váy sang trọng treo trong tủ, Bạch An Nhiên hơi luyến tiếc bộ váy, ngón tay hơi do dự khẽ chạm vào, rồi bỗng thấy bản thân thật ngu ngốc vội vàng rút tay lại.

Nhìn vali đã hơn nửa, Bạch An Nhiên sang phòng bé con, gói ghém lại quần áo, con gấu bông ở bên cạnh, bé con dường như rất thích nhưng mà...nó không phải của cô. Nơi này vốn không thuộc về hai mẹ con cô. Hạnh phúc đến rất nhanh và rồi đi cũng rất nhanh. Nó cho ta nụ cười và rồi lại khiến con người ta đau khổ.

"Mai đi?" _Dư Mộ Phàm đứng sau lưng cô, nhàn nhạt nói.

"Ừ! Tìm được rồi!" _Bạch An Nhiên đối lòng nói, nở nụ cười với anh.

"Ở đâu?" _Nhìn cô nở nụ cười tươi tỉnh hẳn, Dư Mộ Phàm không nhịn được mà hỏi. Theo anh biết, cô...vẫn chưa tìm được nhà!

"Chủ tịch Dư, anh yên tâm, sau này, mẹ con tôi sẽ không liên quan anh nữa. Về chỗ ở, tôi nhất định sẽ tránh xa cuộc sống của "mấy người" các

anh!" _mấy chữ cuối, Bạch An Nhiên như nghiêng rặng mà nói.

"Mấy người? Ý cô Bạch đây là gì?"

"Chẳng nghĩa gì?" _Cô run rẩy đáp.

"Bạch An Nhiên, cầu xin tôi! Biết đâu, tôi sẽ cho em ở lại đây!" _Anh bước lại gần phía cô, nắm lấy cầm cô nâng lên, nhấn tâm siết mạnh.

"Tôi-chưa-bao-giờ-cầu-xin-ai! Đặc-biệt-là-người-như-anh!" _Cô hít một hơi thật sâu, gằn tiếng.

Dư Mộ Phàm không đáp, khuôn mặt tiến lại gần cô, nụ cười nguy hiểm khiến cô bỗng rùng mình, Bạch An Nhiên lùi một bước, anh lại tiến một bước. Khoảng cách không dần ra mà càng bị kéo lại. Cổ tay bị anh nắm chặt đến đau nhức, bất ngờ môi chạm môi.

362

Môi dưới như bị cắn đến sưng lên, Bạch An Nhiên vùng vẫy, nước mắt vòng quanh, cô rất sợ. Giống như ngày hôm ấy, anh sẽ lạnh lẽo mà bóp lấy cổ cô, muốn dập tắt sự sống. Ánh mắt cầu xin nhìn anh, giống như dây vô dư Mộ Phàm. Anh buông cô ra, nhìn cổ tay mảnh khảnh của cô bị nắm đến tím tái, khuôn mặt sợ hãi nhìn anh.

Dư Mộ Phàm bước vào phòng, không muốn tiếp tục nhìn thấy cô.

Bạch An Nhiên cũng vô lực ngồi thụp xuống, che lấy miệng để không phát ra tiếng khóc. Cô rất sợ, rất sợ. Cô không muốn ở đây, không muốn một chút nào cả. Tiếng bước chân gấp gấp sang căn phòng bên cạnh, cả tiếng va li đóng sập. Dư Mộ Phàm nghe thấy, rất rõ cũng rất hiểu chuyện gì sắp xảy ra.

Nhìn qua máy quay, Bạch An Nhiên khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng, kéo theo va li đứng trước cửa phòng bé con. Hít lấy một hơi thật sâu, chỉnh lại mái tóc rồi mới bước vào phòng bé con. Cô ôm lấy con bé ra khỏi phòng, nhìn hộ vệ ở hành lang nhờ đem hộ chiếc va li xuống dưới lầu.

"Đi theo họ! Đừng để bị phát hiện!" _Bóng tối bao lấy căn phòng, vang lên tiếng nói ra lệnh.

Bạch An Nhiên đứng trước cửa biệt thự, loay hoay không biết nên làm gì. Nhìn trời tối mịt, cầm lấy chiếc điện thoại gọi cho chị Tâm

Trời về đêm, sương rơi đến lạnh người, Bạch An Nhiên cởi áo khoác ngoài, khoác lên người bé con. Đứng đợi dưới trời sương suốt hai tiếng đồng hồ, mới thấy bóng dáng chị Tâm. Cô như nhìn thấy vị cứu tinh của mình, hai mắt rung rung nhìn chị Tâm.

Đêm nay thật dài, dài đôi anh, và với cả cô. Đêm nay, Bạch An Nhiên ngủ say sau khi đã khóc mệt. Phía bên kia, Dư Mộ Phàm chỉ chớp mắt khi nghe thấy tin cô đã có chỗ ở.

363

Sáng hôm sau, chị Tâm như thường lệ dậy nấu bữa sáng, Ôn Vân sau khi tỉnh dậy thấy lạ cũng òa khóc, sau cùng cũng ngoan ngoãn nghe lời ngồi ở phòng khách chơi. Chị Tâm sau khi dọn cơm vẫn không thấy cô dậy lại nghĩ cô vì lạ nhà nên đêm qua ngủ muộn, không có ý quấy rầy cô. Trước khi ra khỏi nhà còn cẩn thận cho chú chó của cô ăn no, mới bế Ôn Vân đến nhà trẻ. Cả căn nhà rộng yên ắng đến lạ, chỉ có cô đang say ngủ, chú chó mới nhận nuôi rất biết nghe lời mà ngồi bên giường của cô canh chừng.

Giữa trưa, Bạch An Nhiên cả người nặng trĩu, dùng mọi sức lực để ngồi dậy nhưng không thể. Người cô nóng ran, cả người, đầu đau nhức mơ hồ nhìn thấy cốc nước bên kệ, cách nhau một khoảng mà sao tựa như cả mét.

Lúc gần lúc xa, tiếng cốc thủy tinh vỡ khiến chú chó đang lim dim phải giật mình, ngồi bật dậy. Nhìn thấy cô ngất lịm thì liên tục sủa, chỉ tiếc, Bạch An Nhiên dường như chỉ có thể nghe không thể làm gì.

Dư Mộ Phàm đang làm việc, màn hình điện thoại liên tục nhấp nháy cảnh báo, gác công việc sang một bên, Dư Mộ Phàm rất quen thuộc mở thiết bị, hình ảnh Bạch An Nhiên bị ngất lịm truyền đến(Ad: *thờ dài* haizzz, ad thừa nhận, nam chính có chút cuồng quay lên *cười*). Dư Mộ Phàm gấp gấp gọi một cuộc điện thoại, lịch trình trong ngày cũng hủy bỏ, hiện tại chỉ có Bạch An Nhiên đang ngất lịm, bên cạnh là những mảnh thủy tinh.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Nếu như em có khả năng!

Hình ảnh Dư Mộ Phàm vừa xuất hiện ở khu chung cư bình thường bỗng gây nhiều dư luận. Nhiều người ra vào trong chung cư liên tục hướng con mắt về phía người đàn ông sang trọng đang tiến vào. Chủ tòa nhà hay tin anh đến cũng niềm nở mà chạy ra đón tiếp. Vệ sĩ ở bên cạnh vừa duy trì khoảng cách giữa anh và mọi người vừa phải ngăn cản mấy tay nhà báo theo sát anh từ công ty đến tận đây. Dừng ở trước nhà chị Tâm, Dư Mộ Phàm hết kiên nhẫn đợi bà chủ chung cư tìm chìa khóa, thẳng chân đạp vào cánh cửa lớn ông vào. Bà chủ vốn muốn hét lên lại ngay lập tức im miệng sau khi nhìn thấy tờ chi phiếu.

Bạch An Nhiên ở trong phòng nghe thấy tiếng cửa bị đạp thì nửa mê nửa tỉnh, hai mí mắt nặng trĩu muốn nâng lên không được, bàn tay giờ loạn, muốn tìm chỗ vịn để ngồi dậy lại thấy đau nhói. Chú chó đã chạy ra bên ngoài nhìn thấy người đến thì dẫn đường đến chỗ cô.

Rất nhanh, Bạch An Nhiên đã được anh bế thốc lên, cả người cô mệt mỏi tựa vào vòm ngực của anh, rồi bất tỉnh, trong mê man cô thấy anh, lúc cô gặp nguy hiểm hiển nhiên người cô ghét nhất, cũng là người cô thương cuối cùng cũng xuất hiện.

"Bác sĩ đâu?" _ Vừa ngồi vào trong xe, Dư Mộ Phàm đã gắt gỏng hỏi.

Vệ sĩ vừa lái xe vừa sợ sệt, Đạt ở bên cạnh vừa tắt máy thì quay sang báo với anh:

"Chủ tịch, bác sĩ đang được đưa tới. 5 phút nữa sẽ đến biệt thự!"

Dư Mộ Phàm không đáp, chỉ nhìn chăm chăm vào cô. Chú chó ở bên cạnh ngoe nguẩy đuôi nhìn hai người, Dư Mộ Phàm nhìn nó, khuôn mặt bớt chút căng thẳng, để nó ở bên cạnh cô cũng không hẳn là ý kiến tồi.

Bác Lâm sau khi nhận được điện thoại của tài xế, nhanh chóng ra ngoài đứng đón cô. Nụ cười lộ rõ trên khuôn mặt già nua. Nhìn Bạch An Nhiên ngất lịm trong lòng anh, trên tay còn có vài vết thương, máu chảy lem sang cả áo anh, lại vừa mừng vừa lo.

Dư Mộ Phàm một mạch đi lên phòng, nhìn thấy bác sĩ đã đứng đợi bên ngoài mới yên tâm đứng sang một bên.

"Sao rồi!"

"Chủ tịch Dư, không có gì nghiêm trọng, chỉ là bị cảm lạnh thôi, nghỉ ngơi tốt là được!"

"Không cần thuốc?"

"Nếu như ngài muốn, tôi sẽ kê cho cô đây vài loại thuốc bổ!" _ Vị bác sĩ toát mồ hôi nhìn anh.

Nhân vật lớn như anh, nếu đắc tội chắc hẳn sẽ sống không nổi.

"Đạt, đưa ông ta về. Lấy thuốc cho tôi!"

Vị bác sĩ cầm hộp đồ y tế đi ra cửa, cửa vừa mở lập tức lao ra ngoài.

"Chỉ cần là thuốc, lấy về hết cho tôi!" _ Dư Mộ Phàm nói thêm. (Ad: *liếc* Phàm ca, anh tính kinh doanh hử? Mua chi lắm vậy, dùng không hết đâu à nha *cười*)

"Vâng, tôi đã hiểu!" _ Đạt cúi đầu đáp, sau đó cũng bỏ ra ngoài.

Dư Mộ Phàm đi vào phòng tắm, lấy hộp sơ cứu cá nhân, cẩn thận quan sát khi vết thương trên ngón tay của cô, nhẹ nhàng lau đi vết máu ở lòng bàn tay. Mỗi lần cô cau mày là một lần Dư Mộ Phàm dừng lại. Mơ hồ, Bạch An Nhiên cảm giác đau nhói ở lòng bàn tay, nhủ mày muốn mở mắt lại không thể. Cứ giục tay vào lại bị giữ lại, cô rất mệt chẳng còn sức mà chơi trò kéo co này, cứ để đối phương nắm lấy tay cô.

Dư Mộ Phàm buông tay cô ra, bước vào phòng tắm, nhìn áo sơ mi dính chút máu của cô ném sang một bên, đem nước lạnh trút lên người.

Qua một đêm, Bạch An Nhiên vẫn chưa hề có ý tỉnh lại, Dư Mộ Phàm sốt ruột trong lòng lại gọi bác sĩ đến. Vị bác sĩ già vốn tương xong việc lại hay tin anh cho người tới thủ toát mồ hôi lạnh, run rẩy ngồi vào trong xe đến biệt thự của anh.

"Như thế nào?"

"Chủ tịch Dư, cô ấy chỉ là quá mệt mỏi thôi. Ngày mai nhất định sẽ tỉnh lại!"

"Ra ngoài đi!" _ Dư Mộ Phàm nhìn ông ta, rồi ngồi xuống bên giường.

Vị bác sĩ kia lại một lần nữa như chạy khỏi biệt thự. Hận không thể chuyển công tác, chỉ sợ sẽ lại phải đợi mặt với người như anh.

"Không muốn gặp tôi đến vậy sao?" _ Dư Mộ Phàm khẽ vuốt mái tóc của cô, lên tiếng.

Anh nhìn Am đang lười nhác nằm dưới sàn, nhỏ tiếng ra lệnh

"Trông chừng cô ấy!" _Dư Mộ Phàm vỗ vỗ lên bụng con chó, rồi đi sang phòng khách. Ra đến cửa còn ngoái lại nhìn cô.

Bạch An Nhiên cả người đau nhức, tựa như đã ngủ rất lâu. Cô không cử động, chỉ nhìn chăm chăm lên trần nhà suy nghĩ. Cả đầu cô nặng trĩu, chỉ mơ hồ nhớ "anh" đã ôm lấy. Chỉ có vậy!

Trần nhà trống trải, căn phòng toàn màu xám, có chút quen thuộc, một hồi lâu mới nhớ ra đây là phòng của Dư Mộ Phàm.

Bạch An Nhiên lúc này mới sợ hãi, chống tay ngồi dậy mà không được. Cả người cô tựa như không có chút sức lực nào.

Chó Am nhìn thấy cô tỉnh dậy thì le lưỡi, vẫy đuôi. Dụi dụi vào cánh tay cô. Rồi chạy sang phòng bên cạnh(Ad: lại đi mách chủ mày đi!)

Dư Mộ Phàm quay lại phòng đã thấy cô đang cố gắng ngồi dậy. Đỡ lấy cô lại bị gạt ra, cả người Bạch An Nhiên chao đảo ngã xuống giường.

"Tránh xa tôi ra!"

Anh không nói gì, vẫn kiên quyết đưa tay đỡ cô ngồi tựa vào gối. Bạch An Nhiên cố gắng gạt ra nhưng không có sức. Cô căm phẫn nhìn anh!

"Nghỉ ngơi đi!"

"Tôi không cần anh thương hại!"

"Ai nói tôi thương hại?"

"Không phải sao? Vậy nên gọi là gì, tình yêu?"

"Đặt, đem cháo lên đây?" _Dư Mộ Phàm không tiếp tục tranh cãi với cô, nhanh chóng đổi chủ đề.

Nghe tiếng bước chân xa dần, Dư Mộ Phàm bế cô đi vào phòng tắm. Bạch An Nhiên dẫy dựa muốn xuống lại bị tay anh siết chặt lấy eo, đau nhói. Cô càng muốn chống lại lại càng bị anh làm đau.

"Mau đi tắm, còn uống thuốc!"

"Tôi không muốn, tôi muốn về!"

"Về sao? Nhà nào? Ở đâu?"

"Không liên quan đến anh, anh mà thề tôi ra, tôi nhất định sẽ kiện anh!"

"Bạch An Nhiên, nếu như em có khả năng!" _Dư Mộ Phàm nhếch miệng cười, đặt cô ngồi bên thành bồn, toan đưa tay xả nước thì Bạch An Nhiên lại chao đảo đứng dậy muốn rời khỏi.

Một lực kéo cô giật lại, khó khăn lắm cô mới đứng vững. Gạt tay anh ra, lại bị kéo giật lại, nước lạnh xối lên người cô. Dư Mộ Phàm nhìn cô cả người run lên vì lạnh, tắt vòi. Bế cô lên:

"Đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi! Em không trả giá nổi đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Vô thức ôm lấy anh!

Bạch An Nhiên run rẩy ôm lấy mình. Cả người cô lạnh băng, để mặc Dư Mộ Phàm bế lấy cô. Cô không dám phản kháng lại, sợ rằng nếu chống đối không chỉ đơn giản là hứng chịu dòng nước lạnh ấy. Dư Mộ Phàm không nói gì, đưa tay muốn giúp cô vén lại mái tóc ướt, lại bị Bạch An Nhiên lảng tránh.

"Lại đây!" _Anh đưa tay về phía cô.

Bạch An Nhiên chần chừ, run rẩy trước cái lạnh của nước, cái sợ hãi đối với anh, buông lời van xin:

"Làm ơn...thả tôi đi! Tôi xin anh!"

Dur Mộ Phàm không đáp, chồng tay xuống giường kéo lấy cô lại gần:

"Cởi áo ra!"

Bạch An Nhiên sững người. Túm chặt lấy cổ áo, loạng choạng muốn đứng dậy, tiếp tục bị ném lên giường.

"Cởi!"

Dur Mộ Phàm mất kiên nhẫn lặp lại, cô là muốn lạnh đến chết? Muốn anh cảm thấy tội lỗi?

"Tôi...tôi...xin anh...thả..."

Bạch An Nhiên nhìn anh ánh mắt van xin, hai tay run rẩy, lời chưa tròn đã bị anh túm lấy cổ áo:

"Đừng! Tha cho tôi! Làm ơn!"

Tiếng cô van xin kèm theo tiếng áo bị xé rách. Lộ một bên vai, khuôn mặt cô đỏ bừng, dàn giữa nước mắt.

"Ông chủ, tôi đem cháo!" _Bác Lâm ở bên ngoài nghe thấy tiếng van xin của cô, lo lắng, mặc kệ bị ngăn cản, trước tiên can ngăn anh.

Dur Mộ Phàm nhìn ra phía cửa, dừng động tác, đứng thẳng dậy nói với bác:

"Thay đồ cho cô ấy!"

Sau đó bỏ ra ngoài. Bạch An Nhiên sợ đến khóc thét lên, túm lấy cổ áo. Bác Lâm nhìn cô đau lòng, bước lại, vén mái tóc cô nhẹ giọng:

"Đừng sợ, có bác Lâm ở đây! Bác dẫn con đi thay đồ được chứ? nếu không sẽ cảm lạnh!"

Bạch An Nhiên đem bàn tay lạnh cóng nắm lấy chiếc khăn bác đưa. Cô nhìn bác ngừng khóc:

"Bác Lâm, bác đưa con về đi!"

"Không muốn ở lại đây sao?"

"Anh ta không phải người. Bác Lâm, bác đưa con về đi! Con xin bác!"

"An Nhiên, trước tiên con đi thay đồ, chuyện này để sau đi!" _Nói rồi, bác sang căn phòng cũ của cô, chọn lấy bộ váy ngủ đem sang phòng của anh.

Đi cô vào phòng tắm mới quay sang thay bộ ga giường. Thay xong, Bạch An Nhiên cũng chậm chạp đi ra, tóc ướt sũng, khuôn mặt đã dịu lại, thì thoảng vang lên tiếng nấc nhẹ.

"Xong rồi? Bác ra ngoài đi!" _Dur Mộ Phàm bắt chợt bước vào phòng,nhìn cô đang bước lại chiếc giường nói với bác Lâm

Bác Lâm nhìn cô rồi dời khỏi.

"Lại đây!" _Anh đứng bên giường nói với cô đang chần chừ bên cửa.

"Sấy tóc!" _Anh đưa cho cô chiếc máy sấy, ngồi xuống bên giường.

"Muốn đi đâu? Ngồi ở đây!" _Anh nhìn sang chỗ trống bên cạnh mình, nói với cô.

Tiếng máy sấy vang lên, không khí bớt đi chút căng thẳng, cô sấy khô tóc, im lặng ngồi bên cạnh, không dám lên tiếng.

Nhiệt độ như giảm xuống, bàn tay lạnh cóng của cô đan vào nhau, Dur Mộ Phàm ngồi bên cạnh, đem bát cháo nóng giơ lên trước mặt cô.

Bạch An Nhiên đem bàn tay lạnh cóng đón lấy bát cháo, lại vô tình chạm vào ngón tay anh. Nhớ đến điều tối kị của anh, vội rút lại, ngồi nhích sang bên cạnh.

"Lạnh?"(ad: haizzz, Phàm ca! Anh có thể nói nhiều hơn một chút? Kênh lòi quá rồi a~~~~)

"Không có!" _Cô đáp.

Dư Mộ Phàm không nói gì, nhìn túi thuốc bên cạnh, nhíu mày suy nghĩ. Cẩn thận đọc hướng dẫn sử dụng, mỗi loại một viên đặt bên cạnh. Chờ cô ăn xong thì ra lệnh bắt uống toàn bộ. Bạch An Nhiên không phản đối, uống từng viên một.

"Tôi muốn về!" _ Lúc Dư Mộ Phàm kéo cô nằm lên giường, tỉnh kéo chăn bắt ngủ, Bạch An Nhiên đưa kiến nghị.

"Em chưa khỏi bệnh!"

"Tôi không cần anh chăm sóc, tự tôi biết!"

"Muốn ngâm nước một lần nữa?" _ Dư Mộ Phàm nhíu mày hỏi cô.

Bạch An Nhiên không nói gì, ngoan ngoãn nằm xuống. Yên lặng nhắm mắt lại, không muốn đối diện với anh.

Đêm xuống, nhiệt độ hạ thấp, Bạch An Nhiên mê man, vừa mới tỉnh lại, một lần nữa bị anh cho ngâm nước lạnh. Cả người cô run rẩy, bệnh chưa khỏi cộng thêm bệnh mới, nằm trong chăn vẫn cảm thấy lạnh. Cô xoay người nằm trong chăn như không, run rẩy tự ôm lấy mình.

"Mẹ...Nhiên thấy lạnh!" _ Mê man, cô nức nở gọi mẹ.

Dư Mộ Phàm xem tài liệu bên cạnh, thấy cô liên tục trở mình nhíu mày, giật tung chăn chạm vào người cô. Cả người nóng bừng, trán thì đổ mồ hôi. Còn nóng hơn lúc anh đưa cô về, bắt đầu thấy sốt ruột.

"Đặt, lấy thêm chăn!"

Đã đắp thêm hai cái chăn, Bạch An Nhiên vẫn nhắm tịt hai mắt lên tiếng nức nở.

"Ra ngoài đi!"

Dư Mộ Phàm tăng nhiệt độ phòng, nằm bên giường ôm lấy cơ thể cô. Nóng đến toát mồ hôi vẫn không lên tiếng kêu ca, một mực tiếp tục ôm lấy cô.
(Ad: cái này có được tính là tự mình hại mình?*cười*)

Bạch An Nhiên vô thức ôm lấy anh, như lạc lõng chơi vui giữa biển đột nhiên phát hiện có chiếc thuyền ngang qua.

Dư Mộ Phàm ôm lấy cô, khuôn mặt hai người sát lại gần nhau, gần đến mức anh có thể nghe thấy từng tiếng thở, cảm nhận được từng cái run rẩy của cô. Chỉ cần sát thêm một chút nữa, anh cũng có thể chạm vào môi cô.

Một nụ hôn lên trán cô, lên mắt, rồi đến chóp mũi. Dư Mộ Phàm chần chừ đặt lên môi cô, chỉ là một cái chạm môi, rồi lại không nhận được chạm thêm một lần nữa, liếm quanh đôi môi khô khốc của cô.

"Xin lỗi!"

Giọng nói rất nhỏ, rất nhỏ. Bạch An Nhiên mê man không biết là đang mơ rất đẹp, hay nghe thấy lời nói thật lòng từ anh, đôi môi nhợt nhạt khẽ cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Có tin tôi cura chân em không???

Hai ngày Bạch An Nhiên mê man, Dư Mộ Phàm không hề rời biệt thự, không ở bên cô thì cũng là phòng sách. Sức khỏe của cô không những khỏe lên mà còn yếu hơn. Tỉnh lại chưa được bao lâu, lại bị anh đem nước lạnh xối thẳng lên người, Bạch An Nhiên ngủ đến tận trưa hôm sau. Lúc cô tỉnh dậy đã không thấy anh, đầu nặng trĩu. Khó khăn bước xuống giường.

Bạch An Nhiên chân trần đi xuống tầng một, không thấy bác Lâm, nhìn chiếc điện thoại đăng xa, bước từng bước lại gần. Cô không có ai thân thích:

"Chị Tâm, em đây! Chị tới đón..."

"Ai cho phép em rời giường?" _ Dư Mộ Phàm ở đằng sau lên tiếng. Điện thoại trong tay cô rơi xuống.

Dư Mộ Phàm sai bước về phía cô, Bạch An Nhiên vịn vào tường đi ra cửa lớn. Cô không muốn ở lại đây, thà chết đi cô cũng không muốn có chút quan hệ nào với anh.

"Đi đâu?"

"Về nhà!"

"Không cho phép!" _Dur Mộ Phàm đưa tay nắm lấy cánh tay cô. Lại bị cô lùi lại trốn tránh.

"Tôi muốn về!"

"Tôi chưa nói sẽ thả em đi!" _Anh nhú mày nhìn cô, lạnh giọng nói.

"Chủ tịch Dur, anh có phải rảnh rồi quá rồi không? Đừng quên anh chính là người muốn tôi rời khỏi đây! Bây giờ tôi đi cho anh vừa ý, không cần anh thương hại!" _Cô né tránh cánh tay của anh. Quay lưng định bỏ đi, lại bị anh bắt được, cả người bị ném lên sô pha.

Khuôn mặt anh lộ rõ vẻ tức giận, lại gần cô:

"Tôi nói rồi, không cho phép đi!"

"Nực cười, tôi cũng không phải người của anh! Anh nói ở thì tôi phải ở, nói quỳ tôi phải quỳ sao? Tôi đây không phải đồ chơi của anh!" _Cô đứng dậy bỏ đi.

Khuôn mặt của anh gần như không chứa đựng chút tình cảm. Bế thốc cô đi lên phòng, thẳng tay ném cô lên giường. Bạch An Nhiên vừa ôm dậy, sức lực như không, cả người bị ném mạnh đến hai lần, đầu óc bắt đầu choáng váng, mơ hồ thứ gì cũng chỉ mờ ảo. Khó khăn lắm mới ổn định lại.

"Ý của em tức là, chỉ cần làm người phụ nữ của tôi, sau này, muốn gì em cũng nghe theo?" _Dur Mộ Phàm ở trên cô, khàn khàn nói, hơi thở phả vào khuôn mặt cô. Tạo nên một tư thế ám muội.

"Tôi không có nhu cầu làm vợ bé!" _Cô nhìn anh, sợ hãi tội đồ nhưng vẫn mạnh miệng mà nói.

Hai chữ "vợ bé" nhả ra, Dur Mộ Phàm hơi ngượng người. Rời khỏi người cô, bước ra khỏi phòng.

Bạch An Nhiên thở phào nhẹ nhõm, lắc lắc nhẹ đầu nhắc nhở bản thân cần tỉnh táo. Cô ngồi bó gối bên giường, mệt mỏi ngay cả di chuyển cũng thấy mệt.

"Nhiên, tỉnh lại đi con!"

Mê man cô nghe thấy tiếng gọi, ai đó vỗ nhẹ lên má cô lay cô nhưng cô ngay cả mở mắt cũng thấy lười nhác, môi khô khốc nấp mấy thành tiếng:

"Mẹ...!"

Bác Lâm lay lay người cô, nhìn Bạch An Nhiên cả người nóng bừng. Không biết hi vọng hai người ở bên nhau là đúng hay sai.

"Để tôi, bác ra ngoài đi!"

Dur Mộ Phàm ở phòng sách suy nghĩ suốt hai tiếng đồng hồ, quay trở lại phòng lại nhìn thấy cô nửa mê nửa tỉnh như vậy có chút giận chính bản thân.

Anh đặt cô nằm lên giường, muốn đi lấy thuốc lại bị bàn tay nóng ran của cô nắm lấy ngón tay út:

"Đừng đi...mẹ...đừng bỏ Nhiên!"

Cả hai lần cô ôm đến ngắt lịm, trong lòng cô vẫn nhớ đến mẹ. Mẹ là người thân duy nhất của cô, Bạch An Nhiên nức nở.

Dur Mộ Phàm nhìn cô, không nỡ buông tay. Anh nằm xuống bên cạnh, ôm lấy eo cô. Vỗ về lên lưng, từng nhịp từng nhịp một, thi thoảng lại vén những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô. Tham lam nhìn! Ngay cả chính anh cũng không hiểu mình đang làm cái gì? Nói buông tay lại không nhận được mà trói cô bên mình.

Thời gian trôi qua, rất lâu, Dur Mộ Phàm mới chậm rãi nhắm mắt lại, tham lam ôm lấy cô rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, Bạch An Nhiên tỉnh dậy, vẫn là một mình trong căn phòng, cô bước xuống giường đến bên cửa sổ. Nhìn ánh nắng chói chang, hít thở bầu không khí. Rồi lại yên lặng ngồi bên giường.

Chưa đến năm phút sau, Dur Mộ Phàm đã xuất hiện ở trước cửa phòng, trên tay là bộ váy màu sữa. Bạch An Nhiên đón lấy, không nói gì trực tiếp bước vào phòng tắm. Quay trở ra đã không thấy anh, vệ sĩ kính cẩn đưa cô xuống phòng ăn.

Nhìn Dur Mộ Phàm đang uống cà phê cô hơi do dự, nên lảng tránh hay vờ như không có gì, cứ vậy mà ngồi ăn cùng với anh?

"Ăn xong, tôi đưa em về! Chúng ta, sau này nhất định sẽ không một chút liên quan đến nhau!"

Lời nói của anh, vào đến tai cô, như mũi dao nhọn ghim vào người. Bạch An Nhiên mỉm cười:

"Cảm ơn!" _ Đây là lời nói thật lòng của cô.

Bác Lâm nhìn cô lưu luyến vẫy tay chào, Bạch An Nhiên ngồi vào trong xe, nhìn căn biệt thự xa dần, có lẽ đây sẽ là lần cuối cô ở lại đây.

"Đến công ty!"

"Này, anh nói đưa tôi về không phải sao?"

"Đến công ty trước!"

"Tôi không muốn đến, tự tôi về là được!" _ Bạch An Nhiên tính mở cửa xe, xe khóa, không chịu mở.

Cô cau mày nhìn tài xế:

"Người của tôi, em nghĩ sẽ nghe theo lệnh của em?"

Bạch An Nhiên không nói gì, cô đương nhiên không thể ra lệnh, cô cũng chỉ là một người bình thường!

Xe dừng trước công ty, Bạch An Nhiên không tự nguyện bước xuống, nhân viên xung quanh nhìn cô, có đồ kị, có ghen ghét

"Lên tầng 7, báo danh, nộp hồ sơ!"

"Tôi có việc rồi, không cần làm ở đây!" _ Bạch An Nhiên toan quay đầu.

"Thêm một bước nữa, có tin tôi cưa chân em đi không?"

Như lời anh, Bạch An Nhiên lập tức dừng bước. Nhìn hộ vệ bên cạnh anh đột nhiên cho tay vào trong áo vest.

"Đùa à? Mấy....mấy...anh....đừng nói là mang theo dao đấy nhé! Tránh xa tôi ra!" _ Cô chạy lại cửa vội vã chui vào thang máy.

Dư Mộ Phàm không theo cùng, đi ngang qua cô đi thang máy riêng.

Trong thang máy, Bạch An Nhiên chợt nhớ ra trên người không có gì, thang máy mở rộng. Nhìn dòng người chen chúc nhau vào nộp hồ sơ, cô hơi ngần ngại. Thôi thì cứ xin vào thử, tỏ ra mình không có trình độ là được!

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Việc mới - Ngày nào cũng phải chạm mặt

"Cô Bạch, phiền cô điền vào tờ hồ sơ!" _ Bạch An Nhiên đang đứng tần ngần nhìn vào cửa phòng họp. Đột nhiên vang lên tiếng nói.

Cô quay đầu, chạm phải ánh nhìn khó ưa của cô gái trẻ, Bạch An Nhiên hơi nhăn mặt cố gắng nhớ lại, khuôn mặt này...mái tóc này...

"Cô Bạch, mời cô điền vào!" _ Cô gái kia cúi gắt, vút tập giấy xuống bàn. Kha Tổ Cảm bức bối, muốn mở lời châm chọc lại nhớ đến nòng súng đang kề sát mình. Dư Mộ Phàm nếu như biết ả dám có ý đồ với cô, nhất định sẽ không tha cho ả. Thế nhưng...ả không cam tâm nhìn cô ung dung vào công ty.

"Chào cô, tôi là Kha Tổ Cảm, thư ký của Phàm, hôm trước có gặp qua cô, bây giờ mới có dịp để chào hỏi một tiếng!" (ad: nữ phụ, ai cho gọi thẳng tên nam chính, tin tôi đi nói cho Phàm ca biết không há*lườm*)

"Chào cô, cảm ơn, tôi điền ngay!" _ Bạch An Nhiên hồ hững nói.

Cô cầm bút không do dự bắt đầu điền thông tin, có chút không thành thạo, trình độ tiếng Anh, cô viết hạng cuối, kinh nghiệm 2 năm đi làm lại viết đã 2 năm thất nghiệp. Ứng vị trí nào trong công ty thì đánh dấu bừa. Tóm lại, cô - Bạch An Nhiên thì không có việc làm cũng nhất quyết không làm công cho người như Dư Mộ Phàm.

Kha Tổ Cảm khó chịu đứng chờ, nhìn thấy cô đặt bút xuống thì giật lấy, liếc nhìn, trình độ học vấn thi đại học ở một trường tầm trường thường, khinh bỉ

cầm vào phòng hỏi đáp.

"Vậy mà cũng đòi làm ở đây, đồ trèo cao!"

Tiếng giày cao gót khuất hẳn, Bạch An Nhiên hít một hơi thật sâu, ngồi xuống ghế chờ, đòi là vậy, không phải ai cũng đối xử tốt với nhau.

"Cô Bạch An Nhiên, mời vào phỏng vấn!" _ Tiếp tân mở cửa thông báo.

Bạch An Nhiên ngồi tận cuối dãy đi vào, nguyên cả căn phòng nhìn cô chỉ hận không thể xông vào, lắm bả đánh giá, người thì nói cô có quan hệ, người lại nói cô đã nhét tiền cho cán bộ, tóm lại không hề có ý tốt.

Căn phòng rộng rãi chỉ có một chiếc ghế trống, Bạch An Nhiên bước lại, bắt tay chào từng người kể cả Kha Tổ Cầm vốn cô không ưa. Nghiêm túc ngồi tra lò phỏng vấn, chỉ là lần phỏng vấn này có chút không bình thường.

"Cô Bạch, cô biết tiếng anh chứ?"

"Tôi chỉ biết nói vài từ giao tiếp, bằng tốt nghiệp xếp hạng cuối!"

"Rất tốt, chúng tôi cũng chỉ cần biết thôi, không cần giỏi!" _ Vị trưởng phòng hài lòng đáp.

Cô khó hiểu đến nhăn nhó mặt.

"Cô biết làm báo cáo chứ?"

"Tôi chưa làm bao giờ!"

"Không sao, vị đây có thể giúp cô!" _ Anh ta nói chỉ về phía một nhân viên nữ ngồi bên cạnh. Rõ ràng là có ý muốn nhận cô.

"Được rồi, cô Bạch, công ty quyết định tuyển dụng cô, ngày mai, cô đến phòng đại diện của công ty làm việc!" _ Vị trưởng phòng đứng dậy, chỉnh áo vest đưa tay ra. Bạch An Nhiên bị quay cho lòng vòng "cái gì mà được tuyển, cái gì mà ngày mai" hạ thấp trình độ như vậy mà vẫn phải làm à?

"Anh này, anh có nhầm không?"

"Tôi rất chắc chắn, hẹn mai gặp cô!"

Kha Tổ Cầm tức tối, mở cửa phòng nói lớn:

"Phiền cô ra ngoài, chúng tôi còn rất nhiều người đang chờ!"

Bạch An Nhiên đã tức giận nhìn về mặt của ả, liếc xéo đi ngang qua. ả nhìn cô chỉ có thể giậm chân bực bội không dám làm càn. -----

Ra khỏi công ty, Bạch An Nhiên đi bộ đến quán cà phê, nửa đường lại gặp được bằng hữu. Hoắc Vĩnh Hào dừng xe bên vỉa hè, mở cửa kính nhìn cô.

"Xin chào!"

"Thật trùng hợp! Lại gặp anh ở đây!" _ Cô cười.

"Cô đi đâu, tôi đưa cô đi!"

Bạch An Nhiên rạng rỡ hẳn, nếu không có lẽ cô phải đi bộ về quán mát:

"Vậy làm phiền anh, tôi không mang theo tiền!"

"Tôi rất vinh hạnh!" _ Hắn cười, còn nhiệt tình bước xuống mở cửa xe, lại vô tình nhìn thấy chiếc xe đen sang trọng nãy giờ vẫn luôn đi theo cô thấy cô dừng cũng dừng lại.

Trên xe, cả hai cười nói có vẻ rất vui, không khí bên trong chiếc xe sang trọng phía sau, lại ngọt ngào âm u bấy nhiêu.

"Về công ty!"

Xe quay đầu, mất hút, Hoắc Vĩnh Hào nhìn qua gương chiếu hậu. Khuôn mặt giãn ra.

"Cảm ơn, tôi mời anh uống cà phê, coi như trả công!"

Hoắc Vĩnh Hào dường như rất vui, nụ cười rạng rỡ bước vào quán.

Chị Tâm đang trông quán, thấy bóng dáng cô vội chạy lại:

"Nhiên, cuối cùng em đã về! Chị lo em qua bên đó sẽ có chuyện, muốn đi đón em lại bị vệ sĩ ngăn cản! Em sao rồi?"

"Em không sao! Anh ấy là người lần trước cứu bé con, em mời anh ấy uống cà phê, để em đi pha!"

Chị Tâm nhìn Hoắc Vĩnh Hào, gương mặt đẹp trai, nụ cười thật tươi nhưng lại có gì đó ẩn ý. Chị không rõ hẳn là người tốt hay là có ý đồ mới lợi dụng tiếp cận cô.

"Mời anh dùng!" _Bạch An Nhiên đặt tách cà phê xuống, cũng ngồi đối diện anh cười. Chị Tâm ở bên cạnh quan sát, không xen ngang không tỏ thái độ chỉ lặng lẽ nhìn. Được chừng 10 phút, Hoắc Vĩnh Hào rời khỏi, Bạch An Nhiên bị chị vội vã tra hỏi:

"Nhiên, sao em quen cậu ta. Nhìn không đáng tin chút nào!"

"Chị Tâm, anh ta là người đã giúp em, anh ta là người tốt!" _Cô cười trấn an. Ngó nghiêng xung quanh quán, này giờ vẫn không thấy bé con.

"Vân đâu chị?"

"Chị đưa con bé đi nhà trẻ rồi, tranh thủ hai ngày không có em, con bé quen rồi, không khóc nữa!"

"Vâng, sắp tan tầm, em về thay đồ đây, lát sẽ tự đi đón bé con!"

Rời khỏi quán cà phê, Bạch An Nhiên cầm tạm chút tiền bắt taxi về nhà. Vừa đến cửa, chú chó đã nghe thấy tiếng người mà sủa. Cô vuốt ve bộ lông nó, nựng nựng má, cũng có nó ở bên lúc cô bị bệnh:

"Mây rớt cuộc từ đâu tới, đến làm bạn với bé con sao?"

Chú cho le lưỡi liếm ngón tay của cô, cái đuôi ngoe nguẩy chạy thay cô.

Bạch An Nhiên thay đồ, áo cộc tay, khoác sơ mi đỏ mận bên ngoài, váy maxi, giày bệt thoải mái đem theo chú chó nhỏ đến đón bảo bối. Chưa đến giờ về, Ôn Vân đã được mẹ đón, hai ngày không gặp, tưởng chừng như rất lâu ngày, con bé ôm lấy cổ cô không chịu buông, cứ kéo ra lại nhấn nhò ôm chặt lấy.

Cô cười, nở nụ cười hạnh phúc đặt lên đôi môi nhỏ một nụ hôn, hạnh phúc đơn giản chỉ có vậy.

Một ngày trôi qua, hai mẹ con quấn lấy nhau, tối đến, Bạch An Nhiên ôm bé con ngủ say trong lòng xem TV, con bé không chịu buông, chỉ muốn cô ôm lúc ngủ.

"Nhiên, cậu ta không phải người tốt đâu!" _Chị Tâm đặt đĩa hoa quả xuống bàn, đưa cô miếng táo nhỏ nhẹ nói.

"Chị à, anh ấy là người tốt đó! Với lại, bọn em cũng chỉ là hình cờ gặp nhau thôi, không có bất kì liên lạc nào!" _Bạch An Nhiên khẳng định, chỉ có điều, cô không biết rằng cô là không cho số, nhưng không có nghĩa Hoắc Vĩnh Hào không có số của cô.

"Nhớ cẩn thận, đừng liên quan quá với anh ta, chị thấy hẳn không ổn một chút nào!" _Chị Tâm nhắc nhở.

Cô gật đầu chắc nịch, nhìn Ôn Vân đang ngủ:

"Chị này, mai em đến Dur Hòa làm việc, chị giúp em đưa con bé đi lớp nhé! Chiều tan sở em sẽ qua đón!"

"Ừ, tính làm ở đó à?"

"Vâng, chỉ làm nửa ngày thôi, cũng không rõ làm gì, nhưng em được chọn ca. Buổi chiều em sẽ ra công viên, về tranh từ thiện. Cũng không tệ!"

"Thật hả?"

"Là một quỹ của những người học vẽ giống bọn em, đem đồ dùng ra đó, vẽ tranh chân dung phong cảnh tiền dùng được sẽ quyên góp cho trại trẻ mồ côi lúc nhỏ em từng sống!" _Bạch An Nhiên nhớ lại những ngày tháng còn ở đó, cô từng bị bắt nạt không ai giúp cô, họ nói cô là nhặt được ở bên vệ đường, lúc ấy cô không tin. Lớn lên rồi mới biết, thì ra cô được đặt ở vệ đường cũng là may mắn lắm rồi. Có những đứa trẻ còn đáng thương tội nghiệp hơn nữa.

"Ngủ sớm đi, những chuyện đã qua, cứ cho qua! Mai còn đi làm!"

Chị Tâm vỗ vỗ vai cô, tắt TV, nhìn lướt qua bé con đi vào phòng.

Cô không nói gì, còn chần chừ một hồi lâu, tần ngần nhìn ra bên ngoài cảnh đêm chừng 5 phút, mới chậm rãi đi vào phòng.

Sáng sớm, Bạch An Nhiên đã tỉnh dậy. Con ác mộng ấy lại ập tới, cô dường như cứ chợp mắt được một lúc lại tỉnh dậy. Cứ thế cho đến tận 6 giờ sáng, cô không tài nào tiếp tục. Vệ sinh cá nhân xong, Bạch An Nhiên hài lòng nhìn mình trong gương, tóc xõa ngang, khuôn mặt mệt mỏi được che phủ bởi lớp phấn, trang phục đơn giản phù hợp với công sở. Mọi thứ có vẻ ổn, cô quay lại phòng sửa soạn đồ cho Ôn Vân. Chừng 6 rưỡi, con bé ngo ngoáy dậy, nhìn Bạch An Nhiên ở trong phòng tắm rửa tay, lon ton chạy lại ôm lấy chân cô cọ cọ, hết như chú chó nhỏ.

"Bảo bối, mẹ đi làm! Con đi học với bác, chiều mẹ qua đón, ngoan nhé!"

Ôn Vân đang ăn cháo lắc lư cái đầu nhìn cô, nói chữ vâng còn chưa sôi.

"Em đi đây! Nhờ chị nhé!"

Dưới tầng một, Bạch An Nhiên hít một hơi thật sâu, ấn thang máy lên tầng 7, vào phòng đại diện.

Vị trưởng phòng nhìn cô, nhiệt tình đón tiếp còn tận tâm giải thích từng chức vụ, từng phòng nghề, không bỏ sót một chức vụ.

7 giờ sáng, Bạch An Nhiên nghiêm túc đứng ở khu vực lễ tân của công ty, nhiệm vụ của cô rất đơn giản, đứng ở đây, học thuộc vị trí từng phòng bộ, dẫn đường cho những người lần đầu tiên đến công ty và báo cáo với phòng cần đến.

Công việc đối với cô có vẻ rất dễ không có gì cản trở, cho đến khi cô phát hiện. Công việc này ngày nào cũng phải chạm mặt bởi Dư Mộ Phàm. Vừa ngồi chưa được bao lâu, đột nhiên toàn bộ nhân viên nữ trong công ty đổ xô ra chỗ cô đứng nhìn, Bạch An Nhiên khó hiểu nhưng vẫn phải đứng dậy tỏ vẻ nghiêm túc, trong khi trong đầu đang cố gắng nhớ toàn bộ vị trí các phòng.

Càng lúc, xung quanh sảnh của công ty càng nhiều người, lại chỉ đa số là phụ nữ, thì thoảng vài nhân viên nam đi qua lại tỏ vẻ chán nản, dường như rất quen với cảnh này.

"Cô à, có chuyện gì vậy?" _ Bạch An Nhiên hỏi nhẹ đồng nghiệp đang gõ máy tính bên cạnh.

"Chủ tịch sắp đến, họ ra đứng chờ đó mà. Ngày nào cũng vậy hết, tôi với cô là may mắn lắm mới được làm ở đây đây, có thể ngày nào cũng nhìn thấy chủ tịch!"

"Hả?" _ Cô giật mình, lẩm bẩm "ngày nào cũng gặp, là ngày nào cũng gặp sao?".

"Ngày nào anh ta...à chủ tịch cũng đến công ty sao?"

"Ừ, trừ đi công tác, nghe nói, hai hôm trước là lần đầu tiên Chủ tịch nghỉ làm ở nhà!" _ Đồng nghiệp trẻ nói.

Cô mơ hồ nhớ lại lúc cô bị bệnh, thì ra là Dư Mộ Phàm luôn ở nhà. Thì ra là vậy! Đột nhiên lại nở nụ cười trộm.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Ngày đầu tiên

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Chương 41: Ngày đầu tiên

Trong đám đông, chỉ riêng mình Bạch An Nhiên chuyên tâm xem sơ đồ phòng ban của công ty, xung quanh chỉ toàn là tiếng bàn tán của nhân viên nữ. Cô không mong đợi sự xuất hiện này, thà rằng làm ở bộ phận khác có thể thoái mái, còn hơn ngày nào cũng bắt cô đứng đợi ở sáng, ngày nào cũng đều đặn thấy bản mặt của ai kia. Cô thực không muốn!

"Nhân viên mới, trưởng phòng có việc phân phó!"

Bạch An Nhiên quay đầu nhìn thấy vị trưởng phòng nghiêm túc, hơi ho nhẹ một tiếng, lấy tinh thần bước lại.

"Trưởng phòng Hạ, có gì phân phó?"

"Cô ra sảnh đón chủ tịch, từ bây giờ trước 7 giờ 30 cô phải có mặt. Bất kể lí do gì!"

"Trưởng phòng Hạ, chuyện này hình như không thuộc giới hạn nhiệm vụ của tôi?"

"Đây là lệnh, cô phải nghe theo! Theo chủ tịch đưa ngài lên tận phòng làm việc mới được trở về làm việc tiếp!" _ Trưởng phòng Hạ gắt lên.

Bạch An Nhiên uất ức gật đầu đi ra sảnh lớn, đứng ở cửa lớn chờ Dư Mộ Phàm. Cô chán ghét cuộc sống này, kể có tiền được tùy ý sai khiến người khác kẻ thấp hèn phải phục tùng không dám phản kháng...

"Chào cô Bạch!" _ Kha Tổ Cẩm từ bãi đỗ xe đi vào liếc nhìn cô khinh bỉ.

"Chào buổi sáng!"

"Rất tốt, cô rất hợp để làm mấy chức vụ thấp hèn này, bảo vệ, giữ đồ hoặc...trông xe..." _ Á độc miệng nói.

Bạch An Nhiên không đáp lại, hai mắt hơi đỏ, quay đi chỗ khác. Kha Tổ Cẩm không thấy cô trả lời, tức giận bỏ đi. Tranh cãi giữa cô và Kha Tổ Cẩm bị nhân viên nữ trong công ty chứng kiến. Họ bắt đầu không chỉ đơn giản đứng đợi chủ tịch mà bắt đầu quay ra bàn tán, thur kí Kha luôn giữ thái độ hòa nhã hôm nay lại ăn nói cộc lốc, nhất định là do cô đắc tội với ả, bàn tán về cô không chút e dè phía sau lưng.

Chiếc xe quen thuộc dừng trước sảnh, hàng bao nhiêu con mắt dồn về, Bạch An Nhiên gắng gượng không để mình yếu đuối lảng tránh nhìn về phía khác. Dư Mộ Phàm bước xuống chậm rãi bước vào sảnh lớn, trưởng phòng Hạ lấy lòng đẩy cô đi theo lại mạnh tay làm cô loạng choạng lao về phía anh. Bạch An Nhiên ngỡ ngàng cứ vậy lao về đằng trước.

Trưởng phòng Hạ hoảng hốt, nhân viên còn mải mê dồn về phía anh, chỉ riêng một người này giờ vẫn luôn dõi theo cô. Anh bắt lấy cánh tay cô, Bạch An Nhiên như tìm thấy phao mà túm chặt, bốn mắt giao nhau, khóe mắt còn vương chút long lanh. Dư Mộ Phàm không nói gì, Bạch An Nhiên vội rút tay lại, cúi đầu 90 độ chào hỏi. Vội vã lau đi thứ nước mặn đắng ở khóe mắt.

Cả đoạn đường đi theo anh, không ai nói ai câu nào. Giữ đúng quan hệ của một cấp trên và một nhân viên. Cho đến khi vào thang máy, Bạch An Nhiên bước vào thang máy thường, lại bị Dư Mộ Phàm ngang nhiên ở trước mặt nhân viên kéo cô vào thang máy riêng.

Không khí căng thẳng, cô đứng ở phía sau anh, cúi thấp đầu không nói chuyện.

"Làm nửa ngày?" _ Dư Mộ Phàm liếc nhìn tài liệu trên tay hỏi cô.

Bạch An Nhiên gật đầu ậm ừ trong cổ họng.

"Chiều ở nhà?"

Dư Mộ Phàm ngẩng đầu nhìn vào tấm gương ở thang máy, chờ phản ứng của cô. Bạch An Nhiên lắc đầu vẫn là không nói.

Thang máy vừa mở, Dư Mộ Phàm lãnh đạm bước ra, Kha Tổ Cẩm đã nhanh nhẩu bụng li cà phê bước lại. Bộ dạng ẻo lả đi đến, Bạch An Nhiên cũng bước ra, đi ngược hướng với anh. Cô hết nhiệm vụ rồi! Dư Mộ Phàm đi được ba bước lại quay lại nhìn Bạch An Nhiên toan bước vào thang máy:

"Quay lại!"

Cô quay đầu khó hiểu:

"Chủ tịch Dư, có chuyện gì sai bảo?"

"Đi thang máy riêng!"

Cô hơi chần chừ, sau lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh, rất ngoan ngoãn bước lại thang máy riêng đi xuống.

Kha Tổ Cẩm đứng một bên thừa thải, nhìn Bạch An Nhiên được anh cho cái quyền đi thang máy riêng thì ghen tỵ ra mặt. Ngay cả ả làm việc ở đây lâu lắm, cũng chưa một lần được đặt chân vào, cô lấy cái quyền gì mà ngang nhiên đi chứ!

"Đừng để tôi biết cô giờ trò sau lưng tôi!" _ Dư Mộ Phàm liếc nhìn ả, ánh mắt như con dao nhọn cảnh cáo.

Kha Tổ Cẩm hơi sợ sệt thu lại ánh mắt ghen tỵ, gật đầu đã hiểu. Biết ý mà đem đồ li cà phê, anh chưa bao giờ uống cà phê ả pha, dù là mua ngoài hay tự làm. Anh từ đầu đến cuối vốn không coi ả là đối tượng nhưng lại tạo mọi cơ hội để được ở gần cô. ả rút cuộc có cái gì không bằng. Là vì ả là xử nữ, còn cô là phụ nữ đã có chồng lại một con, phụ nữ qua tay có sức hút hơn hay là vì ả không đẹp!

Trong đầu Kha Tổ Cẩm quanh quẩn một chuỗi câu hỏi. ả tự hỏi rồi tự trả lời. Rồi lại tức giận mà siết chặt hai bàn tay, thề nhất quyết phải có được anh.

"Bạch An Nhiên, ai cho phép cô đi thang máy riêng!" _ Trưởng phòng Hạ đứng chờ ở thang máy dành cho nhân viên vốn có ý bỏ đi lại thấy Bạch An

Nhiên than nhiên đi ra từ thang máy riêng. Nỗi con thịnh nộ. Nhân viên ở sảnh lớn dồn mọi sự chú ý về phía cô.

"Dư Mộ...!" _Bạch An Nhiên theo thói quen định gọi cả tên họ anh lại chợt nhận ra lỡ lời, nhanh chóng sửa lại:

"Là chủ ý của chủ tịch!"

"Cô không tự tiện đi đấy chứ?"

"Không có!" _Cô lắc đầu.

"Về làm việc đi! Học thuộc vị trí tất cả các phòng cho tôi!"

Bạch An Nhiên quay lại chỗ, tiếp tục cặm cụi làm việc. Lại bị ánh nhìn căm thù của nhân viên cùng phòng. Họ không nói chuyện không làm gì chỉ nhìn cô đồ kỵ. Ngày đầu tiên đi làm, không thuận lợi. Trưa đến, cô phải chờ bao giờ chủ tịch rời khỏi mới được đổi ca.

11h hơn, Bạch An Nhiên đứng đợi ở bên xe, vòng qua quán cà phê rồi mới về nhà. Chiều đến, cầm theo đồ về ra công viên, làm từ thiện với nhóm thanh niên tình nguyện. Rất nhanh, mọi ưu phiền từ sáng tan biến, cô đi đón bé con với một tâm trạng rất thoải mái.

"Cô Bạch, hôm nay trường có tổ chức khám định kỳ. Theo như phán đoán, Ôn Vân có triệu chứng của trẻ tự kỉ!"

"Tự kỉ? Ý cô là sao?" _Bạch An Nhiên vừa đến đón con, lại nhận được tin dữ, bác sĩ khám bệnh muốn gặp riêng cô. Nhìn bé còn đang nghịch ngợm trong lòng, cô lo lắng không yên.

"Do tâm lí của cháu, có thể là do đột ngột mất đi thứ gì đó, đồ chơi yêu quý, bạn thân hay người thân. Bên ngoài vẫn vui vẻ cười nói nhưng thực chất, trong lòng đang không ngừng tạo ra mình một cái vỏ bảo vệ chính bản thân!" _Bác sĩ tâm lí nói.

Cô không tin, đánh chết cũng không tin. Con bé sao có thể như vậy?

"Tôi sẽ đem con bé đi khám ở bệnh viện!"

"Nếu như nó làm cô chắc chắn hơn!"

Bạch An Nhiên ôm lấy bé con đi ra ngoài. Trong đầu là một mối suy nghĩ, cô không tin. Nhìn bảo bối đang bế trên tay, bỗng hai mắt cay xè! Cô phải làm gì đây?

Điện thoại rung, nhìn dây số lạ;

"Ai vậy?" _Bạch An Nhiên nghe máy.

"An Nhiên, anh này!" _Bên kia vang lên giọng đàn ông ấm áp.

"Ngô Đàm? Sao anh biết số em?"

"Tự tìm thôi!"

"Dạo này sao rồi? Em ở đâu, bọn anh qua chơi, có nhà mới, không định mời ăn sao?"

"Em ở nhờ nhà chị Tâm, dạo này...em bận quá. Quên không báo cho anh!" _Bạch An Nhiên nở nụ cười tự an ủi chính mình. Vừa dắt bé con vừa nghe điện thoại. Bên kia lại vang lên tiếng cười. Không thấy Ngô Đàm đáp, cô tắt máy. Ngồi xỏm xuống nhìn bé con mà đau lòng.

"Bảo bối! Là mẹ không cho con gặp ba nên con buồn sao?"

"Mẹ sai rồi, mẹ xin lỗi, bảo bối, con đừng như vậy được không?" _Cô khóc, khóc hết như một đứa trẻ.

Ai đó, ở trên xe cũng dõi theo. Nhìn cô khóc mà lòng lại nhói đau, biết rõ cô không muốn gặp nhưng vẫn không nhịn được mà đi theo.

"Điều tra cho tôi!"

End chương 41: Ngày đầu tiên.

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Kẻ phá đám

Nhìn bé con vẫn loay hoay nghịch chiếc vòng tay của cô, không chịu trả lời. Trong lòng Bạch An Nhiên càng lo lắng, điện thoại một lần nữa vang lên. Bạch An Nhiên vội lau nước mắt, nhìn dãy số lạ hoắc trên điện thoại:

"Ai vậy?"

"An Nhiên, là tôi, Hoắc Vĩnh Hào!"

"Có chuyện gì sao?"

"Tôi chỉ muốn hẹn cô đi ăn thôi, nếu như..."

"Anh Hoắc này, tôi nhớ tôi không cho anh số điện thoại!"

"À! Tôi lấy máy cô gọi vào!" _ Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười, có chút rộn người. Bạch An Nhiên lúc này đã chẳng còn hơi sức mà phân biệt để ý đến nụ cười quái dị kia. Cô mệt mỏi đáp, viện ra một cái cớ để tắt máy:

"Thật ngại quá, anh Hoắc, tôi có chút việc rảnh sẽ gọi lại sau!"

Nhìn bé con đang ngược đôi mắt lên nhìn mình, Bạch An Nhiên có chút giật mình, cô gù khi nào lại thấy sợ ánh nhìn của con bé đến vậy, có chút yếu đuối chút nhớ nhung. Là từ cô mà con bé mới như vậy?

Tại bệnh viện nhi, bé con giữa chốn đông người sợ hãi mà rúc trong lòng cô, không dám ngo ngoáy. Loa trên phòng lại vang, Bạch An Nhiên cảm theo số khám đi vào. Lo lắng đến tình trạng của bảo bối.

Nửa tiếng trôi qua, Bạch An Nhiên thần thờ đi ra đợi ở bến xe. Tiếng nói của vị bác sĩ vẫn vang lại trong đầu:

"Cháu bé chính xác là mắc chứng tự kỉ ở trẻ nhỏ. Trường hợp này rất ít xảy ra nhưng không phải không có. Gia đình nên thường xuyên gần gũi nói chuyện với bé hơn!"

Cô không về nhà, đi một chuyến xe ngược với hướng về nhà, tìm một khu vui chơi lúc chiều tối, cùng bé con quanh quẩn đi chơi. Trôi qua hơn một tiếng, đã qua rất nhiều trò chơi, cô đều cố gắng gọi chuyện mong rằng con bé chỉ cần bập bẹ một tiếng mẹ, là cô cũng cảm thấy vui. Nhưng đôi lại, chẳng gì cả, Ôn Vân chỉ nhìn rồi nhoen miệng cười, có lúc rất hào hứng mà vỗ tay nhưng không chịu nói.

"Bảo bối, tại sao không chịu nói!"

"Gọi mẹ được không, mẹ!"

Nhìn hồi lâu, con bé vẫn chỉ tròn xoe hai con mắt nhìn chăm chăm. Không nói gì, càng khiến cô đau nhói.

"Mẹ không ép con, bảo bối, mẹ con ta về nhà! Di Tâm đang đợi!" _ Cô dịu dàng ôm lấy con bé, để con bé tựa vào hõm vai ngủ. Con đường dài chỉ một mình cô đi.

"Ba!" _ Ôn Vân chấp chững từng bước rời khỏi tay bác Lâm đi về phía anh, trên miệng nở nụ cười ngây thơ.

"Lại đây, ăn cơm chưa?" _ Dư Mộ Phàm vừa về đến nhà, gương mặt có chút cau gợn, nhìn bé con đang lại gần vẫn hòa hoãn hỏi.

Ôn Vân dường như rất thích ở bên anh, con bé luôn miệng nói, dù chỉ có vài chữ, nào thì "ba!", "đói!" "mẹ!", nhiều hơn thì nhìn anh rồi hỏi "Mẹ...đâu...rồi?", lúc lại: "Am...Am...ăn...táo".

Chiều chủ nhật oi ả, Bạch An Nhiên cầm theo khăn tắm, Ôn Vân theo sau lon ton chạy theo. Bóng chiều ngà, hình ảnh hai người đồ dài trên hồ bơi, Ôn Vân hơi sợ túm lấy cánh tay cô, cùng mẹ ngồi bên thành hồ bơi. Hai chân mồm mồm đặt xuống hồ bơi, vung vẩy nghịch nước. Bạch An Nhiên ngồi bên cạnh, vừa nói chuyện vừa vẽ lại hình ảnh ấy.

Tranh vẽ được nửa, Ôn Vân hai mắt sáng ngồi nhìn thấy chú chó Am chạy vụt qua, cũng vịn lấy tay mẹ đòi đứng dậy, chạy theo hướng vừa nhìn theo.

Bạch An Nhiên chậm rãi cất đồ, rồi mới đi theo. Vừa vào đến cửa lớn đã thấy, bé con cả người nghịch nước ướt sũng ngang nhiên ngồi nghịch bên cạnh anh.

Dư Mộ Phàm bên ngoài bày ra bộ mặt tử lạnh nhưng đối diện với bé con, cô lại cảm thấy anh thật hiền. Nhiều lần còn ngậy ngốc ôm tập giấy vẽ trước ngực tí mĩ nhìn giống như cô nữ sinh e thẹn nhìn người thâm thương.

Từng chuỗi hình ảnh chậm chậm phát lại, Bạch An Nhiên lạc lõng giữa cuộc sống, ngồi bên trạm xe bus, gió mạnh tạt vào mặt. Bỗng dưng mắt cay xè thật muốn khóc.

Thời tiết sang thu, se se lạnh về tối, gió thổi mạnh lá bay hôn loạn xung quanh. Mùi đất ẩm cay nồng xộc lên mũi, Bạch An Nhiên cầm điện thoại gọi chị Tâm, nhờ đến chị. Trời rất nhanh sẽ mưa, cô có thể mắc mưa nhưng bé con không thể. Toàn bộ trên người cô không đủ để bắt xe về chỉ có thể nhờ đến chị.

Tại đây nhà chung cư, chị Tâm khoác vội chiếc áo ngoài, cầm theo chiếc áo khoác ra đến cửa vừa hay lại gặp một nhóm người. Ngô Đàm từ xa nhìn thấy chị, nhanh tay bắt lại:

"Thím à, An Nhiên có nhà không?"

Chị Tâm liếc nhìn tức giận, nhận ra Ngô Đàm và Hường Ân, duy chỉ có người bên cạnh là thấy lạ mắt:

"Đi đâu vậy!"

"Đón hai mẹ con!"

"Đề tôi đi cho!" _ Ngô Đàm giằng lấy chiếc áo khoác trên tay chị, nghe rõ địa chỉ rồi xuống bãi xe. Chị Tâm thì ở lại tiếp hai người.

Lã Vân Nhi rất nhanh làm thân được với chị Tâm, nói chuyện vô cùng thoải mái, một mình Hường Ân ngồi chán nản ở bên ngoài phòng khách tắt lại bật, chán trường liếc nhìn đồng hồ. Lại không có việc gì làm mà ngửa tay gọi cho ai kia:

"Đur đại ca, cậu đang vui vẻ với ai?" _ Giọng nói trêu chọc của hấn vang lên, phía bên kia đưa tay tắt máy.

Điện thoại lại vang, Dư Mộ Phàm liếc nhìn không cầm lên. Một hồi lâu, đối phương mới bắt máy, mùi chết chóc lan tỏa:

"Cậu chán sống?"

"Haizz, phải tôi đang rất chán đây a~~~~, tù lạnh, ở đây thật cô đơn!" _ Hường Ân ôm tím nằm quần quai trên ghế sofa mà nói(*liếc* *kéo áo* ngồi thẳng dậy đi, mất hết hình tượng rồi anh!)

"Đi chết đi!" _ Dư Mộ Phàm tức khắc ném cho hấn câu nói.

Hường Ân không những không bực bội, mà còn cười to:

"Cậu hay lắm, uống công tôi hi sinh tình báo cho cậu!"

Hường Ân tiếp tục nói:

"Cậu biết không, tôi đang ở nhà single-mom!" _ Hường Ân chậm rãi nói từng chữ.

"Cô ấy đâu?"

"Chưa về, Đàm ga lăng vừa đi đón chắc sắp về rồi!" _ Hường Ân nhàn nhã ngồi chằm ngồi ở đầu dây. Bên kia, cuộc họp báo cáo tháng dừng lại, căn phòng lớn chỉ còn lại anh, Kha Tô Cầm và vệ sĩ Đạt.

"Kìa, về rồi! Cậu muốn nói chuyện...!"

"Tút!!!!"

Hương Ân Chưa kịp nói tròn câu đã bị thẳng thùng cúp máy. Nhún nhún vai ngậy thơ chạy lại phía cô vợ nhỏ, giống như mình đang làm một chuyện tốt không phải kẻ phá đám.

Bạch An Nhiên về đến nhà, đặt áo khoác ngoài có vương chút nước mưa đặt sang một bên, nở nụ cười chào hỏi rồi cẩn thận đi vào phòng.

Ôn Vân ngo ngoáy tìm một tư thế rồi lại tiếp tục ngủ. Cô cứ vậy nhìn chăm chăm con bé, quần áo ướt cũng chưa thay:

"Chị Nhiên, để em thay quần áo cho con bé! Chị cũng mau đi thay đồ đi, ướt hết rồi!" _ Lã Vân Nhi nói.

Cô chân chừ rồi bước vào phòng tắm, xả nước để quên đi mọi ưu phiền thế nhưng lại chỉ càng lo lắng thêm. Bước ra khỏi phòng tắm với đầy nỗi u ám

"Chị sao vậy?"

Cô phân vân, ra ngoài gọi chị Tâm vào. Đem lo lắng của mình nói ra ngoài. Rồi bắt lực chỉ biết roi nước mát.

Ôm lấy bé con từ đằng sau, cô chỉ biết dựa vào con bé, con bé nếu như có chuyện gì cô nhất định sẽ không tha thứ cho mình. Chị Tâm đau lòng, vỗ về lên bả vai. Còn Lã Vân Nhi chỉ biết đau lòng nhìn con bé.

Buổi tối ăn cơm gia lại chỉ có bốn người ăn, không khí trầm xuống, bên ngoài ai cũng tỏ ra không sao bên trong lại mỗi người một suy nghĩ. Bạch An Nhiên tối ấy nhìn đối, chỉ ở bên con bé. Suy nghĩ cả đêm nghĩ cách giải quyết.

End chương 42: Kẻ phá đám.

#luật_cũ: không cmt, ngừng tag

Chuyên bên lề: phỏng vấn nhân vật

Au: "Ân ca ca, cảm giác như nào khi chọc tức nam chính?"

Hương Ân: "Rất tốt, rất thoải mái, có thể coi là thú vui tao nhã của ca! *cười nham hiểm*!"

Au: *nói nhỏ* anh thật đáng sợ!

Hương Ân: *lừa giận dùng dùng*

Au: *cười trừ*, Ân ca ca, xin phép cáo từ. Em té*****!"

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Một bước nữa, tôi giết em

Sáng sớm, Bạch An Nhiên trước khi rời khỏi nhà, vẫn cố nán lại bắt chuyện với bé. Kết quả vẫn chỉ là nụ cười ngậy thơ của con bé. Trước khi ra đến cửa, Ôn Vân mới bập bẹ gọi tiếng "mẹ", Bạch An Nhiên khổ sở nhìn. Nước mắt bỗng lăn dài, hai ngày rồi, có lẽ đây là câu nói đầu tiên của con bé. Có chút hi vọng, chưa được bao lâu, con bé lại gọi tiếng "ba".

Cô không đành, vén mái tóc con của bé con sang một bên, dịu dàng dỗ:

"Bảo bối, chiều mẹ dẫn con đi gặp ba, được không?"

Con bé nhoeo miệng cười, chị Tâm nhìn mà chua xót, đón lấy con bé.

Bạch An Nhiên lưu luyến nhìn mới đóng cửa lại.

7h15phút, Bạch An Nhiên đã thay xong bộ đồ của nhân viên, đứng trước sảnh lớn chờ. Hôm nay cũng như mọi khi, sảnh lớn chỉ một vài người cấp cao mới dám đứng, phía sau quầy tiếp tân là cả đám nhân viên nữ, lén lút tranh thủ đứng nhìn.

Dư Mộ Phàm bước xuống xe, nhận lấy tập tài liệu từ trưởng phòng, đi thẳng vào thang máy. Bạch An Nhiên như cái bóng leo theo sau. Đến cửa thang máy, lại một lần nữa bị kéo vào thang máy riêng. Ngay cả vị trưởng phòng cũng chỉ có thể đi thang máy nhân viên vậy mà Bạch An Nhiên cứ vậy

thần nhiên đi cùng anh.

Nhân viên tò mò, bàn tán. Bạch An Nhiên lại không dám phản kháng, đứng trong thang máy thu lại một góc, tạo khoảng cách.

Thang máy vừa mở, Bạch An Nhiên cúi đầu chào, chờ anh bước ra, thì nhanh chóng bấm nút đi xuống. Không dám chậm trễ.

"Bạch An Nhiên, đem tập tài liệu này lên phòng kế hoạch!"

"Được!" _ Cô nhận lấy xấp tài liệu, cầm theo quyển sổ nhỏ vẽ sơ đồ đi.

Đi được hai bước, quyển sổ bị giật lấy, xấp tài liệu rơi xuống, lộn xộn.

"Cô..."

"Tôi làm sao, cô Bạch, cô là nhân viên trong công ty ngay cả sơ đồ công ty cũng không thuộc là sao?"

"Tôi mới vào ngày hôm qua!" _ Cô đáp, cúi xuống nhặt lại xấp giấy.

"Công ty không chứa chấp loại người như cô, không làm được thì nghỉ ở nhà đi!" _ Á nghiêng răng nói.

Bạch An Nhiên nhìn đồng hồ nhặt tập tài liệu, lại nhìn thấy dưới gót giày cao gót kia có một tập hồ sơ. Á giẫm chân lên, không có ý rút lại. Bạch An Nhiên khó xử, chỉ nhìn nhưng không cất giọng nói, đúng lúc Đạt - vệ sĩ của anh xuất hiện.

Cả người Kha Tổ Cẩm bỗng run rẩy, loạng choạng, gót giày cũng rời khỏi tập tài liệu. Hấn nhặt lên, đưa cho cô, lại liếc nhìn á một ánh nhìn sắc bén.

"Cô Bạch, không sao chứ?"

"Cảm ơn anh, tôi không sao!" _ Cô nở nụ cười hiền, quay đầu đi vào thang máy.

Kha Tổ Cẩm khiếp đảm, bàn tay toát mồ hôi lạnh, vội vã bỏ chạy.

"Cô chán sống rồi?" _ Ánh mắt Dư Mộ Phàm chứa mùi chết chóc, bàn tay lạnh lẽo tạo lực trên cổ á.

Kha Tổ Cẩm cả mặt tím tái, dùng chút sức lực lắc đầu. Á không nghĩ chỉ một chuyện con con như vậy anh cũng để ý, cũng không nghĩ anh lại quan sát từng hành động của Bạch An Nhiên.

Đạt đứng ở một bên vừa nghe điện thoại, gấp gáp nói với anh. Kha Tổ Cẩm may mắn được thả ra. Quỳ xuống dưới chân anh, tham lam hít thở. Dư Mộ Phàm liếc nhìn á, bước ra cửa, ngay cả áo khoác cũng không cầm lấy. Đi thang máy xuống sảnh, Bạch An Nhiên vừa hay từ phòng kế hoạch cũng nhìn thấy anh đi ra, chỉ ngây người vài giây rồi tiếp tục làm việc, trong lòng bỗng bồn chồn khó tả.

"Chủ tịch, Lâm Tường cùng người đàn ông kia chính là có quan hệ!"

"Nói rõ!" _ Dư Mộ Phàm nhàu mày, nhìn sang bên đường. Hai bóng dáng cao lớn rất nhanh lôi kéo sự chú ý của anh.

"Hoắc Vĩnh Hào 25 tuổi, là người của Lâm Tường, là người ngày trước đưa cô Bạch về nhà. Mẹ hắn bị bệnh được Lâm Tường cứu giúp, nên hợp tác cùng hắn tiếp cận cô Bạch!"

"Bao nhiêu ngày rồi?" _ Anh hỏi. Đương nhiên là hắn tiếp cận cô được bao nhiêu ngày rồi. Vệ sĩ quan sát cẩn thận bẩm báo.

"Thưa, 2 tuần"

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, đậm mùi chết chóc. Ra lệnh quay về, liếc nhìn Bạch An Nhiên đang tập trung làm việc rất chăm chú, không hề có ý làm phiền mà đi thẳng vào thang máy riêng.

Bạch An Nhiên suy nghĩ cả nửa buổi, không biết có nên nhờ vả anh? Bảo bối dường như rất nhớ anh, cô nên làm gì? Anh có thể sẽ chiều cô vì cô mà đến gặp con bé không?

"An Nhiên, sao em ở đây?" _ Hoắc Vĩnh Hào nở nụ cười vụn vặt với cô. Lúng túng gãi đầu tìm đường.

"Anh Hoắc, câu này tôi nên hỏi anh mới đúng! Anh đến đây làm gì?" _ Cô ngạc nhiên hỏi.

"Anh đến gặp một người, chắc em biết đường, giúp anh lên phòng chủ tịch đi!"

"Được, đợi một lát!"

Bạch An Nhiên trả lời rất nghiêm túc, đúng quy định nhấn điện thoại, liên lạc với tầng cao nhất, thông báo với Kha Tổ Cầm rồi mới dẫn đường đi về phía thang máy.

"Anh Hoắc, mời theo hướng này!" _Bạch An Nhiên mặc kệ Hoắc Vĩnh Hào có bất chuyện dò hỏi, duy trì một khoảng cách nhất định.

"Cảm ơn!"

Suốt dọc đường đi, hắn không ngừng gặng hỏi. Bạch An Nhiên không cười lấy lệ thì ậm ừ cho qua. Rất nhanh, thang máy đã lên tầng cao nhất. Kha Tổ Cầm ghen ghét đứng đợi ở cửa nhìn thấy cô thì khinh bỉ, nhiệt tình nói với Hoắc Vĩnh Hào ngược lại nhìn cô bĩu môi. (À này có vẻ vẫn chưa chữa thì phải? *lườm*)

Bạch An Nhiên bấm thang máy đi xuống, phân vân có nên tranh thủ đi hỏi anh một chút hay không?

Một tiếng trước khi tan ca, Bạch An Nhiên do dự, vẫn quyết định lên thử hỏi một phen, có thể sẽ có cơ hội.

Thế nhưng...nếu như cô biết chuyện gì sắp xảy ra, nhất định có đánh chết cô cũng không đi lên!

Nếu biết cô sẽ phải chứng kiến cảnh kinh hãi ấy cho dù một mình phải đối mặt với bé con cô cũng nhất định sẽ không bước vào thang máy!

"Dư Mộ Phàm! Mẹ nó! Mày rớt cuộc là muốn gì?" _Hoắc Vĩnh Hào cả người bị đánh đến bầm dập, thô lỗ nói.

"Hoắc Vĩnh Hào, thì ra nói nãy giờ mày vẫn không hiểu?"

"Mày lấy quyền gì không cho tao lại gần cô ấy? Mày là cái quái gì?"

"Vậy mày lấy quyền gì tiếp cận người của tao?" _Dư Mộ Phàm ngược lại tây trang phẳng phiu ngồi thoải mái trên ghế, ném cho hắn ánh nhìn chết chóc.

"Mẹ nó chứ! Đường đường là chủ tịch của Dư Hòa, vạn người dòm ngó lại đi tranh giành một người phụ nữ!" _Hắn cười khinh miệt. Vừa dứt lời lại bị lãnh trọn một cú đấm.

Dư Mộ Phàm rất nhàn rỗi, đưa tay về phía Đạt, rất nhanh, trên tay đã có một khẩu súng nhỏ, súng giảm âm, có bắn liên tiếp đến hết đạn cũng không ai biết.

Lại rút trong túi áo khoác ra chiếc khăn đất tiền, tỉ mỉ lau đầu súng. Ánh nhìn chết chóc từ đầu súng chuyển về phía hắn.

Hoắc Vĩnh Hào hơi run rẩy nhìn anh, vẫn giữ bộ dạng của kẻ yếu thế mà nói.

"Mày tính làm gì?"

"Lấy mạng mày, sau này khỏi quấy rầy người của tao!" _Dư Mộ Phàm đột nhiên nhòe miệng cười.

Hoắc Vĩnh Hào khuôn mặt gian xảo, bộ dạng chật vật, đối diện trước họng súng đen ngòm cơ hồ coi sự sống như sợi dây, thản nhiên cười:

"Nếu thích, vậy cứ bắn đi! Cũng chỉ là một cái mạng trong số cả trăm cái mạng đã bị mày nhắm bắn!"

Đối phương không đáp, nụ cười trên môi anh vụt tắt. Cả trăm cái mạng? Con số này.. không tệ!

"Như thế nào, không dám bắn? Dư Mộ Phàm, thì ra vẫn chỉ là nói mà không dám....!"

Lời chưa dứt, phía dưới bụng Hoắc Vĩnh Hào đã nhuộm đỏ. Hắn nhăn mặt, rít lên một tiếng, bàn tay ôm chặt lấy vết thương, tiếng gầm gừ của hắn nghe đến rợn người.

Bạch An Nhiên đứng bên ngoài, cách cửa một đoạn, hai tay xoắn vào nhau, phân vân có nên bước vào? Lại nghe thấy tiếng động rùng rợn, nắm lấy chốt cửa muốn xem có chuyện gì lại chứng kiến Hoắc Vĩnh Hào gào nhẹ. Bóng dáng cao lớn của anh. Đưa lưng về phía cô. Vẻ sỗ cũng quay lưng lại. Một nhóm người lại chỉ có mình hắn nhận ra sự hiện diện của cô.

Máu me chảy xuống sàn nhà, hắn nở nụ cười nhìn về phía cửa:

"Nhiên!"

Cả nhóm người đồng loạt quay ra nhìn, Bạch An Nhiên cả kinh run rẩy muốn bỏ chạy.

Dư Mộ Phàm không quay đầu, vẫn đem ánh nhìn đến một nơi khác, không đối diện với cô.

"Cô Bạch, phiền cô...!"

"Buông ra, tôi tự đi!" _Bạch An Nhiên kinh tởm nhóm người trước mắt, né tránh cánh tay muốn kéo cô đi. Loạng choạng quay ra.

Lại một viên đạn bay ra, không phải nhắm vào Hoắc Vĩnh Hào, ngược lại, nhắm vào người đang sợ tới mức mắt cắt không một giọt máu như cô.

Ngay lúc, Bạch An Nhiên đang sợ hãi liên tục bấm thang máy viên đạn bay ra, lạnh lẽo ghim ngay bên cạnh chân của cô. Bạch An Nhiên ngã ngồi, sự sống mong manh do anh quyết định. Nước mắt kiềm chế để không rơi lúc này từng giọt từng giọt thì nhau rơi xuống.

"Một bước nữa, tôi giết em!"

Xác định Bạch An Nhiên không có ý trốn chạy, Dư Mộ Phàm đem khẩu súng quăng xuống đất. Bước lại phía An Nhiên. Nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, rất dịu dàng rất ân cần. Tại sao lại giống như đang vờn mồi trên đùi trước khi nó chết đến vậy?

Cô bản năng lùi lại phía sau, lại bị kéo giữ lại, túm lấy cảm ép cô phải đối diện:

"Lên đây làm gì?"

"Đem...đem...tài...liệu!"

Đối phương run rẩy trả lời, càng nói càng sợ. Sợ rằng chỉ sai sót một chữ, thì đầu súng kia sẽ hướng về phía mình. Nhìn cô run rẩy, cô hẳn là thấy anh rất ghê tởm?

"Đưa xuống!" _Dư Mộ Phàm ném lại câu nói cho Đạt, cũng rời khỏi thang máy, đi đến căn phòng phía cuối hành lang, ồn ào vừa rồi nhanh chóng trở nên yên tĩnh.

A Đạt theo lệnh dẫn cô xuống, cả đoạn đường cô đứng khéo nép ở một bên. Không dám lên tiếng, thang máy vừa mở lập tức tháo chạy.

"Đem về, canh chừng cẩn thận!"

Vừa dứt lời, Hoắc Vĩnh Hào cũng bị kéo đi. Vết thương bị động chạm rỉ máu, giữa trưa, công ty vắng không một bóng người. Duy chỉ Bạch An Nhiên là xách theo túi ra về, vừa vận nhìn thấy Hoắc Vĩnh Hào, bên ngoài nhìn không ra hẳn bị thương. Áo sơ mi đã thay, nhưng vết thương có lẽ vẫn rỉ máu, áo ngoài nhìn kĩ vẫn sẽ thấy. Cô thối lui vội đứng ở một bên chờ cả nhóm người rời khỏi mới dám ra mặt.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Nhỏ cái đó, già cái kia, yếu cái cần khỏe (Couple phụ!)

Bạch An Nhiên hỗn loạn đi ra bến xe. Nhớ lại những chuyện đã xảy ra, không khỏi run sợ. Cô đã từng nhìn thấy anh cầm súng, rất lạnh lẽo ngay cả chính cô cũng không nhận ra. Cô chỉ cho rằng anh đem theo để tự vệ không nghĩ tới...Dư Mộ Phàm lại có thể tàn nhẫn đến mức chĩa súng vào người khác, thật trớ trêu lại là người đã cứu hai mẹ con cô. Cô bây giờ rất muốn biết Hoắc Vĩnh Hào rốt cuộc đang ra sao, có phải là rất đau?

"Nhiên! Em có định dẫn bé con đến công ty không?" _Chị Tâm ở đầu dây hỏi.

Bạch An Nhiên hơi ngây người, vô thức trả lời nói tiếng "có", sau cùng lại nhớ đến cảnh tượng vừa trải qua, run run sửa lại:

"Em có việc bận rồi chị. Chắc để sau đi, trưa em không ghé qua nhà. Tối em sẽ đi đón bảo bối!"

Nói xong, cũng tắt máy, thất thần ngồi bên trạm chờ xe bus.

Bé con muốn gặp anh, thế nhưng...hiện tại gặp bằng cách nào đây? Chỉ cần tâm trạng cứ thoải mái một chút, thì bao nhiêu sợ hãi về anh lại lấp đầy tâm trí, khiến cô ngay cả đối diện cũng thấp thỏm không yên. Sao có thể để con bé gặp anh đây?

Hiện tại nghĩ lại, ngay cả cô cũng hãi hùng. Bàn tay đẹp đẽ ấy lại có thể không run khi dính máu người khác, kí lên văn kiện....có lúc, ngay cả chính cô cũng mê mẩn, nhiều khi lấy cớ để động chạm dò xét thái độ anh. Hiện tại, cô khẳng định có kẻ súng bên người đánh chết cũng không chạm vào vào hay chỉ liếc nhìn nó.

Bé con cũng vậy, cô, nhất quyết sẽ không để con bé gặp anh! Nhất định là vậy!

Bạch An Nhiên ngược nhìn đường xá, đem ưu phiền gạt bỏ qua một bên chú mục vào chiếc xe đang đi tới. Cô ngồi ở cuối xe, lẳng lặng nhìn qua cửa kính, thời tiết hôm nay âm u, âm u như chính cô!

"Chị Nhiên! Chị ở đâu?" _ Lã Vân Nhi chuyển vào hộp thư thoại. Lúc Bạch An Nhiên nghe cũng là 1 giờ say, cô cơ hồ không nghĩ Vân Nhi sẽ gọi đến.

"Vân Nhi, là chị! Có chuyện gì sao?"

"Chị...không sao chứ?"

_ Lã Vân Nhi lên tiếng hỏi, câu hỏi úp mở.

"Sao đột nhiên hỏi vậy?"

"Lão già nhà em có nói sơ sơ. Chị...chị ổn không?" _ Lã Vân Nhi dò xét hỏi, giọng nói có chút lo lắng. Nguyên lai, "lão già" chính là Hường Ân, ông chồng già (*chép miệng* đâu đến nỗi. Người ta đang độ tuổi đẹp nhất ở đâu ra ông chồng già vậy!)

"Em nghe rồi? Chị chẳng sao cả? Chuyện này...không liên quan đến chị!"

Phải rồi! Chuyện này vốn cô không liên quan! Bất quá cô chỉ lo lắng Hoắc Vĩnh Hào hiện tại vẫn ổn? Anh ta suy cho cùng cũng là ân nhân cứu bé con. Ngược lại, Dư Mộ Phạm, cô không dám nghĩ đến. Anh ta từ đầu vốn đã không phải người bình thường. Nếu vậy...Hường Ân và Ngô Đàm có phải cũng là "dân đen"?

"Vậy thì tốt! Em muốn hỏi chị, để em cùng "lão già" dẫn bảo bối đi chơi một hôm được không?"

"Cũng tốt! Giờ cũng sắp tan tầm. Chừng tiếng nữa em qua đón con bé! Chị hiện không tiện đến đón con bé!"

"Được! Chơi muốn một chút, chỉ hẳn sẽ không để ý chứ?" _ Lã Vân Nhi ra giấu ám chủ đã thành công, ngẩng mặt về phía "lão già" bên cạnh mà cao hứng.

"Sẽ không? Đừng chơi mệt quá, nói chuyện với con bé một chút. Sáng nay con bé cũng có nói vài chữ!" _ Nói đến buổi sáng, Bạch An Nhiên không nhận được mà mỉm cười.

"Vậy giờ bọn em chuẩn bị! Tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

Bạch An Nhiên xuống bến, trên đường nhân tiện mua thêm hai bí hóa bách hợp, giỏ trái cây đi thẳng vào con đường tắt, nhìn bia mộ mà mỉm cười.

"Mẹ, con gái hư! Lâu như vậy mới đến thăm mẹ!"

Phía bên này, Lã Vân Nhi tắt máy. Chạy vội vào phòng. Hường Ân Cũng theo sau, như cái bóng:

"Bà đậu! Em gọi ai là lão già, già chỗ nào?"

Lã Vân Nhi trừng mắt nhìn hấn, con mắt đảo qua lại liếc xuống dưới bụng, nhếch miệng trên tức:

"Nhỏ cái đó, già cái kia, yếu cái cần khỏe!"

Mặt Hường Ân đen lại, hấn mà nhỏ? Già? Yếu? Vậy ai khỏe ai trẻ đây?

"Thật nhỏ! Còn không đẹp...lại chẳng to...haizzzz....bất quá, dẫu sao cũng là vợ chồng, anh cũng có thể tạm chấp nhận em!" _ Hường Ân tặc lưỡi nói, liếc nhìn cổ áo cô, vuốt ve xương quai xanh ai đó mà trên tức.

Lã Vân Nhi vốn muốn tháo dép ném "cầu" lại nhớ ra còn có chuyện quan trọng, ném lửa giận sang một bên.

"Lão già" nếu như anh không thích thì kiếm em nào xinh một chút! To một chút! Quyển rũ một chút mà dùng! Cho anh ba giây, cắt đi thay đồ đón bảo bối hoặc là đến tai mẫu hậu!"

Ai đó rất nhanh biến khỏi tầm mắt, chưa đầy nửa tiếng, cả hai đã an vị đứng trước cổng nhà trẻ.

"Bà xã, em vào đi!"

"Anh qua đó, mua kem đi! Em vài đống công chúa nhỏ!"

Hướng Ân không cam lòng bước xuống xe, nhìn lại một lượt, đội chiếc mũ lưỡi trai che quá nửa, bước đến mua kem chờ!

10 phút sau, bé con rất ngoan ngoãn nắm tay Lã Vân Nhi đi ra cổng. Nụ cười ngây ngô có chút chuyển biến tốt, ít ra con bé hôm nay cũng đã chịu bập bẹ vài chữ.

"Công chúa nhỏ, nhìn xem ai?" _Lã Vân Nhi quỳ xuống bên cạnh con bé, hướng về phía đối diện hỏi bé con.

Ôn Vân còn đang ngỡ ngàng với bộ váy trên người, chớp chớp đôi mắt nhìn. Rất nhanh nhìn thấy Hướng Ân ở bên kia đang nhìn. Lon ton chạy lại. Vòng qua cổ hân chơi với que kem.

Một nhà ba người rất vui vẻ mà rời khỏi cổng nhà trẻ. Bên ngoài tưởng chừng ba người rất hạnh phúc, tuy nhiên, không phải ai cũng rõ.

"Công chúa nhỏ! Ăn cái này!" _Lã Vân Nhi đem bánh kem vị dâu cho bé con.

"Bảo bối, ăn cái này!" _Hướng Ân gạt vị dâu sang một bên, đem vị cam lên trước mặt con bé. Còn khuyến mãi nụ cười, nhiệt tình đưa thìa kem lên tận miệng con bé.

Ôn Vân ngày đầu tiên nhìn thấy anh đã cả gan ngồi trong lòng anh phá đám. Nhìn thấy Ngô Đàm thù phụng phịu đòi bế. Khi nấy thì ngây thơ ôm lấy cổ anh nũng nịu đòi kem. Tóm lại, chủ cần là đàn ông, nó quyết không chịu thiệt mà đòi hỏi. (Con bé này! Thả thính ghê quá đi a~~~ chả bù chị đây, 17 tuổi chưa nếm được vị kem trai đẹp là như thế nào. Thật tui a~~~)

Nó chớp chớp mắt, tay cầm thìa kem xúc vị dâu, cam đến miệng vẫn há miệng nhỏ để thưởng thức.

"Đi xem khi!" _Hướng Ân nắm tay trái bé con muốn dắt đi.

"Không thích! Xem con công a~~~" _Lã Vân Nhi giằng co.

Ôn Vân ngược bên trái, lại nhìn bên phải tưởng hai người cãi nhau mà bật khóc.

Cứ như vậy, cả một buổi chiều, bên ngoài thì khoác áo gia đình, trai xinh gái đẹp, tiểu công chúa đáng yêu là ngưỡng mộ của bao người. Kì thật là cãi nhau không ngừng. Nhưng không phải chỉ vậy, cãi nhau nhưng không phải không có ngọt ngào.

"Bà đậu! Dẫn tiểu công chúa lại đây!"

"Em cảm!" _Lã Vân Nhi giằng máy.

"Em ôm con bé, anh cảm!" _Hướng Ân lên tiếng.

Lã Vân Nhi phụng phịu đem điện thoại lại cho anh, đặt lên má con bé một nụ hôn.

Điện thoại rất nhanh chụp lại. Thêm một kiểu, lại thêm kiểu...

Cho đến khi, Ôn Vân nhăn nhó mặt đôi mắt rung rung nói tiếng:

"Đi...đói!"

Trải qua một ngày dài, Ôn Vân ngủ gục trong lòng Lã Vân Nhi suốt cả lúc về. Trên xe im lặng đến mức ngoài tiếng động cơ chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ của con bé, cả tiếng ngân nga hát ru trong miệng Vân Nhi.

"Bà Đậu, chúng ta sinh em bé đi!"

"Hả? Em bé đây!" _Lã Vân Nhi đáp lại, phũ phàng nói.

Ai kia chi biết cười khổ, không biết phản bác lại như thế nào.

Bạch An Nhiên đứng đợi trước cửa. Liếc nhìn đồng hồ cũng đã 9 giờ tối hơn. Nhìn thấy ba người thì mới nhẹ nhóm thở phào.

"Sao rồi? Chơi vui vẻ chứ, con bé...có phá hai người không?"

"Giọng em sao vậy?" _Hướng Ân quan tâm hỏi.

"Em vừa thăm mẹ, chắc tại xúc động quá thôi!"

"Chị nhớ uống thuốc. Đừng để bị ốm!" _Lã Vân Nhi nhẹ nhàng đưa bé con cho cô.

Bạch An Nhiên khàn khàn trong cổ họng, mỉm cười gật đầu.

"Về cẩn thận!" _Nói rồi cũng quay người đi vào.

Hướng Ân quay người, lôi kéo ai đó vào trong thang máy:

"Đi, về sinh em bé!"

Cô đỏ mặt nhìn anh, lại không nhìn được trên:

"Nhỏ!"

"Em mới nhỏ!"

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Còn không phải vì cậu ta?

Bạch An Nhiên ngồi bên giường, ngây ngốc nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Bé con ngo ngoáy trở mình rồi cũng tỉnh, rúc vào trong lòng cô. Nhìn con bé, trong lòng lại run lên một hồi, chuyện của Dư Mộ Phàm nên giải quyết như thế nào đây? Cũng không thể để con bé gặp anh, cô quyết không để chuyện này xảy ra.

"Bảo bối, chơi có vui không? Nói mẹ nghe!"

Ôn Vân ngược đời mắt tròn xoe nhìn cô, nhoẻn miệng cười, gật gật cái đầu nhỏ. Vẫn không nói một chữ. Cô khổ sở nhìn, rồi tự nhủ cần kiên trì, không gấp gáp, sinh hoạt cá nhân bình thường, đúng 9h hai mẹ con cũng đi ngủ.

"Tấm này đẹp hơn!" _Lã Vân Nhi chủ vào bức ảnh bé con nhoẻn miệng cười.

"Tấm đó xấu, cái này đẹp hơn!" _Hương Ân phe phẩy tấm ảnh trên tay, con bé ôm lấy cổ anh đặt lên má một nụ hôn tuy rằng nước miếng đầy má nhưng chung quy nhìn hết một lượt hiển nhiên vẫn đẹp hơn.

Lã Vân Nhu bĩu môi, lăm lăm trong miệng:

"Vừa già còn vừa biến thái, trẻ con cũng không tha!"

Hắn đen mặt đặt xấp hình qua một bên, nam trên nữ dưới mà đề lấy Lã Vân Nhi:

"Bà đậu! Có phải là rất thoải mái không? Nguyên một ngày, liên tục chê chồng mình già!"

"Sự thật hiển nhiên không thể chối cãi, anh già em có quyền chỉ trích!"

"Tranh cãi không được, chỉ bằng chúng ta dùng hành động chứng minh đi!" _Nói rồi cũng đặt lên môi cô(Lã Vân Nhi) một nụ hôn. (*che mắt* cảnh Hót Hôn Hột trẻ con dưới 18 tuổi phiên lướt qua, chuyện người lớn, không nên tò mò a~~~~)

(Haizz....couple phụ nên sẽ không viết, chờ đến couple chính tui viết cho mấy ông bà coi ha! Hứa:v)

Sáng sớm, Bạch An Nhiên như thường lệ đến công ty, chỉ là hôm nay không còn tâm trạng như trước, trong lòng nom nớp lo sợ, chỉ sợ rằng sẽ chạm mặt anh. Cô chỉnh trang lại quần áo, nhìn kỹ lại mình trước gương hít một hơi thật sâu, bước đến sảnh lớn, chờ.

Đúng giờ, Dư Mộ Phàm xuất hiện, dáng người cao lớn bước vào, Bạch An Nhiên rất ngoan ngoãn bước vào thang máy riêng, không gian bị thu hẹp, tâm tình cô càng trở nên khó coi. Dư Mộ Phàm biết rõ, ngày hôm qua cô hẳn đã không còn muốn dính dáng với anh! Công việc phải làm đương nhiên sẽ làm nhưng khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa.

Thang máy vừa mở, Bạch An Nhiên như cũ cúi đầu chào rồi đi xuống, không nói gì càng khiến cho tâm tình Dư Mộ Phàm càng đi xuống. Khuôn mặt

anh tức giận, văn kiện đem lên không bị làm lại thì cũng bị bôi móc tìm sơ hở. Kha Tô Cầm nhìn anh cả ngày cau có, biết điều không quá phận, cũng không đi tìm cô nữa mai.

Trưa nắng, sau khi Dư Mộ Phàm rời khỏi cũng xách túi ra về. Đến sảnh lớn, thấy cô đang loay hoay tìm đồ, liếc nhìn anh đã lên xe lại không nhận được bước tới nữa mai.

"Tiếp tân!"

"Cô muốn gì?" _Bạch An Nhiên ngẩng đầu nhìn, thấy bản mặt ả thì chán trường nói.

Ả rút trong chiếc cặp nhỏ ra một chiếc USB, nhìn cô:

"Đem tài liệu đi photo, mỗi phòng một tập. Làm xong thì tan ca!"

"Đây không phải nhiệm vụ của tôi! Tôi cũng tan ca rồi!" _Bạch An Nhiên không vui nói, cô vì cái gì mà phải đi làm chân sai vặt cho ả. Ả lấy quyền gì mà bắt cô làm?

"3 phút nữa mới tan ca, giờ chưa tan, vẫn phải làm việc, cô lấy tư cách gì mà từ chối. Làm không xong thì đừng về!"

Giày cao gót nện trên sàn nhà dần dần rồi cũng khuất. Cô để công việc sang một bên. Đem theo bụng đói đến máy in, bắt đầu làm.

12h30 phút, tài liệu cần bản đã xếp gọn gàng, Bạch An Nhiên chia thành từng chồng nhỏ, đi từng phòng ban, mỗi phòng đặt ngay ngắn trên bàn làm việc rồi mới rời khỏi.

2h30 phút, Bạch An Nhiên từ thang máy đi xuống, chạm phải gương mặt ả. Cô ngay cả nhìn cũng chán nản. Cả người mệt mỏi đi thay đồ muốn rời khỏi.

Đến sảnh lớn, lại chạm mặt anh, Dư Mộ Phàm hơi nhũn mày, cô giờ này sao còn ở đây? Tan làm từ trước 12 giờ, lẽ ra phải về nhà rồi! Lại nhìn đến khuôn mặt mệt mỏi, bàn tay xoa xoa cái bụng, sẽ không nhận đối đi!

Bạch An Nhiên từ trong cái đói đi ra cửa, nhìn thấy anh, nghiêm chỉnh cúi chào, rồi bỏ đi. Nhìn bóng dáng đã khuất của cô rồi cũng đi vào!

"Chủ tịch Dư, đã lâu không gặp!" _Hương Ân cản trở thư kí làm việc, mặc kệ bị giữ lại vẫn kiên quyết đi vào không báo trước.

"Chuyện gì? Không cũng vợ nhỏ của cậu ân ái lại chạy đến đây?" _Dư Mộ Phàm phát tay với thư kí An. Liếc nhìn hẩn hỏi.

"Bã đậu đi gặp tiểu công chúa rồi! Không cho tôi đi theo! Haizzzz...cậu nói xem, có phải tôi trở thành người thừa rồi không a~~~~!" _Hương Ân vừa lướt điện thoại vừa nói, giọng điệu có phần nức nở. "Tiểu công chúa" là ai, đương nhiên anh biết rất rõ. Không cần anh trực tiếp nói ra chứ?

"Con bé không đi lớp?"

"Nghỉ rồi...ai...đừng nói cậu không biết nhé?"

"Đã biết!" _Vừa nói, Dư Mộ Phàm vừa đặt bút xuống, đến bên ghế, ngồi đối diện với anh. Không lâu sau, Ngô Đàm cũng có mặt. Ngư cũ, mặc kệ bị kéo lại, vẫn kiên quyết đi vào dùng quyền uy không cần phải thông báo trước với anh.

"Máy người nhàn rồi quá?"

"Không hẩn! Tôi đến đây là vì có chuyện muốn cho hai cậu biết, bổn thiếu cũng không phải nhàn rồi đến mức đấy!" _Hương Ân vỗ ngực trịnh trọng nói.

Đem tập tài liệu ra, đưa mỗi người một xấp, đắc ý nhìn.

"Có phải là rất vui không?"

"Rất tốt, không tệ!" _Ngô Đàm nhếch miệng cười, nhìn bản đồ khu đất trên tờ giấy vừa tranh giành được với Lâm Tường. Rất vui vẻ mà khen ngợi.

"Còn cậu?" _Hẩn hướng về phía anh hỏi. Khuôn mặt Dư Mộ Phàm có chút không đúng!

"Này...."

"Cái gì đây?" _Anh lơ đãng hình một nhà ba người lên về phía hẩn. Hương Ân giả bộ không biết, sừng sốt muốn giằng lấy:

"Này, trả cho tôi! Của tôi, cậu dám cướp!" _Nói xong lại liếc về phía Ngô đàm lên ra hiệu. (*lắc đầu* Ân ca ca, anh thật nhan hiểm a~~~~)

"Lúc nào?"

"Mới hôm qua, đừng nói cậu ghen à ~~~~"

"Ghen? Cậu chán sống?"

"Con bé gần đây ít nói, nên tôi với "bã đậu" mới dẫn con bé đi chơi thôi! Chuyện này...cũng không rõ. Là từ "bã đậu" nói, An Nhiên dẫn con bé đi khám, phát hiện con bé bị trầm cảm." _Hương Ân kể, hần cũng chỉ là tình cờ biết, lúc về nhà, "bã đậu" lên gọi điện an ủi cô. Hồi mãi mới chịu nói. (Haizzz....bã đậu đương nhiên là Lã Vân Nhi rồi *cười*)

"Chữa bằng cách nào?" _Ngô Đàm sốt ruột hỏi. Dư Mộ Phàm từ đầu vẫn im lặng không nói một lời, chủ mực vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé trong tấm hình.

"Còn không phải vì cậu ta?" _Hương Ân cau kinh nhìn anh lên án!

Dư Mộ Phàm...

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Gặp con gái

"Cậu vì sao lại để hai mẹ con họ đi? Haizzz...vì Lâm Tường?" _Hương Ân than vãn hỏi.

Dư Mộ Phàm...

"Con bé đột ngột đổi hoàn cảnh sống, không chịu nói chuyện, chỉ cười khóc bộc lộ tâm tình!" _Hương Ân nhìn anh, chờ đợi câu trả lời. Ngược lại, không có đáp án, đành tự mình khai.

"Không nói chuyện?" _Ngô Đàm khó tin hỏi ngược lại. Mấy hôm trước có thấy cô nói gì đâu?

Hương Ân ngẫm ra hiệu cho Ngô Đàm, hần lại không hiểu. Chép miệng, thu lại tập hồ sơ vút sang một bên:

"Cô ấy không nói với cậu sao? Ấy da...phụ nữ thật khó hiểu, không nói ra đàn ông chúng ta biết giúp bằng cách nào?" _Hần than.

Ngược lại, lại khiến Dư Mộ Phàm ở đối diện một phen nhú mày.

Nguyên lai, ngoại trừ "phải" làm cái đuôi theo anh đi, thì có đánh chết cô cũng không dám bước chân lên căn phòng này. Trưa hôm ấy đột nhiên đi lên, hần là muốn anh gặp con bé đi!

Sau lại chứng kiến cảnh Hoắc Vĩnh Hào bị bắn, hiện tại, cô đối với anh, mười phần là sợ sệt.

"Vân Nhi đi đón con bé?" _Anh ngẩng đầu hỏi.

"Ừ, tính đem con bé đi chơi!"

"Đem đến đây đi!"

"Cậu tính làm gì?"

"Giết người!" _Dư Mộ Phàm quăng xấp tài liệu lên bàn, bỏ lại câu nói rồi quay lại bàn. Mặc kệ Hương Ân và Ngô Đàm kia đang có thái độ gì.

Hương Ân rất nhanh gọi điện cho Lã Vân Nhi, đem con bé đến công ty còn ngầm báo "không cần nói với Bạch An Nhiên".

Buổi chiều. Bạch An Nhiên như cũ, đem theo đồ vẽ đến công viên, cũng nhóm người tình nguyện lựa chọn chỗ ngồi thu hút sự chú ý nhất. Bắt đầu vẽ tranh quyền góp. Cặp vợ chồng trẻ phân vân có nên vẽ tranh không, rất nhanh sau khi nhìn thấy hòm thư thiên ở bên cạnh đã quyết định vẽ. Bạch An Nhiên nhanh chóng lấy giấy, bắt đầu vẽ. Được một hồi điện thoại rung.

"Chị Nhiên, hôm nay để em đón bé con cho!" _Lã Vân Nhi nói.

Bạch An Nhiên nhìn đồng hồ lại nhìn bức tranh vẽ chưa được nửa, gật đầu đồng ý.

Vừa tắt máy, Lã Vân Nhi đã vội vàng bế con bé đến Dư Hòa. Bé con ở trong lòng tò mò với mọi thứ, liếc ngang liếc dọc nhìn.

Dư Mộ Phàm đặc biệt ra đứng trước thang máy đón, Ôn Vân ngó nghiêng một hồi bị ánh mắt dòm ngó của nhân viên trong công ty làm cho sợ hãi, rúc đầu vào hõm vai Lã Vân Nhi, trốn tránh.

"Bảo bối, nhìn xem ai?" _Lã Vân Nhi vỗ nhẹ lên lưng con bé, lên tiếng gọi, Ôn Vân từ trong lòng cô nghiêng đầu, nhìn thấy Dư Mộ Phàm thì nhoen miệng cười, giơ hai tay đòi bế. Cảnh tượng này, rơi vào mắt nhân viên, có người cả gan lên chụp lại.

Dư Mộ Phàm không viết, Lã Vân Nhi cũng không biết, "một nhà ba người" bước vào thang máy riêng, đi thẳng lên căn phòng cao nhất.

Kha Tổ Cầm nhìn thấy bé con trên tay anh đang phá phách, bắt đầu lục lại mớ kí ức, lóe lên cảnh Bạch An Nhiên cũng con bé vui đùa ở trong quán cà phê. Ghen tỵ đến đỏ mặt.

Lã Vân Nhi sai ả đi mua bánh kem cho con bé, ả nghe không vào, bàn tay nắm quyền cầm phần nhìn con bé.

"Này cô! Còn không mau đi!"

"Tại sao..." _Kha Tổ Cầm vốn muốn phản đối, không đi lại nhìn thấy A Đạt đứng ở cửa đang nhìn mình, đành lên tiếng hòa giải:

"Tôi đi ngay!"

Rồi khua rạng.

Lã Vân Nhi nhú mày nhìn rồi bỏ vào phòng tổng giám đốc, nhìn ba người đàn ông vây quanh một đứa trẻ con chưa tròn 2 tuổi. Ôn Vân rúc vào lòng anh, ngoan ngoãn tựa đầu vào ngực anh, nhìn chăm chăm hai người trước mặt. Dư Mộ Phàm mảy mềnh nhú lại, nhìn bé con không nói tiếng nào, lại khó chịu nhìn Hường Ân và Ngô Đàm.

"Công chúa nhỏ, gọi chú đi!" _Ngô Đàm nựng nựng má con bé, muốn nghe con bé gọi.

"Cậu tránh ra, tiểu công chúa, gọi ba ba!"

Dư Mộ Phàm nhìn hẩn, Ngô Đàm há hốc miệng, còn chưa kịp ra tay, xấp tài liệu đã thẳng tay rơi vào đầu. Hường Ân ôm lấy đầu khổ sở rên lên một tiếng, mẹ nó, hẩn cũng chỉ nói chơi thôi, là ai? Ai dám đánh hẩn!

"Anh rút ra! Không cho nói chuyện!" _Lã Vân Nhi nổi cáu hét lên, còn đá hẩn một cái mới chịu ngồi xuống. Hường Ân ngậm miệng không tiếp tục chửi nguyên.

Ôn Vân đang im lặng đột nhiên bật tiếng cười, ngồi dậy nhìn Hường Ân rồi lại cười. Cả nhóm người thấy con bé đã cười,

Cũng không nháo, còn muốn đá hẩn thêm vài cái.

Dư Mộ Phàm chỉ nhìn con bé:

"Bảo bối, đi ăn cơm!"

"Ba, đói, ăn cơm..." _Ôn Vân vòng tay ôm lấy cổ anh, nỉ non như chú chim nhỏ.

"Được, ăn cơm!" _Dư Mộ Phàm đứng dậy, ba con người bên cạnh cũng đứng dậy theo. Theo đuôi.

"Ba....mẹ....đâu?" _Con bé ngây thơ hỏi.

Dư Mộ Phàm không biết phải đáp như thế nào, nở nụ cười hiếm hoi:

"Ngao! Đi ăn cơm, lát mẹ sẽ đến!"

Ôn Vân lại ôm lấy cổ anh, im lặng.

6 giờ chiều, Bạch An Nhiên cất đồ, ra trạm xe về nhà.

Phía bên kia, Dư Mộ Phàm ôm lấy Ôn Vân đang ngủ say, đưa cho Lã Vân Nhi.

"Đưa con bé về, không cần nói cho cô ấy!"

Lã Vân Nhi rất rõ "cô ấy" là Bạch An Nhiên, gật gật đầu để đảm bảo. Lên xe, Hường Ân nhanh chóng lái xe về chung cư của cô. Ngô Đàm theo anh về công ty.

"Cậu tính sao?"

"Như bây giờ!"

"Vẫn muốn giữ cô ấy bên cạnh? Tôi nghĩ...chuyện bên kia, giải quyết nhanh một chút, cậu cũng có thể thẳng thắn nói chuyện với cô ấy!" _Ngô Đàm nói.

Dư Mộ Phàm rõ ràng nghe thấy, lại vờ như không, nhắm mắt không để ý.

Ngô Đàm cũng hết cách, hần nhún vai, lỗi không phải ở hần, hần rõ ràng là có khuyên bảo, chỉ là...ai đó không chịu nghe. Không thể trách hần.

Bạch An Nhiên đón lấy con bé, hơi lo lắng:

"Con bé, sao ngủ sớm vậy?"

"Chắc tại chơi mệt quá thôi, không sao đâu!" _Hương Ân nói. Cũng không nán lại lâu, rất nhanh rời khỏi.

Bạch An Nhiên ngồi nhìn hồi lâu, mới đi thay đồ. Vừa đi ra đã thấy con bé tỉnh lại, khuôn mặt nhẵn lại mếu máo sắp khóc.

Nhìn thấy cô lại càng được nước lán tới, nước mắt rơi xuống ùy khuất khóc, đem nước mũi nước mắt kèm cả nước miếng lau vào áo cô.

Dễ dàng hồi lâu, mới chịu nín, cô cười, vuốt lại tóc con bé, khẽ thơm lên má nó:

"Sao lại khóc rồi? Ai trêu con gái mẹ?"

Ôn Vân phụng phịu trèo lên người cô, nằm lên bụng cô, bấu lấy cổ Bạch An Nhiên, vùi đầu không chịu nói. Lại chìm vào ngủ. Qua 30 phút, Bạch An Nhiên cũng theo tiếng thở nhẹ nhẹ của con bé chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, lại tỉnh dậy, Bạch An Nhiên hải hùng, bàn tay xoa xoa chỗ cô từng bị anh bóp nghẹt, khó khăn ngủ tiếp.

Lại một đêm khó ngủ, sáng sớm, cô đã vào bếp chuẩn bị bữa sáng, đem bé con giao cho chị Tâm, nghe con bé gọi tiếng mẹ, vẫy tay tạm biệt mới rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Công khai

Bạch An Nhiên vừa ra khỏi cửa chung cư, lại đâm sầm vào Lã Vân Nhi. Hương Ân nhanh tay đỡ lấy Lã Vân Nhi, Bạch An Nhiên nhú mày:

"Sao hai người ở đây?"

"Ui...đau!" _Lã Vân Nhi chun chun mũi, nhìn cánh tay bị túm lấy. Rõ ràng là đâm sầm vào người khác thì không đau bị hần kéo còn đau hơn.

"Bọn em qua chơi với bé con!" _Lã Vân Nhi chột dạ nói. Lại cười cười.

Nhìn bóng dáng hai người tranh cãi bước vào thang máy, đột nhiên mở nụ cười. Hạnh phúc như vậy còn không chịu nhận...

Đồng phục vừa thay xong, Bạch An Nhiên tranh thủ nhập số liệu vào máy, bên cạnh nhân viên nữ cầm quyển tạp chí trên tay bắt đầu túm nắm tùm ba chép miệng bàn tán. Cô chỉ nghe câu được câu chăng, một hồi lâu mới nhận ra sắp muộn, vội chen ngang qua đám nhân viên nữ đi ra ngoài, vô tình làm quyển tạp chí cũng rơi xuống chân.

"Chủ tịch Dư Hòa công khai người tình và con gái nhỏ!"

Tiêu đề giật tít, không khỏi không chú ý. Lại nhìn đến tấm ảnh mờ nhạt phía dưới, nguyên trang đầu bàn tán về người vợ và đứa bé kia. Bạch An Nhiên nhìn tờ báo, run run mở ra xem. Hình ảnh chụp lén, chỉ rõ đứa trẻ con đưa tay ra đòi bế, Dư Mộ Phàm cũng không ái ngại chìa tay ra, đứa bé kia....rõ ràng là bảo bối của cô.

"Chị này, quyển này mua ở đâu vậy?"

Nhân viên nữ đang mãi tiếp chuyện, phẩy phẩy tay ý bảo "cầm luôn đi!". Cô cầm theo tờ báo ra sảnh lớn, run rẩy đi vài phần.

Cô đã không muốn để con bé tiếp xúc lại không ngờ đến Lã Vân Nhi tự mình đưa con bé đưa cho anh.

"Chị Tâm, con bé còn ở chỗ chị chứ?"

"Nó chơi với bọn họ, sao vậy, Vân Nhi nói muốn đưa con bé đi nhà trẻ!"

"Không cần phiền vậy, chị đưa con bé đi giúp em! Đừng để Vân Nhi đưa con bé đi!" _Bạch An Nhiên nói xong, tắt máy, ngẩng đầu đã thấy bóng dáng Dư Mộ Phàm đứng sừng sững trước mặt. Anh không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

Bạch An Nhiên túm chặt lấy điện thoại, lui lại một bước. Dư Mộ Phàm khuôn mặt khó nhìn bước thêm một bước. Bạch An Nhiên gấp gấp lại lùi thêm hai bước, lại nhìn đến khuôn mặt anh, hơi nhún lại chắc vừa mới thoát khỏi vòng vây của đám phóng viên bên ngoài.

Cô luống cuống đem tờ báo đưa ra sau, lại va vào cánh cửa lớn của sảnh, ngoài ý muốn mà rơi xuống, còn chưa kịp hoàn hồn, Dư Mộ Phàm đã nhanh tay nhặt lấy nó.

"Không muốn hỏi sao?"

"Không cần thiết, sau này...nhất định sẽ không làm phiền!" _Cô cảm phẫn nói, lỗi không phải của cô tại sao lại cảm thấy chột dạ như vậy?

"Mất ngủ?" _Dư Mộ Phàm nhìn khuôn mặt cô lên tiếng.

"Không có, đây là chuyện riêng, mấy chuyện vặt vãnh này còn cần đến chú tịch bận tâm sao?"

Lời nói ra, Bạch An Nhiên tự muốn va vào mặt mình. Mẹ nó, người khác mà nghe thấy hẳn sẽ cho cô là giận dữ vô cớ.

Lời nói lọt vào tai Dư Mộ Phàm lại thành ra "chuyện của tôi, không liên quan đến anh. Anh có quyền gì mà biết!"

Dư Mộ Phàm sáng sớm gặp phải lũ chó săn, hình ảnh còn từ nội bộ truyền ra cảm xúc không tốt, nghe thấy câu nói kia mảy mảy lại, túm lấy cánh tay cô.

Môi mọng chậm chậm cúi xuống, Bạch An Nhiên bị động tác của anh làm cho khiếp sợ, vùng vẫy thoát khỏi bàn tay kia lại không kịp một lực bị kéo vào người. Cả người cô run rẩy một phen, hai mắt tròn tròn, muốn thoát không được chỉ có thể ngoan cố nín chặt môi. Quay mặt đi lại bị giữ lại.

Dư Mộ Phàm như mất hết tinh táo, muốn ngọt ngào lại nhận thấy cô chống đối, cả người như phát điên lên, ấn gáy cô mà điên cuồng cắn môi cô.

Góc độ bên ngoài nhìn vào là mãnh liệt, thực tế lại là cả một hỗn loạn của người trong cuộc.

Cánh tay được buông ra, eo nhỏ lại bị bóp mạnh, Bạch An Nhiên khẽ kêu lên một tiếng, lại bị anh đem đầu lưỡi đưa vào miệng, dùng sức muốn thoát, vô lực khóc, tiếng thút thít kèm theo nước mắt mặn đắng rơi xuống. Lăn trên gò má rồi vào miệng.

Rõ ràng là cảm nhận được, rõ ràng là biết cô đang hận anh nhưng lại không dừng lại. Lưu luyến không muốn rời, lúc này buông cô ra cô sẽ hận anh, hận hơn lúc trước. Dư Mộ Phàm biết, lại cảm giác cô không chống đối lại, coi như anh không tồn tại mới buông cô ra.

"Em khóc cái gì? Hôn tôi...ừy khuất lắm sao?"

Lời vừa mới dứt, Bạch An Nhiên cũng giáng xuống khuôn mặt anh cái tát. Toàn bộ cảnh tượng diễn ra ngoài sảnh công ty. Không chỉ nhân viên nữ một phen khiếp sợ, hét lên mà đám phóng viên chen lấn phía bên ngoài cũng bấm máy liên tục, chụp lại cảnh này lương tháng này nhất định sẽ không phải lo. Tiền thưởng cuối năm cũng sẽ rơi vào túi.

"Bạch An Nhiên!!!" _Giọng nói lãnh lẽo rít qua kẽ răng. Cô hoảng loạn chạy đi, cô sai rồi. Cô không nên lại gần anh, không nên đồng ý đến may đồ cho anh, bây giờ cô cũng sẽ không thành ra cái bộ dạng này.

Đám đông bên ngoài vẫn ồn ào, nhân viên bảo vệ chen chúc nhau muốn tiến vào, có người còn muốn trèo qua tường ngăn cách để tiến vào. Nhìn thấy Bạch An Nhiên đang bước tới thì càng lấn càn, mấy ánh nháy liên tục. Cô dừng bước, muốn quay lại lại nhìn thấy Dư Mộ Phàm đang đứng nhìn mình, nắm chặt hai tay dưới sự bảo vệ của nhân viên tìm đường thoát khỏi đám chó săn.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chỉ là chơi đùa

Cả người Bạch An Nhiên bị giằng co, cố gắng tránh xa vẫn là bị kéo giữ lại. Máy ghi âm, máy ảnh...cả đám đông cứ vậy đổ xô giờ cánh tay về phía cô, trời thu se se lạnh sắp sang đông, rõ ràng là không nóng mà cả người cô bắt đầu đổ mồ hôi.

Bảo vệ chen chúc va phải cô, Bạch An Nhiên lùi lại lại va phải người bên cạnh, giật lùi hai bước rồi ngã khụy, mắt cá chân bị trầy, hoàn cảnh trở nên khó xử. Bạch An Nhiên cúi gầm mặt, sợ hãi phát khóc, muốn đứng lại không được, chỉ có thể ngồi ngược nhìn cầu cứu nhóm bảo vệ, chẳng ai để ý đến cô, họ chỉ lo kéo dài khoảng cách của đám phóng viên với cô, họ không biết cô bị ngã.

"Cô à, cô và chủ tịch Dư rốt cuộc là gì?"

"Hai người là người yêu sao?"

"Vừa nãy hai người thân mật như vậy, cô à, chứng kiến tiểu tam đem con đến công ty, cô thấy như thế nào?"

"Tiểu tam cô có quen đúng không, đứa bé kia là con của ai?"

Hai tai cô lùng bùng, nước mắt cô kìm lại vẫn rơi xuống. Bạch An Nhiên muốn đưa tay lau đi, chưa chạm đến mặt lại cảm nhận được người đứng trước mặt cúi xuống, bàn tay ấm áp đưa tay lau đi nước mắt cô. Hai mắt Bạch An Nhiên rung rung, ngẩng đầu nhìn, Dư Mộ Phàm đối diện trước mặt cô, dịu dàng ân cần nhìn.

"Không cho khóc!" _Anh nói.

Cô chán ghét bộ dạng này, chán ghét anh, nghiêng đầu né tránh bàn tay kia. Không tự chủ dịch lùi lại.

Biết rõ cô chán ghét, biết rõ cô muốn tránh xa, vẫn cố chấp muốn tiến lại. Nhìn cô sợ sệt lại càng muốn ôm lấy cô.

Phóng viên hai bên còn đang tranh thủ chụp lại hình, đã bị chiếc xe đen bấm còi inh ỏi gây chú ý. Lúc bàng hoàng lại đã không còn kịp, Dư Mộ Phàm đã bình tĩnh đem cô rời khỏi. Đuổi theo được chục bước rồi cũng dừng lại, họ vốn muốn rời khỏi, lại thấy vẫn chưa đủ, chạy lại bám riết lấy bảo vệ tìm chút manh mối.

"Dừng ở ngã tư tiếp theo đi!"

"Về việt thự!" _Dư Mộ Phàm cắt ngang.

Bạch An Nhiên bên cạnh nhìn anh, hai mắt vẫn rung rung muốn khóc tiếp.

"Không cần anh thương hại!"

"Ý gì?" _Dư Mộ Phàm chồm người qua phía cô, sắc bén nhìn thẳng vào mắt cô hỏi.

"Anh không cần ra vẻ thanh cao thương hại tôi làm gì? Tôi sẽ không cảm kích!" _Bạch An Nhiên cắn hận nói, ánh mắt lảng tránh đi chỗ khác.

"Cho nên...trước giờ, không rung động?" _Dư Mộ Phàm nhếch miệng nói.

"Phải, chỉ là chơi đùa mà thôi! Không phải anh cũng thấy rồi sao? Anh có hứng thú với tôi sao?"

Vừa nói xong, Bạch An Nhiên cũng bị Dư Mộ Phàm túm chặt lấy cổ tay, cảm nhỏ bị bóp mạnh, ép phải đối diện với khuôn mặt lạnh lẽo của anh. Cả người run rẩy lên từng đợt.

"Anh muốn làm gì? Buông ra!"

"Làm gì à? Cũng chỉ là giải làng chơi...tiếp thêm một người, cũng chẳng có vấn đề gì?"

"Anh dứt ngay!"

"Cút? Nói thử xem, em là đang ở trên địa phận của tôi! Ai cho em quyền ra lệnh..."

Lời vừa dứt, chiếc xe cũng dừng lại, Bạch An Nhiên được anh thả ra, ngơ ngác nhìn căn nhà trước mắt. Trong lòng dấy lên nỗi sợ hãi. Cô không nên ở nơi này. Nghĩ là làm, Bạch An Nhiên muốn mở cửa chạy, lại bị Dư Mộ Phàm ngồi ở bên cạnh mở cửa kéo ra bên ngoài.

"Anh làm gì? Tôi muốn về!"

"Đến tận đây rồi, mới nói muốn về! Không phải đã quá muộn rồi sao?"

Bạch An Nhiên đùn đẩy, muốn rời khỏi, nhìn cánh cổng lớn đóng dần lại, vệ sĩ nhìn cô bị lôi đi cũng chẳng liếc lại lấy một lần, giống như không liên quan. Hí vọng của cô bị dập tắt, cả người dễ mặc bị kéo đi. (À: ày da...lại chuẩn bị làm khổ nhau rồi! Haizzz...đừng làm khổ nhau nữa...)

Căn biệt thự trước mắt làm cho cô như suy sụp, bị kéo đến căn phòng cuối cùng trên tầng hai, Dư Mộ Phàm cuối cùng cũng buông lỏng cô ra. Bạch An Nhiên muốn bỏ ra ngoài, lại nhìn thấy Dư Mộ Phàm ném áo vest sang một bên, cả vạt nói lòng muốn tháo ra, cả người cô bần rùn muốn thối lui. Lại rõ

ràng đã bị ép tới đường cùng:

"Anh thả tôi ra, anh lấy quyền gù mà bắt tôi?"

"Lại đây!" _Dur Mộ Phàm ngã người về về ghế sofa trong phòng, nhàn nhạt lên tiếng, lười nhác ngay cả nhìn cô cũng lười.

"Không" _Bạch An Nhiên lắc đầu.

Dur Mộ Phàm đứng bật dậy, ánh mắt tinh táo khẽ lướt qua thân hình cô từ trên xuống, sải bước đến chỗ cô, anh một bước cô lại theo bản năng cũng lùi một bước. Hai tay bắt đầu run rẩy không ngừng, nếu không phải ánh nhìn của anh giống như giết người ép buộc cô phải đứng cho vững thì có lẽ cô đã ngã khụy từ lâu rồi.

Dur Mộ Phàm đem cô ôm vào trong ngực, tay phải giữ gáy cô tham lam mà cắn mút.

"Anh buông ra!" _Bạch An Nhiên cắn răng nói, Dur Mộ Phàm lại tìm đến môi chặn miệng, muốn tiến vào lại bị cô kháng cự ngậm chặt miệng, cánh tay không ngừng đánh lên ngực lộ rõ vẻ chống đối.

Bạn đang đọc truyện *Dur Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Làm người phụ nữ của tôi, được không?

Dur Mộ Phàm ôm cô vào trong ngực, tay phải thì mân mê ở cổ cô, tay trái ôm lấy eo, Bạch An Nhiên cảm nhận được chuyện gì sắp đến, cô cũng không phải trẻ con mà không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Càng nghĩ càng gấp gáp, nước mắt lưng chòng, rùn ẩy gạt anh ra:

"Anh...anh....buông...tôi...không....cần..."

"Tiếp thêm một người, khó đến thế cơ à?" _Dur Mộ Phàm nhìn môi cô, lại nhìn ánh mắt kia, nhìn anh đến hoảng sợ.

"Tôi xin anh, thả..."

"Im miệng!"

Dur Mộ Phàm lại điên cuồng hôn, cánh tay thô bạo muốn xé áo, bị Bạch An Nhiên run rẩy ngăn lại. Con ghen của anh như không dừng lại được, cứ nghĩ đến câu nói "Chỉ là chơi đùa" của cô, anh lại muốn điên lên. Trừng phạt muốn cô sau này không nói như vậy, muốn cô chỉ thuộc về anh. Lại nghĩ đến cô qua tay đàn ông khác lại càng tức giận, anh ném cô xuống giường một cái ném thật mạnh, Bạch An Nhiên hơi choáng ở đầu, cánh tay bị đập xuống tấm đệm, đau đến chảy nước mắt, cố gắng lắc đầu một cái thật mạnh, để bản thân tỉnh táo, cô muốn rời khỏi đây, thật nhanh.

Chân còn chưa bước xuống giường đã bị Dur Mộ Phàm điên cuồng ở phía sau kéo lại, cả vật trên tay hạ xuống trối hai tay cô, Bạch An Nhiên kinh hãi muốn giằng ra, buông lời cầu xin:

"Đừng mà...xin anh!"

"Tôi xin anh..."

"Tôi sai rồi, tôi không nên để anh mất mặt!"

"Anh thả tôi đi, sau này, nhất định tôi không quấy rầy anh

"Em cần gì phải xin xỏ, gái làng chơi không phải rất thích được như vậy sao?" _Dur Mộ Phàm nhìn cô, cái gì mà *không quấy rầy*, bao nhiêu người muốn quấy rầy anh không thích, chỉ muốn cô. Cô cứ nhiên nghĩ muốn tránh xa anh. Cô nghĩ anh vì cái tát kia mà làm trò này? Bạch An Nhiên, đầu óc sáng tạo của em rốt cuộc vứt đi đâu?

"Thả lỏng!" _Dur Mộ Phàm hai tay bắt đầu vuốt ve lên người cô, vành tai, mái tóc, xương quai xanh rồi chậm chạp vuốt ve eo. Bạch An Nhiên cả người không dám cử động, hai tay bị trói, chống đẩy anh ra. Càng đẩy Dur Mộ Phàm lại càng cúi thấp người.

Cô giãy giụa như cá nằm trên thớt, càng vận vẹo cơ thể càng bị Dur Mộ Phàm giữ lại.

Áo sơ mi bị kéo ra khỏi váy bó, vén lên tận bụng, Bạch An Nhiên thôi thóp kéo xuống, lại bị kéo tay lên quá đỉnh đầu, cô thừa nhận, cô sai rồi. Cô không nên chọc tức anh, tóc xoắn che đi một phần khuôn mặt, Bạch An Nhiên nghiêng đầu cắn răng khóc, cô là vì cái gì mà phải chịu nhục nhã như thế này! Rõ ràng là rất bình thường không phải sao, tự dung trở thành trung tâm của đám nhà báo, lại ở trước mặt anh biến thành "gái làng chơi"!

Dur Mộ Phàm như con sói vồ lấy thân thể cô, Bạch An Nhiên chỉ im lặng khóc, cổ tay bị trói trước đó không ngừng giãy giụa bây giờ cũng giãn ra, chẳng

nhức nhích lấy một lần, nước mắt vẫn chảy dài nhục nhã bị dày vò.

Áo sơ mi bị xé rách, cúc áo màu ngọc bị bắn văng ra, Bạch An Nhiên bắt lực, cả người bị anh vuốt ve đến run rẩy. Không báo trước, không đạo đầu cũng chẳng có một lời an ủi, lần đầu tiên của cô chỉ có thống khổ, nhục nhã và còn có "căm hận".

Dur Mộ Phàm đem vật to lớn của mình đi vào thấy khó khăn, lại nhìn đến Bạch An Nhiên đang đau đến ứa nước mắt, muốn lau đi nước mắt cho cô, lại bị cô lảng tránh quay mặt đi, tức giận đến tột cùng, một lần tiến thẳng vào, trên trán Dur Mộ Phàm bắt đầu xuất hiện mồ hôi, trong lòng thầm chửi nguyện một câu, mẹ nó, cô chẳng phải không còn là xử nữ sao?

Chật khịt như vậy, rõ ràng là lần đầu tiên. Cả hai đều khó chịu, Bạch An Nhiên đau đớn khuôn mặt nhăn lại khóc, Dur Mộ Phàm cũng bất động, tiến không được lùi không xong.

"Nhiên!"

"Tôi hận anh!"

Dur Mộ Phàm khuôn mặt dịu dàng, vốn muốn nói "Làm người phụ nữ của tôi", lại nhận được đáp án kia. Khuôn mặt anh khổ sở, Bạch An Nhiên không nhìn thấy, chỉ có anh chính mình cảm thấy bản thân nực cười như thế nào, không quan tâm đến khổ sở của cô, một lần khiến cho Bạch An Nhiên dù có cố nín đau cũng không buông lời phải kêu lên một tiếng, bàn tay nắm lại nhìn trắng bệch.

Dur Mộ Phàm nhìn cô đau quặn lại, bàn tay rời khỏi eo cô, tháo cả vạt đang trói tay cô vứt xuống đất, nhìn cổ tay bị trói đến hằn vết đỏ, bàn tay trắng bệch cuối cùng cũng lưu thông một chút máu. Dần dần hồng hào nhưng vết trói vẫn còn lưu, anh khẽ nắm lấy cổ tay cô, nâng niu. Bạch An Nhiên nhìn anh chán ghét:

"Vừa lòng anh chưa?"

"Xin lỗi!"

Bạch An Nhiên bật cười rồi khóc nức nở. Cô không muốn mình yếu đuối như vậy, cô muốn có thể tỏ ra bất cần chỉ là nói thì dễ, làm lại khó.

"Tôi đã cầu xin anh! Xin anh rất nhiều lần..."

Nước mắt lăn xuống làm cô cảm thấy mặn đắng, quay mặt lảng tránh đi ánh nhìn của anh.

"Xin lỗi!"

Lời nói ra, với hành động thì đã quá muộn. Dur Mộ Phàm không thể lùi từ từ tiến vào sâu, Bạch An Nhiên lại nhú mảy, đau đến quặn người.

Cánh tay bị đặt lên vai anh, anh muốn cô ôm lấy anh, Bạch An Nhiên ôm lấy anh, chỉ là một cái ôm lỏng lẻo. Anh tiến thêm một chút, cô lại đau đớn, cầu mạnh lên lưng anh.

Một hồi lâu cuối cùng cũng có thể như ý muốn, Bạch An Nhiên ngừng khóc, ánh mắt vô hồn. Anh muốn cô ngồi cô ngồi, muốn cô quỳ, cô sẽ quỳ. Muốn cô ôm lấy anh cô sẽ nghe lời ôm lấy.

Anh hôn cô, cô không chống đối. Vào cái lúc anh lấy đi thứ quý giá kia, Bạch An Nhiên biết cô đã không còn đơn thuần thích, còn có hận.

Từng đợt, từng đợt một, Dur Mộ Phàm làm đến không ngừng nghỉ, Bạch An Nhiên mệt mỏi, ngay cả khóc cũng cạn nước mắt, chỉ bộc lộ tâm trạng qua từng lần anh tiến vào. Đau cô sẽ nhắm mắt, cao trào có chút run rẩy nhưng rất nhanh mím chặt môi không để bản thân nói dù chỉ một từ. Anh cứ điên cuồng làm, Bạch An Nhiên vứt suy nghĩ đi chỗ khác.

Đến lúc mệt mỏi, để mặc Dur Mộ Phàm ôm trở về giường. Cả người cô nằm gọn trong lòng anh, thoi thóp như con cá mắc cạn. Một chút sức lực cũng không có!

Dur Mộ Phàm đặt cô nằm trên giường, đắp chăn cẩn thận muốn hôn cô lại bị cô quay đi, cười khổ đi vào phòng tắm. Tiếng nước chảy rõ mồn mồn, ánh chiều tà nắng vàng khẽ chiếu một đường thẳng rọi qua rèm cửa. Bạch An Nhiên nhìn, thì ra cũng đã tối rồi, hôm nay sao lâu như vậy là vì ngày dài ra hay là do cô không để ý?

Nhắm mắt lại, cô mệt rồi, cô muốn ngủ! Ngủ một giấc không tỉnh lại cũng được!

Bạn đang đọc truyện *Dur Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Dày vò lần nữa

Chưa đến 10 phút sau, Dư Mộ Phàm đi ra khỏi phòng tắm, Bạch An Nhiên im lặng nằm trên giường, anh kéo chăn muốn bế cô vào phòng tắm, Bạch An Nhiên hai mắt đỏ hoe kéo lấy chăn che lấy người, Dư Mộ Phàm hết cách quay người vào phòng tắm lấy áo khoác tắm đem ra, Bạch An Nhiên run rẩy lấy chiếc áo khoác tắm, quay lưng về phía anh, nén nước mắt, mặc vào.

Cảm giác chỗ ngồi bên cạnh hơi lún xuống, Bạch An Nhiên sợ hãi vội đứng dậy muốn tránh ra một bên, không muốn động chạm.

Cảm giác chân không còn nghe theo sự chỉ dẫn của cô. Hai chân như mềm nhũn ra, thân dưới truyền đến cảm giác đau nhói, cả người Bạch An Nhiên ngã xuống sàn. Đau đến chảy nước mắt, Dư Mộ Phàm muốn đỡ lấy cô, Bạch An Nhiên trừng mắt nhìn anh, cắn phần gần từng chữ:

"Tránh xa tôi ra!"

"Nhiên!"

"Chủ tịch, anh gọi thân thiết quá rồi đấy!"

Bạch An Nhiên nhin đau, vịn vào tường đứng dậy, lẻ từng bước nhỏ vào phòng tắm. Khó khăn lắm mới bước vào, nước mắt cũng như mưa trút xuống. Cô che lấy miệng, vẫn không ngừng được nước mắt, lau đi lại lau, tiếng nước nhỏ bên trong phòng tắm nghe rõ mồn một. Dư Mộ Phàm ở bên ngoài, mặt đánh lại cổ tỏ vẻ bình tĩnh bên trong lại đang lo lắng bồn chồn!

Bạch An Nhiên nhìn mình trước gương, hai mắt sưng húp, khuôn mặt phờ phạc, áo khoác tắm vứt sang một bên, cả người đầy dấu hôn. Cô tay thì hằn vết trói, đã không còn lộ rõ in vết mờ mờ. Cánh tay đau nhức, xương quai xanh hằn dấu hôn muốn xóa lại không được. Trước ngực, dưới bụng ngay cả vai cũng có dấu để lại.

Cô xối nước lạnh, cả người run rẩy, cố gắng chà mạnh lên cổ lên tay chỗ nào có dấu hôn, chỗ nào bị anh chạm vào cô sẽ tẩy hết. Rồi lại nực cười, tẩy như thế nào, cả người bị chạm vào, thứ quý giá cũng theo nó bị anh chiếm lấy, Bạch An Nhiên vừa khóc đem thân thể cô đến đỏ bừng lên, vẫn cố gắng tẩy.

30 phút sau, Bạch An Nhiên mới khoác áo choàng tắm chậm chạp đi ra ngoài. Dư Mộ Phàm đưa cho cô một chiếc váy trắng, cô cầm lấy lại quay lại phòng tắm. Đi ra ngoài đã không thấy Dư Mộ Phàm, tự cười mỉa mai:

"Bạch An Nhiên, đàn ông chính là vậy. Có được rồi mày sẽ như chiếc giấy rách sắp bị vứt bỏ mà thôi. Họ sẽ bỏ mặc mày, đến cuối cùng con gái mới thiệt thòi!"

Cửa vừa mở ra, vệ sĩ đứng bên cạnh cúi đầu định đi báo cho Dư Mộ Phàm, Bạch An Nhiên nhìn thấy không nói gì, chậm chạp đi ra bên ngoài.

Muốn về nhà, lại nhìn cả người mình suy sụp như thế này cô không còn cách nào khác, lùi lại một bước chân chửi rồi rẽ sang bên trái, đi dạo xung quanh biệt thự.

Gió mạnh tấp vào mặt, Bạch An Nhiên lơ đãng nhìn phía đằng xa, hoa tươi, cây cối xung quanh xanh mát lại bỗng thấy âm u, đứng tần ngần một hồi lâu mới bước lại chiếc xích đu bằng sắt được móc lên cành cây cao.

Hình ảnh như trong cuốn chuyện cổ tích, nàng công chúa mặc váy trắng, tóc xõa qua vai ngồi dưới xích đu. Chỉ tiếc truyện là truyện, công chúa mỉm cười hạnh phúc bởi có hoàng tử, còn cô, khuôn mặt thần thờ nhìn về phía vườn hoa.

Dư Mộ Phàm đứng ở góc khuất nhìn ra, Bạch An Nhiên như tượng gỗ ngồi trên xích đu, lặng lẽ rơi nước mắt.

"Làm gì để dỗ con gái?" _ Dư Mộ Phàm mắt vẫn nhìn cô, miệng nói với A Đạt.

A Đạt đang khó hiểu lại nghe câu nói không đầu không cuối của anh, khó xử không biết nên làm gì.

Dư Mộ Phàm liếc xéo hần, không nói gì.

"Đón người chưa?"

"Tôi đã cho người đưa bác Lâm đến!"

"Được rồi, đi đi!"

Bạch An Nhiên nghĩ đến trường hợp bất trắc, đặt tay lên bụng mà lo sợ, có khi nào, cô không có bảo hộ gì cả, Dư Mộ Phàm kia cũng không...

Cô đứng dậy, mới đi được hai nước, đã bị gọi giật lại:

"Đi đâu?"

"Mua thuốc!"

Dur Mộ Phàm mặt đanh lại:

"Quay lại!"

Bạch An Nhiên nghe lời quay lại, đối diện anh.

"Mua thuốc gì?"

"Tránh thai." _Bạch An Nhiên nói.

"Chán ghét đến vậy?"

"Tôi hận anh!"

Bạch An Nhiên né tránh nụ hôn của anh, gằn tiếng nói.

Dur Mộ Phàm ôm lấy cô, điên cuồng hôn. Hai tay lại không an phận đi tới đi lui vuốt ve cơ thể cô. Bạch An Nhiên càng muốn tránh, lại càng bị anh hung hăng cản vào môi.

Cô như vậy lại chọc giận đến anh, Bạch An Nhiên bị dày vò, xin xỏ anh không màng đến, đánh mắng anh chẳng bận tâm. Khóc đến nấc lên, nguyên cả một ngày không ăn gì, khóc gần cả ngày, bị anh làm đến cả người tựa như mềm nhũn, trong khi Dur Mộ Phàm còn điên cuồng ra vào thân thể cô, Bạch An Nhiên đã mơ màng ngất lịm.

Dur Mộ Phàm ôm lấy cô, nhìn cả người cô đầy dấu hôn, lại nhìn đến cô ngất lịm đi, cảm giác như bị đâm một nhát, ôm lấy cô, hối hận đặt lên trán cô nụ hôn, lẩm bẩm nói lại chỉ anh mới biết kinh đang nói gì, Bạch An Nhiên sẽ không nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Dur Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Hoặc là giết tôi hoặc là suốt đời chỉ có thể ở lại đây

Sáng sớm tỉnh dậy, Bạch An Nhiên tỉnh dậy, Dur Mộ Phàm nằm bên cạnh vẫn nằm ngủ, cô không động dậy, chỉ im lặng nhìn anh. Cô không biết đêm qua, người bên cạnh đã lo lắng như nào. Dur Mộ Phàm đêm qua ôm cô nằm lại không tài nào ngủ, lo lắng cô gặp ác mộng, nên chỉ nằm trực sợ cô sẽ mơ thấy, đến gần sáng mới mơ màng đi ngủ. Bạch An Nhiên tỉnh giấc, Dur Mộ Phàm thấy động cũng tỉnh. Anh không biết đối mặt với cô bằng thái độ nào? Dịu dàng anh làm không được, bày ra vẻ hờ hững lại sợ cô sẽ lãng tránh anh.

Bạch An Nhiên khẽ nắm lấy cổ tay anh, dịch người một chút, nhẹ nhàng đặt cánh tay xuống. Thở phào lấy một hơi, Bạch An Nhiên xuống giường, nhìn thấy dép trong nhà đặt dưới chân ghế một chút, đi chân trần vào phòng tắm. Một hồi lâu, mới đi ra. Nhìn thấy Dur Mộ Phàm vẫn giữ nguyên tư thế, cô nhìn đến tủ nhỏ bên giường. Hơi run rẩy đưa tay mở lấy ngăn kéo nhỏ, nhìn khẩu súng nhỏ đặt đơn độc bên trong, hai tay run run cầm lấy nó.

Không quá nặng, cũng không lạnh tại sao cô lại thấy lạnh đến run sợ như vậy. Toàn bộ tâm trí dồn hết vào khẩu súng nằm trên tay, Bạch An Nhiên hoàn toàn quên mất đối diện bức tường đen là tấm kính lớn. Dur Mộ Phàm căn bản chỉ cần mơ mất là có thể biết hết việc cô làm.

Nghe đến khẩu súng nằm trên tay, Bạch An Nhiên lưỡng lự rồi cầm lấy chiếc áo khoác ngủ mặc lên người, cẩn thận đút vào túi áo, đi trần truồng ra đến cửa.

"Đem đi đâu?"

"Đi...đi...đi...dạo!"

"Quay lại đây!"

Bạch An Nhiên nhìn anh muốn bước lại phía mình sợ hãi mà nói:

"Anh làm gì? Đừng lại gần tôi!"

"Em lấy quyền gì?"

Dur Mộ Phàm nói, bước lại phía cô. Bạch An Nhiên hai tay lạnh ngắt lùi lại phía góc tường, vội lấy khẩu súng trong túi áo ra uy hiếp.

"Anh thả tôi ra...!"

"Không thì sao?"

"Tôi...tôi...sẽ bắn anh....anh....dừng lại..." _ Cô nhìn bước chân Dư Mộ Phàn vẫn không ngừng bước về phía mình. Càng sợ nắm chặt lấy khẩu súng trên tay nhưng lại không dám bóp cò.

Anh nhìn cô, cầm lấy khẩu lên đạn lại đặt lại vào lòng bàn tay cô.

"Hoặc là giết tôi hoặc là suốt đời chỉ có thể ở lại đây"

Khuôn mặt cô giàn giụa nước mắt, lắc đầu nguầy nguậy, anh muốn ép cô. Muốn cô cứ như vậy mà giết người, muốn coi trở nên máu lạnh như anh, cô...cô làm không được. Ngược nhìn anh, đáy mắt anh hiện lên tia kì lạ. Bạch An Nhiên không rõ, tâm tư của anh cô đoán không được.

Biệt thự im ắng, vang lên tiếng súng, toàn bộ vệ sĩ ở dưới nhà một khen ngẩn ngời. Đồng loạt chạy lên căn phòng tầng hai, Dư Mộ Phàn một tay ôm lấy bụng, tay kia vút khẩu súng qua một bên, kéo cô lại.

"Nhiên!"

Bạch An Nhiên lo sợ, hai tay run rẩy đặt lên bụng anh, muốn cầm máu lại nhìn máu không ngừng chảy xuống ướt đẫm bàn tay mà khóc thét lên:

"Anh....anh...anh có phải bị điên không?"

Cô khóc lóc muốn chạy đi gọi người. Dư Mộ Phàn lại ôm lấy cô, đóng sập cánh cửa lại. Điên cuồng hôn, Bạch An Nhiên muốn đẩy ra lại chạm đúng vết thương của anh. Dư Mộ Phàn khẽ kêu lên một tiếng, rồi khỏi môi cô. (*thở dài* haizzz...hoàn cảnh này còn điên cuồng hôn, điên cuồng yêu thương. Mẹ nó, còn mấy cha kia lết từ tầng 1 lên đây à, nhanh lên coi, sắp hết máu rồi. Mấy người cứ ở đây mà anh em em đi!)

"Xin...lỗi...xin...lỗi...tôi...tôi...đưa...anh...đến...bệnh...viện!"

"Chủ tịch, ngài...tôi gọi bác sĩ đến!" _A Đạt đập cửa xông vào, nhìn Dư Mộ Phàn đứng sừng sững trước mặt, tay trái ôm lấy vết thương vẫn còn rãnh rối hôn Bạch An Nhiên, rốt cuộc khó hiểu, không biết nên khóc hay nên cười.

"Ra ngoài!" _Dư Mộ Phàn liếc hắt, A Đạt cũng không dám trái lệnh nhìn vết thương rồi chần chừ ra ngoài.

"Nhiên!" _Anh nhìn cô: "Tha thứ cho anh, được không?"

Bạch An Nhiên muốn kéo anh ra ngoài, lại bị giữ lại.

"Trả lời rồi đi!"

"Anh điên sao? Mau đến bệnh viện đi!"

"Nói xong, anh sẽ đi!" (Éc, đối xứng hô *tung bông *tung bông*)

Bạch An Nhiên khóc thét lên, gật gật đầu, luôn miệng nói:

"Anh muốn gì cũng được làm ơn đến bệnh viện đi, được không?" _Cô nhìn anh mà khóc, khổ sở nói.

Dư Mộ Phàn hơi hơi nhếch khóe miệng, đi ra ngoài. Đạt đứng bên ngoài, vốn muốn gọi bác sĩ đến, lại bị anh nhìn. Bước vội xuống căn dặn lái xe đến bệnh viện.

Dư Mộ Phàn ban đầu còn chút tỉnh táo, lúc lên xe bắt đầu hơi chóng mặt, nguyên ngày hôm qua cô không ăn anh cũng không ăn, vết thương ở bụng vẫn đang rỉ máu, cả người Bạch An Nhiên cứng đờ nhìn anh nước mắt lưng chòng, thíc giục tài xế đến bệnh viện, A Đạt từ lúc nhìn thấy anh bị thương bắt đầu nhìn cô tỏ rõ thái độ.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Không phải khắc tinh, cũng không phải sao chổi

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Chương 52: Không phải khắc tinh, cũng không phải sao chổi!

"Dư Mộ Phàn! Anh...anh...nói...gi đi!" _Bạch An Nhiên nhìn anh khóc nức lên, hai tay run rẩy lay người anh. Anh không đáp, bàn tay nắm lấy tay cô cũng dần nói lỏng. Bạch An Nhiên khóc như đứa trẻ, nắm chặt lấy tay anh.

5 năm trước...

"Mẹ, mau tỉnh lại, đừng ngủ mà, con đến rồi, mẹ..." _Bạch An Nhiên đứng bên giường bệnh, nghẹn ngào khóc nức lên. Bộ quần áo học sinh nhuộm màu máu, cô không màng, nữ ý ta đứng bên cạnh đau lòng muốn kéo cô ra ngoài. Bạch An Nhiên chỉ lắc đầu ôm lấy người phụ nữ nằm trên giường bệnh, khóc đến mệt.

Bạch An Nhiên khi ấy, 17 tuổi một lần nữa trở thành trẻ mồ côi. Cô sợ màu đỏ...không phải... là màu máu. Mùi tanh tươi nồng nồng ấy khiến cô sợ hãi.

Dư Mộ Phàm ở trước mặt cô bây giờ không khác gì hoàn cảnh lúc ấy. Anh nhắm mắt lại, bình thần nằm ở đây, máu nhuộm đỏ, cánh tay không còn nắm lấy tay cô. Cô sợ, vừa thúc giục lái xe vừa cố gắng mở giọng run rẩy gọi anh, tay anh không biết từ bao giờ đã không nắm lấy tay cô, Bạch An Nhiên chủ động nắm chặt lấy.

Xe vừa dừng, bác sĩ y tá đã đứng tràn ở bên ngoài đợi, Bạch An Nhiên bước xuống ngay lập tức bị A Đạt đứng ở một bên kéo sang bên cạnh, cô muốn chạy lại đã bị cản trở không cho đi.

Cho đến khi phòng cấp cứu bật sáng, Bạch An Nhiên mới thả lỏng đi một chút, Cô bắt lấy cánh tay hắn:

"Anh...anh...ta...sẽ...không...sao...chứ?"

A Đạt mặc kệ, gạt cánh tay cô ra. Bạch An Nhiên lại túm lấy gắng hỏi.

"Bản cũng bản rồi, cô còn tò về lo lắng làm cái gì?"

"Tôi...tôi...không...có!" _ Cô lắc đầu nguầy nguậy. Đáy mắt sáng lên tia phức tạp, cô không có, cô không bản. Cô không hại ai! Mẹ là bị tai nạn, lỗi không phải là vì cô. Cô không phải khác tính. Cô không phải, thật sự không phải!

Bạch An Nhiên lẩm bẩm, khóc đến nức nghẹn, Lã Vân Nhi cùng Ngô Đàm, Hương Ân đang ở bên ngoài hay tin anh nhập viện cũng rất nhanh lái xe đến.

"Tôi không có...thật sự...không phải...tôi...tôi...tôi...không...phải...sao...chối!"

Lã Vân Nhi khuyên nhủ cô, Bạch An Nhiên vẫn chỉ im lặng ngồi, thỉnh thoảng lại nói một câu khó hiểu. Mãi cho đến khi nó nói sẽ đưa bé con đến, Bạch An Nhiên mới lau nước mắt, nhìn lại bộ dạng của mình, gạt đầu vào thay bộ váy khác.

Qua 2 giờ chờ đợi, Dư Mộ Phàm cuối cùng cũng hôn mê được bác sĩ và y tá đưa lên phòng đặc biệt. Bạch An Nhiên đi thật lùi phía đằng sau, cách một đoạn dài. Cô không dám lại gần, cứ lặng lẽ nhìn lại không vào phòng bệnh.

"Cô Bạch, cô muốn đi đâu?" _ Vệ sĩ đứng ở thang máy nhìn cô.

"Tôi về nhà! Máy người không cần đi theo! Tôi tự về được!"

Hắn chân chừ, nhận được cái nhìn đồng ý của A Đạt, mới dịch sang một bên.

Bạch An Nhiên đứng ở trong thang máy, nhớ tới ngày tốt nghiệp lớp 12. Mẹ nói sẽ đến đón cô, mẹ bảo cô đứng đợi. Từ trưa đến tận 1 giờ chiều, điện thoại rốt cục cũng vang lên. Không phải mẹ là từ một y tá của bệnh viện, báo cô tin về mẹ. Cả người cô bồn chồn chạy đến bệnh viện, lúc đến đã chỉ nhìn thấy một mảng trắng toát, tường trắng, quần áo trắng, đồ dùng cũng màu trắng, phòng cấp cứu vừa mở ra một màu đỏ chói mắt đập vào mắt cô, xe đẩy từ từ lăn bánh về phía nhà xác.

Mẹ cứ vậy mà bỏ cô đi, mẹ chưa nói một lời nào, còn chưa tạm biệt cô cũng chưa được báo tin cho mẹ.

"Ting!"

Cửa thang máy mở ra, Bạch An Nhiên vừa ra đã chạm mặt Kha Tổ Cẩm. À ta sốt sáng đi tới, lại không nghĩ đến cô ở đây.

"Cô...ai cho phép cô đến đây?" _Á trùng mắt.

"Tôi...tôi...!"

"Chủ tịch vì sao nhập viện, chẳng lẽ là do cô?" _Á ghen ghét.

"Không...tôi..."

"Hừ. Đồ con gái lẳng lơ, thứ sao chối! Chỉ tịch mà có chuyện gì, tôi nhất định sẽ tìm cô tính toán!"

Bạch An Nhiên im lặng ra cửa, từ xa đã thấy đám phóng viên túc trực bên ngoài. Cô do dự đi vòng ra cửa sau, khó khăn lắm mới rời khỏi bệnh viện.

Về đến nhà, cả người cô là đi, nhà cửa vắng tanh, ngoài chú chó đem về nuôi chẳng còn ai. Chị Tâm đi làm, bé con cũng đi học.

Cứ nghĩ đến Dur Mộ Phàm đang nằm ở viện là cô lại muốn khóc, Bạch An Nhiên nằm trên giường ngủ, khẽ nhìn con chó đang nằm dưới sàn nhà cũng đang đưa mắt nhìn cô. Một người một chó trong căn phòng lớn, chỉ lẳng lặng nhìn nhau, rồi cũng dần mơ màng chìm vào giấc ngủ.

"Cô ấy đâu?" _Dur Mộ Phàm vừa tỉnh dậy vốn muốn nhìn thấy bóng dáng của cô, ai ngờ lại nhìn thấy ba con người ngồi lù lù bên cạnh, A Đạt đứng ở ngoài cửa. Rõ ràng là cô không hề ở đây.

"Cậu nằm xuống đi! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" _Ngô Đàm đặt tờ báo sang một bên, nhàn nhạt nói.

Dur Mộ Phàm chống tay ngồi dậy, nhìn tập báo để trên bàn. Đưa tay với lấy.

"Tổng tài cao cao tại thượng đưa tay giúp cô nhân viên nhỏ bé!"

Trang báo giật tít, chưa đến một ngày toàn bộ tập báo lá cải đã đưa tin về hai người. Đâu đâu cũng thấy cảnh hai người cùng ngồi trên chiếc xe, không thì cảnh Dur Mộ Phàm giữa đám đông nắm tay cô...

"Hắn ta biết rồi?"

"Ừ, sáng nay còn cho người gọi điện tới hỏi!"

Dur Mộ Phàm nhếch miệng cười, không nói gì.

"Anh làm sao lại bị thương vậy?" _Lã Văn Nhi nhìn anh, khó hiểu.

"Tự bắn!"

"Hả?" _Ba con người ngây ngốc nhìn anh, Lã Văn Nhi thảm thán lên một tiếng: "Dính phải người đàn ông như này, thật tội chị quá, chị Nhiên!"

Hương Ân bật cười, lắc đầu thảm thán phục anh. Trò này vậy mà cậu cũng nghĩ ra, chắc, tù lạnh thì tù lạnh nhưng dính phải lửa tình, cái gì cũng tan chảy hết.

"Mấy người về đi!"

Cả ba nhìn nhau, lại nhìn Dur Mộ Phàm bữu môi xách mông đi về, ra bên ngoài còn dặn dò A Đạt vài câu mới rời khỏi.

Hắn gật đầu, ánh mắt hòa hoãn lại một chút, lại thấy có lỗi vì khi sáng nói câu với cô, Dur Mộ Phàm mà biết hắn sẽ giết hắn mất.

Trong phòng bệnh xa xỉ, Dur Mộ Phàm mặc đồ bệnh nhân ngồi trên ghế cầm lấy chiếc máy tính bấm dãy số, rất nhanh bên kia truyền đến hình ảnh Bạch An Nhiên đang nằm ngủ, tóc dài che đi một phần gương mặt cô dường như ngủ rất say.

Màn hình đang giữ nguyên đột nhiên nhảy loạn, chú chó nghe thấy động chạy vội ra ngoài, bé con nhìn thấy vội chạy lại ôm lấy nó.

Dur Mộ Phàm bên này nhìn thấy bé con đang ôm lấy con chó, tâm tình tốt lên hẳn, khóe miệng hơi nhếch lên.

Bạch An Nhiên mãi đến hơn 9 giờ tối mới dám đến bệnh viện. Cô muốn nhìn thấy anh vẫn ổn, chỉ vậy thôi. Nhìn thang máy chậm chậm từ tầng 1 lên tầng 15. Được vài tầng, cô lại cảm thấy quá sớm. Bước ra khỏi thang máy, cô quyết định đi bộ lên tầng 15. Cô lên rồi nhưng lại không biết phải lấy lí do gì xuất hiện ở đây.

Dur Mộ Phàm là Dur Mộ Phàm, ngay cả nhập viện cũng khác người. Nguyên tầng cao nhất chỉ để phục vụ mình anh. Ngay cả thang máy cũng có người túc trực đứng canh. Họ nhìn thấy cô, cúi đầu chào. Rồi lại giữ bộ dạng nghiêm chỉnh, Bạch An Nhiên cũng chào lại. Đi đến cửa phòng bệnh. Đồng hồ điểm đúng 10 giờ, Bạch An Nhiên khẽ mở tay nắm, nhìn người trong phòng bệnh.

Dur Mộ Phàm có vẻ đã ngủ say, Bạch An Nhiên giữ một khoảng cách cứ vậy đứng nhìn anh, căn phòng im lặng đến mức, cô có thể nghe được cả tiếng thở nhè nhẹ của anh. Cả người cô thờ phào. Rất lâu, rất lâu sau đó cô mới đi ra ngoài.

Dur Mộ Phàm nhìn đồng hồ, hơn 30 phút, đứng lâu như vậy chắc môi lắm đi, nghĩ vẫn vợ cái quái gì, thấy anh như vậy cũng không hỏi thăm lấy một câu! Nghĩ đến, Dur Mộ Phàm lại nổi cáu, ném chiếc điện thoại lên bàn, nhìn xấp văn kiện trên tay đọc không vào. Lại ném nó lên bàn. (*thờ dài* lại nữa rồi. Ghen cái gì mà ghen, người ta nói chuyện thì không dượng được lấy một câu, giờ ghen cái gì?)

Bạch An Nhiên đi ra đến thang máy, vừa hay chạm phải A Đạt.

Hắn nhìn cô, Bạch An Nhiên cúi đầu chào làm cho A Đạt được phen hết hồn, khẽ nuốt bọt cái ực, tưởng tượng đến bộ dạng phần nộ của anh!

End chương 52: Không phải khắc tinh cũng không phải sao chổi!

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Bảo bối tạo điều kiện

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Chương 53: Bảo bối tạo điều kiện

A Đạt lái xe đưa Bạch An Nhiên về nhà, quay trở lại bệnh viện, thấy Dư Mộ Phàm một bụng tức giận ngồi trên ghế sofa, cầm điều khiển liên tục chuyển kênh:

"Chủ tịch, cô Bạch vừa có..." Còn chưa kịp nói xong, Dư Mộ Phàm đã nói chen:

"Đã biết!"

"Tôi xin phép ra ngoài!"

"Đưa về tận nhà?"

"Vâng!"

Anh hài lòng phẩy phẩy tay, A Đạt theo lệnh ra ngoài, không tiếp tục làm phiền.

Đồng hồ điểm 11 giờ khuya, điện thoại đặt trên bàn đột nhiên đổ chuông, Bạch An Nhiên giật mình quay lại, dấy số lạ hoặc hiển thị, cô chần chừ.

Bé con say ngủ đột nhiên ngo ngoáy trở mình, cô vội vàng tắt máy, ôm lấy con bé định ngủ. Điện thoại tiếp tục vang.

Dư Mộ Phàm không thấy cô tắt máy, lại cho rằng cô không biết. Tiếp tục gọi. Cứ gọi nửa chừng máy lại tắt, đến lần thứ năm thì đen mặt không gọi cho cô.

Bạch An Nhiên qua một hồi, không thấy đổ chuông, nhẹ nhàng đặt lên trán bé con nụ hôn, mỉm cười nhắm mắt lại.

Sáng sớm, Bạch An Nhiên đã tỉnh. Chính trang lại quần áo, mới rời khỏi nhà. Bé con cũng tỉnh giấc ngay sau đó, ngoan ngoãn để chị Tâm mặc bộ váy công chúa dẫn đến nhà trẻ.

Vừa xuống xe, ngay lập tức đám phóng viên vây kín lấy chiếc ta xi, Bạch An Nhiên chưa hiểu chuyện gì đã bị đám người phía trước chĩa mũi nhọn về phía mình:

"Cô Bạch, cô và chủ tịch Dư rốt cuộc có chuyện gì?"

"Hai người là quan hệ người yêu hay người tình?"

"Cô Bạch, đứa bé kia là con của cô?"

"Xin cô hãy trả lời,....!"

Bạch An Nhiên toát mồ hôi lạnh, cô không nên đến công ty, chẳng nào thì sau vụ lùm xung kia công ty hẳn sẽ không giữ lại một người như cô đi. Bảo vệ, vệ sĩ theo sau nghe lệnh Dư Mộ Phàm túc trực bên cạnh cô từ xa đi đến, gạt đám phóng viên sang một bên, đưa cô vào tận sảnh lớn.

Nhân viên đứng tùm cả đám lớn bàn tán, nhìn cô chỉ trỏ. Bạch An Nhiên cúi chào, lại bị nói bầy ra bộ dạng ngây thơ vô tội, thực chất là hồ li tinh. Cô

đầu đầu, thay xong bộ đồ tiếp tân, đã qua 10 phút đồng hồ, đám nhân viên vẫn giữ nguyên tư thế, đem cô ra làm chủ đề.

"Bạch An Nhiên, đem tài liệu đi in ra, đem phát cho nhân viên trong công ty mỗi người một bản!" _Kha Tổ Cầm từ thang máy đi ra, cất giọng cao ngạo lên sai cô.

Bạch An Nhiên nhận lấy xấp tài liệu, đem đến phòng in. Mỗi lượt chỉ có thể đem tài liệu phát cho một phòng ban. Cả cái công ty to như này, việc đi in, tay sai vất lại chỉ nhắm vào cô!

Cả buổi sáng, chạy loanh quanh trong công ty, nhân viên nam nhìn thấy có người tiện tay giúp cô vác thêm một ít tài liệu, có người lại chỉ đứng nhìn cô. Vậy cũng không quá đáng bằng việc một nhóm nhân viên nữ ghen ghét chung tay để chống lại cô. Họ mĩa mai, châm chọc có người còn đổ kị nói lời chê bai.

Cả một buổi sáng, đối diện với ánh nhìn ấy, Bạch An Nhiên khó khăn lắm mới xong việc. Muốn đi thay đồ, lại bị vị trưởng phòng sai đi gõ tài liệu. Bạch An Nhiên phản đối không được, chỉ có thể kiểm chiếc máy tính ở phòng in, tranh thủ gõ lại chồng báo cáo của quý trước.

1 giờ chiều, lại chỉ gõ được có vài trang. Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể đem theo chồng tài liệu đem về nhà. Bạch An Nhiên vòng qua nhà, đặt chồng tài liệu. Ăn tạm gì đó rồi vòng qua đi về.

Tan tầm, cô cất đồ vào túi, đi đón bé con. Được nửa đường nhận được điện thoại, Dư Mộ Phàm nói muốn cô đến. Bạch An Nhiên nhận lời, cô đến đón bé con lại bắt xe đến bệnh viện. Nửa chừng, bé con nhìn cô rung rung, Bạch An Nhiên lại không nỡ, dừng lại một quán mì, gọi một suất đút cho con bé ăn, cô ăn không vào.

"Mẹ...mẹ..."

Ôn Vân chu cái miệng nhỏ lên gọi cô, Bạch An Nhiên đang thúc người vội nỡ cười bón cho con bé.

Một lớn một nhỏ ngồi ở quán ăn, Dư Mộ Phàm ở bệnh viện về mặt chút dịu lại, đồ ăn bày trên bàn vẫn chưa động đũa. Phải, anh đợi cô.

7 giờ, bụng Dư Mộ Phàm bắt đầu thúc giục, anh vẫn nhất quyết không động đũa, bác sĩ đến kiểm tra vết thương, phát hiện bệnh nhân chưa ăn đúng lịch, đương nhiên sẽ cất giọng yêu cầu đi ăn. Đáng tiếc, đối phương là Dư Mộ Phàm, hần chỉ có thể nhỏ giọng khuyên nhủ xuống nước bảo anh đi ăn, Dư Mộ Phàm tâm tình vui vẻ ậm ừ cho qua.

Chờ đến 7h 30, Bạch An Nhiên mới dẫn bé con đến bệnh viện, cửa vừa mở, bé con ngơ ngác nhìn, Dư Mộ Phàm đang xem tài liệu nhìn thấy bảo bối nhỏ, rất nhanh đặt xấp tài liệu sang bên cạnh, anh toan đứng dậy....chợt khựng lại, ngồi trên ghế cất giọng:

"Bảo bối, lại đây!"

Bé con vung vẩy chân muốn xuống, chân vừa chạm đất đã lon ton chạy lại, nhìn Dư Mộ Phàm mặc quần áo bệnh nhân thì ngơ ngác. Chạy vòng qua bàn, muốn leo lên ngồi cạnh anh. Dư Mộ Phàm nhắc bé ngồi lên đùi, nhìn Bạch An Nhiên vẫn đứng ngoài cửa.

"Mẹ....mẹ...ngồi....!" _ Ôn Vân giơ tay ngồi đùi anh, nhún nhảy gọi Bạch An Nhiên.

Bạch An Nhiên bước lại, ánh mắt né tránh anh, ngồi ở ghế cách anh một đoạn. Cô vừa chán ghét anh, vừa lo cho vết thương kia.

"Ăn cơm chưa?" _Anh hỏi.

"Ba...ba...ăn...mì!" _ Ôn Vân nhanh nhẩu miệng nói. (Ad: *thờ dài* bảo bối nhà này đang ở tuổi bập bẹ nói, mấy vị thông cảm, căn bản con bé không nói, Nhiên tỷ ắt chắc cũng chẳng nói gì đâu haha. Dư Mộ Phàm: *liếc xéo*)

"Ăn rồi ăn tiếp!"

Dư Mộ Phàm bên trong một bụng bức bối, vẫn mỉm cười nói với hai người. Đưa tay muốn lấy chiếc đũa, mảy đẹp khẽ nhủ lại, bộ dạng khổ sở chờ Bạch An Nhiên ra tay. (Ad: icon thể hiện sự khinh bỉ □□□ hay lắm, mấy người cứ diễn trò ở đây đi. Tôi phẫn nộ)

Ôn Vân nhìn anh, lại nhìn Bạch An Nhiên, lại nhìn anh, lại nhìn Bạch An Nhiên.

Cô với lấy chiếc bát đưa cho anh, lại với lấy chiếc đũa đặt lên trên bát. Dư Mộ Phàm hơi nâng khóe miệng, nhìn cô. Bạch An Nhiên lại lảng tránh. Nhìn Dư Mộ Phàm khổ sở gấp thức ăn, Ôn Vân lại còn ngồi bên cạnh vừa nhai mấy hạt cơm vung vẩy hai tay, vừa ăn vừa hát có vẻ rất vui.

Anh ăn rất chậm, trên trán bắt đầu toát mồ hôi. Ăn thôi, có cần bày ra bộ dạng khổ sở vậy không?

Cô giằng lấy cái bát, nhích lại gần, gấp thức ăn đưa lên miệng anh. Dư Mộ Phàm há miệng nhận lấy, anh nhìn cô chăm chăm. Không khí ngọt ngào lại che ngang:

"A...a...mẹ....đút!" _ Ôn Vân chu chu cái miệng nhỏ lên, phá tan không khí kia.

Bạch An Nhiên lại quay qua đút vào miệng con bé một miếng thịt. Người bón người ngồi chờ bón, Dư Mộ Phàm biết cô không kiên nhẫn, vết thương mỗi lần thờ mạnh thôi cũng đau, ăn cơm cũng khó khăn, nếu không phải chờ cô đến anh sẽ không ăn đi! Dạ dày co rút, khó khăn lắm mới nhai hết một

miếng. Chỉ là miếng com do cô bón, Dư Mộ Phàm đau ở bụng ngọt tận tim.

End chương 53: Bảo bối tạo điều kiện

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cầm thú và biến thái

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Chương 54: Cầm thú và biến thái

Ôn Vân ngồi nhai nhóp nhép miếng thịt, càng nhai càng nhăn mặt. Nhai mãi không hết, nó lắc lắc đầu, kéo kéo áo gọi cô. Dư Mộ Phàm quay ra nhìn hơi cười. Không khí hết như một gia đình nhỏ.

"Phàm, tôi...!"

Ngô Đàm mở cửa đem theo tiếng cười, vốn tạo sự bất ngờ lại nhìn thấy cảnh đồ máu. Hấn hơi ngậy người, Hường Ân đập mạnh vào vai hắn, nhìn vào trong phòng bệnh cũng đơ người.

"Bảo bối, lại đây, nói xem, sao con dụ được ma mi đến đây vậy?" _Ba con người, duy chỉ có Lã Văn Nhi giữ lại được chút bình tĩnh, huých huých nhẹ hai người ra hiệu.

Dư Mộ Phàm, Bạch An Nhiên ngồi ở một bên, Lã Văn Nhi, Hường Ân, Ngô Đàm ngồi hai bên đưa mắt nhìn. Bạch An Nhiên ngồi ở giữa gấp đồ ăn cho anh, đưa lên tận miệng, rồi lại quay sang lấy ít rau đưa cho bé con.

"Mẹ nó, cái quái gì đang xảy ra ở đây?" _Hường Ân tròn mắt ngây ngốc chửi thề.

"Cái...cái...đũa....từ....miệng...bé...con, qua....qua....miệng anh!" _Ngô Đàm nhìn Hường Ân khó hiểu.

L

Hơn 8 giờ tối, Bạch An Nhiên kiểm cơ về. Dư Mộ Phàm nhìn cô, dường như không muốn cô đi.

Bạch An Nhiên nhìn anh vết thương cũng không có gì nghiêm trọng, cất đồ lên tiếng gọi bé con. Cô chỉ nói đôi ba câu với ba người kia, Dư Mộ Phàm hoàn toàn bị lơ đi. Đi ra đến hành lang, Bạch An Nhiên lục lọi túi xách dừng lại, bé con nhìn cô loay hoay cũng đứng lại.

Chưa kịp quay lại phòng, Bạch An Nhiên đã bị kéo về đằng sau, môi mỏng cúi xuống chạm lên môi cô. Dư Mộ Phàm ôm lấy eo cô, mặc kệ vết thương bị động chạm tham lam ôm lấy cô, môi lưỡi dây dưa không muốn dừng.

Bạch An Nhiên khẽ kêu nhẹ lên một tiếng, nhìn anh nổi giận. Gạt anh ra, cũng không để ý chạm mạnh vào vết thương kia.

Anh kêu nhẹ lên một tiếng, nhìn xuống dưới bụng, máu bắt đầu rỉ ra, áo bệnh nhân thấm vài giọt máu. Bạch An Nhiên nhìn thấy máu đã run bần bật, muốn chạy đi gọi bác sĩ.

"Không cần! Đi lấy vải để băng đi!"

Cô gật gật đầu cố bình tĩnh lại, nhìn dãy hành lang vắng tanh, bước đến căn phòng gần nhất, lục lọi hồi lâu mới thấy hộp y tế.

Bạch An Nhiên quay đầu, Dư Mộ Phàm đã tháo xong, ném cuộn vải dính máu vứt lên bàn. Bạch An Nhiên ngửi mùi máu bắt đầu nôn nao cả người, đặt cuộn băng lên cạnh bàn, loay hoay đứng quay lưng về phía anh.

Cô không dám nhìn thẳng, chờ hồi lâu, vẫn không thấy Dư Mộ Phàm nói gì, lại cho rằng anh đã đi. Quay đầu lại chạm phải ánh mắt của anh.

"Anh...anh đi nghỉ đi!" _Bạch An Nhiên nói, toan bỏ đi. Được nửa chừng lại bị anh nắm lấy cổ tay, nhìn nhem nhuốc dính máu của anh, cô kinh hãi vội gạt ra.

Hơi thở có phần gấp gáp, ra sức cọ lên cổ tay, muốn làm nhòe đi màu máu. Càng lau càng lan ra, cảm giác buồn nôn đến khó tả. Giống như buổi chiều năm tốt nghiệp, giống như lúc anh ngắt lịm đi máu me dính lên người cô, Bạch An Nhiên khóc đến nấc lên.

Nhìn cánh tay được lau sạch, có chỗ đỏ ửng lên vì đau, Bạch An Nhiên mới ngừng khóc, Dư Mộ Phàm vớt chiếc khăn lên bàn, nắm lấy cổ tay cô đi về phòng.

"Mấy người còn không về?"

Hướng Ân, Ngô Đàm Lã Vân Nhi đang cười nói, đột quay đầu lại nhìn hai người nghi ngờ.

Bạch An Nhiên nhìn thấy bé con đang lim dim ngủ trong lòng Lã Vân Nhi, rút tay khỏi bàn tay anh, bước lại đón lấy con bé.

Hướng Ân nhìn thấy vết cào ở cổ tay cô, lại cho là vừa trải qua cuộc mây mưa, chếp chếp miệng, lắc đầu kéo hai người kia đi, đi ngang qua còn nháy mắt với anh. (Ad: tâm lí mấy ông này biến thái dễ sợ.v)

Dư Mộ Phàm liếc xéo, ngồi xuống ghế sofa, nhìn cô.

"Ở lại đây đi, bên trong còn một phòng!"

Cô không đáp, Dư Mộ Phàm lại sợ cô không đồng ý, ôm lấy vết thương ní non:

"Đạt về rồi, giờ không có ai, em ở lại đây trông anh đi!"(Éc, anh em ngọt ngào thế này rồi cơ à *vuốt cằm*)

"Phòng ở đâu?"_Bạch An Nhiên nhỏ giọng hỏi.

Dư Mộ Phàm mặt rạng rỡ hẳn, chỉ về phía cánh cửa khác trong phòng, muốn đứng dậy.

"Anh nghỉ đi..."

Dư Mộ Phàm chỉ nghe rõ ba chữ đầu, mấy chữ sau cô nói khẽ như mèo kêu, chỉ nghe lăm bằm gì đó. Lúc anh đến cửa phòng muốn mở chốt cửa mới nhận ra đã khóa trái. Tức đến đen mặt. Cô cứ nhiên dám khóa cửa, nhà là nhà của anh, cô xem anh là cảm thú hay biến thái? (Ad: *cười* ca à, hạ hỏa hạ hỏa, thực ra thì....anh chính là cảm thú đấy thôi, làm như oan ức lắm không bằng! *bừ*)

Bạch An Nhiên vừa rửa mặt xong, tính leo lên giường, lại thấy chốt cửa vang lên tiếng cạch cạch, nhin cười leo lên giường theo thói quen, hôn lên trán bé con, lại hôn lên miệng bé con mới nhắm mắt đi ngủ. Dư Mộ Phàm nằm trên giường, khó khăn ngủ.

Mấy ngày liền, Bạch An Nhiên đều ở lại bệnh viện, sáng đi làm, chịu áp lực từ nhân viên, cấp trên đồng nghiệp. Chiều thì về ở công viên, chưa tan làm Dư Mộ Phàm đã cho người lái xe đến đợi, sớm hơn nửa tiếng chỉ vì không muốn cô đợi 5 phút.

Không, thực ra là anh lo cô bỏ trốn, nên cho người đến canh từ sớm, đợi cô xong thì nhét cô vào xe, khỏi lo chạy trốn.

Bạch An Nhiên mấy tuần liền, ngày ngày chạm mặt anh, cùng ăn cơm, cùng tỉnh dậy, giống như lúc hai người còn ở chung nhà.

Cảm giác chán ghét anh cũng không còn, thỉnh thoảng còn cùng anh chơi đùa với con bé, bảo bối được nhìn thấy anh, lại được cô đưa đi học, cười càn nhiều, hay nói hơn.

Tóm lại, mọi chuyện đều đang theo chiều hướng rất tốt, trừ việc Kha Tổ Cẩm ở công ty, tranh thủ Dư Mộ Phàm không có ở đây, làm mưa làm gió, lôi kéo nhân viên đối đầu với cô.

End chương 54: Cảm thú và biến thái

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ai chọc giận em?

#Đur_vì_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Chương 55: "Ai chọc giận em?"

Một tuần dài trôi qua, công việc toàn bộ đều đem đến bệnh viện để làm, mặc dù vết thương đã đỡ hơn, Đur Mộ Phàm lại muốn tranh thủ lấy vết thương làm cái cớ, giữ cô bên cạnh.

Tối muộn, Bạch An Nhiên ngồi tranh thủ gõ lại xấp tài liệu. Đur Mộ Phàm một tay vỗ về lên tay Ôn Vân, đều đặn theo nhịp, một tay lật xem tài liệu. Hồi lâu, nhìn bé con đã say ngủ, nhẹ tay đặt xấp tài liệu xuống, nhẹ ôm lấy bé con đặt vào phòng. Quay trở ra đã thấy Bạch An Nhiên ngủ gật trên bàn. Khuôn mặt vui vào gối ôm, khoe miệng hơi cong lên. Đur Mộ Phàm ngồi xuống dưới đất, ngang tầm với cô, lặng lẽ nhìn.

"Em hẳn là mệt chết đi!" Trong vô thức, Đur Mộ Phàm nhỏ giọng nói. Ngón tay thon dài khẽ vuốt ve khuôn mặt cô. Nhìn tập tài liệu cô tranh thủ lúc rảnh để hoàn thành nốt, ba ngày liền lại chỉ mới được có một nửa. Anh vòng qua, kéo lấy chiếc chăn mỏng đắp lên người cô, nhìn qua đồng hồ giấy tờ một hồi, bắt tay vào làm.

Sáng sớm, Bạch An Nhiên tỉnh dậy, Đur Mộ Phàm đã dậy trước, mặc áo sơ mi, quần tây chỉnh tề.

"Xuất viện được rồi?"

"Ừ, chiều nay, tôi cho người qua nhà em lấy đồ!"

Bạch An Nhiên lưng búng hai lỗ tai, qua, nhà em, lấy đồ. Ý gì?

"Tôi không đi!"

"Không phải do em quyết định!"

Bạch An Nhiên trong lòng lại dâng lên chán ghét, mấy ngày qua còn cảm thấy có chút thiện cảm, câu nói của anh cứ nhiên đem toàn bộ chán ghét quay trở về.

"Tôi chán ghét anh!"

Cô ôm máy tính, tài liệu đi vào phòng ngủ. Quay ra, nắm tay bé con đi ra ngoài. A Đạt ở bên ngoài thấy cô một bụng tức giận đi ra ngoài, lại thấy Đur Mộ Phàm khuôn mặt vẫn tảng băng không nói. Để mặc cô đi.

Trong công ty, Bạch An Nhiên nhú mày nhìn máy tính, cô nhanh như vậy đã sắp hoàn thành xong? Không đúng, cô nhớ mới chỉ làm được có nửa! Sẽ không phải Đur Mộ Phàm thức đêm làm giúp cô đi.

Dù sao cũng sắp xong, Bạch An Nhiên gõ máy nửa ngày cuối cùng cũng đem USB đến cho trưởng phòng Hạ.

Vị trưởng phòng đẩy đẩy chiếc kính cận, liếc nhìn cô phẩy phẩy cánh tay ý bảo ra ngoài. Cô đem theo tâm trạng thoải mái đi ra.

"Nhìn xem ai? Nhanh như vậy, đã đi làm rồi sao?" _Kha Tổ Cẩm dẫn theo vài nhân viên nữ đi đến trước mặt cô.

"Cô có ý gì?"

"Còn không phải có người thích đi thì đi, thích nghỉ thì nghỉ sao? Cô Bạch, đừng cho rằng mình có chủ tịch chống lưng thì coi đây là chỗ chơi đùa của cô chứ!"

"Tôi đã xin phép nghỉ, cũng được đồng ý. Hơn nữa...cô....lấy cái quyền gì mà quản tôi?" _Bạch An Nhiên tức giận nhìn ả.

"Dù sao cũng nói cho cô biết, tôi, chẳng bao lâu nữa, sẽ trở thành nữ chủ nhân của nơi này!" _Kha Tổ Cẩm bước đến, vẩy mái tóc của cô ra đằng sau, mỉa mai:

"Cho nên, muốn nhắn với đồ chơi của Phàm một chút, đừng tự đánh giá cao bản thân, cô, chỉ là thứ đồ rẻ tiền!" (*cười khinh bỉ* bà đây còn không dám chọc giận bà, nhà người lấy tư cách gì đi nói móc nữ chính của ta)

Cả nhóm nhân viên nữ người thì liếc nhìn cô, người khinh bỉ cất tiếng cười chế giễu.

Bạch An Nhiên đi chen qua đám nhân viên bỏ đi, đến phía cuối hành lang vẫn nghe rõ mồm một tiếng cười khinh miệt ấy. Cô chán ghét, chán ghét mọi thứ ở đây.

"Tha thứ cho anh, được không?"

"Nhien, tha thứ cho anh!"

Hai tai cô vang lên giọng nói của anh ngày hôm ấy, anh nói muốn cô tha thứ, nói muốn cô ở bên cạnh, cô cứ nghĩ cho đó là thật! Cô quên mất, mình chỉ là người bình thường, lấy tư cách gì có được tình cảm ấy, Bạch An Nhiên, mấy như vậy lại đi tin là thật! Ở góc khuất cuối hành lang, Bạch An Nhiên tự kiểm điểm lại bản thân, khuôn mặt từ thống khổ đến bi ai.

Giữa trưa, A Đạt đến phòng làm việc của cô, lại ngoài ý muốn không tìm thấy người. Dư Mộ Phàm lại cho rằng cô có ý muốn trốn, cho người lục tung cái công ty lên, còn cử người về nhà nhìn một chút, sợ rằng trong lúc không đề ý cô sẽ bỏ trốn.

(Ách! Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt! Boss à! Cứ từ từ, không cần nhiều người vậy đâu!)

Điện thoại liên tục reo, cô nhìn dãy số lạ, tiện tay nghe máy:

"Ồ đâu?" _ Điện thoại vừa kết nối, Dư Mộ Phàm đã hỏi.

Bạch An Nhiên không biết phải đối diện với anh lúc này như thế nào? Cô im lặng không tắt máy. Dư Mộ Phàm lại càng sốt ruột, ngoài tiếng gió thổi mạnh Bạch an Nhiên căn bản không đáp lại lời anh.

Tài liệu gạt sang một bên, Dư Mộ Phàm ra dấu dừng cuộc gọi, theo quán tính bấm thang máy lên sân thượng.

Bạch An Nhiên ngồi trên sân thượng của công ty, không làm gì không nói chuyện chỉ im lặng nhìn chiếc điện thoại. Chẳng hề biết nước mắt đã rơi, chẳng hề biết Dư Mộ Phàm đã đứng ở phía đằng sau. Nước mắt nặng trĩu muốn rơi xuống, cô đem bàn tay gạt đi, càng lau nước mắt lại càng chảy. Ngay cả nước mắt cũng muốn chống lại cô, càng nghĩ Bạch An Nhiên càng giận đến khóc nức lên.

Nhìn Bạch An Nhiên khóc thút thít ở trước mặt, Dư Mộ Phàm trong lòng có chút thờ phào. Cô không có bỏ đi!

Anh lôi lấy cô đứng dậy, gấp gấp ôm lấy cô vào lòng, anh tham lam nhẹ hôn lên tóc cô. Bạch An Nhiên bị giật mình, toan đẩy anh ra, Dư Mộ Phàm không buông, ngược lại bóp chặt eo cô, nổi giận:

"Ai chọc giận em?"

Bạch An Nhiên ủy khuất khóc, khuôn mặt cô vùi vào ngực trái của anh, khóc như đứa trẻ. Cánh tay cũng vô thức vòng qua eo, ôm lấy anh. Cô đem nước mắt trút ra, khóc đến hai vai run lên cầm cập, Dư Mộ Phàm chân tay luống cuống không biết vỗ về, chỉ biết xoa nhẹ lên lưng cô, lại xoa đầu cô, thành ra bản thân phải nên kiềm chế lại, không dám làm càn thêm.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Bạch An Nhiên buông anh ra, cúi đầu lau nước mắt. Cô hòng vẫn khẽ nức lên.

Anh nắm tay cô đi, lại bị Bạch An Nhiên gạt ra, cô lùi lại vài bước, nhìn anh rồi bỏ đi. Ngay cả thang máy cũng không muốn đi cùng anh, nếu không phải anh lớn giọng uy hiếp Bạch An Nhiên chắc sẽ cùng anh mỗi người một thang máy.

"Tôi có thể không về đó không?" _ Giọng cô khàn khàn nói.

Anh không quay đầu, chỉ nói một chữ:

"Không!"

Bạch An Nhiên tỏ ý đã hiểu, gật gật đầu, vụng trộm đưa tay lau đi giọt nước mắt.

Xuống tận sảnh, Dư Mộ Phàm đưa cô ra tận xe, trước con mắt của hàng bao nhiêu nhân viên, mở cửa cho cô. Bạch An Nhiên ngồi vào, không nhìn anh lấy một lần. Đám nhân viên trong công ty, lại được thêm một phen bàn tán.

Kha Tổ Cẩm đứng ở một góc, ghen ghét nhìn theo.

Nhìn căn biệt thự quen thuộc trước mặt, cô có chút thờ dài. Đi lâu như vậy vẫn là quay trở lại đây. Cánh cổng rộng mở, lại có cảm giác không giống như hạnh phúc, nó đen tối mờ mịt.

A Đạt đặt vali của cô trước cửa phòng anh, tự mình đem đồ của bé con sang một phòng khác. Bạch An Nhiên nhìn cánh cửa một hồi, lại kéo sang căn phòng bên cạnh. Nhìn mọi thứ quen thuộc, vẫn giống như trước khi cô bỏ đi. Đồ đạc y hệt không chút bụi bấn.

Bạch An Nhiên lục tìm trong tủ đồ, tủ quần áo, bàn nhỏ....ngay cả phòng tắm cũng không thấy đồ. Trí nhớ của cô, rõ ràng là vứt mẫu thiết kế ở đây, ngày hôm ấy cô mới chủ may xong một mẫu, còn hai mẫu vẫn đang cắt vải chưa kịp hoàn thiện cô đã xách đồ rời khỏi. Cô muốn quay lại lấy song lại chợt nhớ nơi này không chào đón, lại im lặng rời khỏi.

End chương 55: "Ai chọc giận em?"

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Anh có thích cô không???

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Chương 56: Anh có thích cô không???

Buổi chiều, Bạch An Nhiên không đi về, tự nhốt mình trong phòng. Cô ngồi thần thờ nhớ lại lời của Kha Tổ Cẩm, lại nhớ đến lời nói của anh. Nội tâm mâu thuẫn, giằng xé.

"Sao vậy, khó chịu sao?" _Bác Lâm nhìn cô ngây ngốc ở trong phòng, tranh thủ lúc anh chưa về ghé qua phòng cô. Nhìn Bạch An Nhiên ngồi thừ ra không khỏi thấy lo lắng.

"Bác Lâm, bác ở đây...lâu chưa?"

"Từ hồi ông bà chủ còn sống! Lúc ấy, thằng nhóc mới chỉ có vài tháng tuổi!" _Bác nhìn cô, chân thành nói. Bàn tay nhẹ vỗ lên mu bàn tay cô, từng nhịp từng nhịp.

"Muốn nghe chuyện của thằng nhóc đó sao, bác kể con nghe!"

Bạch An Nhiên khẽ lắc đầu, cô bây giờ giống như món đồ chơi, lấy tư cách gì mà biết đây?

"Phòng của con không phải ở đây!" _Bác nhỏ giọng nói, còn cô lại chỉ biết cười buồn:

"Đó mới không phải là phòng của con!"

"Đừng nghĩ ngợi lung tung, dù sao, con bây giờ cũng là người của Mộ Phàm, con không thích hay không hiểu cứ hỏi nó, nó đương nhiên còn mừng không kịp. Nhất định sẽ giải thích cho con hiểu!"

"Rất nhanh thôi, anh ta sẽ chán con, khi đó, sẽ lại có một người khác thay thế con, rồi lại một người phụ nữ khác...."

"Làm sao vậy? Có chuyện gì, nói bác nghe, bác nghĩ cách giúp con!"

Cô lắc đầu, sớm muộn gì thì cô cũng sẽ lại rời khỏi đây.

"Cô ấy đâu?" _Dư Mộ Phàm vừa vào nhà đã hỏi cô.

A Đạt khẽ cúi đầu chào, báo chút tình hình rồi rời khỏi. Dư Mộ Phàm bước vào phòng, không nhìn thấy cô, tủ đồ vẫn nguyên vẹn, lại bước sang nhìn căn phòng sáng đèn bên cạnh. Anh nhìn cánh cửa lại quay về phòng.

"Chủ tịch, phía bên kia muốn hẹn ngài gặp mặt một buổi!"

"Bảo Ngô Đàm đi!" _Dư Mộ Phàm không kiên nhẫn nói.

"Hắn muốn trực tiếp gặp ngài, hơn nữa..." _A Đạt nói được nửa chừng lại không dám mở miệng.

"Nói!"

"Họ biết tin ngài bị thương, còn... muốn gặp cả cô Bạch!" _Hắn nói xong khẽ thở phào một hơi.

Ngược lại, Dư Mộ Phàm khuôn mặt lạnh đi vài phần. Mẹ nó, hắn dám cố ý đối đầu với anh.

"Hẹn một hôm, tự tôi sẽ đi!"

"Về phần cô..."

"Cứ thêm vài người sờ bên cạnh!"

A Đạt gật đầu, rời khỏi phòng.

Giờ cơm tối, Bạch An Nhiên bế bé con xuống dưới phòng ăn, ngoài dự đoán, Dư Mộ Phàm lại không ngồi ở đây. Hỏi ra mới biết, Dư Mộ Phàm mới vừa ra khỏi nhà. Cô hồ hững đáp lại, cùng bác Lâm ăn cơm tối. Bé con ngồi bên cạnh cứ một lúc lại ngó nghiêng nhìn, không phải là lạ nhà, con bé...chỉ là đang muốn tìm kiếm bóng dáng của anh.

9h tối, Dư Mộ Phàm vẫn chưa về. Bạch An Nhiên cho rằng anh không về, bảo bác Lâm về nghỉ sớm, không cần đợi cũng tự mình đưa bé con về phòng.

Bạch An Nhiên vừa mới rời khỏi phòng, điện thoại đã reo. Lại là số lạ, cô không muốn nghe. Cứ tắt máy bên kia lại gọi lại.

"Tôi Bạch An Nhiên nghe, ai vậy?"

"Nhiên của tôi, nhanh như vậy đã quên tôi rồi sao?" _ Lâm Tường khẽ cười dịu dàng nói.

"Anh muốn gì, sao lại biết số điện thoại của tôi?"

"Tôi đương nhiên biết rất nhiều chuyện của em, bảo bối, chúng ta gặp nhau một chút đi!"

"Tôi chẳng có gì để gặp anh!"

"Vậy sao? Em không muốn biết chuyện của Dư Mộ Phàm, không muốn biết hắn đang ở đâu? Đang bị tra tấn như thế nào?" _ Lâm Tường ở phía bên kia, chậm rãi nói những lời uy hiếp. Hắn nhắc đến anh, cư nhiên cô sẽ lo lắng.

Bạch An Nhiên, nhanh như vậy, em đã có tình cảm với hắn!

"Anh muốn gì?" _ Giọng nói cô có phần gấp gáp, Dư Mộ Phàm bị hắn bắt?

(Ách! Nam chính của lão, nào dễ bị bắt như vậy? Nữ chính....thật...là...dễ dụ đi a~~~~~)

"Đến đây!"

Hai chữ ngắn gọn. Lại làm cho Bạch An Nhiên bồng rùng mình một trận, cả người cô hơi run lên nhưng lại nghĩ anh đang ở bên kia, âm ừ đồng ý.

Bảo vệ biệt thự không cho phép cô ra ngoài, Bạch An Nhiên chỉ có thể ngồi xe của A Đạt lái xe đến địa điểm kia. Nửa đường, lại đi vào một cửa hàng, tranh thủ A Đạt đứng bên ngoài mà đi cửa sau. Cô tự mình bắt xe đến địa chủ Lâm Tường nói.

Đến nơi mới nhận ra, nơi hắn chính là địa bàn của hắn, Bạch An Nhiên nắm chặt túi xách, đi vào. Vừa mới đặt chân vào đã được dẫn đến căn phòng ở trên tầng riêng. Lâm Tường hút điếu thuốc, lười nhác gác chân lên bàn.

"Bảo bối, lại đây!" _ Hắn nhoen miêng cười, nhìn cô sùng nịnh. Bạch An Nhiên còn sợ hãi hơn lúc nhìn thấy máu.

"Dư Mộ Phàm đâu?"

Lâm Tường nhúu mày, khuôn mặt lộ rõ vẻ không vui:

"Em đến đây vì hắn?"

Bạch An Nhiên không biết phải đáp lại như thế nào mới phải. Cô thực sự là vì anh? Cô thích anh ư? Anh...có thích cô không???

End chương 56: Anh có thích cô không???

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Có phải rất khó chịu???

10 phút trôi qua, vẫn chưa thấy bóng dáng Bạch An Nhiên, vệ sĩ nghe lệnh đi vào tìm người. Kết cục đi ra lại chỉ có một mình, A Đạt trực tiếp cầm máy gọi cho Dư Mộ Phàm.

Rất nhanh, Dư Mộ Phàm đã nghe máy, chưa đầy 2 phút đã cúp máy, nói một chút rồi bỏ đi. Ngô Đàm cùng Hương Ân còn đang khó hiểu, vừa mới còn không nói chuyện chỉ một mực uống rượu, nhanh như vậy đã lại thành tăng băng rồi!

Bạch An Nhiên vừa ngồi xuống ghế sofa, lập tức điện thoại đổ chuông cả người có chút giật mình, nhìn dây số kia, không bắt máy.

"Anh không có bắt Dư Mộ Phàm?"

"Bảo bối, bây giờ em mới nhận ra, có phải quá muộn rồi không?" _ Lâm Tường nhếch miệng cười, âm thanh ám muội phát ra.

Bạch An Nhiên bây giờ mới nhận ra bản thân bị lừa một vố. Đứng dậy toan bỏ đi. Cửa vừa mở đã bị vệ sĩ bên ngoài kéo vào.

"Anh rốt cuộc muốn gì?"

"Cùng nhau nói chuyện, tôi sẽ thả em đi!" _ Lâm Tường hướng chiếc ghế đối diện mình ý bảo cô ngồi xuống.

"Tôi không quen anh!"

"Không quen rồi sẽ quen, em ngay cả cơ hội cũng không cho, làm sao chúng ta quen nhau?" _ Hần nhấp một ngụm rượu, gằn giọng:

"Ngồi xuống, ngoan ngoãn một chút, tôi sẽ thả em về nguyên vẹn, nếu không...tôi không dám chắc....!" _ Giọng nói hần ngập ngừng, ám muội, cặp mắt ma mị khe liếc thân thể cô.

Bạch An Nhiên phép nép ngồi xuống, ngoan ngoãn không dám chống cự.

"Rất tốt, uống chút rượu đi!"

"Không cần!"

"Uống một chút, bảo bối, em không có quyền từ chối!" _ Hần ngồi xuống bên cạnh cô, chân dài vắt chéo, khe nói bên tai cô.

Bạch An Nhiên ngồi nhích sang, ngoan ngoãn cầm ly rượu nhấp một ngụm.

Lâm Tường nhìn cô, ngón tay khẽ nâng ly rượu lên, Bạch An Nhiên muốn bỏ xuống, lại bị hần nâng đáy ly trút rượu, nhắm mắt uống hết ly rượu cay nồng kia.

Nhìn cô ho sặc sụa ở bên cạnh, ánh mắt hần bắt đầu thay đổi.

Bạch An Nhiên buông ly rượu ra, che miệng ho đến khó thở.

Trên đường, Dư Mộ Phàm lái xe như kẻ điên, điện thoại gọi cho cô, chuông reo lại không ai bắt máy. A Đạt cũng dò tìm vị trí của cô, lại phát hiện ở địa bàn của Lâm Tường.

"Chủ tịch, là ở chỗ của Lâm Tường!"

Dư Mộ Phàm chửi thề một câu, nghe địa chỉ từ bên A Đạt, quay đầu xe, vượt cả đèn đỏ, mặc kệ còi cảnh sát liên tục vang dội đuổi theo ở phía sau, cả tâm trí anh chỉ xoay quanh cô. Chết tiệt, cô đến đây làm quái gì?

"Chủ tịch Dư, anh không thể vào?" _ Bảo vệ nghe lệnh, nhìn thấy anh kiên quyết chặn lại. Dư Mộ Phàm một lời cũng không nói, vốn muốn nhẹ nhàng lại liếc đến bàn tay hần lại chạm vào cổ tay áo, trực tiếp ném hần qua một bên. Đánh tay đôi với hần.

A Đạt cùng lúc cũng đến, ở phía sau giải quyết đám nhân viên kia, Dư Mộ Phàm một mình đi vào thang máy.

Bạch An Nhiên hơi nhú mảy, cổ họng bắt đầu cảm thấy khô rát, nóng bừng lên. Trán bắt đầu bịn rịn mồ hôi, cả đầu cô quay lòng vòng, hô hấp dồn dập.

Lâm Tường ngồi bên cạnh, hơi ngoài người về phía cô, ngón tay khẽ vuốt qua khuôn mặt cô. Ở bên tai nhỏ giọng:

"Bảo bối, có phải rất khó chịu?"

Cô lùi người lại, lắc đầu thật mạnh, muốn tỉnh táo lại càng trở nên mơ màng. Khuôn mặt phóng đại của Lâm Tường vào mắt cô lại là vẻ mặt hờ hững của anh.

"Tôi cho em một cơ hội, nếu em có thể rời khỏi đây, tôi cư nhiên sẽ tha cho em. Nếu như, em ngay cả ra khỏi căn phòng này cũng không thể, thì bảo bối, ngoan ngoãn nằm dưới tôi cất giọng van xin đi!"

Hắn nở nụ cười, phả lên tai cô hơi nóng, ám muội cắn vào vành tai Bạch An Nhiên:

"Đương nhiên, tôi sẽ làm em thoải mái, Nhiên của tôi!"

Bạch An Nhiên nóng bừng cả người, thở gấp kéo lấy túi xách loạng choạng đứng dậy. Được hai bước lại ngã khụy xuống, đầu óc cô trống rỗng, mồ hôi toát ra càng nhiều, cô càng cảm thấy khó chịu.

"Nói em muốn tôi, tôi giúp em!" _ Lâm Tường quỳ xuống bên cạnh cô, khẽ vén mái tóc cô, nâng khuôn mặt cô lên, nhếch miệng nói.

Cô lắc đầu, miệng lưỡi khô khốc, Bạch An Nhiên liếm nhẹ môi.

"Không bao giờ!"

Cô càng chống đối, hắn càng cười mỉa hoặc, cúi đầu khẽ chạm đôi môi khô khốc, Bạch An Nhiên bên trong khó chịu đến muốn chết đi, vẫn gắng gượng gạt hắn ra. Cánh tay giờ loạn, ném chai rượu xuống sàn.

Màu đỏ của rượu loang lổ trên sàn, hết màu máu, nó tanh tưởi nó gớm ghiếc, cô muốn nôn một trận lại cố gắng kéo lại chút lý trí, với lấy mảnh thủy tinh, đau đến muốn ngắt lịm. Cô vẫn kiên trì nắm lấy, thờ mạnh một hơi loạng choạng chống lại cơn buồn nôn nhích ra cửa.

Lâm Tường vốn nghĩ mọi chuyện nằm trong tính toán, không nghĩ đến, cô thừa chịu đau đớn cũng không chịu khuất phục. Túm lấy cổ tay cô, muốn lôi đi bằng bạo lực.

Lại không nghĩ đến cô phản ứng mạnh, càng nắm chặt lấy, vẩy trắng nhuộm chút máu rỉ ra từ hai bàn tay. Mảnh thủy tinh càng ghim vào thịt, cô đau đến hít mạnh một hơi, tỉnh táo một chút, loạng choạng đứng dậy cửa vừa mở, lại bị Lâm Tường kéo mạnh vào trong phòng.

Dư Mộ Phàm vừa đi ra khỏi thang máy, nhìn thấy Bạch An Nhiên loạng choạng đi ra lập tức lại bị kéo lại.

Bước đến nơi lại thấy một cảnh ám muội, Bạch An Nhiên nằm dưới thân Lâm Tường thờ mạnh, trên trán bịn rịn mồ hôi.

Lại không nhìn đến bàn tay đang rỉ máu kia, lửa giận bùng bùng, kéo Lâm Tường ra khỏi người cô, đem cú đấm giáng lên mặt Lâm Tường.

Hắn nở nụ cười đắc ý, chọc tức đến anh, cả hai đánh tay đôi với nhau. Giằng co một hồi, A Đạt mới lên đến phòng, vừa vào đã thấy có điểm kỳ quái. Bạch An Nhiên khó khăn thở, đang loạng choạng ra đến cửa, bàn tay nắm chặt lấy máu liên tục chảy.

Trong phòng hai người đàn ông đánh nhau. Hắn cả người lao vào, kéo hai người ra. Thúc giục anh quay ra đưa cô về.

Dư Mộ Phàm lúc này mới nhớ đến cô, lại nghĩ đến cô cùng hắn hôn nhau trước mặt anh, lại phát ra thứ âm thanh ám muội kia, lửa giận bùng bùng. Kéo cô lại, Bạch An Nhiên nhìn thấy anh, lại cho rằng Lâm Tường, kiên quyết gạt ra.

"Mẹ nó!" _ Anh chửi thề một câu, trực tiếp bế cô lên, rời đi.

Bạch An Nhiên bị nhấc bổng lên, sợ hãi muốn chống lại, cả người nóng bừng không chút sức lực, nắm chặt lấy mảnh thủy tinh tìm kiếm chút lý trí còn sót lại.

End chương 57: "Có phải rất khó chịu???"

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Bạch An Nhiên, không có thuốc giải, chỉ có nam nhân, em có lấy?

Càng ngày, Bạch An Nhiên càng mất kiên nhẫn, ở trong lòng anh bắt đầu không an phận, cả người ngọ nguậy vì khó chịu. Dư Mộ Phàm cũng đang có cảm giác muốn giết người, Bạch An Nhiên thường ngày sẽ rất ngoan ngoãn mà đi theo, chỉ là Bạch An Nhiên của bây giờ có chút khác thường, khó khăn lắm Dư Mộ Phàm mới không chế bản thân, lời cô nhét vào trong xe.

Tài xế muốn lái đi còn chưa kịp khởi động xe đã bị Dư Mộ Phàm ném sang một bên, tự mình lái xe. Hắn chỉ có thể ngơ ngác đứng nhìn theo bóng dáng khuất dần.

"Em trật tự!" _Dư Mộ Phàm một bên vừa lái xe, một bên giữ lấy cổ tay cô, ngăn cho Bạch An Nhiên nắm chặt lấy mảnh thủy tinh.

Anh càng nắm chặt, cô cũng theo đó càng nắm chặt lấy. Đau đến khóc nức lên, đau đến khó chịu nhưng lại không thể nào át được cái nóng ở trong người. Cô nhìn anh miệng lưỡi khô khốc, cái lưỡi khe đưa ra liếm nhẹ lấy môi trên, cô nhìn anh mờ mờ ảo ảo.

"Vứt mảnh thủy tinh ấy đi!"

Bạch An Nhiên lắc đầu nguầy nguậy, giọng nói bời vì lần đầu uống rượu mà khàn khàn đi. Trang phục cũng có chút xộc xệch, thực nóng, cô muốn cời đồ!

Song lại nhớ đến bên cạnh có người, cô nhẫn nhịn cắn răng nắm chặt lấy tay, tỉnh táo được một lát, lại cảm thấy thực khó khăn.

Dư Mộ Phàm nhìn cô, điên cuồng lái xe về biệt thự, 10 phút nữa, chỉ 10 phút.

"Thực nóng!" _Bạch An Nhiên hậm hực nói.

Dư Mộ Phàm buông tay cô ra, điều chỉnh nhiệt độ giảm xuống, Bạch An Nhiên lại càng than thở.

"Nóng!"

"Thực khó chịu!"

Mỗi một câu nói của cô, lại kèm theo tiếng nức nhẹ. Dư Mộ Phàm cũng theo đó mà nén lấy dục vọng.

Càng nhìn, ý thức của cô lại càng mờ ảo, cô nhìn anh, nắm chặt lấy mảnh thủy tinh nhẫn nhịn, vì đau mà roi nước mắt cũng vì chính tự tôn của mình mà nhẫn nhịn.

Cô chỉ biết cô khó chịu cô cứ nhiên không biết thuốc chỉ hết tác dụng khi có nam nhân dâng lên.

Xe vừa dừng trước biệt thự, Dư Mộ Phàm kéo lấy áo khoác ngoài đắp lên người cô ôm vào trong nhà, Bạch An Nhiên đang nóng lại bị trùm chiếc áo lên bực bội ném xuống đất, Dư Mộ Phàm nhìn lửa, gầm nhẹ một tiếng:

"Bạch An Nhiên, em yên phận một chút!"

Cô ngây ngô cười, nhìn anh hai mắt có phần mờ mịt:

"Nóng!"

Mẹ nói, Dư Mộ Phàm chửi thề một câu! Cô nóng, anh không nóng? Nhìn cô như này so với lửa nhìn càng nóng.

Anh nhúng bàn tay cô vào nước, Bạch An Nhiên vội vàng giục lại.

"Ngao, thả lỏng!"

Cô lắc đầu nguầy nguậy, đầu thì chống đối nhưng hai bàn tay rõ ràng đã thả lỏng. Dư Mộ Phàm nhìn miệng vết thương, máu vẫn đang chảy, màu máu bắt đầu nhuộm đỏ màu nước trong. Anh nhìn chăm chăm vết thương, cẩn thận từng chút từng chút nhẹ nhàng băng bó lại.

Bạch An Nhiên lúc này như biến thành người khác, mạnh dạn hơn gọi cảm hơn, cô ngồi ở trong lòng anh ngây ngốc cười, khuôn mặt nhỏ vùi vào hõm vai anh, vô thức hôn lên cổ Dư Mộ Phàm. Anh khẽ rít lên một tiếng, lộ vết thương, cúi xuống tìm lấy môi cô.

Miệng nhỏ khẽ đáp lại, Dư Mộ Phàm càng điên cuồng. Đến khi cô nhăn mày khó thở, cho đến khi anh nhớ tới còn chưa xử lý xong vết thương, Dư Mộ Phàm nhẫn nhịn rời khỏi môi cô, cắn răng nghiền rửa vết thương trên tay cô.

Cô nhìn môi anh, khẽ liếm miệng nhỏ một vòng, chán chừ (Ách!!! Nữ chính có khi nào là sói???)

Dư Mộ Phàm miệng đáp lại cô, mắt vẫn cố nhìn đưa tay buộc chặt cuốn băng. Tay vừa dừng, cũng nóng vội ôm lấy cô ra khỏi phòng tắm.

"Nhiên!"

"Vâng!" _Bạch An Nhiên hai mắt long lanh, đáp lại Dư Mộ Phàm, giọng nói nhẹ nhàng không chút giận cũng không có chán ghét.

Anh nhếch miệng cười, bàn tay khẽ vuốt ve thân thể cô.

"Nói xem, em đang ở đâu?"

"Ở nhà!"

"Nhà của ai?"

Cô suy nghĩ một chút, nhướn miệng cười đáp:

"Nhà của chúng ta!"

Dư Mộ Phàm cười, anh nhìn cô toàn bộ xung quanh như màu hồng:

"Phàm!!! Em nóng!" _ Cô khóc, hai bàn tay quơ loạn, rồi khẽ nhắm mắt.

"Vì sao? Có biết không?"

"Hắn...hắn...hạ...lưu!" _Bạch An Nhiên như tìm được chỗ dựa, uất ức khóc.

Anh nhìn cô, cắn răng nói:

"Nhiên, không có thuốc giải, chỉ có nam nhân, em có lấy?"

Bạch An Nhiên mờ mịt, chữ nghe được chữ không nghe.

Đối phương chu đáo, đặt lên môi cô nụ hôn, bàn tay đem quần áo cô vứt sang một bên. Cơ thể cô ở trước mặt anh, Dư Mộ Phàm vuốt ve dưới bụng, nụ hôn trượt dài từ môi rồi sang tai xuống đến cổ rồi nóng bỏng khẽ hôn lên xương quai xanh kia.

Cô khẽ kêu lên một tiếng, Dư Mộ Phàm bộc lộ thú tính. Cả người cũng gấp gấp không kém, vốn muốn dạo đầu thật tốt, chờ cô tiếp nhận anh, lại thành ra nhẹn không được. Trực tiếp đi vào.

Cả người cô hơi run lên, phía dưới bụng truyền tới cảm giác chói nhói. Anh ôm lấy cô, tham lam cắn lên vành tai Bạch An Nhiên:

"Nhiên!"

"Vâng!" _Bạch An Nhiên nhắm mắt nói.

"Sau này...đừng gặp hắn!"

End chương 57: "Bạch An Nhiên, không có thuốc giải, chỉ có nam nhân, em có lấy?"

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Anh là trời

Cô cười, nghe câu nói của anh:

"Anh ghen?"

"Không cho phép gặp hần!" _Dur Mộ Phàm ra lệnh, cô cười ngây ngô. Anh là đang ghen? Hay chỉ là không muốn dùng chung đồ chơi với người khác?

Nhiệt tình qua đi, Bạch An Nhiên cả người đau nhức nằm trên giường chìm vào giấc ngủ. Khóe mắt vương chút lệ.

Dur Mộ Phàm ngồi bên giường, tự mình băng lại vết thương ở bụng. Vốn là sắp lành miệng lại, sau màn vừa rồi không những bị hở miệng vết thương mà còn chảy thêm máu. Anh bước vào phòng tắm, rửa sạch vết máu ở bụng mới chậm rãi bước ra ngoài, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Nhìn Bạch An Nhiên ở trong lòng say ngủ, anh lại nhớ đến nụ hôn giữ cô và Lâm Tường, khó chịu, bàn tay đặt lên eo cô bóp mạnh.

Bạch An Nhiên nhũn mảy, khẽ xuyết xoa một tiếng, hai mắt vẫn nhắm tịt. Anh nhìn cô, chú xuống tham lam hôn. Càng hôn càng không dừng lại được, cô mê man hơi hé miệng càng kích thích Dur Mộ Phàm, nếu không phải bàn tay cô vô thức quơ loạn, chạm phải miệng vết thương, Dur Mộ Phàm chắc sẽ không dừng lại.

Cô ôm lấy anh, bàn tay vòng qua eo, vùi mặt vào ngực anh say ngủ. Cô dường như đang rất vui, khóe miệng còn hơi cong lên. Cô cứ vô tư tiếp xúc da thịt, Dur Mộ Phàm bên cạnh như sĩ tu ăn chay không thể động chạm.(Ách! Chẳng phải hồi nãy vừa mới....Nam chính, ca thật là trâu bò đi a~)

Sáng hôm sau, Bạch An Nhiên vẫn ngủ say, ở công ty, đám nhân viên nữ đang đồn ầm lên chuyện giữa hai người.

"Nghe gì chưa? Hôm nay, chủ tịch không có đi làm!" _Nữ nhân viên A chạy vội lại, đổi chủ đề.

"A! Bạch An Nhiên hôm nay cũng không có đi a~~~~ Nghe nói, là vệ sĩ của chủ tịch đến xin phép nghỉ!" _Nhân viên B bĩu môi ghen tỵ.

"Cô nói cái gì? Bạch An Nhiên không đi làm?" _Kha Tổ Cẩm vừa bước vào công ty đã thấy kỳ quái, Bạch An Nhiên thường ngày đúng giờ phải đứng ngoài sảnh, hôm nay còn chưa thấy mặt mũi.

Ả vốn cho rằng hai người xích mích sau khi nghe ả nói, ai ngờ họ còn cùng nghỉ một ngày, có khi nào họ sẽ không ở cùng nhau đi!

"Thư kí Kha, chào buổi sáng!"

"Bạch An Nhiên cũng nghỉ?"

"Phải, trưởng phòng vừa thông báo! Cô ta chắc chắn là dụ dỗ chủ tịch!" _Nhân viên nó a dua nói. (Ách! Còn chưa biết ai dụ dỗ ai đâu à)

Kha Tổ Cẩm tức giận giậm chân bỏ đi. Mấy nhân viên kia cũng khôngangf đến ả, tiếp tục tranh luận, đoán già đoán non cô tìm cách để tiếp cận anh.

Trong nhân viên, chia làm hai luồng, người theo phe Kha Tổ Cẩm đi theo dành mặt cảnh cáo cô, người đứng ở địa ngoài không tham gia nhưng còn nói nhiều bàn tán nhiều hơn. Tin tức nhân viên nọ trong công ty lan truyền ảnh chụp trộm của anh ra cho báo chí lập tức bị đuổi việc, họ quay ra bắt đầu tìm cách để nịnh nọt Bạch An Nhiên. Có người còn muốn đến làm thân mong cho đường công danh sáng rạng

"Uhm..." _Quá trưa, Bạch An Nhiên nhắm mắt. Lại giật mình phát hiện điểm kỳ quái. Ngón tay động động vài cái, tay cô....đặt ở đâu vậy?

Mặt cô biến sắc, mắt chớp chớp vài cái. Không dám nhúc nhích. Hoàn hồn, Bạch An Nhiên phát hiện mặt cô đang vùi vào ngực nam nhân, tay ôm lấy eo đôi phương. Bên tai còn nghe rõ cả tiếng nhịp tim có phần gấp gáp. Cô không dám nhúc nhích.

Dur Mộ Phàm nằm im không nhúc nhích, phía ngực bỗng nhột, khuôn mặt cô vùi vào mặt anh, mi dài chớp chớp mắt chạm vào ngực anh, vừa nhột vừa ngứa, bàn tay anh hơi lần mò, xoa nhẹ lên lưng trần của cô.

Bạch An Nhiên sợ co rúm người, lại giật mình vội nằm cách xa anh một đoạn, kéo chăn che lấy người. Nhìn anh nguy hiểm.

"Còn cần nam nhân?" _Anh ám muội nói.

Bạch An Nhiên khó hiểu, "nam nhân", là cái gì? Chợt nhớ ra hôm qua lửa nóng còn cao, cô...như sói vồ mồi hôn lên môi anh.

"Không...không...cần!" _Cô lắc đầu nguầy nguậy.

"Thật?"

Bạch An Nhiên cẩn thận nhìn anh, nuốt nước bọt, đánh giá tình hình.

Cô suy nghĩ là việc của cô, việc của anh là tìm nữ nhân, nữ nhân kia phải là cô.

"Nhiên! Em nói xem, tại sao em không đến sớm một chút?"

"Hả?" _ Cô khó hiểu hỏi lại.

"Sau này, không cho phép gặp hẳn!"

Câu này nghe thật quen a~~~~

"Anh không phải trời, tôi..."

"Anh là trời!" _ Dư Mộ Phàm nổi giận nhìn cô. Kéo cao hai tay cô lên đỉnh đầu, giật chân xuống, nhìn cơ thể cô, cả người bắt đầu nóng lên. Bạch An Nhiên muốn thoát khỏi anh, hai tay bị quán băng, động một chút là lại nhói lên, cô nằm im để anh vuốt ve lấy cơ thể.

"Không thích, buông ra!"

"Hôm qua em cũng nói vậy, sau đó..." _ Câu nói nửa chừng của anh khiến cho bầu không khí càng trở nên ám muội. Dư Mộ Phàm ở trên, Bạch An Nhiên ở dưới, ám muội càng ám muội.

Mãi cho đến 3 giờ chiều, Bạch An Nhiên mới tỉnh dậy, cơ thể đau nhức. Phần bụng dưới đau đến quặn lại. Suy cho cùng cũng là cô ấy nhỏ, vật kia lại dường như quá lớn, cô không dám nhìn, mỗi lần liếc qua lại cảm thấy mình ô ứ. Ở dưới thân anh mà cất tiếng nói non.

"Mau thay đồ, dẫn em xuống ăn!" _ Dư Mộ Phàm lưu luyến buông cơ thể cô ra, vội lấy áo khoác ngủ.

Bạch An Nhiên đứng dậy, nhận lấy áo mặc vào, muốn đứng dậy, chân trần đi vào phòng tắm, hơi khắp khiêng. Ai đó mất kiên nhẫn nhắc bóng cô ôm vào phòng tắm.

Dư Mộ Phàm vốn muốn ot lại, lại bị cô kháng nghị đuổi ra ngoài. Hết cách anh chỉ có thể ra bên ngoài đứng chờ.

Trong phòng tắm, Bạch An Nhiên nhìn mặt vật lộn với vết thương, mãi nửa tiếng sau mới ra ngoài.

Anh nhìn cô, tự nhiên ôm lấy eo nhỏ đi ra ngoài, Bạch An Nhiên ngại ngần đi theo, cúi gầm mặt không dám ngẩng đầu, đi xuống đến phòng ăn, ngoan ngoãn ngồi

bên cạnh anh. Chờ Dư Mộ Phàm lấy thức ăn đưa lên tận miệng (*liếc* như thế nào đã ngọt ngào như vậy rồi *khóc* chưa muốn ngọt a~~~~ ngược đi, nam chính ngược đi ahuhu)

"Há miệng!"

Một miếng, lại một miếng, bác Lâm ở bên cạnh che miệng cười trộm. Suốt cả buổi, cô không dám đối diện với ánh mắt có ý cười của bác Lâm, lại càng không nhìn thẳng vào ánh mắt của anh. Cứ mân mê nhìn ngón tay.

Không khí còn ngọt ngào đột nhiên bị cắt đứt bởi đoạn nhạc chuông điện thoại.

"Bạch An Nhiên, cô rút đến công ty cho tôi, làm lại báo cáo. Cô có biết cô vừa làm tôi mất mặt như thế nào không?" _ Trưởng phòng Hạ ở bên kia gầm lên, Bạch An Nhiên nhắm mắt, Dư Mộ Phàm một tay cầm điện thoại đưa lên bên tai cô, cảm nhận như đối phương thét lên. Mẹ nó, anh còn không nổi càu với cô bao giờ.

"Trưởng phòng Hạ, có chuyện gì sao? Cô từ từ nói!"

Dư Mộ Phàm kéo điện thoại lên bàn, Bạch An Nhiên cũng di chuyển theo lên mặt bàn, ánh mắt ai oán.

"Bạch An Nhiên, ngoài dự đoán chủ tịch cô còn làm được cái gì, báo cáo còn sai! Đến cầm về, gõ lại trong vòng một ngày cho tôi!"

Dư Mộ Phàm tắt loa ngoài, cầm lên:

"Trưởng phòng Hạ."

Hạ An nhắm mắt, giọng này...nghe quen quen:

"Ai vậy, trả máy cho Bạch An Nhiên!"(*cười to* thôi rồi, công ty mai lại có kịch hay rồi *tung bông tung bông*)

"Dư Mộ....!" _ Anh còn chưa nói xong, bên kia đã khúm núm như nai nhỏ, vội vàng vâng dạ dạ:

"Ách! Chủ tịch Dư, tôi đến hỏi thăm tình hình sức khỏe của An Nhiên thôi, tôi không dám làm phiền hai người!"

"Báo cáo do tôi làm, nếu có sai thì cũng là do tôi!"

Hạ An rùng mình một trận, Bạch An Nhiên cũng rùng mình, cười xòa, vội vàng nói báo cáo không sai, rồi xin phép tắt máy. (Phét thế!)

Dư Mộ Phàm vứt máy sang một bên, cầm cốc nước đưa lên miệng cô.

"Há miệng!"

"Anh...anh...!"

"Em muốn đuổi việc cô ta? Không sao, đợi một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Sau này anh chỉ nghe em

Dư Mộ Phàm vừa dứt lời, cầm lấy điện thoại đặt trên bàn, bấm số gọi cho Ngô Đàm.

Bạch An Nhiên ngồi bên cạnh tức đến học máu. Cô có nói là muốn đuổi việc cô ta sao? Không có ~~~

Bạch An Nhiên đưa bàn tay băng bó vết thương muốn đoạt lấy chiếc điện thoại, Dư Mộ Phàm nhìn cô, Bạch An Nhiên vội giút tay lại, ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại nhảy dựng lên ngồi vào lòng anh.

Cừu non dâng lên tận miệng, sỏi đương nhiên sẽ tiếp đãi tận tình. Dư Mộ Phàm có chút bất ngờ, không nghĩ đến cô dùng chiêu này, bác Lâm ở bên cạnh hơi sững sốt vội vàng lần ra ngoài.

"Đừng...đừng đuổi!"

"Không đủ!" _Dư Mộ Phàm quảng câu nói làm cho Bạch An Nhiên muốn sụp đổ.

Cô lại thêm bước nữa, vòng tay qua cổ anh gượng cười.

"Không đủ!"

Đầu Bạch An Nhiên muốn nổ tung. Cô chần chờ khẽ cắn môi, chậm chậm cúi xuống, khi sắp chạm vào môi anh, cô nhìn chăm chăm anh, lại chu miệng hôn lên má.

Dư Mộ Phàm còn đang đợi...đợi nụ hôn kia, lại không thấy đâu. Bên má lại hơi ngứa một chút, mặt anh biến sắc, còn chưa kịp đòi lại, đối phương đã nhanh chân đứng dậy. Bạch An Nhiên nghe thấy tiếng xe dừng lại, đoán chắc bé con đã tan tằm, chạy vội ra ngoài. Được mười bước, hai chân bỗng khựng lại.

Từ trên xe, một ông lão chống gậy bước xuống, râu bạc đẹp lão, tự nhiên đi vào. Dư Mộ Phàm nhìn cô, thấy Bạch An Nhiên dừng lại, hai chân run run còn lùi lại một bước, sai nhanh về phía cô.

Tự nhiên ôm lấy eo cô, khẽ nhắc nhở một câu:

"Mau đi dép!"

Anh cư nhiên không để ý ông lão đang bước vào nhà, chỉ để tâm đến cô không mang dép.

"Ai vậy?" _Cô ngẩng đầu nhìn anh.

"Ông nội, ông sẽ không làm gì em!" _Dư Mộ Phàm bảo đảm.

Dứt lời, ông lão cũng vừa đến cửa. Thấy màn ôm ấp, anh em em em kia mày nhíu lại rồi giãn ra, nụ cười in sâu trên khuôn mặt.

"Ông nội!"

"Con chào ông!" _Bạch An Nhiên cũng cúi đầu chào.

Dư lão nhìn cô cười, ông vẫy vẫy cô ngồi xuống, Dư Mộ Phàm toan ngồi xuống, lại bị ông cảnh cáo không được ngồi.

"Cháu dâu, là cháu dâu phải không?"

"Ách! Ông à cháu không phải!"

"Không cần ngại, ông vốn muốn về giục cưới, bây giờ thì hay rồi. Nhanh nhanh cử hành hôn lễ, ta muốn có chất!"

Bạch An Nhiên đỏ mặt, không biết nói gì!

"Cô ấy không khỏe, cần đi nghỉ. Con đưa cô ấy lên phòng!" _Dư Mộ Phàm nói rồi, làm ngơ trước ánh nhìn ngơ ngác của Dư lão, nắm lấy tay cô đi lên phòng. Bạch An Nhiên thở phào.

"Ồ trong phòng, lát qua tháo băng cho em. Đừng chạy lung tung!"

Bạch An Nhiên gật gật đầu đi vào phòng, đến lúc phát hiện ra, thì cô đã một mình đứng trong phòng Dư Mộ Phàm. Đảo quanh một vòng, chẳng có gì.

"Ông làm cô ấy sợ!"

Dư lão tức giận, đặt tách trà xuống nhìn anh:

"Còn không phải cháu dám không nói cho ông biết!"

"Cô ấy chưa đón nhận cháu!" _Dư Mộ Phàm chán trường nói.

"Anh anh em em tình chàng ý thiếp, vậy còn chưa phải là tiếp nhận sao?" _Dư lão nhăn mặt, thương trường thì làm mưa làm gió, thủ đoạn đầy mình vậy mà đối với con gái nhà người ta lại bó tay sao?

"Ông giúp cháu, chỉ cần sớm có chất là được!"

Dư lão vừa dứt lời, bóng dáng nhỏ xinh từ bên ngoài chạy vào, ôm lấy chân anh nũng nịu:

"Ba...ba... Vân đôi!"

Dư Mộ Phàm ôm lấy thân hình nhỏ vào lòng, vói lấy quả táo trên bàn, rất chuyên nghiệp ngồi gọt vỏ táo.

Dư lão ngồi bên cạnh cảm giác hô hấp dồn dập, ba? Ba ba?

Ách! Ông có chất, cuối cùng ông cũng có chất!

Dư lão cười ha ha, ôm lấy bé con, Ôn Vân nãy giờ phát hiện có người lạ, ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh không ngộ ngầy. Đột nhiên bị người lạ ôm vào lòng, khóc thét lên.

Dư Mộ Phàm ném miếng táo lên mặt bàn, ôm lấy bảo bối nhỏ, anh dỗ dành, Ôn Vân ôm lấy cổ anh, gục đầu vãi hờm vai anh thút thít.

"Con bé là chất của ta!"

"Ông nội, ông bình tĩnh một chút, con bé lạ người!"

"Ông là ông cố nội của nó, không phải người lạ!" _Dư Lão phủ nhận, đưa tay muốn chạm vào con bé.

"Bảo bối ngoan, lên với mẹ. Ba nói chuyện với ông!" _Dư Mộ Phàm lấy quả táo khác đưa cho bé con. Ôn Vân ôm lấy quả táo, chạy vào bếp với bác Lâm. Rất nhanh bác Lâm đã bế con con bé lên phòng.

Dư lão nhìn theo bóng dáng nhỏ xinh kia tiếc nuối:

"Cháu còn là cháu ông sao?"

"Ông là giúp cháu hay hại cháu đây? Khó khăn lắm cháu mới làm lành ông đột nhiên xông đến, phá hoại tình cảm! Ông mà tiếp tục, sẽ không có chất!"

"Mây....mây có vợ thì quên ông, cả chất cũng không cho ông ôm!"

Dư Mộ Phàm một lời khó nói, dụ dỗ Dư Lão đi ăn, Dư lão kiên quyết không đi, trừ phi hai mẹ con cô cùng ăn. Ông ngồi nghiêm nghị trên bàn ăn giờ gậy chỉ lên phòng, Dư Mộ Phàm quay người đi lên phòng.

"Ba...ba...ăn...!" _Ôn Vân ôm lấy anh.

"Bác Lâm, đưa con bé xuống trước đi!" _Anh hướng bác Lâm nói.

Ôn Vân cười híp mắt, lon ton tự mình xuống lầu.

"Ông đâu?"

"Dưới phòng ăn, lại đây!"

Bạch An Nhiên gật gật đầu đã hiểu, bước lại. Ngồi xuống bên cạnh anh, anh thành thạo tháo miếng băng cuốn vết thương ra. Nhìn vết thương trên tay cô một hồi mới khẽ khàng lấy cuộn băng sạch, băng lại.

Quay lại thời điểm vài giờ trước, ân ái qua đi, Bạch An Nhiên im lặng nằm đưa lưng về phía anh.

"Quay lại đây!"

Cô do dự, kéo chăn che lấy người quay mặt về phía anh.

"Sao khóc?" _ Anh yêu thương, khác hẳn vẻ tăng băng thường ngày, đưa tay lau nước mắt cho cô. Bạch An Nhiên càng khóc lớn, anh lại càng cuống, anh ôm lấy cô, vuốt nhẹ tóc.

"Dư Mộ Phàm, anh rốt cuộc là có ý gì? Anh cứ lúc lạnh lúc nhạt, rốt cuộc muốn tôi làm đồ chơi của anh bao lâu! Anh ở trên ân ái ái với người khác, lại tỏ ra quan tâm tôi, anh cắt đi, tránh xa tôi! Tha cho mẹ con tôi!" _ Bạch An Nhiên như đứa trẻ chịu thiệt thòi, ầm ức bấy giờ mới dám bộc lộ ra.

Cô không thích chia sẻ đàn ông với người khác, cô cũng không muốn làm người tình. Càng ghét cái cảm giác lúc được sủng nịnh lúc lại giống giấy rách bị quăng đi.

Ai đó nghe cô trút giận xong khoe miệng cong lên, cười đến rạn rở.

"Ai ân ái ái ái với người khác? Bạch An Nhiên em có biết nghĩ không?"

Cô khóc thút thít, không nhìn anh lấy một lần, trùm chăn lên đầu quay lưng về phía Dư Mộ Phàm. Lại tiếp tục khóc.

"Đừng khóc, anh như vậy em còn không hiểu? Anh chưa yêu ai, càng không biết nói lời ngọt như ai kia, em không nói, anh làm sao biết em nghĩ gì?" _ Dư Mộ Phàm ở sau lưng cô cũng bật bạch, ôm lấy cuốn chăn kia vào ngực. (*đỏ mặt* lão không thấy gì hết, lão chỉ nghe thôi không có nhìn gì hết a~~~~)

"Sau này, không cho phép gặp hẳn! Đến công ty phải đi cùng anh, đi mua đồ cũng đi cùng anh, đi chơi đi cùng anh, không cho phép lại gần đàn ông khác!"

Bạch An Nhiên nín khóc, ngậy người, kia, sẽ không phải Dư Mộ Phàm đi!

"Chúng ta...sống thử đi! Thử yêu, thử cười, sau này, anh chỉ nghe lời em!"

"Anh sẽ không đánh người nữa chứ?" _ Bạch An Nhiên rung rung nhìn anh, môi hơi cong lên chuẩn bị khóc.

"Em tránh xa họ một chút, anh tự nhiên sẽ không đánh họ!"

"Anh sẽ cười nhiều hơn chứ?" _ Bạch An Nhiên được voi đòi tiên, tiếp tục ra yêu cầu.

Anh một câu, em một câu, cứ vậy giằng dỗi vui đi. Trong tận sâu thẳm mỗi người đang nung nấu thứ tình cảm, ngọt ngào, thứ gọi là "yêu".

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Sống thử là phải ở chung phòng

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Chương 61: Sống thử là phải ở chung phòng.

Cô không thích máu, đương nhiên lúc anh gỡ miếng vải kia ra cô quay mặt đi chỗ khác, đến khi cô quay lại nhìn, vết thương đã được cuốn vải xung quanh sạch sẽ.

"Đói chưa?"

"Không đói"

"Vậy xuống ngồi một lát, đợi ông ăn xong, đưa em về phòng!" _ Dư Mộ Phàm nhìn cô dịu dàng nói. Bạch An Nhiên gật đầu đi theo, anh tự nhiên ôm lấy

eo cô đi xuống phòng ăn.

Từ xa đã nghe thấy tiếng cười, cả hai tò mò, chân cũng sai nhanh đến phòng ăn. Vừa mới bước vào đã chấn động. Ôn Vân ngồi bên cạnh, bập bẹ nói tiếng "ông cố nội!".

Dur lão ngồi bên cạnh cười lớn, còn gạt bát qua một bên, lấy thức ăn bón cho bé con.

"Mẹ...ba...ăn...ăn!" _ Con bé ngồi thẳng lưng chủ về chỗ ngồi bên cạnh. Bạch An Nhiên muốn bước lại, lại bị Dur Mộ Phàm kéo sang ngồi đối diện.

Bé con nhìn cô, lại nhìn anh, ánh mắt rung rung sắp khóc. Còn tranh thủ quay qua nhìn Dur lão một cái mới òa khóc. Dur lão nhìn chất nội úy khuất cư nhiên cũng hướng mũi nhọn về phía hai người không có ông không lờm cô, chỉ hướng về phía anh.

"Bảo bối, qua đây!"

Con bé tụt khỏi ghế ăn, chạy qua, còn trèo lên người anh, an vị ngồi nhìn lão Dur ở bên cạnh.

"Được rồi, được rồi, mau ăn cơm. Không thể để chất nội đói được!"

Dur lão cầm đũa, hướng bát của cô gắp một miếng thịt lớn. Bạch An Nhiên lúng túng, giơ bàn tay băng bó lên nhìn đôi đũa, rồi khó khăn cầm lấy thìa.

Bé con ngồi bên cạnh anh, tự mình ăn miếng táo đang ăn dở. Thi thoảng liếc liếc nhìn Dur lão:

"Ông ông a!!!" _ Nó há miệng nhỏ,

Dur lão gắp miếng cá vào miệng.

Bên này, hai ông cháu nhà họ ông một miếng cháu một miếng, bên kia, Dur Mộ Phàm cũng ngọt ngào không kém.

Cơm tối xong, Dur lão ngồi hàn huyên với Bạch An Nhiên, bé con ở trong lòng cô lim dim ngủ:

"Hai đứa, quen nhau bao giờ vậy?"

"Lần đầu con gặp là từ ba tháng trước ạ!"

Ông cười cười, rồi chợt khựng lại. Ba tháng trước, đứa bé kia, ách, không phải chất của ông?

"Ba tháng, con đã kết hôn?"

"Không ạ! Con chưa kết hôn! Con bé...là con nhận nuôi!"

"Thằng nhóc kia biết không?" _ Ông thực tò mò, cháu trai của ông lại đi chấp nhận chuyện này sao?

"Cái này...con không biết, cũng muộn rồi, ông cũng cần nghỉ ngơi. Con xin phép lên phòng!" _ Bạch An Nhiên nhìn đồng hồ, điểm 9 giờ tròn, khẽ nói.

"Được rồi, mau nghỉ đi. Ông không làm phiền con!"

"Vâng, ông nghỉ sớm ạ!"

Dur Mộ Phàm ngồi trong thư phòng, thấy cô nhanh trí cáo lui, khóe miệng khẽ cong lên. Đứng dậy, bỏ về phòng.

Tắm xong, vẫn không thấy bóng dáng Bạch An Nhiên, anh lại ngồi đợi thêm một lát. Hẳn đến 10 giờ vẫn không thấy người, quay sang phòng bé con, không thấy người, bước vào căn phòng bên cạnh, quả nhiên ai đó đã ngủ say trên giường.

Bạch An Nhiên vì vết thương ở tay nên không cử động quá mạnh, cửa cũng chỉ khéo hờ, càng tiện cho ai kia.

Anh ôm lấy cô, im lặng nhìn.

Nửa đêm, Bạch An Nhiên mê man khẽ nói gì đó. Dur Mộ Phàm tỉnh dậy, nhanh chóng bật đèn, nhìn cô hai mắt nhắm tịt, trên trán lấm tấm mồ hôi. Lay cô dậy, Bạch An Nhiên vẫn mơ màng.

"Mẹ, Nhiên không tốt, Nhiên không nên đòi mẹ. Mẹ đừng giận, về với Nhiên!" _ Cô nức nở, thút thít khóc.

"Mẹ, con về rồi...mẹ...."

"Nhiên, tỉnh dậy, mở mắt ra!" _ Dur Mộ Phàm vỗ nhẹ lên mặt cô. Bạch An Nhiên vẫn khóc.

Khò sở khóc đến nấc lên, mãi một lúc sau, Bạch An Nhiên mới thở dốc, mở mắt nhìn thấy anh, cô như tìm thấy phao cứu sinh, như đứa trẻ lạc tìm thấy người thân, ôm lấy anh.

Lại khóc, hai tay cô vòng lên ôm lấy cổ anh, tựa vào lòng anh khóc, trút hết nỗi lòng mình. Cô vừa khóc, vừa kể ngắt quãng lại chuyện ngày tốt nghiệp năm ấy, kể rằng cô sợ máu, sợ nhìn thấy nó. Kể rằng cô đã rất lo cho anh, cô sợ lúc anh bị thương máu chảy nhiều quá mà nguy hiểm, sợ rằng người ở bên cạnh cô sẽ gặp nguy hiểm.

Khóc đến mệt, giọng nói cô nhỏ dần, tiếng nấc cũng ngày càng giãn ra, Bạch An Nhiên lại chìm vào giấc ngủ. Hai tay vẫn kiên quyết ôm lấy cổ anh. Dư Mộ Phàm đêm nay ngủ thì ít, lo lắng thì nhiều. Sáng hôm sau, lại lười nhác bảo A Đạt cùng Ngô Đàm đi quán công ty, đích thân dành 10 giây gọi cho trường phòng Hạ kia, xin nghỉ làm cho "bảo bối". (Chắc, tương đầu có kịch hay để xem chứ?)

"Dậy rồi? Có đói không?"

Cô lắc đầu, khuôn mặt vẫn vùi vào ngực anh, sợ rằng anh khó chịu, rời cánh tay từ cổ anh xuống hông, ôm lấy eo anh, không đáp.

"Nhiên!"

Bạch An Nhiên vùi mặt vào ngực anh, hai mắt chớp chớp, anh biết cô không ngủ, cô tỉnh rồi.

"Sống thử là phải ở chung phòng, em không thể bỏ anh ở phòng bên kia được!"

Bạch An Nhiên độ nhiên bật cười, tưởng anh sẽ nói gì cơ chứ! Hóa ra lại là vấn đề này.

"Dư Mộ Phàm!"

"Thật xa cách!"

"Ừm...Phàm, đừng bỏ em!" _ Cô cất tiếng ní non, ngược nhìn anh.

"Sẽ không?"

"Thật chứ?"

"Lời hôm qua chẳng lẽ em quên?"

"Không!" _ Bạch An Nhiên đỏ mặt vùi vào vòm ngực của anh, cười ngọt ngào.

Giá như ngày nào cũng được như thế này, ngày nào cũng được ôm anh như vậy, thì thật tốt.

End chương 61: Sống thử là phải ở chung phòng.

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv, Leevisu

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Tiểu tam

Sáng sớm, Dư lão đã nắm tay bé con dắt ra ngoài vườn đi dạo. Còn biết cách lấy lòng con bé, mua kẹo để dụ dỗ bé con gọi tiếng "ông cố nội".

Bạch An Nhiên nằm trong ngực anh cười ngây ngô đột nhiên cuống quýt ngồi dậy. Nhìn đồng hồ điểm 9 giờ, luống cuống xuống giường. Chân trần chạy vào nhà tắm.

"Sao vậy?" _ Dư Mộ Phàm dùng chìa khóa dự phòng mở cửa nhìn cô.

Bạch An Nhiên đang vội vàng chải lại tóc:

"Em muộn làm rồi!"

"Nghỉ đi, vừa nãy em ngủ anh gọi rồi!"

Ách!!! Chiếc lược trên tay cô rơi xuống, gọi rồi? Gọi cho ai?

"Thay đồ đi. Lát dẫn em ra ngoài!"

Dư Mộ Phàm nhìn cô còn ngây ngốc, cúi xuống, bất ngờ hôn lên môi cô, môi lưỡi bắt đầy dây dưa, cô ngại ngần đẩy anh ra, cúi đầu nhặt lấy chiếc lược.

Cô đẩy anh ra ngoài, lúc này mới tìm tìm cười. Nhanh như vậy, mấy ngày trước cô còn chán ghét anh, cứ vậy chỉ sau một đêm, cô như có tất cả, cuộc sống, tình cảm tất cả đều màu hạnh phúc.

Bạch An Nhiên vừa bước ra, Dư Mộ Phàm đã nhìn cô chăm chăm.

"Hay là...để chiều đi mua!" _Dư Mộ Phàm dứt lời, ép cô lên tường điên cuồng hôn. Hai tay bị kéo lên quá đầu, cả người dán chặt lấy anh.

"Uhm...không được...em...đói!"

"Anh cũng đói!" _Anh rời môi cô lưu luyến nói.

"Em muốn ăn cơm!" _Cô nhìn anh, khẽ cười.

"Anh ăn em!" _Lại tiếp tục bỏ nhào về phía cô, anh như con sói, ngậm lấy môi cô.

"Uhm...em đói mà!"

Lửa nóng cao trào, Bạch An Nhiên lại liên tục than đói, rốt cuộc ai đó phải cắn răng chịu đựng bởi cô đi ăn sáng.

Dư lão sáng sớm đã ăn sáng cùng bé con, ông đi thăm bạn già còn bé con đi nhà trẻ. Cả phòng ăn chỉ còn lại hai người.

Bạch An Nhiên ăn thì ít mà bị lợi dụng thì nhiều. Khó khăn lắm mới ăn no, còn chưa kịp uống ngụm nước đã bị anh kéo ra ngoài.

"Muốn đi đâu?"

"Ở nhà được không?" _Cô nài nỉ, vô đột nhiên không có hứng ra ngoài chơi.

"Được, vậy ở nhà, em bồi anh!"

Bồi? Bồi cái gì cơ?

"Đi dạo phố đi!" _Bạch An Nhiên đòi chủ đề.

Anh nhìn cô, cười nhẹ.

Giữa buổi, người qua lại không nhiều, cả hai cùng nhau đi bộ trên vỉa hè, mỗi người một suy nghĩ. Nắng vàng chiếu len lỏi qua hàng cây, mây xanh trong vắt, nam nữ nắm lấy tay nhau dạo quanh không khí, cảnh tượng hết như bộ phim lãng mạn nếu như vị khách kia không xuất hiện.

Phim nào rồi cũng có nhân vật chính, có chính đương nhiên là có phụ, và ắt hẳn nhân vật phụ chuyên đi phá đám.

"Xem ra tôi lại làm việc tốt rồi?" _Lâm Tường nhếch miệng nói, ánh mắt hướng nhìn Bạch An Nhiên đứng bên đường.

"Dù sao cũng phải cảm ơn chủ tịch Lâm đây một tiếng, cũng nhờ liều thuốc của cậu, mọi chuyện mới tốt đẹp như bây giờ!"

"Thật tiếc, tôi lại không thể nhìn dáng vẻ mê người ấy!" _Hắn tỏ vẻ tiếc nuối, càng dán mắt lên khuôn mặt của cô.

Dư Mộ Phàm ở bên cạnh lạnh lùng nghe câu nói của hắn, trong lòng đã muốn cảm sủng giết người.

"Lâm Tường, cậu tốt nhất tránh xa người của tôi một chút, cạnh tranh công bằng, đừng dùng trò hèn kia!"

Hắn nhún nhún vai, nụ cười đắc ý:

"Còn chưa có lấy nhau, tôi cũng có quyền theo đuổi!"

"Người cậu cử đến, không biết giờ này sao rồi?"

"Cũng chỉ là cái mạng, tôi còn đang tiếc rẻ, sao cậu không giết hắn luôn đi!"

"Lâm Tường, cậu cũng là đàn ông, đừng dùng mấy thủ đoạn hèn hạ kia. Hơn nữa, cũng chẳng cần phải người đến tiếp cận, sẽ không chỉ là bại liệt đâu!" _Dư Mộ Phàm nói xong, cũng chẳng nán lại vài giây. Lập tức mở cửa xe bước ra ngoài, chân sải bước về phía đối diện. Nơi Bạch An Nhiên đang đứng chờ.

Lâm Tường ở trong xe, khuôn mặt đánh lại, ra lệnh rời khỏi, trước khi qua còn liếc nhìn Bạch An Nhiên ở bên đường một lần, Bạch An Nhiên, nhanh như vậy, em đã tha thứ cho hắn.

"Ai vậy?" _Bạch An Nhiên vừa đi vừa hỏi anh.

Anh đột nhiên dừng lại, nhìn cô hồi lâu:

"Tiểu tam!"

Cô sững người một chút, đột nhiên rút khỏi bàn tay của anh. Bỏ đi.

"Đi đâu?"

"Đi về!" _Bạch An Nhiên nói.

"Em ghen?"

Anh nhìn cô, người khóc người cười, Bạch An Nhiên nũng nịu ôm lấy anh:

"Không cho phép bỏ đi!"

"Em không biết đánh ghen., không biết tranh giành, Dư Mộ Phàm, sau này, nếu anh mà làm chuyện có lỗi, em nhất định sẽ bỏ đi không nói gì cả, anh không em cũng sẽ không mở miệng đâu!"

Bạch An Nhiên tâm tư lo lắng nổi, phải,cô chính là vậy. Ít nói lại dễ khóc dễ cười, anh có khi nào sẽ bỏ cô không?

"Nếu vậy, cho em trốn hai ngày, hai ngày sau phải quay về!"

Bạch An Nhiên còn đang phụng phịu, nghe xong câu nói thì vừa khóc vừa cười, nhìn anh:

"Một rồi, muốn về nhà?"

Cô gật đầu, nửa đường, điện thoại đột nhiên reo, ngoài ý muốn. Bạch An Nhiên lấy cớ chị Tâm có việc rời khỏi xe của anh, khó khăn lắm mới khuyên nhủ Dư Mộ Phàm về nhà trước. Cô tự mình đến quán cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: 6 năm không bằng 6 tháng

"Ngồi đi, sao hả? Bùa yêu phát huy tác dụng rồi?"

Bạch An Nhiên vừa ngồi xuống, đã nghe được câu nói mỉa mai của ai kia.

"Tôi chẳng hiểu gì cả!"

"Không hiểu? Bạch An Nhiên, chẳng lẽ lời tôi nói cô còn không hiểu? Đồ chơi lại muốn lên làm chủ sao?"

"Tôi không phải đồ chơi, cô cũng không có quyền!" _Bạch An Nhiên thẳng thừng nói, ả lấy quyền gì ép cô. Cô vì cái gì nghe ả nói thì phải rời khỏi anh?

"Bạch An Nhiên, tôi nghĩ cô chắc là cần tiền đến chết đi rồi, phải không?" _Kha Tổ Cảm khề liếc nhìn cô, nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói từng chữ như thể đang giảng đạo làm người.

"Cô cũng chẳng phải là đang thèm khát đàn ông đến chết đi đấy thôi! Nếu như cô gấp quá, tôi có thể nói với Phàm! Anh ấy chắc cũng sẽ không keo kiệt mà cấp cho cô vài tên đàn ông!" _Bạch An Nhiên trong lòng đã thấp thỏm không yên, ngoài miệng cố gắng giữ bình tĩnh, đối đầu lại ả.

Kha Tổ Cảm không nghĩ cô sẽ mạnh miệng đến mức này, tức đến trợn mắt:

"Bạch An Nhiên, cô nói gì? Cô muốn chết à?"

"Tôi không có thời gian ở đây tranh cãi với cô, sau này, không cần liên lạc!"

Cô vịn tay ghế đứng dậy, bỏ đi ra ngoài, Kha Tổ Cầm ở đằng sau tức anh ách, giậm chân bỏ đi.

Bạch An Nhiên bắt xe về nhà, Dư Mộ Phàm, Dư lão, bé con cũng đang ngồi ở phòng khách, vừa bước vào đã nhìn thấy anh mắt long lanh của con bé.

"Mẹ...mẹ...về!"

Con bé chạy lại, một già một trẻ cũng đưa mắt nhìn.

"Cháu dâu, về rồi sao, lại đây, ngồi xuống cạnh ông!"

"Ông, con mới về!"

"Được rồi, mau mau, ngồi xuống ăn bánh!"

Bạch An Nhiên đối với quan tâm của ông có phần áy náy:

"Vâng, ông!"

"Cháu dâu, đi đâu vậy? Sao không để nó đưa đi!"

"Ông, cháu không phải cháu dâu của ông!"

Dư lão hơi bất ngờ, không nghĩ rằng cô sẽ thẳng thừng như vậy:

"Ách! Bây giờ không phải, sau này sẽ phải!"

Dư Mộ Phàm ở bên cạnh không vui, ho nhẹ một tiếng, lấy cớ đi duyệt tài liệu, lôi kéo Bạch An Nhiên về phòng. Dư lão cư nhiên trở thành bảo mẫu trông trẻ.

"Vừa đi đâu?" _Anh ép cô vào tường, nguy hiểm hỏi.

"Gặp...gặp chị Tâm!" _Bạch An Nhiên lảng tránh ánh mắt của anh, lắp bắp nói.

"Thật?"

"Thật, em đi gặp chị ấy!"

"Đi đâu nữa không?" _Đối phương rõ ràng không muốn buông tha cho cô, ánh mắt nhìn cô có lần kỳ quái.

"Sau đó, em về luôn!"

Dư Mộ Phàm nhìn cô, ánh nhìn không rõ là tức giận hay có hàm ý gì, đột nhiên anh bỏ đi.

"Anh sao vậy?"

"Anh đến phòng sách, mau đi nghỉ đi!" _Anh xoa đầu cô, rồi quay đi. Bạch An Nhiên nhìn theo bóng dáng anh, chút mơ hồ.

"Cô ấy đi đâu?"

"Kha Tổ Cầm có gọi điện đến, lúc chủ tịch đi khỏi, cô Bạch ngay lập tức đến chỗ hẹn. Nói chuyện khoảng 10 phút, sau đó đi về. Trên đường về có gặp Lâm Tường!"

"Gì nữa?" _Anh lạnh giọng hỏi.

"Hắn chỉ đi theo, không có nói chuyện hay có ý muốn làm phiền!"

"Được rồi!"

Dư Mộ Phàm hai tay đút túi quần bỏ ra ngoài, chân dài toan bước về phòng, đột nhiên dừng lại. TỰ tay lấy chìa khóa xe lái đi.

Xe đen dừng trước căn biệt thự, không đến nỗi nguy nga nhưng đủ để người ta phải khao khát. Kha Tổ Cầm diện váy ngủ trắng toát ngồi trên sô pha, nghe thấy tiếng còi ô tô, chán nản liếc ra nhìn, ai ngờ nhìn thấy xe đen quen thuộc, như lên dây cót, vội vàng vuốt lại tóc, váy trắng đến nửa đùi thanh

thoát đi ra.

Dur Mộ Phàm liếc nhìn, đối với cái nhìn long lanh của ả, khinh miệt.

"Có vẻ...cô cũng không túng quẫn như tôi nghĩ!"

"Em biết là anh đối với cô ta chủ là trêu đùa mà, thật sự rất nhớ anh!" _Kha Tổ Cầm như rần nước bò đến chỗ anh. Bạch An Nhiên, không nghĩ đến cô lại dâng Dur Mộ Phàm lên cho tôi, tôi đây chỉ là tùy theo ý muốn của cô.

"Kha Tổ Cầm, cô lại coi lời tôi nói như gió, ai cho phép cô ở phía sau gặp người!"

Kha Tổ Cầm khuôn mặt còn tươi cười, nghe câu nói của anh xong khuôn mặt trở nên căng thẳng, anh đến không phải vì ả, anh đến vì ả lên lút đi gặp cô.

"Kha Tổ Cầm, thỏa thuận kia từ bây giờ hết giá trị, ngày mai cô có thể ở nhà!"

"Đừng, Phàm, anh đừng như vậy, em sai rồi, em không nên gặp cô ta. Đừng đuổi em!" _Kha Tổ Cầm van xin anh, liên tục van nài, rốt cuộc một lần bị ngã nhào về phía sofa.

"Kha Tổ Cầm, không phải lần đầu tiên, nếu còn dám ở phía sau công kích, đừng nghĩ sau này có thể đem nộp hồ sơ ở các công ty khác, tôi nhất định sẽ không dễ dàng như bây giờ!" _Ngón tay anh lạnh lẽo lướt qua khuôn mặt ả, từng lời, từng lời uy hiếp ghim lên người cô.

Ả vốn cho rằng, chỉ cần ngày ngày ở bên cạnh, anh nhất định sẽ có tình cảm. Cũng cho rằng thời gian qua, anh ít nhất cũng sẽ cảm nhận được tình cảm của ả, như thế nào, Bạch An Nhiên lại chỉ xuất hiện được vài tháng, 6 năm ả bỏ ra để bên anh lại không bằng 6 tháng cô lúc ẩn lúc hiện.

Dur Mộ Phàm bỏ đi rồi. ả vẫn ngây người ngồi ở đấy, nước mắt lặng lẽ rơi. Kha Tổ Cầm ả có gì không bằng cô?

Bạn đang đọc truyện *Dur Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Tranh cãi không thôi

Dur Mộ Phàm trở về lúc nửa đêm, Dur lão cùng bé con cũng đã đi ngủ, cả căn biệt thự chỉ có phòng ngủ của anh còn sáng đèn. Bạch An Nhiên nhắm mắt tự mình tháo băng gạc, hai ngày nghỉ ngơi vết thương cuối cùng cũng khép miệng, da sắp lành lại chỉ là vết sẹo có lẽ sẽ vẫn mãi ở đây.

Không gian yên tĩnh, đột nhiên vang tiếng còi xe, Bạch An Nhiên dờ tay đặt cuốn băng gạc xuống bàn, kéo rèm cửa nhìn thấy Dur Mộ Phàm xuống xe đi vào nhà. Cô luống cuống vội vàng băng lại vết thương, cố gắng băng lại thật nhanh, nửa chừng cửa phòng bật mở. Cô nhìn anh, lúng túng, đứng dậy kéo kéo váy ngủ, không biết nên nói gì:

"Em...em...tưởng anh sẽ không về!"

"Anh sẽ không ngủ bên ngoài, muộn như vậy, còn chưa ngủ?"

"Tại...vì...!"

Cô muốn nói, cô đợi anh về, đợi anh giúp cô thay băng gạc nhưng mà anh dường như không vui, cô lại không dám làm phiền đến anh. Lời nói được nửa lại bị rút lại:

"Con bé vừa mới ngủ, em chuẩn bị đi!"

"Lại đây!" _Dur Mộ Phàm nhìn bàn tay cô, vài quần lộn xộn, dưới đất còn rơi vài lọ thuốc khử trùng.

Bạch An Nhiên nghe lời ngồi xuống, ngoài ý muốn ngửi được mùi nước hoa đậm nồng. Cô hơi nhú mảy, suy nghĩ miên man, cũng chẳng để ý đến vết thương ở tay bị đồ thuốc sát trùng lên.

Dur Mộ Phàm đột nhiên ngừng đầu nhìn cô, Bạch An Nhiên cơ hồ không để ý đến, cho đến khi anh đột nhiên nắm chặt lấy cổ tay cô, mới nhú mảy.

"Nghĩ đến ai?"

"Không có, đột nhiên nhớ đến mai phải nộp báo cáo thôi!"

"Nói lại! Em nghĩ đến ai?" _Anh nhìn cô, nguy hiểm hỏi.

Cô nhìn anh, bắt đầu khó hiểu:

"Anh làm sao vậy?"

"Anh hỏi em, em nghĩ đến ai?"

"Chẳng có ai cả!" _ Cô gắt lên với anh, xoa cổ tay bị anh nắm chặt đến trắng bệch, nhăn mặt.

"Bạch An Nhiên, rốt cuộc em coi anh là gì?"

Coi anh là gì? Anh còn có thể hỏi cô như vậy, anh rốt cuộc coi cô là gì? Cô ở nhà đợi anh, không ăn không uống, cứ ngây ngốc đợi. Đợi đến đêm muộn anh mới trở về, còn nổi cáu với cô, giận dữ vô cớ, anh coi cô là đồ chơi lúc nào cần thì đến không cần thì bỏ mặc sao?

"Em mệt rồi, muốn đi ngủ. Khi nào anh bình tĩnh lại thì chúng ta nói chuyện tiếp!"

Cô đứng dậy, toan bỏ đi, lại bị Dư Mộ Phàm kéo lại, anh túm chặt lấy bả vai cô, lớn tiếng:

"Bạch An Nhiên, nói cho rõ ràng, em là đang nghĩ đến ai? Em ở đây lại trong phòng tôi, em lại nghĩ đến người khác!"

"Anh cần bình tĩnh lại, em đi trước!"

"Nói! Là ai?" _ Anh ép cô lên tường, nhìn thẳng vào khuôn mặt sợ sệt của cô, không ngần ngại ra lệnh.

"Dư Mộ Phàm, anh lấy quyền gì ép buộc người khác, anh cứ ra!" _ Bạch An Nhiên đem hai bàn tay chẳng chịt vết thương, chưa kịp quần băng gạc lên đây anh. Có lẽ bởi vì cô quá yếu đuối, cô tin tưởng ai sẽ lệ thuộc vào người đó và tất nhiên sẽ dựa dẫm vào họ giống như đứa trẻ. Nhưng dù thế nào, cô từ bé cũng là trẻ mồ côi, tình cảm cô trân trọng, cô sẽ không muốn vì một chút hiểu lầm mà làm ảnh hưởng. Cô lùi một bước anh không những không màng đến còn lấn tới. Cô vì cái gì mà phải nhẫn nhịn, cô ở đây giống như con rối vậy?

"Tại sao không ở bên cạnh cô ta luôn đi, anh ở bên cô ta ân ái ái ái, còn trở về đây! Anh lấy quyền gì mà nổi giận, Dư Mộ Phàm, anh là đồ tồi!"

Cô nhìn anh, nước mắt mặn đắng chảy xuống, mặt đỏ, Bạch An Nhiên uất ức:

"Anh nói sống thử đi, sống thử là đi gặp người khác sao? Sống thử là có thể bỏ mặc tôi ở đây, còn anh ở bên ngoài hưởng thụ với phụ nữ, tôi không phải đồ chơi, chính anh nói vậy cơ mà!"

Cô đau lòng nói ra những lời tựa như ai đó đang cào xé lấy lấy cô, lời nói ra tìm đau đến quặn lại.

Cô nhìn anh ai oán, đem bàn tay run rẩy lau đi nước mắt, giống như tự tôn của con gái không dễ dàng để người khác nhìn thấy.

"Thực xin lỗi, Nhiên, xin lỗi, anh nhất thời không kiềm chế được! Anh tôi gặp để cảnh cáo cô ta, không hề có ý khác! Em..."

"Anh không cần phải xuống nước cầu xin, đồ chơi như tôi phải nịnh nọt anh mới đứng!" _ Cô chặn lời anh, bàn tay run rẩy tê dại đi bởi vết thương ở lòng bàn tay bị nhiễm trùng, cô quên mất rằng tay cô bị thương, cô chỉ là không muốn để anh chạm vào mình.

"Xin lỗi, là anh không tốt, lời em nói anh nên tin không nên nghi ngờ, anh chỉ là không kiềm chế tốt. Hắn ta đi theo em, anh không thích như vậy!"

"Anh sai rồi, anh không nên đi gặp cô ta, sau này...anh chỉ nghe em! Đừng khóc!"

"Anh vẫn cho người theo dõi tôi? Vậy cũng đúng, anh đương nhiên không thích đồ chơi của mình qua tay người khác!"

Dư Mộ Phàm lần đầu tiên trong ánh mắt hiện lên sự bi ai, anh nhìn cô, một chút kiềm chế không được mà dẫn đến tình huống này. Giải thích không được, cô giống như thực chán ghét anh.

"Anh không thích em ở gần người đàn ông khác!" _ Anh đau lòng ôm lấy cô. Ngoài ý muốn, Bạch An Nhiên lại dấy dự muốn buông ra.

"Anh bỏ ra, không cần anh ở đây xuống nước. Không thích, tôi cũng không thích anh ở gần người khác, vậy anh có làm theo không? Anh nói sẽ không gặp, rốt cục lại nhìn không được tự mình lái xe đến! Hai người ở bên nhau thì ở bên đi, tại sao ở đây người đâm người xoa. Nhìn tôi giống con rối lắm phải không?" _ Bạch An Nhiên nức nở nói lớn, chạy ra khỏi phòng, tay nắm chặt lấy chốt cửa khó khăn mở cánh cửa phòng, còn sợ hãi đóng vội nó lại. Dư Mộ Phàm muốn kéo cô lại, lại chậm hơn một bước, nhìn cánh cửa đóng lại, anh ở bên ngoài điên cuồng gọi, Bạch An Nhiên vẫn là không mở cửa.

Dưới phòng, Dư lão đi lại chống gậy, bác Lâm ở bên cạnh cũng lo lắng không thôi. Rõ ràng hồi sáng còn rất tốt, cùng nhau đi dạo, còn nắm tay nhau anh anh em em như thế nào lại thành ra cái cọ như bây giờ.

"Cậu chủ, nhỏ tiếng một chút, cứng rắn không giải quyết được vấn đề!" _ Bác Lâm nghĩ.

"Thằng nhóc chết tiệt, đêm hôm phát tiết dám làm cháu dâu của ông khóc, bảo bối của ông ở cuối phòng, còn đang ngủ, ông có phải nên canh chừng không? Chết của ông sẽ thức giấc!" _ Dư Lão thầm ai oán trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Cút

Căn phòng tối, Bạch An Nhiên ngồi ở một góc bó gối khóc. Ở bên ngoài, Dư Mộ Phàm nghe tiếng khóc của cô, tâm can đảo loạn, muốn mở cửa lại sợ rằng cô càng chán ghét anh. Một mình trở về phòng, căn phòng tối chỉ nghe thấy tiếng khóc:

v

"Dư Mộ Phàm, anh là đồ tồi!"

"Anh lại không tin tưởng em!"

"Đồ tồi!"

Mẹ nó, anh muốn giết người! Anh bước xuống tầng một, vốn muốn tìm kiếm chìa khóa dự phòng. Thành ra lại lãnh trọn ánh nhìn viên đạn của Dư lão:

"Đi đi, cầm chìa khóa lên giải thích với con bé!"

Ông cầm lấy chìa khóa từ tay bác Lâm đưa cho anh, Dư Mộ Phàm cảm kích cầm lấy.

Đứng trước cửa phòng nhanh chóng mở cửa. Ánh sáng bên ngoài hắt vào phòng tối, khuôn mặt cô mệt mỏi, khẽ tựa vào tường nhắm mắt không rõ cô đã ngủ hay chưa, cổ họng thì thoáng vang lên tiếng nấc nhẹ ở cổ.

Anh nắm lấy tay cô muốn nhìn vết thương lại khiến cô giật mình tỉnh dậy, chán ghét rút ra.

"Không cần!"

"Xin lỗi, anh có thể giải thích! Em...!"

"Em mệt! Anh đi ra đi!"

"Anh...."

"Em nói em mệt, anh không nghe thấy à!" _Bạch An Nhiên nức nở nhìn anh mệt mỏi nói:

"Anh ra ngoài đi...xin anh...làm ơn..."

Dư Mộ Phàm nắm cổ tay kéo cô dậy, cánh tay bị anh kéo ra sau lưng, cả người cô dán sát lên người anh. Nụ hôn không nhẹ nhàng giống như đang tra tấn, nước mắt cô dần giữa rơi xuống, môi khô khốc bị cắn đến đau nhói.

Cô phản kháng không lại, mím chặt môi, quay mặt đi.

Váy ngủ bị kéo xuống, cơ thể cô bày ra trước mặt anh, Dư Mộ Phàm bắt đầu di chuyển đến lưng, đến bụng...cô không thích, vặn vẹo cơ thể lùi lại.

Đi được hai bước đã bị kéo giật lại, ném mạnh lên giường, cánh cửa kheo hờ cũng dần đóng lại, khóa trái từ bên trong.

Áo sơ mi ném sang bên cạnh, sau đó lại bị cầm lấy, Dư Mộ Phàm trong bóng tối tìm đến môi cô, hai tay vẫn không dừng kéo bang tay chống đối của cô lên quá đầu, dùng chính áo sơ mi kia mà trói lại.

"Anh điên rồi, anh buông ra!" _ Giọng nói của ngắt quãng, có run rẩy, có chán ghét mà nói ra.

"Anh điên rồi, Bạch An Nhiên, từ khi gặp em anh điên rồi!"

"Anh buông ra!"

"Không thể!"

"Tôi chán ghét anh!"

"Chán ghét cũng là có tình cảm!" _Anh nói, không báo trước, không dạo đầu, đem vật to lớn đi vào trong cô.

Bạch An Nhiên nước mắt chảy như mưa, thân dưới đau đến khó tả, cảm giác như bị xé ra, sự va chạm ra vào khô khốc, nó giống như lần đầu tiên của

cô.

Anh cũng điên cuồng như vậy, cũng giống như người khác, đem cô ra trút giận. Lần đầu tiên so với bây giờ, hiện tại còn đau hơn. Anh khi ấy không nói lời yêu thương, anh hiện tại khi sáng còn ngọt ngào như vậy thì ra đàn ông ai cũng không giống nhau. Không có được thì cưỡng bức, chiếm đoạt chỉ cần anh ta muốn, cái gì cũng làm.

Một người thì điên cuồng ra vào, một người lặng lẽ rơi nước mắt. Anh đưa tay lau đi thứ nước mặn kia, lại một lần nữa, thêm lần nữa. Càng lau cô lại càng khóc. Ngoài nó ra, cô chẳng thể làm được gì. Dày vò đến gần sáng, Bạch An Nhiên nằm trên giường thiếp đi. Giấc ngủ miên man, thi thoảng cô lại khẽ giật mình giống như đang sợ hãi. Cô càng như vậy, càng khiến anh lo lắng. Thà cô cứ chửi mắng còn hơn cô im lặng.

Dư Mộ Phàm quay về phòng đem băng gạc sang, dưới ánh sáng mờ mờ của đèn ngủ, băng lại vết thương.

Xong xuôi, anh khẽ xoay người cô lại, chỉ lặng lặng nhìn. Giống như thói quen, tối nào cũng tranh thủ lúc cô say ngủ nhìn cô thêm một chút, tranh thủ lúc cô không biết có thêm một nụ hôn.

Sáng sớm, Bạch An Nhiên tự mình đến công ty, không khí trong bữa ăn có phần ngọt ngào. Cô không nói một lời, Dư Mộ Phàm muốn giúp, cô lại lờ đi, Dư lão cũng đau đầu.

Như thế nào vẫn còn cãi nhau vậy?

Hai ngày nghỉ, không chút liên hệ với bên ngoài, Bạch An Nhiên giống như mù mờ thông tin. Nhân viên văn phòng ồn ào lên, sáng sớm còn nghe tin Kha Tô Cầm bị đuổi việc, là đuổi việc là bị đuổi, ai cũng thăm nhắc nhở chính mình.

Vị trưởng phòng đối với cô nịnh bợ đủ điều, nào thì trước mặt nhân viên tươi cười hỏi han còn muốn mời cô đi ăn. Nhân viên thì bên cạnh chỉ trò, họ vẫn là không cam tâm chấp nhận cô là người của anh, họ cho rằng cô không hợp.

"An Nhiên, nhanh lên, cô mau ra sân đợi đi, chủ tịch sắp đến rồi!" _ Trưởng phòng Hạ bày ea nụ cười nhiều tình nói.

Bạch An Nhiên khẽ rung mình một chút, nụ cười kia...có phải cô nhìn nhầm không?

"Trưởng phòng, tôi vào nhà vệ sinh một chút!"

Bà ta phân vân cuối cùng vẫn nhận lời, cho phép cô đi vào. Bạch An Nhiên vừa đi khỏi, Dư Mộ Phàm cũng vừa lúc xuất hiện ở cửa lớn.

Nhân viên đi qua chú đầu kính cản, Trưởng phòng An niềm nở chạy tới lại nhận được ánh nhìn lạnh lẽo của anh. Anh không có ý định đi tiếp, lạnh lùng đứng trước sảnh. Nghĩ nửa ngày bà mới nhớ đến không thấy Bạch An Nhiên.

Đưa ánh mắt sắc lạnh về phía đám nhân viên, rất nhanh, Bạch An Nhiên ở trong nhà vệ sinh bị lôi ra.

Cô nhìn anh, rồi lại gần. Như cũ đi ở phía sau, không ai nói với ai một câu. Lên tầng riêng, Bạch An Nhiên đứng đợi anh rời khỏi, cũng đi xuống dưới.

Cả buổi sáng, cô giống như người mất hồn. Chỉ ngây ngốc đứng ở sảnh lớn suy nghĩ điều gì đó, đám nhân viên nhìn cô ghen tỵ.

Nửa buổi, Bạch An Nhiên cất dọn đồ trở về. Tin nhắn đến, của Dư Mộ Phàm cô cũng không mở ra xem, giống như chưa từng biết. Giữa chừng ra bến xe, đột nhiên đám phóng viên từ đâu ào đến.

Cô chen chúc, khó khăn lắm mới tranh thủ được lúc bảo vệ ngăn cản vội quay trở lại công ty.

"Lên xe đi!"

Dư Mộ Phàm ở trên xe nói, suy nghĩ một chút, tự mình xuống mở cửa xe cho cô.

"Sao không đợi?" _Xe vừa khởi động, Dư Mộ Phàm đã lập tức hỏi cô.

Cô không đáp, không khí trong xe rõ ràng là thoải mái lại thành ra như núi băng. Im lặng kéo dài cho đến khi cả hai về đến nhà. Bạch An Nhiên như cũ cười nói với Dư lão, vui vẻ ngâm nga hát bài hát mới học với bé con chỉ là không có nói chuyện với anh. Dư lão đúng lời, cũng không nói chuyện. Dư Mộ Phàm từ làm chỉ cần nhà lại giống như kẻ thừa:

"Nếu có thể hãy lắng nghe nhau! Tình cảm mà, có mặn có ngọt nhưng quan trọng nhất là cần phải hiểu!"

Dư lão vừa xem phim vừa vu vơ nói. Bạch An Nhiên gượng cười từ lúc xuống xe cho đến bây giờ, nghe thấy câu nói của ông cũng không cố thêm được chút nữa. Khuôn mặt u buồn.

"Cần phải lắng nghe, ông biết, con vì nó mà chịu khổ quá nhiều. Ông là người ngoài cuộc, không biết ai đúng ai sai, chỉ có thể nói như vậy! Làm lạnh

được hãy cứ làm lành, sau này thời gian còn dài, con thích hành hạ nó như thế nào, ông cũng không quản, chỉ cần hai đứa...sớm đẻ thêm cho ông một thằng nhỏ!"

Đến câu cuối, khuôn mặt Dư lão đột nhiên nở nụ cười.

Bạch An Nhiên còn đang mãi miết với câu nói của ông, đến câu cuối khuôn mặt chợt đỏ lên.

"Mau lên, lên nói cho rõ ràng!"

"Chết của ông, lại đây!" _ Ông cười, rút từ trong túi ra chiếc kẹo, Ôn Vân bỏ từ người cô qua chỗ Dư lão, cười ngặt nghẽo vì được kẹo.

"Rầm rầm!"

Cửa phòng sách bị đập, Dư Mộ Phàm tay gõ lên máy tính, miệng nổi giận:

"Cút ngay!"

"Cách làm lành...!" _ Gõ được một nửa, tiếng đập cửa vẫn vang lên đều đều. Anh ném chiếc bút về phía cánh cửa:

"Có chuyện gì, không quan trọng thì cút!" (Ad: Là ca bảo người ta cút đấy nhé, em đi à, Nhiên tỷ đi thôi a~~~~)

Bạch An Nhiên ở bên ngoài nghe thấy câu nói kia, quay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Giận

Trong phòng khách, một người nào đó chăm chú đọc từng câu từng chữ. Ô cửa tìm kiếm: "Cách dỗ dành phụ nữ!"

Càng đọc, khuôn mặt càng nhăn lại, chỉ là giận dữ còn phải bày nhiều cách như thế kia, phụ nữ...thật khó hiểu bất quá đối tượng lại là cô, anh tình nguyện.

Dư Mộ Phàm đóng máy tính, mở cửa đi xuống tầng, phòng khách không có người, vào phòng ngủ của Dư lão lại chỉ có ba người bé con, bác Lâm Dư lão. Người cần thiết thì không xuất hiện:

"Ông nội, cô ấy đâu rồi?"

"Con bé vừa bỏ lên phòng con, không gặp con sao?" _ Dư lão nén giận nói.

"Con lại làm gì?"

Dư Mộ Phàm đơ ra một chút. Đóng sầm cửa, ra ngoài tìm

Ở một nơi nào đó, ai kia đang buồn bã ngồi suy nghĩ. Cô không phải là giận mình giận mấy, cô cũng chỉ muốn được anh dỗ dành, anh làm sai cô đương nhiên là có quyền giận dữ. Anh chẳng những không nói lí lẽ mà còn nổi cáu, đã vậy còn dùng quan hệ để ép buộc. Tự dưng có cảm giác giống như nô lệ đến vậy, lúc họ vui vui, cô được lợi họ cáu giận cô phải chịu dày vò.

Cô tủi thân, cô muốn dãi bày tất cả chỉ là ông trời giống như trêu đùa cô, đem cho cô chút ngọt ngào rồi lại thăng tay biến thành mặn chát.

Tận sâu trong tiềm thức, cô tự dặn mình mạnh mẽ, không cần một chút lại khóc nhưng chỉ nước mắt mới làm cô vui đi.

Anh nói cô không phải đồ chơi nhưng cô rõ ràng là đồ chơi. Ánh chiều tà vàng rực, tiếng gió thổi bên tai, hương thơm nhẹ của cây hoa, đẹp đến mức con người ta phải trầm trồ ngưỡng mộ. Bạch An Nhiên lại giống như đau lòng đến chết đi, nước mắt chảy dài.

(Ad: *gãi đầu khó hiểu* ách! Lão có phải là đặt nhầm tên truyện rồi không. Có nên đổi lại thành "Nữ chính cuồng khóc" không nhỉ? Có chap nào nữ chính cười chưa? Hay tại lão ngược quá à???)

Dư Mộ Phàm đi hết căn nhà một vòng không thấy, ra ngoài tìm A Đạt rốt cục cũng nghe tin cô đang ngồi ở xích đu. Nhìn thấy cô cúi đầu ngồi trên xích

đu chọt thờ phào trong lòng, cô không có bỏ đi!

"Không được khóc, là anh sai, em có quyền nổi giận, sau này, anh sẽ không bỏ mặc em!"

Anh vụng về lau đi nước mắt cho cô, nhìn Bạch An Nhiên có phần ấp úng. Lần trước, có thể cứ vậy nổi giận, hiện tại, anh lại không có cách nào để nổi giận, chỉ cần cô khóc, anh tự nhiên cảm thấy cảm giác có lỗi, trái tim đau quặn còn đau hơn cô!

"Em mới không nổi giận!"

Ai đó ầm ức nói, sụ sùi khóc.

"Được được, không nổi giận, vậy sao còn khóc!"

"Bụi!" _Bạch An Nhiên nghe lời anh nói, lại cảm tưởng bị bỏ rơi.

"Bụi? Gió to quá? Đi vào nhà thôi!" _Anh nắm cổ tay cô kéo đi. Bạch An Nhiên vẫn ngồi nguyên trên xích đu, nhìn anh.

"Dư Mộ Phàm, em có nói tha lỗi cho anh à? Cứ như vậy mà không giải thích gì sao?" _cô ai oán gào thét ở trong lòng.

"Sao vậy?" _Anh nhìn cô.

"Không có!" _Bạch An Nhiên giận dữ, bỏ đi vào nhà một mình. Dư Mộ Phàm bị bỏ lại phía sau, khó hiểu.

Vặn lần một, vặn lần hai, vặn lần thứ n....cánh cửa vẫn đóng kín, không hề có ý chào đón anh. Dư Mộ Phàm trở thành kẻ "vô gia cư" trở về phòng sách, vừa ngồi xuống ghế, nhìn chiếc máy tính còn sáng, mục tìm kiếm vẫn câu chữ ấy. Dư Mộ Phàm lúc này mới xông cửa ra ngoài, gõ cửa không ai mở. A Đạt ở phía sau nhin cười, nghiêm túc đến hiền kẻ:

"Chỉ tịch, ngài có cần thêm một bó hoa không?"

Hoa? Thiếp? Nhẫn?

"Chào anh, anh muốn mua hoa gì?" _Vị chủ quán niềm nở tiếp đón. Còn tranh thủ liếc trộm vị khách sộp trước mắt, khuôn mặt vạn mê, quần tây phẳng phiu, da sáng bóng, thực là mê mẩn chết đi?

"Mua hết!"

Một câu buông ra, trên tay bà chủ quán có ngay một tờ chi phiếu. Bà cười đến sáng lạn khuôn mặt, nói rất nhiều lại chỉ nhận được vài câu trả lời của người đứng phía sau.

"Hoa mà phụ nữ thích đa số thường là hoa hồng, mùi thơm nhẹ..." _Nó chưa được bao nhiêu, Dư Mộ Phàm đứng đối diện đã chán ghét, cắt đứt:

"Phiền toái, gói một bó thật to, hoa chuyên đồ dành phụ nữ!" (Ad: @.@!!)

Chủ quán đơ, A Đạt đơ.

"Hoa hồng đi, mau lên, càng to càng tốt!"

Chưa đến 10 phút, Dư Mộ Phàm đã rự mình cầm theo bó hoa hồng ra ngoài. Nữ sinh thì ngoái lại nhìn, thật giống thiên sứ đi a~ đáng vẻ kia, lạnh lùng mà tỏa ra khí chất, đáng người cao lớn, khuôn mặt...(@.@ mấy mẹ thật là...chắc)

Nhẫn ở trên tay, hoa ở bên cạnh, khuôn mặt Dư Mộ Phàm vẫn chưa dẫn ra:

"Cậu...toi thử xem! Cô ấy sẽ hết giận?"

A Đạt ngồi bên cạnh, nghe câu nói của anh muốn ngã nhào! Ách! Đây rốt cuộc có phải là Dư Mộ Phàm cao cao tại thượng, không để tâm đến cảm xúc của người khác, kiêu lời ít nói không?

"Chủ tịch, tôi nghĩ cô Bạch nhất định sẽ vừa lòng!"

"Tiền thưởng một năm!" _Dư Mộ Phàm hài lòng phát thưởng, khoe miệng khê nhếch lên.

"Nhiên, mau mở cửa!" _Dư Mộ Phàm một thân chinh chu đứng trước cửa phòng ôm bó hoa, cao hứng đập cửa tìm người.

Khuất ở phía sau, một thân hình nhỏ nhắn cũng đang ngược đôi mắt to tròn lên nhìn anh.

"Bảo bối, mau xuống với ông, ba muốn gặp mẹ!"

"Ba ba...hoa!"

Con bé muốn có hoa, hoa thật đẹp, thật to a~~~

"Không được, xuống với ông!"

Ôn Vân mím môi rung rung sắp khóc, lắc đầu nguầy nguậy, khế nắc lên.

Dư Lão ở bên cạnh chỉ nhìn không thể khuyên nhủ, nhìn con bé ở dưới chân anh bám riết không thôi.

Dư Mộ Phàm lục lọi trong bó hoa to đang ôm lấy, ở một góc bề lấy một cảnh hoa nhỏ không có gai đưa cho con bé.

Khuôn mặt còn nhăn nhúm lại, nhìn lấy có hoa trước mặt rất nhanh đã cười híp mắt lại, con bé tập tễnh từng bước theo Dư lão xuống dưới tầng. Không gian trở nên yên ắng:

"Bạch An Nhiên, mở cửa!"

Tiếp tục không ai nghe, khuôn mặt anh nổi vạch, tính đập cửa phía sau đã vang lên tiếng va chạm của chìa khóa cửa. Bác Lâm theo lười Dư lão đem chìa khóa phụ lên, sau đó như gió mà lui xuống.

Cửa vừa mở, Dư Mộ Phàm đã nhìn thấy cô nằm gục trên sofa ngủ say, hoa tươi đặt một bên, nhẹ nhàng rút nhẵn khế luồn vào ngón tay cô. Lại thêm vòng cổ, chủ còn khuyên tai là chưa kịp.

"Tỉnh rồi?"

Bạch An Nhiên nhìn anh, không đả, xoay người quay mặt đi chỗ khác đưa lưng về phía anh.

End chương 66: Giận

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv leevisu

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67: Đeo cũng đeo rồi, em còn muốn tháo?

Anh ngồi bên cạnh cô, vòng tay ôm lấy thân thể cô, khuôn mặt vui vào cổ Bạch An Nhiên. Cô bực bội dấy dựa:

"Anh buông ra!"

"Không, tha lỗi rồi buông!"

Bạch An Nhiên không đáp, đẩy cánh tay đang ôm lấy cô ra. Ngồi nhích sang tận cuối ghế, nhăn nhó khuôn mặt.

Ái đó lại ôm lấy cô, tiếp tục bày ra bộ dạng biết lỗi, ngón tay mân mê chiếc nhẫn ở trên tay cô. Bạch An Nhiên nghi hoặc nhìn xuống ngón tay, khó hiểu.

Muốn đưa tay rút ra. Cô nhận lời của anh bao giờ? Cứ vậy mà làm lạnh sao?

"Không cho tháo!" _Anh nắm lấy tay cô ra lệnh.

"Anh...!" _Bạch An Nhiên tức giận, quay lại nhìn anh nổi giận.

"Em không đeo!"

"Đeo cũng đeo rồi, em còn muốn tháo? Không cho phép!"

"Anh rõ ràng lợi dụng!"

Dư Mộ Phàm khẽ hôn lên mu bàn tay cô, quan tâm nhìn:

"Lúc ấy em cũng không có kháng cự!"

Bạch An Nhiên tức giận, nói không lên lời. Cái gì mà không phản kháng! Lúc ấy cô ngủ, cô vốn dĩ không biết.

"Nhiên, tha lỗi cho anh. Hoa cũng mua rồi, nhẫn cũng đeo, còn cả vòng cổ...đồ đã nhận, không thể không giữ lời!"_Anh ôm lấy thân thể cô. Bàn tay mân mê ở lưng cô mà sờ mó.

Bạch An Nhiên bấu môi, đẩy anh ra, khuôn mặt đỏ ửng lên:

"Anh không nói lí lẽ!"

"Anh không nói lí lẽ bao giờ? Em không chịu nghe giải thích, em cũng không nói lí lẽ!"

Căn phòng nào đó, mùi vị của hạnh phúc bao trùm, có lẽ giận dữ trong lòng cô đã nguôi ngoai đi phần nào.

"Hết giận chưa?"_Dư Mộ Phàm ôm lấy cô, hôn lên môi cô, khẽ hỏi.

"Chưa!"

Bạch An Nhiên ở trong lòng anh khẽ cười, ngoài miệng vẫn giận dữ nói.

"Còn một cách nữa! Trên mạng có nói..."

"Nói gì?"

"Phụ nữ lên đỉnh rất nhanh sẽ hết giận!"

Anh mờ ám nhìn cô, ngón tay luồn vào mái tóc, quyến luyến ngửi mùi hương trên tóc cô.

"Anh tránh ra, em không nói chuyện với anh!"

"Không nói vậy thì làm đi!"_Anh ôm lấy cô đặt trên giường, nam trên nữ dưới, nhiệt độ phòng như tăng đột ngột.

Bạch An Nhiên ngượng ngùng đẩy anh ra, cô vẫn ám ảnh.

"Sao vậy?"

Nhìn khuôn mặt cô ngơ ngác, lại hôn lên môi cô, lời kéo sự chú ý.

"Em không phải đồ chơi!"

"Không phải, em là trời!"_anh yêu thương hôn lên môi cô. Nụ hôn nóng bỏng trượt xuống cổ.

"Râm râm"

Ngoài cửa bị đập liên tục, cao trào chưa được bao lâu, đã bị ngắt quãng.

"Ba ba, ăn cơm!"

Khuôn mặt Bạch An Nhiên thoáng ngượng ngùng, chui qua khỏi người anh. Đến trước cửa dừng lại chờ anh. Dư Mộ Phàm khuôn mặt đen lại, bước lại mở cửa giúp cô. Cửa vừa mở, vật nhỏ lao vào ôm lấy chân anh. Cái đầu nhỏ lắc qua lắc lại, cười đến híp mắt. Con bé ngây thơ giờ hai tay đòi bế, Dư Mộ Phàm không cam tâm vẫn đón lấy thân hình nhỏ ôm xuống dưới tầng.

Suốt cả buổi, anh không nói gì nhiều, chỉ chăm chăm nhìn vào ngón tay của ai đó, ở đây có chiếc nhẫn anh tặng.

Dư lão lúc này mới tươi cười nói chuyện, thi thoảng khẽ liếc anh một cái rồi lại cười cười.

Sáng hôm sau, Dư Mộ Phàm muốn cô đi cùng, Bạch An Nhiên nhất quyết không ngồi cùng.

"Đạt, gọi báo Bạch An Nhiên hôm nay xin nghỉ phép!"_Dư Mộ Phàm quay sang nói với A Đạt ngồi ở ghế lái phụ.

Bạch An Nhiên khó xử, bước lại. Anh nhìn cô nụ cười in sâu trên khuôn mặt, tự mình mở cửa xe.

Ngày thường đi làm, nhân viên sẽ không tiếc mà nhìn cô bàn tán. Bạch An Nhiên vừa xuống khỏi xe đã nhận được ánh mắt từ ghen tỵ chuyển sang nhìn

cô cảm kích. Công ty hôm nay...thật lạ.

"An Nhiên, mau lại đây, lại đây ăn bánh!"

Nữ nhân viên thân mật kéo cô vào ngồi xuống bàn. Ân cần đem nước đưa đến trước mặt.

"Ách...em...em cảm ơn! Làm phiền chị rồi!"

"Không cần khác sáo như vậy, người quen cả!"

Bạch An Nhiên khó hiểu, muốn hỏi lại thôi.

"Thật là...An Nhiên, cô và chủ tịch tính khi nào sẽ kết hôn vậy?"

"Hả?" _Bạch An Nhiên đang uống nước, nghe câu nói của trưởng phòng Hạ ho sặc sụa.

"Không cần vội, từ từ rồi nói, chúng tôi đợi được!"

Bạch An Nhiên mơ hồ, kéo trưởng phòng Hạ sang một bên, hỏi nhỏ:

"Trưởng phòng Hạ, công ty có chuyện gì sao? Sắp phá sản à?"(Ad: *sặc* Nhiên tỷ, phỉ phui cái miệng, dám trù ẻo công ty của ca)

"Nhân vật chính, đừng nói cô không biết gì nhé!"

"Tôi...tôi...chẳng...hiểu...gì...cả!"

"1 giờ sáng nay, toàn bộ nhân viên đều nhận được một bức ảnh, chủ tịch của chúng ta đi chọn rể!"

"Hả?"

"Ảnh chỉ lưu truyền trong công ty, theo quy định, lẽ ra người bí mật đăng ảnh kia sẽ bị sa thải, càng thảm hơn, sau này cũng khó mà xin việc ở công ty khác!"

"Trưởng phòng nhân viên trong công ty rõ ràng là rất vui!" _Bạch An Nhiên khẽ đánh giá thái độ từng người, cười cười nói nói. Họ hình như cũng không có bàn tán về cô.

"Theo lí là vậy, tuy nhiên, chưa đến nửa giờ sau, chủ tịch đã lên tiếng, công khai chiếc nhẫn kia là của cô!" _Nói đến đây, trưởng phòng Hạ quay sang nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên tay cô, tặc lưỡi thần phục:

"Hơn nữa còn tuyên bố cô là phu nhân tổng tài trong tương lai, nhân dịp này ban thưởng mỗi người tiền thưởng nửa năm! Cô nói xem, cô bây giờ chính là vàng là bạc của đám nhân viên chúng tôi rồi!"

Bạch An Nhiên lăm bầm! Anh không có tỏ tình, không có lãng mạn, cũng chẳng nói lời ngon ngọt cứ vậy mà công khai. Cô bức bối đi vòng qua nhóm nhân viên đến thang máy.

Trước cửa thang máy, điện thoại đột nhiên đổ chuông, người gọi không cần nhìn cũng đoán được:

"Dư Mộ Phàn, anh còn dám gọi điện!"

"Bước sang trái bốn bước, sau đó, đi lên đây!" _Giọng nói của anh có vẻ rất vui.

Bạch An Nhiên khó hiểu, bước sang trái bốn bước, ngẩng đầu đã đứng trước thang máy riêng. Không ngần ngại mà bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Nắng trước bão(1)

Thư kí nhìn Bạch An Nhiên mỉm cười, cô cũng chào lại. Khẽ nhìn qua bàn làm việc trống trơn ở bên cạnh:

"Thư kí Diệp, Kha Tố Cầm không có đi làm sao?"

"Cô ta đã nghỉ từ hôm qua rồi, hiện tại chỉ có tôi và thư kí Lục sắp xếp công việc!"

"À vâng!"

"Chủ tịch, cô Bạch muốn gặp ngài!" _ Thư kí Diệp nói qua điện thoại. Nhận được sự cho phép của anh, mỉm cười muốn đưa cô vào.

Bạch An Nhiên từ chối không muốn làm phiền tự mình đi. Đứng trước cửa phòng, lại lấy chân đá hai cái vào cửa.

Rất nhanh, cửa đã mở, cô đi vào. Cánh cửa khéo lại cũng là ánh nhìn của hai thư kí trở nên phát sáng. Họ ngưỡng mộ, họ ghen tỵ vì cô lại được một người hoàn hảo như anh.

"Sao vậy? Có gì phật ý?" _ Dư Mộ Phàm ôm lấy cô, đầy quan tâm.

Bạch An Nhiên ngập ngừng, muốn nói:

"Anh chưa có tỏ tình với em, lại còn đi tung tin đồn cho nhân viên! Em không phục!" sau lại nghĩ đến nói như vậy không phải, nói như vậy sẽ rất ngại. đành bấu môi chừa tay:

"Em chưa nhận được tiền thưởng!"

Dư Mộ Phàm buông cô ra. Rút lấy ví đặt lên tay Bạch An Nhiên, lại ôm lấy thân thể cô.

"Của em!"

Mở ra mở vào, không có tiền chỉ toàn thẻ là thẻ (@.@), cũng chẳng có gì đáng giá.

"Không có tiền!"

"Vậy lấy thẻ!" _ Việc ai người ấy làm, Bạch An Nhiên thì ngó nghiêng chiếc ví, Dư Mộ Phàm lại chỉ chăm chăm với nữ nhân trước mặt.

"Không lấy thẻ, em muốn lấy tiền thưởng!"

Dư Mộ Phàm không nghe, Bạch An Nhiên khề nhích sang bên cạnh:

"Dư Mộ Phàm. Anh nghiêm túc cho em! Em muốn có tiền!"

"Thẻ của em! Nếu như không đủ... vậy lấy anh bù đắp!" (Sao lão lại không nhận ra Dư Mộ Phàm cũng có mặt biến thái như thế này nhi *cười*)

Anh bỏ nhào về phía cô, dục vọng nhần nhện kim nén đã lâu, tham lam ôm lấy thân thể cô. Bạch An Nhiên đỏ mặt, hai tay đẩy mặt anh ra xa một chút:

"Không được, anh ngồi dậy cho em!"

"Không thích!"

"Anh ngồi dậy, đây là công ty!"

Bạch An Nhiên đỏ mặt luồn lách ngồi sang chiếc ghế bên cạnh.

Cơ thể người đó đột nhiên tăng vọt, túm lấy vật nhỏ trước mặt vào ngực, bắt đầu dờ dứ tính.

Ngay lúc không khí tăng vọt lên, tư thế có phần ám muội, cửa phòng đột nhiên bị mở. Khuôn mặt Dư Mộ Phàm đen xì, kéo lấy áo khoác che vai trần của Bạch An Nhiên.

"Cậu cút ra ngoài!"

Ngô Đàm rời khỏi tập văn kiện đang cầm, khuôn mặt khó hiểu, nhìn Bạch An Nhiên ngại ngùng trốn sau lưng anh. Cười đến híp mắt, giờ tay cáo từ rồi rời khỏi.

Mẹ nó, anh còn chưa kết thúc màn dạo đầu.

"Làm sao đây, bị... bị... thấy rồi!"

Bạch An Nhiên ngồi bên cạnh lăm bằm, bàn tay bứt dứt xoắn vào nhau, khóc không ra nước mắt.

"Sao vậy?"

Bạch An Nhiên bực bội né sang bên cạnh, chỉnh lại áo một chút, vội đứng dậy toan bước ra ngoài. Suy nghĩ gì đó lại quay lại, vội hết xấp thẻ trên bàn, còn lục trong ví, ôm lấy đi ra cửa.

"Cái này là bồi thường vì anh dám không nghiêm túc!"

Cô đắc ý cầm, chờ anh mở cửa thì vọt ra ngoài, không ngoái lại lấy một lần.

Dưới sảnh, Bạch An Nhiên nhìn chằm chằm đồng thê ngân hàng:

"Minh ôm nó về làm gì nhỉ?"

Nghĩ ngợi một hồi, dù sao cũng là thê của anh, cô khi đó cũng chỉ là kiểm có chọc tức anh, ai ngờ Dư Mộ Phàm lại không có ý tức giận. Đúng là tức chết cô mà.

Trên phòng nào đó, Dư Mộ Phàm mặt lạnh ngồi phê duyệt đồng tài liệu, Ngô Đàm ngồi chán nản liếc thấy chiếc ví nằm lẫn lóc trên bàn, tặc lưỡi:

"Cậu...như thế nào mà đã thành ra bộ dạng này? Dư Mộ Phàm giờ cậu phá sản rồi, chủ tịch Dư hòa cuối cùng cũng có ngày rơi vào lưới tình..." _Hắn cười hả hê, nhìn Dư Mộ Phàm ngồi đối diện không hé lấy một lời. Khẽ ngậm miệng, Dư Mộ Phàm, cậu cuối cùng cũng có bảo bối, ông đây ăn ở tốt lắm mà. Đến bao giờ mới có vật nhỏ để ôm đây?

"Không có động tĩnh gì?" _Dư Mộ Phàm gấp tài liệu, đặt sang một bên nhìn Ngô Đàm đang nói mịa mai ở trước mặt.

"Không có, cậu định sẽ nhường lại thật?"

"Càng sớm càng tốt, cô ấy tốt nhất cũng không nên biết!"

"Cứ vậy bỏ qua cho họ?"

"Đi thôi, đến đàm phán một chút!"

Anh bỏ đi, cầm lấy ví trống rỗng vào túi, khẽ cười một chút.

Bạch An Nhiên buồn chán ngồi nghịch điện thoại kiểm Lã Vân Nhi để tắm. Sắp tan làm còn không vội về nhà. Bé con đến tối mới về, ông nội cũng quay lại Mỹ làm lành với bà nội, rất yên tâm mà dạo phố cùng Lã Vân Nhi.

Giữa chiều mới về nhà. Bác Lâm nhìn cô có chút khác thường lém gọi điện cho Dư Mộ Phàm. Chưa đầy nửa tiếng, người nào đó đã lo lắng mà chạy về.

"Sao vậy?"

"Tôi thấy cô ấy liên tục kêu đau, hỏi cũng không chịu nói!"

Anh bỏ lên phòng, đứng bên ngoài đã nghe thấy giọng nói than vãn của Bạch An Nhiên:

"Đau chết chị rồi, có phải là em lừa chị không?"

"..."_Ngừng một chút lại:

"A~~~~thật khó chịu!"

"..."

"Dư Mộ Phàm sẽ không biết chứ?"

"..."

Dư Mộ Phàm đứng ở bên ngoài sốt ruột mở cửa, nhìn Bạch An Nhiên tay trái ôm lấy một bên tai. Một tay cầm điện thoại vừa nói vừa than thở.

Cửa bật mở, cô như kẻ làm gì sai trái nhảy dựng lên, nhìn anh trợn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Nắng trước bão (2)

#Dư_vị_tình_yêu_phía_cuối_ngọt_ngào

Chương 69: Nắng trước bão(2)

Dư Mộ Phàm vừa bước vào, Bạch An Nhiên đã hai mắt tròn tròn nhìn anh, miệng há hốc. Thừa cơ lúc Dư Mộ Phàm còn đang nhẩn mặt, vội trèo qua giường chui vào trong nhà vệ sinh:

"Bạch An Nhiên, đi ra!"

"Không!"

Ở trong nhà vệ sinh, Bạch An Nhiên lúc này mới chuyển hướng, từ than vãn xoa tai thành thổi phù phù lên bàn tay, đau chết đi!

Thư kí tổng giám đốc có khác, ăn lương của tổng giám đốc, cô lại đại dột mà đi tin lời.

"Bạch An Nhiên, em làm cái gì? Cút ra ngoài!"

"Sao anh về giờ này? Em muốn đi tắm!"

"Năm..bốn..ba...."

Ở bên ngoài, Dư Mộ Phàm dứt tay túi quần, khuôn mặt không biểu lộ chút cảm xúc, nhìn cảnh cửa chầm chầm bắt đầu đếm.

Sau cánh cửa, Bạch An Nhiên đau đến ứa nước mắt, đá đá cánh cửa.

(Ý bà là tay bà đau, nam chính muốn mở thì tự tìm chìa khóa mở đi *cười to* nam chính, từ bao giờ anh trở thành kẻ thua cuộc như vậy?)

"Em...em đi vệ sinh!"

Dư Mộ Phàm nhìn cô, đánh giá một lượt, nhớ đến khi này lúc trèo qua giường. Bạch An Nhiên một tay vẫn ôm lấy tai.

"Lại đây!"

Bảo bối nào đoạ ngoan ngoãn bước lại.

Tóc bị ánh vén sang một bên, lộ một bên tai có phần sưng lên, còn có cả viên ngọc rất nhỏ được gắn lên.

"Đau!"

Cô nhẩn mặt, né tránh bàn tay anh, xuýt xoa nói, ánh mắt nhìn anh lo lắng.

Dư Mộ Phàm đột nhiên ôm chặt lấy cô, ngón tay xoa nhẹ ở tai, thật thoải mái, đỡ đau hơn. Anh cúi xuống ở bên tai cô, thổi nhẹ.

Bạch An Nhiên vừa ngứa ngứa, lại thấy tai nóng rát, đỡ đau hẳn mà mặt cô đỏ bừng.

"Đau không?"

"Không đau!" _ Cô mạnh miệng nói.

"Thật?" _ Dư Mộ Phàm chạm vài tai cô, Bạch An Nhiên rụt lại, né sang một bên. Trong lòng chửi thầm anh một câu.

Trong căn phòng bắt đầu vang lên những âm thanh có phần ám muội:

"Ai! Nhẹ một chút...!"

"Vậy còn đau? Đừng động!"

"Anh đi ra, đau chết em rồi!" _ Bạch An Nhiên gào lên.

Ad: *chống cảm* *lắm bầm* mẹ nó! Hai người có thể bớt nói lại được không? Lão nương vô hình à? Người khác nghe vào tưởng đâu hai người ở trong này...haha... *đỏ mặt*

"An Nhiên, con sao vậy?" _ Bác Lâm nhìn cô nhăn nhó đi xuống, rất quan tâm hỏi.

"Con..con...đi...xò...khuyên! Hơi đau một chút!"

"Sao đột nhiên lại muốn đi? Không có cũng có sao đâu?"

Bạch An Nhiên nhìn trước ngó sau, mới đỏ mặt thì thầm:

"Phàm có tặng con một bộ, nhưng con lại không đeo được, hôm nay con tranh thủ đi, ai ngờ Dư Mộ Phàm đột nhiên quay về!"

Càng nói càng tức, cô rõ ràng đã tính toán cẩn thận, Dư Mộ Phàm đi gặp khách hàng, ít nhất nửa đêm cũng mới về. Cô chỉ cần ngủ sớm một chút, đợi vài ngày có thể tạo cho anh sự bất ngờ. Hiện tại không được còn bị xem thường. Bác Lâm ở bên cạnh chột dạ, vội cáo từ lẫn vào bếp.

"Bảo bối, đến giờ đi ngủ rồi!"

Bạch An Nhiên tắt TV nhìn sang bên cạnh thờ dài.

"Không chịu, ba...ba..." _ Con bé nhìn anh cầu cứu, hai tay vẫn ghì chặt lấy điện thoại, không chịu buông.

Dư Mộ Phàm ôm lấy vật nhỏ trong lòng, ở giữa hòa hoãn. Lén tiếng lại bị Bạch An Nhiên gạt phắt sang một bên.

"Lại đây!"

"Định làm gì?" _ Bạch An Nhiên nguy hiểm nhìn anh.

"Hôn một cái, anh dỗ con bé đi ngủ!"

"Anh...anh lợi dụng, em không cần!"

Bạch An Nhiên mạnh miệng nói, quay qua dỗ ngọt bé con.

Không được! Kẹo cũng không dụ dỗ được! Đồ chơi cũng không!

Dư Mộ Phàm nhàn nhã nhìn cô, ngả đầu ra phía sau, băng quơ gọi:

"Bảo bối!"

Ôn Vân quay đầu, buông điện thoại xuống, rời khỏi người anh, chồm lên hôn lên má Dư Mộ Phàm kêu cái "chụt", nước miếng chảy dính trên khuôn mặt anh.

Bạch An Nhiên vừa giận vừa cười, con bé như thế nào lại chỉ nghe lời anh, gọi một tiếng đã ngoan ngoãn chạy lại.

"Bảo bối!" _ Cô gọi.

Ôn Vân ôm lấy cổ anh, quay qua nhìn cô mắt chớp chớp, định bỏ lại. Dư Mộ Phàm lại hôn lên má con bé, cũng gọi một tiếng:

"Con gái!"

Ôn Vân nhìn cô, nhìn anh. (Ad: con bé này, lúc lớn lên có khi nào nó bám trai như sam không, trọng nam khinh nữ)

Lại hôn chụt lên má còn lại của anh.

Bạch An Nhiên tức anh ách, gặm lên:

"Hai người, tách nhau ra!"

"Em ghen? Hôn một cái...!"

Dư Mộ Phàm còn chưa nói xong, đã bị Bạch An Nhiên cầm gối ném vào người.

"Anh..anh..dám mua chuộc con bé!"

Ôn Vân mắt to tròn nhìn cô, rúc vào lòng Dư Mộ Phàm.

Cô chịu hết nổi rồi, hai người họ còn dám ở trước mặt chế giễu cô. Con bé là con của cô cơ mà!

Dư Mộ Phàm nhìn cô tức giận bỏ lên phòng, nhìn Ôn Vân:

"Nhóc con. Mẹ con giận rồi"

"Mẹ..giận...rồi!"_ Ôn Vân bủi bủi môi, khuôn mặt xụ xuống.

"Đi, lên dỗ mẹ con!"

Anh ôm lấy thân hình bánh bao ôm lên phòng, hết như người chồng tốt nghiệp nghị và trách mắng để lấy lòng Bạch An Nhiên.

Lại thành ra Ôn Vân òa khóc ngồi thu lu một góc giận dỗi. Cứ qua qua lại lại, đến tận khuya mới dỗ dành được.

Anh ôm cô vào lòng, cả hai cứ im lặng không nói gì. Bạch An Nhiên lo lắng, cô không biết hạnh phúc này rồi sẽ đi đến đâu! Rồi có phải nó sẽ kết thúc, sẽ không có gì là mãi mãi.

Cô ôm chặt lấy anh, khuôn mặt áp vào anh, khẽ nói một câu:

"Lão công, ngủ ngon!"

Sáng sớm, Bạch An Nhiên rời giường, như thường lệ chuẩn bị đồ. Điện thoại đột nhiên vang lên tiếng tin nhắn đến. Cô nhìn qua một lượt, lại nhìn anh, lo lắng.

Vừa đến công ty đã bỏ mặc Dư Mộ Phàm ở ngoài, không nói gì bỏ vào phòng làm việc.

"Đi theo cô ấy, đừng để có chuyện!"

Dư Mộ Phàm hướng phía A Đạt ra lệnh, vừa bước vào phía thang máy đã nhận được điện thoại của Kha Tổ Cẩm. À an phận vài ngày, hiện tại gọi điện bỗng cảm thấy có vấn đề. Anh không bắt máy, nhìn Bạch An Nhiên đứng ở sảnh cầm cùi làm việc, lưu luyến đóng cửa thang máy.

"Bạch An Nhiên, có bưu phẩm!"_ Bảo vệ đưa cho cô phong bì đóng gói cẩn thận.

Cô cầm lên, nhìn chăm chăm, ở cái thành phố rộng lớn này, bạn bè lại chỉ có vài người. Là ai gửi?

End chap 69: Nắng trước bão (2)

Bởi vì ngược nhiều quá, theo yêu cầu phải ngọt nữa. Tạm thời ngọt cả chap. Chap sau có biến.

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuonkv leevisu

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Xa cách

Bạch An Nhiên đánh giá gói bưu kiện trên tay, ánh mắt chán chừ, đặt sang một bên. Nhân lúc không có ai, tìm kiếm trong túi xách được con dao dọc giấy, mở ra xem một chút.

Phong bì bọc kín cẩn, bên trong lại chỉ có một mẫu giấy nhỏ, kèm theo bức hình bị gạch xóa. Dòng chữ đánh máy vờn vờn chỉ có một dòng chữ, Bạch An Nhiên đọc xong lại sợ đến tái mặt. Bàn tay run rẩy nhét lại vào phong bao, cất vào túi.

"An Nhiên, cô sao vậy? Không khỏe à!"_ Trưởng phòng Hạ đi ngang qua, tạo chút quan hệ hỏi han cô. Lại nhận ra Bạch An Nhiên còn đang run rẩy.

"Trường phòng, tôi hơi mệt, có thể tan làm trước được không?"

"Được, có cần phải báo với...!" _ Trường phòng Hạ ngờ ý, muốn nhắc đến Dư Mộ Phàm trong lời nói. Lại bị cô nói chen, có phần ngạc nhiên, Bạch An Nhiên hôm nay có phần kỳ quái a~ không phải là cãi nhau với chủ tịch chứ?

Bạch An Nhiên một mình rời khỏi công ty, trong đầu chỉ toàn là dòng chữ kia.

"Bạch An Nhiên - đồ chơi của Dư Mộ Phàm!"

"Bạch An Nhiên - đồ chơi của Dư Mộ Phàm!"

"Cẩn thận!" _ A Đạt ở phía sau gào lên, lời Bạch An Nhiên lùi lại. Cô nhìn hấn, hấn là người của anh, hấn còn chưa từng rời khỏi nay, hôm nay lại đi theo cô.

"Anh ấy bảo anh canh chừng tôi?" _ Cô mơ hồ nhìn hấn.

"Cô Bạch, chủ tịch..."

"Không cần giải thích, tôi hiểu!"

Cô như người mất hồn, bắt đại một chiếc taxi, trở về biệt thự. Cả buổi chiều nằm ngủ ở trong phòng, đến lúc tỉnh dậy đã chiều tối.

Trời trở lạnh, Bạch An Nhiên với chiếc áo khoác nhẹ đi xuống chờ bé con. Mọi chuyện giống như không có bất kỳ một tin nhắn, một lời chăm bẵm.

"Mẹ...mẹ...về!" _ Con bé chạy lại, ôm lấy cổ cô nũng nịu. Khoác chiếc balo nhỏ hình chú heo con ở phía sau lưng, hạofnuwns dẫn cô đi ra sau vườn. Loay hoay trèo lên chiếc xích đu. Bạch An Nhiên một lần nhắc thân ảnh nhỏ lên ghế đu, cũng ngồi sang bên cạnh.

"Mẹ, mẹ hát!"

"Bé con, hôm nay sao lại vui đến vậy?" _ Cô ôm lấy con bé, quan tâm hỏi.

Con bé vui như vậy, trong lòng cô cũng phần nào nguôi ngoai đi nỗi lo. Cô không phải đồ chơi, không phải. Cô ghét cái từ này.

Hôm nay, Dư Mộ Phàm không về ăn cơm, Bạch An Nhiên giống như người mất hồn, làm việc nửa vời.

Mới 8h tối, Ôn Vân còn đang chơi ghép hình với bác Lâm, Bạch An Nhiên tự mình đi dạo, còn nói rõ là muốn đi một mình. A Đạt không tiện ra mặt, chỉ có thể phái người đi phía sau.

Bạch An Nhiên 8h tối rời khỏi nhà, đến khi trời trở gió to, báo hiệu sắp có trận mưa lớn. Bạch An Nhiên mới vô hồn trở về căn biệt thự. Đi nửa đường, mưa bắt đầu trút xối xả, lạnh ngắt, tấp lên khuôn mặt cô. Bạch An Nhiên từ chối chiếc ô của vệ sĩ, cô tự đứng lại muốn ngủ một giấc thật dài thật dài có thể quên hết đi.

"Chủ tịch, cô Bạch nhất quyết không cùng đi về!"

Một vệ sĩ đánh liều gọi cho anh khi gọi cho A Đạt nhưng không được.

Dư Mộ Phàm nhìn mưa lớn bên ngoài, cho rằng Bạch An Nhiên giục về bất máy, ngoài ý muốn lại là của một hộ vệ.

"Ở đâu?"

Cuộc họp báo cáo kết quả theo quý bị đẩy sang cho Ngô Đàm, Dư Mộ Phàm cầm áo khoác rời khỏi. Mưa to gió lớn, lúc nhìn thấy Bạch An Nhiên đã cả người ướt sũng, vệ sĩ ở phía sau giữ khoảng cách nhất định, tay cầm ô lại không dám mình khô chủ ướt, cũng dầm mưa như cô.

Xe phía trước rọi đèn, Bạch An Nhiên chói mắt chưa kịp nhìn thích nghi với ánh sáng đã bị lôi ngồi yên vị trên xe.

"Sao không che ô?"

"Mưa to quá, em lười!" _ Bạch An Nhiên yếu ớt nói. Ngay cả nhìn thẳng vào anh cũng không nhìn, lảng tránh.

"Sao vậy? Khó chịu ở đâu?" _ Anh kéo áo lên tận cổ cô, muốn ôm lấy cô.

Bạch An Nhiên khẽ nhích sang tựa đầu vào cửa kính, bàn tay Dư Mộ Phàm lơ lửng ở trước mặt, cô đang né tránh anh?

"Nghỉ đi, lát sẽ gọi em!"

Dư Mộ Phàm nhìn cô, ánh mắt khó tả.

Bạch An Nhiên ngủ rất sâu, cơ hồ ngay cả khi Dư Mộ Phàm ôm lấy cô vào nhà cũng không biết. Anh nhìn cô, thành thực coi đồ khoác lên người cô chiếc váy ngủ. Rồi khỏi phòng, Bạch An Nhiên vẫn còn đang ngủ say.

"Nói đi, tất cả!"

A Đạt nhìn anh tức giận, đem toàn bộ nói rõ. Chuyện bưu phẩm, chuyện suýt xảy ra tai nạn. Hấn lãnh trọn sự tức giận của anh.

Dư Mộ Phàm nghe xong, tài liệu toàn bộ rơi xuống đất.

"Cút ra ngoài, tìm cho ra kẻ gửi bưu phẩm kia!"

"Vâng, chủ tịch!"

"Tìm người canh chừng Kha Tô Cầm!"

"Vâng!"

Dư Mộ Phàm trở về phòng, nhìn cô một chút. Nhìn túi xách đặt ngay ngắn trong nhà vệ sinh, nhúu mảy, xem qua một chút, rốt cục cũng phát hiện ra tấm bưu kiện màu vàng kia.

"Bạch An Nhiên - đồ chơi của Dư Mộ Phàm!"

Mẹ nó, kẻ nào dám ra mặt chống đối lại anh?

Còn kèm theo tấm ảnh, rõ ràng là cho người chụp lên hai người. Khuôn mặt cô bị gạch nham nhò lên bức ảnh.

Nửa đêm, vệ sĩ cũng tìm ra người được thuê đến. Căn phòng tối, Dư Mộ Phàm cao cao tại thượng ngồi trên ghế lớn nhìn người trước mặt bị đánh đến bầm dập vẫn chưa tha.

"Nói, ai ở phía sau mày?"

"Anh...anh...nói gì, tôi...tôi...không hiểu!"

"Đánh!" _ Một chữ phun ra, lại thêm một trận đánh ráng xuống, đối phương năm thoi thóp như cá thiếu nước.

"Tôi không biết gì hết! Không biết!"

"Tiếp tục!" Dư Mộ Phàm nhìn hấn bị đánh, dường như rất thỏa mãn, nói cũng được, không nói cũng được, dù thế nào, dùng trò mèo với anh, kết cục vẫn phải chết, hấn cư nhiên vì tiền mà chống lại anh, có chết thì trách lúc ấy lại nghe theo kẻ khác đến dờ trò.

A Đạt ở bên cạnh, ném tấm ảnh Kha Tô Cầm xuống nền gạch, hấn kéo đến đưa lên trước mặt tên kia:

"Có phải người này?"

"Tôi không biết, cô ta che mặt, tôi không biết gì cả!" _ Hấn dùng sức nói ra.

Dư Mộ Phàm nhìn hấn, muốn giết hấn lại nghĩ đến ánh mắt sợ sệt của cô, mềm lòng mà bỏ đi.

Bạch An Nhiên tỉnh dậy, đã nửa đêm, Dư Mộ Phàm lại không ở trong phòng. Cô chân trần đi sang phòng khách nhìn một chút, không có ai!

"Dư Mộ Phàm đâu?"

"Cô Bạch, chủ tịch có lẽ sắp quay lại, cô cần thông báo!"

"Không cần, tôi đợi được!"

Bạch An Nhiên ngồi ở phòng khách, im lặng chờ đợi.

Đợi đến sáng, Dư Mộ Phàm cũng không có trở về. Bạch An Nhiên một mình đến công ty khi cả người nóng ran lên, cô từ chối đi xe của anh, tự mình đi ra bến xe.

Lại lần nữa, cũng trên chuyến xe ấy, Bạch An Nhiên vừa lên đã thấy Lâm Tường ngồi ở cuối đây. Cô bỏ qua chuyện hắn ngồi ở cuối xe, chọn một chỗ gần cửa sau ngồi xuống, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Bạch An Nhiên đột nhiên rất muốn ngủ, đêm qua cô đợi anh cả đêm, Dư Mộ Phàm không có về! Cô không rõ anh đã đi đâu, sáng sớm nhận được điện thoại, anh nói cô ở nhà ngoan ngoãn ăn cơm sau đó ở nhà đợi anh, cô không nghe. Càng như vậy cô càng cảm thấy mình giống đồ chơi. Nhất quyết tự mình đến công ty, cảnh báo không cần phải ở phía sau theo dõi.

"Bảo bối! Nhìn em không khỏe! Ôm sao!"_Lâm Tường từ dưới cuối xe, phi lên ngồi bên cạnh cô. Nở nụ cười mê người.

Bạch An Nhiên lại chẳng màng, quay mặt ra chỗ khác, tay chống lên cửa kính. Khẽ nhắm mắt mặc kệ người bên cạnh đang lăm lăm.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 71: Thích nhắm người

Lâm Tường ở bên cạnh, tranh thủ lúc Bạch An Nhiên nhắm mắt nhìn cô một chút. Cô ở trước mặt hắn, rất gần rất gần chỉ là cô đối với hắn ngoài lòng tránh thì chán ghét. Cô cứ vậy, hắn lại càng muốn đối đầu, Dư Mộ Phàm, cho đến cuối cùng, cả hai chúng ta rốt cuộc vẫn phải xảy ra chuyện đổ máu, một trong hai.

"Dư Mộ Phàm đâu? Hắn lại để cho em đi cái xe tồi tàn này sao?"

"Mặc kệ tôi, không liên quan đến anh!"

"Sao vậy, không vui sao? Gặp em tôi rất vui!"_Hắn nhìn cô vừa nhìn vừa nói.

Bạch An Nhiên lại chỉ nhắm mắt mà lơ đã, cô hiện tại rất mệt...mệt đến mức ngay cả nhìn thôi cũng không muốn.

Lâm Tường đưa tay chạm vào tóc cô, thật khẽ, rất nhẹ, kỳ quái, Bạch An Nhiên lại không có phản ứng lại. Trong lòng hắn có chút vui mừng, hắn càng tham lam muốn chạm vào khuôn mặt của cô. Ngón tay càng ngày càng gần, trên trán cô bắt đầu xuất hiện mồ hôi, cánh tay trượt trên cửa kính vòng qua ôm lấy thân thể.

Lâm Tường phản xạ rất nhanh, đưa tay đỡ lấy đầu cô, trán cô nóng ran. Hắn lại từ lãnh đạm thành luống cuống.

Chưa bao giờ lại đi lo lắng cho nữ nhân:

"Cường, dừng xe. Về biệt thự!"

Cường ngồi bên cạnh ghế lái phụ, nghe lệnh mà yêu cầu lái xe bus dừng lại, xe vừa dừng, Lâm Tường đã ôm lấy Bạch An Nhiên đi xuống. Hắn cứ vậy ôm cô ngồi vào xe riêng, Bạch An Nhiên nhủ thầm một chút, cảm giác đầu óc quay cuồng, cô khẽ nhủ thầm nghe thấy giọng nói quan tâm, lại cho rằng đó là Dư Mộ Phàm, khẽ rúc đầu vào ngực ai kia:

"Phàm, em mệt. Em muốn ngủ!"

Vừa nói, cô lại vừa tìm một tư thế vòng tay ôm lấy cánh tay hắn. Lâm Tường nở nụ cười thê lương, tự chế hiều bản thân. Hắn từ bao giờ lại có sở thích đi dùng đồ của người khác? Lại còn là người của tình địch! Không phải, hắn rõ ràng chỉ có ý lợi dụng. Muốn từ cô mà đoạt lấy ghế vương kia.

Nội tâm hắn gào xé, thúc giục hắn, cô chỉ là vật để lợi dụng nhưng hắn lại không thể ngừng được việc muốn bắt chuyện với cô. Muốn gọi tên cô, gọi "bảo bối".

"Nhiên, em cứ vậy mà ở bên hắn sao? Tôi còn chưa kịp bắt đầu!"

"Chủ tịch, trưởng phòng Hạ vừa báo cô Bạch vẫn chưa đến công ty!"

A Đạt tắt điện thoại, quay sang nói với Dư Mộ Phàm. Ngày hôm qua, sau khi tha cho tên giao hàng kia, anh đột nhiên đến căn biệt thự bỏ lâu này, chỉ đem rượu giải sầu. Dư Mộ Phàm từ lượng không thua ai, càng uống lại càng muốn gặp cô nhưng lại nghĩ đến lúc cô né tránh thì lửa giận lại bùng phát.

"Không thấy? Đi tìm, không thấy người thì đừng về!"

Dư Mộ Phàm tức giận ném ly rượu xuống đất, Hương Ân và Ngô Đàm ngủ gà ngủ gật ở bên cạnh, nghe thấy tiếng đổ vỡ cũng bừng tỉnh.

"Trộm trộm..."

Hướng Ân mất hết hình tượng người đàn ông vạn mê, giống như đứa trẻ mà la hét. Nói được hai chữ đã bị túm lại bịt miệng. Hắn trợn trừng mắt nhìn lắc đầu nguầy nguậy. Ngô Đàm khó khăn giữ lại hắn, trừng mắt ra dấu mới quay sang nhìn Dư Mộ Phàm.

Lại thêm một chai rượu bị đập nát, mẹ nó, một đám ăn hại, ngay cả một người phụ nữ cũng không bảo vệ được.

"Hai người đi tìm đi!" _Anh gào lên. Cũng bỏ ra ngoài, lòi lái xe riêng ra ngoài, trong lòng lo lắng mà lái xe đi.

"Này, tìm ai đấy?"

Ngô Đàm thẳng tay ráng lên đầu hắn cú cốc.

"Anh Hướng, là cô Bạch, sáng nay ra khỏi nhà nhưng giờ vẫn chưa có mặt ở công ty!" _A Đạt ở phía sau giải thích. Hắn cũng chỉ bỏ lại câu nói rồi cũng tự mình lái xe đi.

Đã qua nửa giờ, hoàn toàn không thấy Bạch An Nhiên, công ty không, nhà trẻ của bé con không, quán cà phê chưa từng đến...

Dư Mộ Phàm cầm lấy điện thoại gọi cho cô. Chuông reo lên hai tiếng lại bị tắt, cứ vậy vài lần cho đến khi phía bên kia rốt cuộc cũng chịu nghe máy, giọng nói đàn ông vang lên, Dư Mộ Phàm nổi giận, cô lại để đàn ông cầm máy của mình, cô lại dám đi gặp nam nhân:

"Cậu là ai?"

"Chủ tịch Dư, nhanh như vậy, chẳng lẽ cậu quên tôi rồi sao?"

"Lâm Tường? Bạch An Nhiên đâu?" _Dư Mộ Phàm tức giận, đập mạnh tay vào vô lăng. Bạch An Nhiên, em dám ở sau lưng tôi đi gặp hắn! (*thở dài* mệt đời này lắm cơ!)

"Cô ấy...đang ngủ!" _Hắn kéo dài âm điệu, tỏ vẻ mờ ám. Chỉ là hắn nói đúng sự thật, cô thực sự đang ngủ.

Điện thoại bị ném đi, Dư Mộ Phàm quay đầu xe lái đến biệt thự của Lâm Tường. A Đan hay tin cũng dừng tìm kiếm, lái xe đến biệt thự riêng của hắn.

"Người đâu?"

"Không cần gấp gáp, cô ấy còn ngủ. Chi bằng uống chút rượu đi!"

"Không cần, trả người!"

"Dư Mộ Phàm, mắt nhìn người của cậu rất tốt!" _Lâm Tường nhấp ngụm rượu nhìn anh khen.

"Ý gì?"

"Để cô ấy ở lại đây, chuyện bang phái tùy cậu!"

"Lâm Tường tôi không có hứng ngồi đây giải sầu, cô ấy đâu?"

"Anh dù sao cũng cầm súng trước tôi, hắc đạo cho dù bạch đạo che mắt thì vẫn là hắc đạo. Thế giới ngầm của chúng ta, cậu không phải không biết. Dù sao tôi đảo cũng ít tai tiếng hơn anh, Bạch An Nhiên ắt hẳn không chấp nhận được việc lại đi yêu một kẻ coi mạng người như cỏ rác!"

"Không cần cậu ở đây lên tiếng phản tích!"

"Tôi chỉ nói vậy, nếu bây giờ Bạch An Nhiên mà phát hiện, Dư Mộ Phàm cao cao tại thượng lại là kẻ chuyên đi giết người, là người có thể bất chấp tất cả để làm kẻ đứng đầu thế giới ngầm, tự hỏi cô ấy còn chấp nhận anh không?"

"Đó là chuyện của tôi, Lâm chủ tịch, không cần cậu bận tâm. Đem thời gian của mình tránh xa người phụ nữ của tôi một chút!"

Lâm Tường nghe câu nói của anh. Bàn tay nắm chặt lên ly rượu, hắn sao lại ghen tỵ như vậy? Bạch An Nhiên là của Dư Mộ Phàm?

"Người phụ nữ của anh? Bỏ mặc cô ấy, để cô ấy bị ốm, cả người nóng bừng mà vẫn đi làm... Vậy là người phụ nữ của anh à? Cô ấy của ai còn chưa chắc!"

Hắn buông ly, bước lại phía anh, cả hai hỗn loạn đầu tay đôi. Vệ sĩ ở hai bên chỉ nhìn không dám can thiệp.

"Chủ tịch Dư, anh Lâm hai người dừng tay đi! Đường đường là bao người ngưỡng mộ, đừng ở làm trò cười nữa!" _Bạch An Nhiên vịn cầu thang đi xuống, cô giống như là khán giả ở phía sau đơn xem vai diễn của hai người vậy!

"Hạ màn rồi, không cần ở đây diễn trò nữa!"

Dư Mộ Phàm nhìn thái độ hồ hững của cô, cô không nhìn anh lại đi nhìn một người như Lâm Tường.

"Cảm ơn anh. Anh Lâm."

Bạch An Nhiên đi qua hai người, Lâm Tường nhìn cô muốn tiến đến nói một câu, lại bị Dư Mộ Phàm ở bên cạnh đánh một cú, nhanh hơn một bước.

"Sao vậy? Ôm như vậy còn đi làm!"

Một khoảng yên tĩnh, cô bỏ đi ra khỏi cửa lớn, gặp A Đạt chạy vào cửa, cô còn chẳng buồn ngược nhìn. Cứ vậy bỏ đi. Cô tự nhiên lại chẳng biết phải đi đâu, về nhà? Cô làm gì có nhà! Cô còn đi ở nhờ.

"Sao không nói chuyện?"

Bạch An Nhiên nhìn anh, nhìn đến bàn tay nắm lấy cổ tay cô. Nó dính máu bao nhiêu người rồi? Nó từng lau nước mắt cho cô! Từng gấp thức ăn, còn ôm lấy cô.

Không nghĩ đến Dư Mộ Phàm ở trước mặt cô lại là bang chủ? Đầu cô nặng trĩu, Bạch An Nhiên giống như không còn sức trụ nổi ngất lịm đi.

Dư Mộ Phàm ôm lấy cô, trong đầu rối bời.

"Chủ tịch, có chuyện gì vậy?"

"Đi thôi!"

Anh ôm lấy cô đi ra xe. Lâm Tường đứng ở phía sau, cũng lo lắng cho cô. Mẹ nó, hấn lại. thích cô đến mức chuyện gì cũng làm!

Hấn lại thích một người ngay cả nhìn thẳng vào mắt hấn cũng chưa hề một lần.

Bạn đang đọc truyện *Dư Vị Tình Yêu - Phía Cuối Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.